

ONSDAG DEN 20. JANUAR 2010

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

1. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 09.35)

2. Meddelelse fra formanden

Formanden. – Jeg vil gerne informere Parlamentet om, at jeg har fået en skrivelse fra formanden for Det Europæiske Råd, Herman Van Rompuy, hvor han oplyser mig om Det Europæiske Råds beslutning om at foretage en høring af Parlamentet om den spanske regerings forslag om sammensætningen af Parlamentet og søge Parlamentets samtykke til ikke at indkalde et konvent desangående. Det drejer sig om de 18 yderligere medlemmer af Parlamentet. Jeg har givet forslaget videre til Udvalget om Konstitutionelle Anliggender, som netop har indledt arbejdet med denne sag og inden længe udpeger en ordfører. Arbejdet med dette fortsætter.

Jeg vil også gerne fortælle, at den bulgarske regering efter beslutningen om at trække sin kommissærkandidat tilbage har præsenteret en ny kandidat. Formandskonferencen træffer i morgen afgørelse om den endelige tidsplan, men den mest sandsynlige dato for høringen med den nye kommissærkandidat er den 3. februar med afstemning den 9. februar. Dette afhænger naturligvis også af en beslutning fra hr. Barrosos side og af hans samtaler med den bulgarske regerings nyudpegede kandidat. Intet ligger fast endnu, men jeg ville gerne give Parlamentet disse generelle oplysninger om, hvad vores næste skridt er. Under alle omstændigheder kontrollerer Parlamentet situationen fuldt ud. Der er ikke noget usædvanligt ved situationen her, og vi handler i overensstemmelse med de demokratiske procedurer. Disse procedurer er af grundlæggende betydning for os, og sådan vil Parlamentet altid fungere under mit formandskab.

Jeg vil også gerne fortælle om, hvordan Parlamentet forudser at skulle arbejde sammen med det permanente formandskab for EU, der varer i to et halvt år, og Det Europæiske Råd, og hvordan Parlamentet vil arbejde sammen med det roterende formandskab. Det roterende formandskab – i det aktuelle tilfælde det spanske formandskab – forelægger altid sin halvårslige handlingsplan ved halvårsperiodens begyndelse og forelægger derefter en rapport om sit arbejde ved periodens afslutning. Det permanente formandskab for Det Europæiske Råd forelægger resultaterne af sit arbejde på EU-topmøder. Der er jo to topmøder i hver halvårsperiode, og formanden for Det Europæiske Råd forelægger resultaterne fra topmødet to gange i hver periode, dvs. fire gange om året.

3. Forelæggelse af det spanske formandskabs arbejdsprogram (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er Rådets redegørelse om forelæggelse af det spanske formandskabs arbejdsprogram.

José Luis Rodríguez Zapatero, formand for Rådet. – (ES) Hr. formand, hr. Barroso, mine damer og herrer! Lad mig rette mine første få ord til et land, der er ramt af smerte og tragedie, nemlig Haiti.

Jeg ved, at vi alle har den samme følelse af forfærdelse, solidaritet og engagement, som alle institutionerne i EU – begyndende med det roterende formandskab, Kommissionen, Rådet og Parlamentet – har over for et land, der lider, for et folk, som er sønderrevet af død, ødelæggelse og vold – og dette efter en fortid med fattigdom og også konflikt.

Der er få lejligheder, hvor vi på samme måde kan vise, hvad vi kan udrette som europæere, som i forbindelse med vores reaktion på tragedien i Haiti. Vi vil vise vores engagement over for det, der sker i verden, og over for de lande, som lider mest.

Lige fra det allerførste øjeblik, hvor vi overtog det roterende formandskab, og i samordning med Kommissionen og den højtstående repræsentant har vi har søgt at reagere på tragedien i Haiti. I mandags mødtes Rådet (udvikling), og på mandag mødes Rådet (indre anliggender) med henblik på at planlægge en hurtig reaktion, for så vidt angår bistand og humanitært samarbejde på alle fronter med tanke på Haitis fremtid. Jeg er helt overbevist om, at det internationale samfunds reaktion er en stærk, fælles reaktion, og at

EU vil vise sig at være sin opgave voksen. På baggrund af tragedien i Haiti er det de mennesker, som lider der, det udelukkende drejer sig om, og jeg håber og tror, at vi vil gøre alt, hvad vi kan, for at medvirke til at få gang i en fuldstændig genopbygning. Både det europæiske samfund og frem for alt vores rodfæstede overbevisning kræver det.

Det er mig en ære at møde frem her i Parlamentet for at forklare de vigtigste prioriteringer under det spanske roterende formandskab i det næste halvår. Det er mere end en ære, det er en stor ære. Det er en stor ære, fordi jeg taler på vegne af et land, der i de næste seks måneder fejrer, at det er 25 år siden, vi kom med i det, der dengang hed De Europæiske Fællesskaber.

Jeg taler på vegne af et europæisk og EU-venligt land, et land, der i de sidste 25 år har gennemgået en stor forvandling med hensyn til udvikling og velfærd, hvilket i vid udstrækning skyldes medlemskabet af EU. Europa var drømmen for generationer, for mange generationer af spaniere. Det var drømmen om demokrati, om åbning ud mod verden, om udvikling, om velfærd, om velfærdsstaten og om frihed. Dette er, hvad vi har set i Europa, hvad Europa har tilført os, og hvad vi har tilført Europa.

25 år senere føler vi os loyale over for Europa og forpligtet over for EU, og der er ikke nogen stærkere måde, hvorpå man kan udvise sin loyalitet og forpligtelse over for Europa, end ved at udøve det ansvar, der er forbundet med at indgå nogle forpligtelser, tage et initiativ og fremsætte forslag. Og det vil vi gerne gøre i det næste halvår.

Det bliver et halvår med forandring, fordi vi overtager det roterende formandskab i en tid med økonomisk forandring som følge af den alvorligste finanskrisen i 80 år. Det er en tid med politisk forandring på grund af Lissabontraktaten, der ændrer den måde, hvorpå EU styres. Det er en tid med forandring med hensyn til de eksterne forbindelser, fordi globaliseringstendensen tager til, og der er nye fremadstormende lande. Det er også en tid med forandring med hensyn til det forhold, som EU skal have med borgerne i EU for at omsætte alt det, der står i Lissabontraktaten, i praksis. Det vil derfor blive en tid med forandring på især to områder – for det første den alvorlige økonomiske krise, vi gennemlever, og for det andet Lissabontraktaten og de nye institutionelle relationer som følge deraf.

Med hensyn til den økonomiske krise vil jeg gerne sige følgende. Vi er klar over, at det er en langt mere alvorlig krise, end vi har oplevet i 80 år, og vi ved, at der ligesom dengang aldrig har været et så voldsomt fald i den globale produktion og internationale samhandel. Vi er klar over, at det har haft alvorlige konsekvenser i hele verden og i EU. Antallet af arbejdsløse er steget med 8 mio., hvoraf mange faktisk er i mit hjemland. Det har påvirket de offentlige finanser og følgelig udsigterne til økonomisk stabilitet, hvilket har tilskyndet og stadig tilskynder os til at træffe akutte samarbejdsforanstaltninger. Det har også fået os til at overveje at foretage nogle ændringer af den europæiske økonomi og produktionskapaciteten og få forbedret konkurrenceevnen i hele EU.

Vi skal holde fast i de finanspolitiske incitament, indtil opsvinget er en realitet. Vi skal forpligte os til at holde fast i stabilitetspagten og opfylde Kommissionens angivelser for 2013. Vi er også nødt til at opstille en økonomisk strategi for 2020, som Kommissionen udarbejder, og som efter det spanske roterende formandskabs opfattelse skal være et kernepunkt i det næste halvår.

Vi kender EU's styrker og svagheder. Vi har kendt dem siden midten af 1990'erne, og vi har mistet vores evne til økonomisk vækst, vores potentiale for økonomisk vækst. Vi ved, at vi siden midten af 1990'erne er blevet mindre produktive i forhold til de store økonomier, vi konkurrerer med. Vi ved også, at vi har vanskeligheder på visse specifikke områder, som kommer til at være afgørende for vores fremtidige vækst, konkurrenceevne og innovationsevne i en globaliseret verden.

Vi har imidlertid også nogle styrker, og det skal vi ikke glemme. Vores styrker er helt åbenlyse. Vi repræsenterer næsten en tredjedel af verdens BNP. Vi er uden tvivl den førende eksportregion og den næstvigtigste region efter USA med hensyn til forskning, udvikling og innovation. Vi repræsenterer næsten 60 % af den globale udviklingsbistand, hvilket er en stor styrke for EU.

Hvad ser Spanien så som de grundlæggende prioriteringer til fornyelse af Europas økonomiske styrke, til skabelse af en bæredygtig økonomi ud fra et konkurrencemæssigt, miljømæssigt og socialt synspunkt? Jeg vil nævne fire hovedtemaer, jeg gerne vil fremme, og som skal indgå i 2020-strategien. Jeg vil sammenfatte dette ved at sige, at EU rent økonomisk skal satse på sig selv. Der skal ske fremskridt vedrørende økonomisk union og samarbejde, idet man først ser på ansvarsfølelsen hos medlemsstaterne, men også sikrer, at Fællesskabets institutioner, navnlig Kommissionen, får nye beføjelser til at føre an og nå nogle mål.

I de sidste ti år er vores energifafhængighed steget med ni procentpoint, og det er et af de primære områder, hvor vi må træffe nogle foranstaltninger og foretage ændringer. Energifafhængigheden er steget fra 44 % til 53 % i hele EU. Disse ni procentpoint udgør præcis 64 mio. EUR, som vi sender ud af EU. Hvor meget udgør det beløb mon? Det udgør stort set det samme beløb, som samtlige EU-lande bruger på offentlige investeringer i forskning, udvikling og innovation. Vi er nødt til at ændre vores energifafhængighed og reducere den, for ellers bliver vi rent økonomisk stadig mere sårbare.

Hvad skal vi stille op? Der er sket fremskridt inden for energi, men ikke så store fremskridt, som vi ønsker. Vi er nødt til at etablere et permanent indre energimarked, der vil styrke hele EU og EU's økonomi. Der er to centrale elementer, vi i den forbindelse har brug for, nemlig energisammenkoblinger, idet de forventninger, der blev opstillet i 2002, ikke er blevet opfyldt, og nogle fælles rammebestemmelser til konsolidering af et indre energimarked.

Hvis vi får etableret energisammenkoblinger i syd, øst og nord i Europa, hvis vi opstillede punktet som et højt prioriteret område og gav Kommissionen den fornødne bemyndigelse, ville vi se vores energifafhængighed blive formindsket, og vi vil tilskynde til udvikling af energi fra vedvarende energikilder, der i deres natur kræver et alsidigt energidistributionsnet.

Europa vil først blive førende med hensyn til økonomisk konkurrencedygtighed, når der træffes endelige foranstaltninger med hensyn til at tage fat på alle de afgørende aspekter omkring energisammenkoblinger og spørgsmålet om et indre energimarked.

Det andet hovedmål drejer sig om det, der i et moderne samfund skaber mest vækst og innovation. Dvs. investering i informationssamfundet og i de nye teknologier, der har forandret næsten alt i verden. 40 % af produktivitetsstigningen i den europæiske økonomi skyldes informations- og kommunikationsteknologi, ikt. Vi er som europæere førende på dette område, fordi vi har nogle førende virksomheder, men vi har ikke et digitalt indre marked. Vi vil gerne træffe foranstaltninger med henblik på at etablere et digitalt marked. Hvad indebærer det så? Det indebærer, at man fjerner barrierer, det indebærer, at man forpligter sig til at etablere en ny generation af netværk og fremmer e-handel, der dag for dag vokser i alle lande, men som ikke udvikler sig med hensyn til at kunne lade sig gøre mellem flere forskellige lande.

Hvis der sker fremskridt med hensyn til et digitalt marked, fremmer vi skabelsen af indhold og styrker den intellektuelle ejendomsret. Vi sikrer også, at vi takket være den innovation, som ikt medfører på alle områder af økonomien, inden for meget kort tid vil se produktivitmæssige resultater. Jeg vil gerne påpege, at det er den sektor, hvor der i øjeblikket er bedst muligheder for innovation, produktivitetsstigning og skabelse af stabil beskæftigelse.

Det tredje område er økonomien eller den bæredygtige industri. Jeg vil blot give ét eksempel på, hvad der set med vores øjne skal have høj prioritet i forbindelse med bekæmpelse af klimaændringerne. Vi vil gerne sammen med Kommissionen introducere og fremme en plan om at udvikle elkøretøjer. Bilindustrien kommer til at gennemgå en større omstilling, som allerede er begyndt. Hvis vi som europæere samlet indgår en forpligtelse vedrørende denne erhvervssektor i form af en fælles vision og en fælles strategi for elbiler, er vi med til at reducere vores energifafhængighed. Vi bidrager også til bekæmpelse af klimaændringerne og den teknologiske innovation, der helt klart vil komme med elbiler og også vil være direkte forbundet med ikt-branchen.

Det fjerde centrale element i denne bæredygtige økonomi og økonomiske regenerering, som EU har brug for, er uddannelse, navnlig universitetsuddannelse, der er omdrejningspunktet for forskning.

I de sidste ti år har Europa ikke gjort fremskridt med hensyn til antallet af eliteuniversiteter på listen over de 100 bedste universiteter. Vi skal have afsluttet Bologna-processen. Vi skal fremme forventningerne om og være mere åbne over for stadig flere universiteter i EU og stadig mere forskning i EU, fordi det uden tvivl giver fremdrift for fremtiden. Vi konkurrerer ikke længere land mod land, men som europæere, som Europa, fordi de andre aktører er store, som f.eks. Kina, Indien, USA og de nye fremadstormende lande.

Hvis vi ikke får det bedste ud af den synergieffekt, 500 mio. indbyggere repræsenterer for økonomien, hvilket betyder titusindvis af virksomheder med enorm kapacitet og millioner af arbejdstagere, som i stadig større grad har brug for at få bedre uddannelse, bliver vi i denne globaliserede verden ikke reelt førende i fremtiden med hensyn til økonomisk velstand via innovation og teknologi. Vi bliver tilskuere, ikke de førende. Vejen fremad er EU, dvs. en mere fælles økonomisk politik, mere integration, en mere fælles vision og mere Europa. Ingen opstilling af flere barrierer, men fjernelse af barrierer, ingen splittelse, men samling – samtidig med at vi har en vision om et EU, der fremmer konkurrenceevne, integration og innovation.

Vi har tillid til Kommissionen vedrørende 2020-strategien, der også skal omfatte en diskussion af den fremtidige fælles landbrugspolitik, som er en grundlæggende politik med hensyn til miljøbeskyttelse, fødevarerikkerhed og indkomst for mange europæiske medborgere. Vi er overbevist om, at den kommende forhandling i Det Europæiske Råd og Kommissionen og naturligvis dialogen med Parlamentet vil udmunde i en 2020-strategi, der indebærer stram governance, og hvor der stilles krav hensyn til målsætninger og er fokus på de netop omtalte områder.

Økonomisk forandring og politisk forandring og forandring med hensyn til EU's ledelse. Med Lissabontraktaten oprettes der nye institutioner, nemlig den permanente formand for Rådet og den højtstående repræsentant for udenrigspolitiske anliggender. Parlamentet, hjertet i det europæiske demokrati, bliver styrket, og det samme gør Kommissionen.

Jeg kan give Parlamentet, der repræsenterer alle europæiske medborgere, et tilsagn om, at det spanske roterende formandskab vil være loyalt over for, og vil samarbejde med, de nye institutioner. Vi ønsker, at disse institutioner får den betydning, de er tiltænkt i traktaten, dvs. behovet for, at EU fungerer således, at den permanente formand for Rådet kan repræsentere EU og udføre alle sine funktioner sammen med den højtstående repræsentant.

Vi er bevidste om, at dette halvår vil være det første bevis på, hvordan den nye institutionelle struktur fungerer, og vi vil også støtte Kommissionen og Parlamentet, der begge er blevet styrket, og hvor sidstnævnte i stadig større grad udgør det politiske centrum i EU. Vi har sat os for at gøre dette, og jeg håber, at dommen over os ved udgangen af denne periode vil falde positivt ud, da vi er meget stålsatte. Der er en række magtinstanser, som styrer EU, og den nødvendige røde tråd for disse instanser er samarbejdsorienteret loyalitet. Det er sådan, vi vil arbejde.

Vi forventer også forandringer med hensyn til de eksterne forbindelser, ikke alene fordi vi nu har den højtstående repræsentant og får etableret Tjenesten for EU's Optræden Udadtil. Der vil også ske ændringer, fordi vi, for så vidt angår globalisering og forandring, har en afgørende dagsorden for det næste halvår. Jeg vil fortælle, hvad vores målsætninger er med hensyn til de eksterne forbindelser for alle de topmøder, vi vil afholde.

For det første er der den fælles sikkerhed, for det andet er der energi, for det tredje er der fremme og øget samhandel og teknologioverførsel, og for det fjerde er der bistand til udviklingssamarbejde, hvor EU rent etisk er i førerfeltet i verden.

I det næste halvår indleder vi en dialog om disse målsætninger med Nord- og Sydamerika, i landene ved Middelhavet, i Afrika og Asien og med de europæiske lande, som ikke er med i EU. Vi indleder en dialog med de fleste kontinenter og områder via en intensiv række af internationale topmøder, hvor vi naturligvis fuldt ud vil samarbejde med rådsformanden og Kommissionen – for vi kommer til at indgå vigtige aftaler i det næste halvår – og også Parlamentet.

Økonomiske forandringer, politiske forandringer og forandringer i vores vision, i vores syn på verden uden for EU som følge af nye aktører og globaliseringen. Ud over økonomien nævnte jeg for lidt siden, at Europa også er nødt til at satse på sig selv på det udenrigspolitiske område. Jeg må sige, at Europa er nødt til at satse på sig selv, at udenrigspolitikken skal afspejle europæiske interesser, og hvordan man forsvaret dem. Spørgsmålet om naboskabsforbindelser skal prioriteres højt. Vi skal efter min mening udarbejde mere ambitiøse mål og etablere tættere forbindelser, fordi det helt klart er her, at en stor del af de europæiske interesser vil blive afgjort.

De forandringer, vi oplever, og som vi ønsker at fremme via reform og fornyelse, har også betydning for de europæiske borgere. I Lissabontraktaten udtrykkes der i overensstemmelse med europæernes vilje ønske om, at borgerne skal føle sig tættere på EU's institutioner. EU skal ses som "deres Union", og Europa som et styre, der er tættere på dem. For at opnå dette er der nye instrumenter, som vi vil introducere og fremme i det næste halvår.

Det første af disse instrumenter er borgernes lovgivningsinitiativ, der er af så stor betydning for Parlamentet. Det andet er, at vi i samarbejde med Kommissionen gerne vil prioritere det højt i denne periode at gøre fremskridt vedrørende den vigtigste borgerrettighed, som EU kan fokusere på, nemlig ligestillingen mellem kvinder og mænd. De mest højtudviklede, perfekte samfund, hvor menneskerettigheder og velstand bedst udfolder sig, er de samfund, der opnår større ligestilling mellem kvinder og mænd. Disse samfund er mest aktive og engagerede i kampen mod det, der udarter sig som kønsbestemt vold og mishandling af kvinder, hvilket er utilstedeligt og uacceptabelt i et højtudviklet samfund som EU. Vi foreslår derfor at indføre nye

retsbeskyttelsessystemer via en europæisk beskyttelsesordre og størst mulig udvidelse af beskyttelsen mod den kønsbestemte vold, som er en sand plage i en stor del af de europæiske samfund.

De europæiske borgere skal også på baggrund af vores overvejelser, vores forslag og vores udspil vide, at social sammenhængskraft og social integration som svar på fattigdommen i Europa er umistelige aspekter af EU, og at de vigtigste elementer i Europas identitet sammen med demokrati er velfærd og social sammenhængskraft. 2020-strategien for økonomien skal derfor som sagt være bæredygtig set ud fra et økonomisk, socialt og miljømæssigt synspunkt.

For at opnå denne sociale bæredygtighed foreslår jeg, at vi indgår en stor ny socialpagt i Europa mellem virksomhederne og arbejdstagerne, en stor socialpagt til udvikling af 2020-strategien. Arbejdsmarkedsdialog og -aftaler gjorde Europa stærk i første omgang, i nedgangsperioder og nu denne tid med fornyelse og forandring efter en alvorlig økonomisk krise. En arbejdsmarkedsaftale – dvs. socialpagten – kunne være en væsentlig drivkraft bag de målsætninger, vi sætter os med hensyn til effektiv governance.

Og afslutningsvis vil jeg endnu en gang gerne udtrykke Spaniens tak til alle EU-landene, navnlig de lande, der har fremmet vores integration og bidraget til vores udvikling. Jeg vil gerne gentage vores engagement over for Europa og EU, vores engagement over for en livsform, men også over for en tankegang og indstilling. Dette indebærer en tankegang, der tilgodeser demokrati, ligestilling, menneskerettigheder, fred og en fornemmelse af, at det at leve sammen, forene vores befolkninger, forene vores forhåbninger og forene vores historie har gjort det muligt for os at leve i fred med hinanden, og i dag og i morgen kan det gøre det muligt for os fortsat at leve i en fantastisk region præget af velstand, velfærd og idealer.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (ES) Hr. formand, hr. premierminister! I det næste halvår påtager Spanien sig det roterende formandskab for Rådet. Det er et land med en stor europæisk tradition og et stort europæisk engagement, såvel i regeringen som i alle landets politiske kræfter og i offentligheden, samt en premierminister, José Luis Rodríguez Zapatero, hvis europæiske fortræffeligheder er hævet over enhver tvivl.

Det institutionelle maskineri i den europæiske integration vil køre for fuld kraft, når Parlamentets tillidsafstemning om Kommissionen giver disse to institutioner et stærkt, solidt fundament med henblik på at kunne komme videre med en ambitiøs politisk dagsorden. Jeg håber, at afstemningen finder sted meget snart.

Først og fremmest vil jeg på dette meget tragiske tidspunkt for Haiti gerne genbekræfte vores fulde solidaritet og ønske om at hjælpe landets befolkning og alle ofrene for jordskælvet. Det katastrofale jordskælv har ligget os meget på sinde siden den 12. januar, og vi indledte straks en indsats for at yde al den bistand, vi kan. Kommissionen er på nuværende tidspunkt i stand til at fremskaffe 130 mio. EUR, og den samlede EU-indsats med hensyn til øjeblikkelig bistand, herunder fra medlemsstaternes side, beløber sig til mere end 222 mio. EUR, eksklusiv bistand til civilbeskyttelse. Kommissionen vil kunne fremskaffe yderligere 200 mio. EUR til langsigtet bistand. Jeg kan forsikre om, at Kommissionen og EU omsætter vores værdier og solidaritetsprincipper i handling.

Haiti er et caribisk land. Jeg vil derfor gerne fremhæve, at der foreligger et meget ambitiøst arbejdsprogram vedrørende eksterne forbindelser for det spanske seksmåneders formandskab for Rådet. Jeg vil navnlig gerne gøre opmærksom på, at Latinamerika og Caribien har høj prioritet for det spanske formandskab. Jeg er sikker på, at vi kan regne med, at Spanien følger sig særlig forpligtet til at sikre, at topmødet i Madrid i maj med landene i Latinamerika og Caribien bliver en succes for Latinamerika og for Europa.

(EN) Lad mig nu gå videre til den politiske prioritering for de kommende uger og måneder.

Alt peger i retning af et beslutsomt og forenet europæisk initiativ. Det fejlslagne angreb på flyet i Detroit var en reminder om, at vi skal handle i fællesskab, hvis vi skal imødegå truslerne mod sikkerheden. Mødet i København var en reminder om, at det globale samfund ikke automatisk har samme ambitionsniveau som Europa. Ligesom vi har gjort i G20-drøftelserne, er vi nødt til at holde en positiv og fremadrettet international proces i gang. Kun med et forenet Europa kan vi forme globaliseringen.

Men vi er nødt til at se på situationen for vores økonomi. Vi ved alle, at den europæiske økonomi befinder sig i en ømtålelig situation. Ved hjælp af beslutsomme indgreb har vi formået at forhindre det værste. Men vi står stadig over for risikoen for, at arbejdsløsheden fortsætter med at stige, og vi er nødt til at fælde en dom med hensyn til, hvornår vi skal skifte fokus for at få genoprettet vores offentlige finanser.

Samtidig skal vi lære af krisen. Vi har fuldt ud indset, at globaliseringen er en realitet, og at vi skal vende den til vores fordel. Vi har vist, at vores sociale sikringsordninger har kunnet reagere på helt specielle omstændigheder og ved at udspænde nye sikkerhedsnet. Men vi har også set, at der er klare grænser for medlemsstaternes handlemuligheder på egen hånd, og vi har set, at samordnede EU-tiltag ikke alene gav resultater for Europa, men også udløste en hidtil uset global reaktion i G20.

Vi er nu nødt til at forme den rigtige fremtid for Europa, dets økonomi og dets samfund. De udfordringer, vi stod over for inden krisen, er der stadigvæk – om noget er de blevet værre. Vi skal håndtere konsekvenserne af en aldrende befolkning, af vores demografiske forhold, og finde ud af, hvordan vi forbliver konkurrencedygtige i en global verden, hvordan vi sikrer overgangen til en mere bæredygtig økonomi, for blot at nævne nogle få områder.

Jeg er dog fortrøstningsfuld med hensyn til Europas potentiale. Jeg tror, at en økonomi, der genopbygger sine styrker, har en reel chance for at om dirigere sine kræfter. Et samfund, der har vist sig robust over for en økonomisk krise, er et samfund, som med selvtilid kan opbygges for fremtiden. Og et europæisk økonomisk system, hvis fleksibilitet udspringer af det indre marked, konkurrencereglerne og euroen, får nu brug for disse aktiver som drivkraften bag et opsving.

Jeg ser det næste halvår som et springbræt til at fastsætte ambitiøse mål, mål jeg har forelagt i mine politiske retningslinjer, og som vi sidste efterår drøftede her i Parlamentet.

Dette vil udgøre "Europa 2020"-strategien. Vi bliver nødt til at omkalfatre vores økonomi for at kunne imødegå udfordringerne i fremtiden. Vi skal blive enige – med Parlamentet, med medlemsstaterne, med arbejdsmarkedets parter, med samfundet som helhed – om en dagsorden for denne omstilling. Vi skal an vise en tydelig retning hen imod en konkurrencedygtig, innovativ, bæredygtig, socialt inkluderende markedsøkonomi, der kan trives på det globale marked.

Europa 2020-strategien skal indeholde både visioner på mellemlang sigt og tiltag på kort sigt. Jo bedre vi kan udforme de øjeblikkelige foranstaltninger, der skal bringe os på vej mod vores langsigtede mål, desto bedre vil vores forspring være med hensyn til fremtidig vækst og beskæftigelse, der har allerhøjeste prioritet.

Med Lissabonstrategien i den nye form kunne der opbygges en forståelse for, hvordan strukturreformer fører direkte til vækst og arbejdspladser. Men lad os være oprigtige og sige, at krisen har udvisket mange af fordelene, og der var også nogle mangler. Sandheden er, at vi stadig sakker en del bagud i forhold til konkurrenterne med hensyn til vores forskningsindsats, vores investeringer i uddannelsessektoren og vores andel inden for højteknologi.

Vi skal nu bruge Europa 2020-strategien til at skabe nye kilder til vækst og slippe potentialet ved det indre marked løs, så vi kan drive vores økonomi fremad. Det betyder, at vi skal benytte os af viden og kreativitet til at generere reel værdi i vores økonomier, idet vi åbner op for innovation og fremmer, at den vinder indpas på markedet – lige fra ict til nye energiformer, f.eks. rene teknologier. Det indebærer, at folk for fremtiden får mulighed for at tilegne sig de rette kompetencer, og at arbejdsmarkedet er parat til at gribe mulighederne for at skabe nye jobs, samt at vi griber målrettet ind over for de store problemer såsom ungdomsarbejdsløsheden.

Det er åbenlyst, at vi nu står i en nødsituation set ud fra et socialt og arbejdsløshedsmæssigt synspunkt. Det kræver, at EU er meget fokuseret. Vi skal på EU-plan sammen definere nogle tiltag som supplement til de nationale tiltag med positiv social indvirkning.

Det betyder også en økonomi, der er formet til fremtiden – en bæredygtig og ressourceeffektiv økonomi – som også er produktiv og innovativ. Europas enorme industriaktiver skal om dirigeres til at gribe fordelene ved at være først ude på morgendagens markeder. Men Europa skal kunne fastholde en stærk, moderne og konkurrencedygtig industribase. Krisen betyder, at vi mere end nogensinde før skal bruge hver investeret euro bedst muligt. Og vi skal naturligvis afslutte vores reform af finansmarkederne med henblik på at bringe dem tilbage i økonomiens tjeneste og ikke vice versa.

Det omfatter også vores SMV-venlige tilgang. SMV'er er den sektor, som kan skabe flere arbejdspladser i EU, og vi vil gøre dem og deres ansatte en god tjeneste, hvis vi reducerer de administrative byrder og anlægger en bedre og smartere reguleringsmæssig tilgang.

I vores indbyrdes forbundne økonomier har vi alle en interesse i, hvad der sker – på nationalt plan og EU-plan, fra den ene medlemsstat og til den næste. Den nuværende krise viser os ikke alene konsekvenserne af den

globale indbyrdes afhængighed, men også de negative virkninger, som en bestemt situation i ét land kan have på hele euroområdet.

Så Europa 2020-strategien skal medføre stærkere samordningsmekanismer, en fælles vision og et effektivt europæisk lederskab. Jeg vil gerne takke premierminister Zapatero for hans klare engagement over for denne europæiske tilgang med hensyn til økonomiske politikker, hans engagement over for fællesskabsanliggende og hans engagement over for Kommissionens rolle i denne vision og gennemførelsen af denne vision. Kun med en europæisk tilgang, en europæisk vision og europæiske instrumenter kan vi levere varen over for vores europæiske medborgere.

Et af de karakteristiske træk ved Europa 2020-strategien vil være øget samordning af de økonomiske politikker, hvor Kommissionen vil gøre fuld brug af de nye muligheder som følge af traktaten, bl.a. mulighederne vedrørende euroområdet.

Det er den vision, jeg gerne vil drøfte med Parlamentet i de kommende uger, fordi vi af Lissabonstrategien har lært, at en europæisk økonomisk strategi skal følges op af fuldt engagement i europæiske politiske kredse og hos arbejdsmarkedets parter. Lad få det på det rene, at nogle nationale politikere tidligere har modsat sig stærkere governance-mekanismer i Lissabonstrategien. Efter det, vi har lært om indbyrdes afhængighed ikke alene på globalt, men også på EU-plan – alt det, vi har lært af krisen – vil alle regeringer i EU forhåbentlig nu erkende, at det er nødvendigt at gå fuldt ind for Europa 2020-strategien og iværksætte virkelig samordnede og konsekvente tiltag inden for den økonomiske politik i henhold til Lissabontraktatens artikel 120 og 121.

Lad mig til slut tilføje, at jeg også ser Europa 2020-strategien som den måde, hvorpå vi kan give vores medborgere tillid og håb. Vi må ikke lægge skjul på, at Europa ligesom det meste af den udviklede verden skal igennem en lang periode med langsom vækst, hvis vi forholder os passive. Den fase, hvor det først bliver værre, inden det bliver bedre igen, ligger formentlig bag os, men det bliver kun langsomt bedre igen. Vi skal tage fat på det reelle problem med økonomien, dvs. at den potentielle vækst i Europa måske vil blive begrænset, hvis vi ikke griber til konsekvent og effektiv handling nu. Vores medborgere, det være sig husholdningerne eller de erhvervsdrivende, skal føle, at EU er en del af løsningen på deres problemer og svaret på deres bekymringer. Europa 2020-strategien er efter min opfattelse frem for alt også en reaktion på dette. Det drejer sig om at forbinde det europæiske projekt med borgernes konkrete behov.

Det er også baggrunden for, at jeg glæder mig over initiativet til at afholde et uformelt møde i Det Europæiske Råd den 11. februar med henblik på at få en indledende drøftelse på stats- og regeringschefniveau. Jeg tror også, det er af afgørende betydning at finde mulighed for at drøfte disse spørgsmål med Parlamentet både før og efter, at Kommissionen forelægger sit udkast til Europa 2020-strategien. Jeg har derfor drøftet dette med Rådet og med rådsformanden. Jeg mener, vi i det mindste skal have en tretrinstilgang. På det uformelle møde i Det Europæiske Råd for stats- og regeringscheferne skal man drøfte spørgsmålet, på Det Europæiske Råds forårsmøde skal man forelægge de første væsentlige forslag, og på mødet i Det Europæiske Råd til juni skal man godkende retningslinjerne, således at vi får tid til at drøfte spørgsmålet bredt og med et meget aktivt bidrag fra Parlamentet.

Jeg har i dag fokuseret på den økonomiske politik, fordi jeg betragter det som den højtprioriterede opgave, der haster aller mest. Men dermed er vores dagsorden jo ikke udtømt. Udfordringerne i de kommende uger og måneder er mangfoldige. Lad mig blot nævne ét af mange eksempler, nemlig opfølgningen på konferencen i København om klimaændringer. Godt nok har vi brug for noget tid til kollektivt at reflektere over, hvordan den rette strategiske indgangsvinkel skal være ved fremtidige internationale forhandlingsforløb, men vi skal ikke sænke ambitionsniveauet vedrørende de forpligtelser, EU allerede har indgået.

Vi skal også intensivere vores indsats, nemlig gennem vores interne politikker til fremme af opgraderingen og moderniseringen af industribasen i vores økonomi, innovationen og udviklingen af nye rene teknologier, energieffektivitet og energisikkerhed, også ved at sætte dette øverst på EU's dagsorden vedrørende omstilling.

Vi giver EU de bedste chancer på den globale scene ved, at EU er parat til handling, har en tydelig vision for fremtiden og er fast besluttet på at nå derhen. Jo mere vi står sammen og er effektive på hjemmefronten, desto mere vil vores tankegang slå igennem internationalt.

Jeg ser meget frem til at arbejde sammen med Parlamentet og medvirke til at gøre det spanske formandskab for Rådet til en succes og sikre, at det næste halvår bringer os på vej mod at realisere vores fælles ambitioner for Europa, et EU, der er tættere på vores medborgere, og som har fokus på klare resultater for vores Europa.

(Bifald)

Formanden. – Tak, hr. Barroso. Inden jeg beder lederne af de politiske grupper i Parlamentet om at tage ordet, vil jeg gerne endnu en gang understrege, hvor vigtig den vision, hr. Rodríguez Zapatero forelagde, er. Det er en vision om udvikling af EU baseret på fællesskabsmetoden. Jeg vil også takke hr. Rodríguez Zapatero for at fremhæve Parlamentets rolle, en rolle, som er blevet betydelig større med Lissabontraktatens ikrafttræden, og samarbejdet mellem Det Europæiske Råd, Ministerrådet og Parlamentet vil være grundlaget for den fremtidige interinstitutionelle struktur og balance i EU.

Vi forudsiger i dag vores rolle mange år frem i tiden. Ikke alt står i traktaterne. Så er det særdeles vigtigt, hvad der sker under det spanske formandskab, fordi der vil blive etableret nogle politiske vaner, som er afgørende for, hvordan vi arbejder, og hvor effektive vi er i EU. Det spanske formandskab spiller en særlig rolle her, og jeg er taknemmelig for, at der blev forelagt en vision, som i stort omfang er i samklang med Parlamentets.

Jeg vil gerne takke hr. Barroso for at have forelagt Kommissionens synspunkter. Kommissionen arbejder stadig med den samme sammensætning som før, men jeg vil her gerne meget kraftigt understrege, at Kommissionen altså er her, og den har ikke en ny sammensætning endnu, men det bliver der arbejdet med hele tiden. Jeg vil især gerne takke hr. Barroso for at have forelagt 2020-strategien og forklaret, hvordan den vil blive samordnet. Det er et grundlæggende spørgsmål, hvordan vi skal samordne 2020-strategien fremover – denne samordning skal også ske med udgangspunkt i fællesskabsmetoden.

Nu vil jeg gerne bede lederne af de politiske grupper om deres kommentarer og bemærkninger.

Joseph Daul, for PPE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Økonomien, det sociale område, klimaet og energi er de væsentlige prioritetsområder for det spanske formandskab, og opmærksomheden i Europa vil helt med rette være fokuseret herpå. Derfor er hr. Van Rompuys første beslutning, nemlig at indkalde til møde i Det Europæiske Råd om økonomi og klimaændringer og nu jo også strategien over for Haiti – der blev talt om dette, og det er et punkt, hvor jeg synes, Europa skal vise, at vi både har hjertet på rette sted og vil yde knowhow, og der skal gøres noget for at sikre, at Rådet i højere grad er til stede i Haiti – efter min mening positiv.

Derfor hilser jeg også den forhandling, som hr. Rodríguez Zapatero selv indledte, om eventuel europæisk økonomisk governance velkommen til trods for, at – og måske endda fordi – meningerne for tiden er delte herom. Det er normalt. Vi skal ikke være bange for at tale om politik på EU-plan med de store armbevægelser, og vi skal være ærlige over for os selv.

Vi skal ikke være bange for vigtige debatter, og jeg vil gerne takke formanden for Rådet for at have ydet sit bidrag, fordi den økonomiske politik og social- og arbejdsmarkedspolitikken er en vigtig debat – ja, den debat, der er af størst betydning for vores medborgere, og som kræver reaktion fra vores side på kort, mellemlang og lang sigt. Som hr. Barroso nævnte, er tiden inde til at stille spørgsmålet om økonomiske mål i landene i EU. Det er faktisk et spørgsmål om overlevelse for Europa og dets sociale model.

Hr. Rodríguez Zapatero kender kun alt for godt til problemer med økonomien. Der er i Spanien en rekordstor arbejdsløshed på næsten 20 % og et offentligt underskud på næsten 11 %. Man må sige, at hans hjemland har store problemer. Jeg ser derfor positivt på, at det for ham er alfa og omega, at der under hans formandskab kommer gang i væksten og beskæftigelsen. Men ærlig talt – og jeg sagde, at vi skulle tale rent ud – er jeg ikke sikker på, at de løsninger, som hr. Rodríguez Zapatero og den politiske familie, han tilhører, foreslår til løsning krisen og realisering af et socialt Europa, er de mest velegnede.

Det Europæiske Folkepartis Gruppe (De Kristelige Demokrater) mener ikke, man kan afslutte krisen og skabe arbejdspladser ved øget offentligt forbrug, men ved økonomisk, finanspolitisk og miljømæssig styring, der gavner virksomhederne, navnlig de små og mellemstore virksomheder. Jeg tænker her specifikt på beskæftigelsen i de små og mellemstore virksomheder i vores lande og regioner. Den sociale sammenhængskraft, der er blevet sat på en hård prøve under krisen og som følge af de skandaløse bonusser og vederlag til nogle inkompetente chefer, kan ikke bygges på små håndværksvirksomheder, men på varig vækst, der gavner flest muligt.

Afslutningsvis vil jeg gerne henvende mig til Rådet, det være sig det roterende formandskab eller det permanente formandskab, for formelt at sige, at tiderne nu med Lissabontraktaten har forandret sig. Rådet og Parlamentet skal nu arbejde tæt sammen og som ligeværdige parter. Det nye forhold kræver naturligvis juridiske standarder – og på det område sætter jeg min lid til vores juridiske eksperter, der med ildhu forstår at anvende den nye traktat – men det kræver også gensidig politisk tillid og symbolske tilkendegivelser. I den forbindelse gentager jeg mit ønske om, at formandskabet for Rådet regelmæssigt deltager i samspillet bestående af spontane spørgsmål og svar blandt Parlamentets medlemmer, sådan som formanden for

Kommissionen, hr. Barroso, har gjort det i flere måneder, og sådan som hr. Rodríguez Zapatero selv har gjort det her til formiddag. Han har seks måneder til at få dette princip indarbejdet.

Jeg ønsker således rådsformanden alt vel i det kommende halvår og håber, at vi sammen formår at få fremdrift i Europa i denne periode. Held og lykke.

Martin Schulz, for S&D-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Det spanske formandskab har et ambitiøst arbejdsprogram, som hr. Rodríguez Zapatero har beskrevet for os. Han nævnte de fire væsentlige prioritetssråder, nemlig større energisikkerhed, flere investeringer i informationsteknologi, mere uddannelse og efteruddannelse og etablering af en form for europæisk økonomisk governance for at sikre, at disse prioritetssråder nu også kan gennemføres. Det er den rette tilgang, og det vil bringe Europa ind i en ny fase.

De udfordringer, kontinentet står over for, har intet med afholdelse af plenarmøder eller tilrettelæggelse af massevis af topmøder at gøre. Vi har tidligere afholdt mange topmøder. Topmøderne løser ikke problemerne. På topmøderne bliver problemerne beskrevet. Der er behov for, at løsninger på problemerne rent faktisk bliver gennemført i medlemsstaterne.

(Bifald)

Reaktionerne på hans forslag om økonomisk governance viser, at det lige præcis er her, hunden ligger begravet. Hvor slog Lissabonstrategien fejl? Det skyldtes ikke, at man ikke ville have kunnet gennemføre den. Nej, den var gennemførlig nok. Lissabonstrategien slog fejl på grund af medlemsstaternes modvilje, fordi de ville holde deres egne løfter. Denne nye tilgang, dette friske pust, som han gerne vil bringe ind i europæisk politik med dette ambitiøse arbejdsprogram, er derfor det helt rigtige.

De hidtidige gamle strukturer minder mig noget om Don Quixotes smukke hest, Rosinante, der troede, den var en væddeløbshest. I virkeligheden var den en gammel krikke. Vi vil ikke kunne klare os i det 21. århundrede på Rosinante. Der skal altså nye fremgangsmåder til, og hr. Rodríguez Zapatero er således på rette vej.

Det, Europa har brug for, er at indføre visse aspekter af den spanske model. Grunden til, at vi – og jeg siger kun dette én gang – som socialdemokrater specifikt støtter ham, er, at vi mener, at hans regering i Spanien er fremadtsøgende. Det er på trods af en masse modstand og med et stort mod lykkedes ham at give hans hjemland et enormt skub i retning af modernisering. Vi udviser derfor den største respekt for ham.

(Bifald)

Hvis han på EU-plan handler med den samme energi og beslutsomhed, vil han også bringe denne moderniseringsbølge til Europa. Jeg synes f.eks., det er modigt af en regeringschef at sige, at ægteskabelig vold ikke er et nationalt problem, men et problem, der berører hele samfundet overalt, og at vi i Europa, i vores højtudviklede, civiliserede samfund, ikke skal betragte vold mod kvinder som en mindre alvorlig lovovertrædelse, men som en overtrædelse af menneskerettighederne – og det er jo, hvad det er.

(Bifald)

Den politiske genoplivning, vi har brug i Europa, er meget stærkt knyttet til vores forventninger til formandskabet under hr. Rodríguez Zapatero. Jeg vil derfor gerne tilføje, at vi også har brug for yderligere økonomisk kontrol i Europa. Jeg vil give et eksempel for at illustrere, at den sociale sammenhængskraft bliver ødelagt i samfundet, fordi der ikke er tilstrækkelig kontrol eller ikke er tilstrækkeligt mod til at udøve kontrol.

Når vi taler om regulering af finansmarkederne og regulering af banksystemet, skal vi også nævne, at de samme banker, der for et år siden fik hundredvis af milliarder af euro i statsmidler for at sikre, at de overlevede, i dag ikke anvender disse penge til at yde kredit, men til at spekulere ved hjælp af skatteydernes penge med henblik på at skabe svimlende fortjenester. Det er ødelæggende for folks tillid til det økonomiske system. Det er ødelæggende for den sociale sammenhængskraft. Den del af hr. Rodríguez Zapateros program, der drejer sig om endelig at gennemføre kontrol med finansmarkederne, er således et vigtigt element, som vi socialdemokrater støtter fuldt ud.

(Bifald)

Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet giver sin fulde opbakning til hr. Rodríguez Zapateros formandskab. Jeg mener, at det, han har forelagt her, er en tilgang, der virkelig giver grund til håb. Jeg håber også, at Kommissionen vil handle med samme intensitet og i samme politiske retning som det spanske formandskab. Vi vil gøre alt, hvad vi kan, for at bringe Kommissionen på rette vej.

i det næste halvår og i tiden derefter, fordi der som følge af 18-måneders-formandskabet, som er delt mellem tre medlemslande, forhåbentlig ikke kommer et helt nyt program hvert halvår, men at vi i stedet får kontinuitet.

I de næste seks og de efterfølgende 12 måneder med dette trioformandskab kan han således regne med støtte fra socialdemokraterne. Så jeg vil gerne ønske hr. Rodríguez Zapatero held og lykke.

(Bifald)

Guy Verhofstadt, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi har faktisk to prioritetsområder for det spanske formandskab. Jeg tror faktisk også hr. Rodríguez Zapatero har to prioritetsområder. Uanset hvor mange rejste problemstillinger, der skal løses i det kommende halvår, er der efter vores mening to vigtige problemstillinger.

Der er først og fremmest strategien efter Lissabonstrategien, dvs. EU 2020-strategien. Jeg tror under alle omstændigheder, at dette navn er mere passende, da befolkningen til syvende og sidst var holdt op med at skelne mellem Lissabontraktaten og Lissabonstrategien. Det nye navn er således i sig selv et stort fremskridt. Men her i Parlamentet skal vi jo være seriøse.

Det grundlæggende spørgsmål drejer sig ikke om at vide, hvorvidt der er et ønske om at reducere arbejdsløsheden eller øge udgifterne til innovation. Det er vi alle enige om. Vi var enige i 2000, vi vil være enige i 2010, og vi vil være enige igen i 2020 og 2030. Nej, spørgsmålet drejer sig om noget helt andet, nemlig i korte træk om, hvorvidt Rådet og medlemsstaterne er klar til at ændre den metode, der slog fejl i Lissabonstrategien. Jeg refererer her til den åbne koordinationsmetode, et skønt udtryk, der betyder, at det er medlemsstaterne, ikke EU, der træffer beslutninger, og at det eneste, man gør, er at sammenligne resultaterne fra de forskellige medlemsstater.

Det er som om EU er blevet til OECD. Realiteten er i hvert fald, at der offentliggøres det ene dokument efter det andet.

(Bifald)

Hr. Rodríguez Zapateros indledende erklæringer har allerede opmuntret mig meget, idet han sagde, at der ville komme til at ske forandringer. Tingene er nødt til at forandre sig. Vi har brug for pisk, og vi har brug for gulerod. Og efter behov skal vi have sanktioner. Frem for alt håber jeg dog ikke, han mister modet – jeg siger dette helt oprigtigt til både ham og hr. Moratinos – på grund af den tyske økonomiminister, der ikke tøvede et sekund med at kritisere de fremsatte forslag.

Men det må være et godt tegn! Man kan ikke på den ene side f.eks. sige, at Grækenland ikke gør nok, at andre lande ikke gør nok, og samtidig undlade at give Kommissionen og EU de ressourcer og instrumenter, der er nødvendige for at kunne gribe ind. Man kan gøre enten det ene eller det andet. Man kan ikke gøre begge dele på samme tid.

Jeg opfordrer ham således til at fortsætte ad denne vej, og jeg kan fortælle, at hele Parlamentet sammen med Kommissionen bakker ham op, når han står over for dem, der stadig affærdiger behovet for at intensivere denne metode ifølge Lissabontraktaten.

Min anden prioritet drejer sig om at forsøge at finde en anden strategi for spørgsmålet om klimaændringer efter mødet i København. Vi må erkende, at vores indfaldsvinkel slog fejl. Vi skal sige det, vi skal erkende det. Det giver ingen mening at sige, at vi havde ret, og at det var den rigtige fremgangsmåde osv. Nej, det var ikke den rigtige fremgangsmåde. Strategien var dårlig, fordi resultatet er dårligt. Strategien skal således ændres.

Personlig foreslår jeg, at vi vedtager en strategi, der bygger på tre bestanddele. Den første af disse bestanddele er, at EU skal udnævne en "chef", der beskæftiger sig med klimaændringer og har mandat til at forhandle på vegne af de 27 medlemsstater – i modsætning til situationen i København, hvor vi havde den danske statsminister, den svenske statsminister, kommissionsformanden, hr. Sarkozy, fru Merkel, Hr. Rodríguez Zapatero og hr. Brown.

Det betød, at der var mindst otte europæiske politiske ledere, som ønskede at forhandle. Men der var ikke plads nok rundt om bordet! Der var endda dårlig nok plads til præsident Obama. Der var sydafrikaneren, brasilianeren, inderen, kineseren og så præsident Obama – og hertil kom så de otte europæere. Hvordan kan man under disse omstændigheder forvente at blive enige om noget og blive hørt af de andre?

Lad os så gøre ligesom i WTO. Det fungerer for WTO. Der er nogen dér, som er ansvarlig, som forhandler for hele EU, og som når frem til nogen resultater. Vi skal indføre det samme på EU-plan, hvis vi vil undgå en gentagelse af det, der skete i København.

(Bifald)

Jeg tror desuden, vi skal være realistiske. Vi skal være realistiske på dette område. Vi skal have en trilateral aftale mellem USA, Europa og Kina. Det skal være formålet. Alle de strategier, der består i at, at man siger "ja, lad os nu se", og hvor man ingen allierede har i FN, tæller intet i morgendagens verden. Morgendagens verden tilhører imperierne, og vi skal være et imperium.

Det betyder, at vi skal sidde med ved bordet. Sammen med hvem? Med USA og med Kina. Det er os tre, der skal nå frem til en aftale. Lad os ikke begynde at drømme om at samle, jeg ved ikke hvor mange lande, om et program. Vi er til syvende og sidst nødt til at skabe en alliance med USA. Det er sammen med USA, vi skal finde fælles fodslag. Og det er efter min opfattelse muligt at finde fælles fodslag med hensyn til en emissionshandelsordning. Vi har allerede en ordning, og de vil følge efter, hvis vi kan nå frem til en aftale om det. Det vil skabe fælles fodslag, så vi sammen kan forhandle med kineserne.

Dette er mine to store prioritetsskemaer for det spanske formandskab, og det er min klare holdning, at hr. Rodríguez Zapatero med sin vedholdenhed vil gøre det til et særdeles vigtigt og meget effektivt formandskab.

(Bifald)

Daniel Cohn-Bendit, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. Rodríguez Zapatero, hr. Barroso! Jeg vil gerne først svare på bemærkningen om Haiti. Jeg husker, at et medlem af Kommissionen ved navn Michel Barnier i 2006 foreslog, at der skulle etableres en europæisk styrke til social beskyttelse, som skulle hedde EuropeAid. Det var i Kommissionen under hr. Barroso. Hvis vi havde haft EuropeAid i dag, ville europæere allerede have haft en større tilstedeværelse i Haiti. Jeg opfordrer til at tage Michel Barniers forslag op. Jeg er jo ikke dogmatiker.

Jeg vil nu gerne vende tilbage til det, der blev sagt om Europas fremtid. Jeg vil gerne fortsætte med en anden indgangsvinkel, som hr. Verhofstadt har beskrevet. Der blev talt om vækst, men hvilken vækst? Hvilken type vækst? Fordi en af årsagerne til kriserne, til den miljømæssige krise – for der flere forskellige kriser og ikke blot én – var produktionsstigningen, der samtidig var destruktiv. Hvis vi på EU-plan ikke drøfter vækstens kvalitet og indhold, gentager vi derfor blot fortidens fejl. Det er allerede ét spørgsmål, man må overveje.

Det andet spørgsmål, vi skal beskæftige os med, drejer sig om det, der blev sagt om vækst og en pagt, f.eks. mod energiahængighed. En af grundpillerne ved bekæmpelse af energiahængighed er energibesparelser. Vi bør i EU udvikle en stor pagt vedrørende EU-investeringer i energibesparelser. Miljøspørgsmål handler om energibesparelser – det handler om milliarder til investeringer, og det handler samtidig også om at skabe arbejdspladser. Så vi må huske på ikke kun at tale om vedvarende energi, men om vedvarende energi med energibesparelser. Og i den forbindelse anmoder jeg om, at EU nu forpligter sig til energibesparelser på – ikke 20 %, men snarere 30 % senest i 2020. Vi kan gøre det, hvis vi vil.

En anden ting, der blev talt om, var elbiler. Helt fint! Men noget andet spiller også ind her. Mobilitet drejer sig ikke kun om biler. Der er et stort projekt, som man kunne udvikle i Europa. Der har været Airbus-flyene, og der har været TGV-togene. Hvorfor ikke udvikle et stort europæisk sporvognsprojekt? Der er i hele Europa behov for renovering og modernisering af sporvognssystemet – i Centraleuropa, i Sydeuropa og i Latinamerika, ja, faktisk overalt. Det kunne give beskæftigelse, og der er en del af bilindustrien, man ikke vil kunne redde. På den måde kunne man give den anden mobilitetsrelateret funktion. Et europæisk sporvognsprojekt er også en løsning på de trafikrelaterede klimaproblemer.

I en lidt anden boldgade blev der med rette talt om uddannelse og Bologna-processen. Fint! Problemet med Bologna-processen er imidlertid, at den er kommet til at handle om noget andet, end det oprindeligt var hensigten. I stedet for at skabe et Europa med mere lige adgang til højere uddannelse, er højere uddannelse i Europa blevet gjort til skoleuddannelse, hvor universiteterne ikke længere er steder, der bærer præg af forskning og eftertænksomhed, men er undervisningsfabrikker. Der er udarbejdet læseplaner, som de studerende ikke kan følge. Hvis man gerne vil føre Bologna-processen ud i livet, må vi derfor først gå et skridt tilbage og stille spørgsmål ved alle læseplanerne i forbindelse med Bologna-processen. Reaktionen kan ses på gaderne i universitetsbyer i hele Europa, hvor de studerende ikke protesterer mod idéen om en europæisk uddannelse, men mod forringelsen af de højere uddannelser – som angiveligt sker af hensyn til en europæisk idé.

Jeg vil gerne slutte af med den europæiske socialpagt. En europæisk socialpagt og en social- og miljøpagt. Bring virksomhederne, fagforeningerne og de store miljøorganisationer hen til forhandlingsbordet. Social beskyttelse vil ikke kunne fungere uden miljøbeskyttelse. Det er den nye idé, og for medlemmerne til højre er dette en af de gode idéer, hr. Sarkozy i Frankrig havde. Idéen fik tilnavnet Grenelle-samtaler eller rundbordssamtaler om miljøet. Jeg tror, det er på tide at få Bruxelles-samtaler om miljøet, hvor vi bringer alle arbejdsmarkedets parter og de vigtigste repræsentanter for miljøorganisationerne sammen omkring forhandlingsbordet. Hvis man går videre ad den vej, bliver vi enige, og Europa er løsningen. Med hensyn til instrumenterne skal vi udvikle dem i fællesskab.

Timothy Kirkhope, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg er på dette afgørende tidspunkt i arbejdet i EU glad for, at Spanien overtager formandskabet for Rådet.

Spaniens medlemskab af Det Europæiske Fællesskab var ligesom for Grækenlands og Portugals vedkommende et tidligt eksempel på den måde, hvorpå Europa kunne medvirke til at tilskynde til og støtte et nyt demokrati – og siden 1989 er mange andre lande med succes fulgt efter.

Spanske parlamentsmedlemmer fra alle partier har bidraget væsentligt til arbejdet i Parlamentet og har bestrebet fremtrædende poster i både Parlamentet og vores grupper. Deres indflydelse har været betydelig, og i den forbindelse vil jeg gerne specielt rose vores ven, Jaime Mayor Oreja, én af Parlamentets mest indflydelsesrige personligheder, i høje vendinger.

Formandskabet begynder på et for EU kritisk tidspunkt, og jeg ønsker held og lykke, men jeg tilstår, at jeg har mine bange anelser. Man snublede lidt i starten. Forslaget om, at EU i stedet for blot at samordne planerne om økonomisk udvikling skulle kunne fastlægge obligatoriske økonomiske politikker med tilhørende sanktioner eller korrigerende indgreb over for de medlemsstater, som ikke indordner sig, er dybt foruroligende.

Det afspejler en meget gammeldags socialistisk kontrolstyret indgangsvinkel til økonomisk politik, der ikke er relevant, når man skal løse problemerne i det 21. århundrede. Uden at blande mig i spansk indenrigspolitik er der et ordsprog, som siger, at man først skal feje for egen dør. Det gør man ikke med den socialdemokratiske indgangsvinkel.

Det, vi har brug for, er økonomiske politikker, hvor man respekterer rettighederne i vores medlemsstater, tilskynder til udveksling af bedste praksis og fokuserer på EU-merværdi. Dvs. politikker, hvor man værner om fordelene ved det indre marked og udvider dem yderligere, samt politikker, hvor man tilvejebringer et klima, hvor iværksættere og virksomheder kan trives med henblik på at skabe nye arbejdspladser, øge vores levestandard og bidrage til et stærkere samfund.

I ECR-Gruppen nærer vi store forhåbninger til Europa 2020-udspillet og ser det som en ramme for en bæredygtig, konkurrencedygtig europæisk økonomi, og vi har udarbejdet vores egne supplerende forslag, som forhåbentlig vil medvirke til at bringe denne forhandling videre.

Jeg vil gerne berøre emnet udenrigspolitik. Jeg ved, at dette punkt er blevet vægtet ret højt i formandskabets arbejdsprogram, men jeg må nævne et punkt, der godt nok er omtalt, men efter min opfattelse uden tilstrækkeligt eftertryk. Jeg tænker her på Iran. Man skal gå håndfast til værks over for landets uretmæssige, brutale og farlige regering. Hvis vi tager spørgsmålet om ikkespredning af atomvåben alvorligt, er den iranske regering nødt til at forstå, at Iran, selv om landet godt nok har ret til at udvikle kerneenergi til fredelige formål, ikke kan få lov til at føre verden bag lyset ved at fortsat at have ambitioner om at have atomvåben. Et regime, der griber til mord og vold for at undertrykke sit eget folk – et folk, der er blevet udsat for valgsvindel – kan man ganske enkelt ikke stole på, og vi er nødt til at gribe ind.

Det spanske formandskab tiltræder sit hverv med en fuld besat dagsorden. Vores gruppe vil bedømme forslagene og udspillene ud fra deres plusser og minusser. Hvis der foreslås progressive politikker for at stimulere den økonomiske vækst, håndtere klimaændringerne, styrke individets frihed og ansvar og tilskynde til samarbejde på den globale scene, hvor vi har fælles interesser, er dette alt sammen områder, hvor EU kan være til gavn frem at udgøre en belastning.

Hvis der kommer sådanne udspil fra formandskabet, bakker vi dem op.

Willy Meyer, for GUE/NGL-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Velkommen til hr. Rodríguez Zapatero. I min gruppe føler vi desværre ikke, at arbejdsprogrammet løser de grundlæggende problemer. De grundlæggende krav til dette formandskab vil efter vores opfattelse være at rette op på den nuværende økonomiske politik via offentligt indgreb i økonomien og naturligvis ved at regulere markedet via en progressiv finanspolitik.

Recessionen i Spanien og i Europa samt arbejdsløshedstallene, hvis lige man ikke har set siden 1930'erne, er en konsekvens af ikke at have grebet ind over for markedet og ikke have grebet ind over for de strategiske produktionssektorer, bl.a. finanssektoren. Der er ud fra dette perspektiv desværre intet nyt i arbejdsprogrammet. Arbejdsindtægter bliver straffet, og kapitalgevinster bliver begunstiget, fordi der ikke er nogen harmonisering af finanspolitikken, og som led i det, man mener med liberalisering af tjenester, bliver den europæiske sociale model afviklet.

I traktatens artikel 43 og 49 beskytter man en model, der begunstiger markedet og de frie markeds kræfter i modsætning til arbejdstagernes rettigheder, og vi har jo allerede afgørelser fra EF-domstolen, som lovliggør social dumping. Dette er den skinbarlige realitet. I denne del af arbejdsprogrammet, der har så stor betydning for os, er der altså desværre ingen forandringer eller ændringer, og der indføres heller ikke noget nyt. Det modsiger med andre ord det motto, det spanske formandskab har benyttet: "Innovating Europe".

Der er på dette specifikke punkt ingen innovative tanker. Der er kontinuitet på grund af valget af hr. Barroso, som vi var imod – men hr. Rodríguez Zapatero gav ham jo sin støtte – og vi mener, at denne kontinuitet er skadelig for den europæiske model.

Vedrørende udenrigspolitikken er vi ikke enige i, at vi skal øge den militære kapacitet. Billederne af katastrofen i Haiti, hvor der er sat kamphelikoptere og marinesoldater ind, skader vores image. De gør skade! Det er ikke det, der er brug for, når der sker katastrofer som den i Haiti. Vi har brug for civilbeskyttelse. Vi har brug for læger, arkitekter og mennesker, der kan lindre smerterne som følge af tragedien.

Til slut er der topmødet med Marokko. Vi er ikke enige i den høje status, Marokko tildeles, samtidig med at befolkningen i Sahara ikke får lov til at udøve deres ret til selvbestemmelse og permanent bliver forfulgt – og jeg gentager – permanent bliver forfulgt af de marokkanske myndigheder. Vi er ikke enige i præmisserne for dette topmøde. Vi mener, der skal være et europæisk topmøde om retten til selvbestemmelse for befolkningen i Sahara.

For så vidt angår Staten Israel, skal vi være meget mere strikse i forbindelse med naboskabspolitikken og sikre os, at associeringsaftalens artikel 2 som led i naboskabspolitikken bliver overholdt, for Israel undlader systematisk at overholde folkeretten.

Marta Andreasen, for EFD-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg har opmærksomt lyttet til hr. Rodríguez Zapateros forslag på vegne af det spanske formandskab, og jeg kan kun ønske ham held og lykke. Jeg vil nu referere til virkelighedens verden.

Jeg repræsenterer det sydøstlige England, og mange af vælgerne i min valgkreds har – sammen med andre borgere i EU – igennem lang tid været udsat for misbrug af byggereglerne på Middelhavskysten og i andre dele af Spanien. Parlamentet har vedtaget tre betænkninger, hvor de spanske myndigheder indtrængende opfordres til at gribe ind, men bortset fra domfældelse af en række politikere og vedtagelse af en ny jordlov er der ikke gjort noget specifikt for at forsvare de mennesker, der er udsat for diskrimination.

De problemer, de pågældende vælgere står over for, går lige fra den dramatiske situation med Len og Helen Prior fra Berkshire, som måtte se deres bolig blive revet ned, fordi myndighederne sagde, at den var opført i strid med kystlovgivningen, til sager som med Doreen Snook, der også er fra Berkshire, i Alicante, og hr. Lohmann på Lanzarote, som faktisk ikke kan bo i de boliger, de har købt, fordi der ikke er nogen ordentlig infrastruktur og servicefaciliteter.

Som statsborger i Spanien skammer jeg mig over at se, hvad der foregår i mit hjemland. Jeg har store bekymringer med hensyn til fremtiden for den spanske turistbranche nu, hvor pressen skriver om disse menneskers triste skæbne.

(ES) Jeg vil nu henvende mig til Hr. Rodríguez Zapatero på hans modersmål, der også er mit eget.

De berørte mennesker er ikke stenrige personer. Det er simpelthen mennesker, der har anvendt frugterne af deres arbejdsindsats til at købe en bolig i dette land, hvor der er et mildt klima og en dejlig befolkning, dvs. et sted, hvor de kan tilbringe deres pensionisttilværelse. Det er urimeligt, at disse mennesker skal betale salærer til advokater og andre eksperter for at kunne forsvare sig i domstolene – uden de store chancer for succes.

EU har overbevist befolkningen om, at Unionen er til for at opretholde freden i Europa. Vil den situation, jeg beskriver, bringe fred i Europa?

Hr. Rodríguez Zapatero siger, at han vil få Europa ud af krisen. Hvis han ikke kan løse det omtalte problem, hvor stor tillid kan man så have til, at han kan løse Europas finanskrise? Vi ønsker en løsning nu, hr. Rodríguez Zapatero. Vi ønsker, at folk kan bo i de boliger, de har købt. Hvis det ikke kan lade sig gøre, skal de tildeles en rimelig erstatning, som gør, at de kan købe en tilsvarende bolig.

Parlamentet har kun truet med at blokere for udbetaling af støtte til Spanien, men jeg kan forsikre om, at jeg, hvis den pågældende situation ikke bliver løst under det spanske formandskab, vil gøre mit yderste for at gøre alvor af den trussel.

Francisco Sosa Wagner (NI). – (ES) Hr. formand! Jeg er begejstret over at være til stede i dette helt særlige forum med den spanske regeringschef, som jeg har sat meget stor pris på, siden dengang han var en dygtig jurastuderende.

Jeg tror, at mit hjemland ved tilfældighedernes spil som følge af det roterende formandskab i EU har fået den bedst mulige lejlighed til endnu en gang at vise, at Spanien ønsker at spille en afgørende rolle i Europa.

Som formanden nævnte, var det for det spanske folk i de lange år under diktaturet en drøm at komme med i EU. Vi er derfor særlig glade for at være her, og vi nyder denne oplevelse, fordi vi ved, at denne union af medlemsstater, som vi repræsenterer her, er det eneste svar på de problemer, verden står over for, eftersom de traditionelle stater ikke er i stand til at finde effektive løsninger.

Det er særdeles vigtigt for Europa at finde sin rolle ved at definere sig selv og forsvare de værdier, som blev skabt i revolutionernes vugge, i bøgerne skrevet af intelligente hjerner og i skrigene fra Europas folkeslag. Disse værdier er frihed, sund fornuft, sekularisering og solidaritet. Jeg ved derfor, at hr. Rodríguez Zapatero ønsker at benytte denne lejlighed bedst muligt til at få Lissabontraktaten omsat til praksis.

Jeg er enig i de foreslåede mål, om end nogle af dem er vage, og der heller ikke klart skelnes mellem de spørgsmål, som er underordnede, og dem, som er grundlæggende. Et af målene, som drejer sig om klimænderingerne, får mig til at synes, at den europæiske politik, Kommissionen har gennemført, er den rigtige, selv om den slog fejl i København. Det vigtige er, at det ressourcespild, der finder sted i så mange lande, skal holde op, fordi milliarder af jordens indbyggere ikke skal lide under følgerne af de rige samfunds egoisme.

Jeg ville også gerne lægge mere vægt på at forsvare menneskerettighederne i verden. Når EU beskyldes for at være en bureaukratisk organisation uden nogen sjæl, glemmer man, at EU's sjæl er vores charter om grundlæggende rettigheder. I den henseende mener jeg, at det spanske formandskab skal involvere sig ved først at afholde topmøde med Marokko, når Marokko indvilliger i at overholde FN-resolutionerne om Sahara, idet hr. Rodríguez Zapatero jo har påberåbt sig dette organ ved andre lejligheder.

I Cuba og Iran skal man fremme en fælles aktion for at anerkende de organisationer, der modsætter sig regeringerne – i overensstemmelse med den forhandling, vi havde her i går. Hvis rettighederne er vores sjæl, Europas sjæl, vil jeg driste mig til at minde om, at der, som hr. Rodríguez Zapatero så rigtigt sagde i sit indlæg, skal lægges stor vægt på, at rygraden i Europa skal være en fælles energipolitik. Uden denne bliver alting holdt tilbage, og den internationale politik risikerer sågar at gå op i røg.

Endelig vil jeg gerne minde hr. Rodríguez Zapatero om, at han ikke må glemme sit tilsagn om at give byerne Ceuta og Melilla samme status som for de mest fjerntliggende regioner.

Jeg vil slutte med at ønske hr. Rodríguez Zapatero, min kære ven José Luis, held og lykke til gode for dette stærke, føderale Europa, som vi begge tror på.

José Luis Rodríguez Zapatero, formand for Rådet. – (ES) Hr. formand! Jeg vil først og fremmest gerne udtrykke min tak for tonen og indholdet i de forskellige indlæg fra grupperne i Parlamentet her til formiddag.

Jeg vil tage fat på de vigtigste spørgsmål, startende med hr. Daul. Tak for ordene om dette positive initiativ til økonomisk governance, dvs. den fælles økonomiske politik. Han stillede spørgsmålet om, hvad målsætningen er for en sådan økonomisk governance, for en sådan økonomisk politik, eller, om jeg så må sige, begav sig ud på et ideologisk strejftog vedrørende mulige postulater om en socialdemokratisk idé eller et socialdemokratisk projekt. Jeg hørte ham især udtrykke sin tilbageholdenhed vedrørende planløse stigninger i det offentlige forbrug og hans præference for et miljø, der er gunstigt for virksomhederne.

Jeg vil gerne præcisere en ting. Det har ikke så meget med mit indlæg at gøre, men en hel del med min politiske overbevisning at gøre. Jeg er stor tilhænger af stabilitetspagten. Jeg er stor tilhænger af, at der er balance på

statsbudgettet i hele konjunkturperioden. Det ligger mig så meget på sinde, at den regering, som jeg sad og stadig sidder i spidsen for, i sine første fire år – inden økonomi- og finanskrisen – havde overskud på statsbudgettet og fik reduceret det samlede underskud til 32 % af BNP. Jeg er således blevet overbevist. Underskud og overskud er redskaber, alt afhængigt af de økonomiske konjunkturer. Jeg har nu ligesom de fleste europæiske regeringer været positivt stemt over for at reagere med en finanspolitisk stimulering, der resulterer i et offentlig underskud, og det offentlige forbrug er steget lidt, fordi de private investeringer er taget af. Dette er ikke et problem, der har med ideologi at gøre. Det er et problem, der har med virkeligheden at gøre. Finanskrisen betød, at de private investeringer og den private kreditgivning blev lammet og gik i stå. Det virker fornuftigt, at den eneste måde, hvorpå man på en vis måde kunne udligne denne opbremsning, var gennem offentlig stimulering af økonomien. Dette skal der dog rettes op på, så snart omstændighederne tillader det, og vi skal vende tilbage til stabilitetspagten.

Ligesom i andre lande bliver der i mit hjemland – og det er der faktisk allerede – et stort offentligt underskud. Jeg kan imidlertid også forsikre om, at mit hjemland vil indfri sit tilsagn over for Kommissionen for 2013 og vende tilbage til en stabil kurs med et underskud på højst 3 %. Til det formål har vi – som Kommissionen ved – et spareprogram, en streng finanspolitisk konsolideringsplan. Det er et skrappt program med hensyn til de offentlige budgetter, og vi vil føre det ud i livet.

Jeg er enig i, at vi er nødt til at skabe et miljø, der er gunstigt for virksomhederne, den økonomiske aktivitet, det frie initiativ og konkurrencen. I mit indlæg slog jeg faktisk stærkt til lyd for et indre energimarked og et europæisk digitalt marked. Dette betyder ikke andet end fremme den økonomiske frihed, det frie initiativ og handelen med energi mellem europæere samt fremme af konkurrence, fordi det reducerer priserne og fremmer teknologisk innovation. På det digitale område, som jeg har fokuseret en del på her i dag, satser vi meget på fremtiden i og med, at vi fremmer e-handel og overførslen af alle de produkter, der i øjeblikket udvikles inden for kommunikationsteknologien, der udgør en stigende procentdel af bruttonationalproduktet.

Vores forslag – og vores plan – er derfor, at man i 2020-strategien skal gå ind for et Europa uden handelsbarrierer, gå ind for konkurrence, innovation og et iværksætterorienteret miljø i Europa. Regeringerne skal så vidt muligt egentlig heller ikke justere miljøet omkring virksomhedernes aktiviteter, men derimod gribe ind for at justere det miljø, der har begunstiget spekulationsforretninger, det være sig finansiell spekulation eller ejendomsspekulation. Det er noget helt andet. På grund af nogle bestemte idéer fremmer man undertiden – bevidst eller ubevidst – finansiell spekulation eller ejendomsspekulation. Spanien har været udsat for dette, og det samme har en række borgere, ikke alene britiske statsborgere. Det er regeringens vilje – inden for dens kompetenceområder. Man skal være klar over, at der i Spanien er en fordeling af kompetencer, som ikke alene ligger hos centralforvaltningen, men også hos de autonome regioner og kommunerne. Der findes naturligvis love og retsplejeregler, men jeg forstår fuldt ud, hvad der blev sagt, og vi vil derfor tage affære.

Vi skal altså have et økonomisk miljø, der er gunstigt for virksomhedernes aktiviteter, det frie initiativ og innovation, men som ikke er gunstigt for finansiell spekulation og ejendomsspekulation.

Jeg går naturligvis ind for et fornuftigt skattetryk, og jeg repræsenterer ikke den modsatte model, for mens jeg har siddet i regering, har jeg sat virksomhedsskatten ned, og jeg har sat den personlige indkomstbeskatning ned. Jeg går på baggrund af en interventionistisk indfaldsvinkel ind for det, denne filosofi giver udtryk for vedrørende beskatning og finanspolitik.

Til slut vil jeg gerne sige til hr. Daul, at jeg noterer mig holdningen i hans gruppe, der jo udgør flertallet her i Parlamentet, vedrørende den rolle, formanden for Rådet – den permanente formand – og Parlamentet skal spille. Det er efter min opfattelse et væsentligt punkt. Jeg går ind for, at alle institutionerne i EU, de storslåede institutioner i EU, har et forhold til Parlamentet, der glider godt. I det omfang vi ønsker at gøre Europa større, er vi naturligvis nødt til at gå i retning af, at Parlamentet får mere magt. Det er min holdning.

Jeg vil også sige tak til hr. Schulz for hans kommentarer. Det er min klare holdning, at EU's principper har en del med socialdemokratiske principper at gøre, og at socialdemokrati har været en væsentlig drivkraft bag opbygningen og etableringen af den europæiske idé og de europæiske idealer. Jeg vil gerne – til trods for andre stærke idéer, som har vist sig meget vanskelige at føre ud i livet – slå fast, at vi er forpligtet af en vision om social sammenhængskraft, en vision, hvor det er uhyre vigtigt for demokratiet, at det har et socialt element.

Jeg sætter også særdeles stor pris på hr. Verhofstadts kommentarer. Jeg er stort set enig i alt det, han sagde. For så vidt angår samordning og Lissabonstrategiens svigt, har den åbne samordning slået fejl. Det ved vi godt. Vi reviderede den i 2004, og nu tager vi den enten alvorligt, eller også kommer vi i 2020 til endnu en gang at sige, at den ikke fungerede. Governance forudsætter en fællesskabsmetode. Jeg ved ikke, hvorfor

nogle her i Parlamentet bliver overrasket over ordene "sanktioner" eller "krav". Der er mange beslutninger i den måde, hvorpå EU fungerer, der involverer sanktioner. Hvis direktiver ikke overholdes, eller hvis stabilitetspagten ikke overholdes, er det naturligt, at der skal være sanktioner. Og så virker det. Det, Parlamentet skal gøre sig klart, fordi EU skal gøre sig det klart, er, at det, vi har gjort sammen, giver gode resultater. Det er f.eks. euroen, stabilitetspagten og det indre marked, der skal udvikles og uddybes, fordi det er en af de væsentlige drivkræfter bag vækst og konkurrencedygtighed.

Jeg er fuldstændig enig i, hvad hr. Verhofstadt foreslog vedrørende mødet i København og den efterfølgende strategi, den nye strategi. Jeg synes, det er et interessant udspil, at der skal være en høj myndighed for dette område, og det er rigtigt, at mødet i København ikke gav de resultater, vi gerne havde set. Det er rigtigt, at Europa havde en positiv holdning, men resultatet var ikke positivt.

Med al respekt er der nogle ting, vi ikke er enige med hr. Meyer i. Bortset fra at EU jo ikke har kompetence inden for f.eks. skattepolitik, forelagde jeg ikke et konservativt arbejdsprogram, men snarere et reformprogram. Det er frem for alt et program, hvis formål er at spare tid fremover og komme fremtiden i forkøbet, hvilket efter min opfattelse er den bedste måde, hvorpå vi kan komme videre med et progressivt program. Et progressivt program er et program, hvor man ser ændringerne, hvor man kommer dem i forkøbet og er i stand til nytænkning. Jeg håber og tror, at EU vil klø på i denne retning.

Jeg respekterer hr. Meyers standpunkt vedrørende Marokko, men jeg er ikke enig. Nordafrika, især Marokko, er af strategisk betydning for EU. Lad os sørge for, at moderniseringsprocessen kommer videre via dialog og samarbejde, og lad os overlade konfliktmæglingen vedrørende Sahara til det rette organ, dvs. FN, der træffer nogle foranstaltninger, som Spanien naturligvis støtter og respekterer.

Hvad angår Haiti, er det rigtigt, at vi ofte ser helikoptere eller kampfly, der fremmer konflikter og bombarderer områder rundt om i verden, og som vi vanskeligt kan finde plads til i vores samvittighed. Det er ofte vanskeligt for vores samvittighed og vores overbevisning, men jeg må sige, at jeg personlig synes, at det fortjener bifald, når man ser helikoptere og marinesoldater, som bringer fødevarer ud, sørger for lov og orden og redder menneskeliv.

(Bifald)

Personlig synes jeg, det fortjener bifald. Hvis Europa får en hurtig udrykningsstyrke, hvilket jeg håber, vil jeg støtte hr. Barniers forslag. Som tidligere sagt her skal den have civile og militære elementer, så vi på kortest mulig tid kan træffe effektive foranstaltninger med de ressourcer, vi har til rådighed.

Jeg har noteret mig fru Andreasens forslag. Jeg vil naturligvis gerne bekræfte over for repræsentanten for Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance, at jeg er enig i mange af forslagene i indlægget. I hele mit indlæg talte jeg om bæredygtig vækst – bæredygtig set ud fra et miljømæssigt synspunkt. Jeg er enig i, at elkøretøjer er eller bør være noget, der fremmer idéen om en anden transportmåde. Jeg noterer mig hendes forslag om, at aspektet vedrørende miljømæssig bæredygtighed i socialpagten skal være et helt afgørende aspekt, og jeg er naturligvis fast overbevist om, at fremtiden vedrørende innovation, konkurrenceevne og produktivitet ligger i den såkaldte "grønne økonomi". Den ligger også i det potentiale, som kommunikationsteknologien udgør, og selvfølgelig i en vision om et fælles eller indre energimarked, som hr. Sosa Wagner nævnte, idet det punkt er centralt for EU's fremtidige eksistens.

Jeg er enig med hr. Kirkhope i det, han sagde om, hvor vigtig en personlighed min landsmand, hr. Mayor Oreja, er, men jeg er ikke enig i, at der var nogen som helst antydning af, at der skulle være mere kontrol eller mere centralisering i det, der fremgår af de idéer, de udspil og det politiske forslag, jeg fremsatte her i Parlamentet. Nej, det er et politisk udspil, således at det indre marked kan blive større og omfatte flere områder, og således at vi bliver mere konkurrencedygtige og mere innovative. Det er op til os at gøre fælles sag. Men det at gøre fælles sag indebærer ikke kontrol, og det at slå sig sammen indebærer ikke styring. Det at gøre fælles sag er tværtimod mere demokratisk, og det at slå sig sammen fremmer samarbejdet.

Jeg tror, det vil være endnu mere negativt for os, hvis vi fortsætter med at drive 27 små, centraliserede kontrolsystemer, da dette i en globaliseret verden ville betyde, at de aktører, der konkurrerer med os og har indre markeder og fælles politikker, såsom USA, Kina og Indien ville stå sig bedre end os. Vi vil inden for meget kort tid se, at hvis vi som europæere ikke foretager os denne væsentlige ændring og gennemfører denne nye, mere fællesskabsorienterede økonomiske politik, indhenter Indien eller Kina os med hensyn til produktion og innovation.

Nej, vi har ingen interesse – hvis jeg med al respekt må udtrykke mig sådan – ingen interesse i kontrol eller interventionisme. Det er ikke det, vi drøfter. Når vi taler om 2020-strategi og governance, taler vi om vores

kollektive evner, summen af den synergieffekt, der er repræsenteret gennem 500 mio. indbyggere på et kontinent, som har formået at skabe og igangsætte den industrielle revolution, den bedste energiudnyttelse og de største videnskabelige fremskridt. Hvis alle disse kræfter forenes, har vi evnen til at spille en fremtrædende rolle og fastholde vores økonomiske model, vores velstandsmodel og vores velfærdsmodel. Dette er målsætningerne.

Jeg mener naturligvis – og jeg er helt enig – at EU har en klar holdning vedrørende Iran. Iran skal rette sig efter de internationale regler og det internationale samfund – og EU skal selvfølgelig gøre det klart over for Iran, at landet skal overholde internationale regler om atomspredning. Jeg deler hr. Kirkhopes bekymring og følelser på dette område.

Til hr. Sosa Wagner vil jeg sige, at jeg er glad for at være her sammen med ham i dette forum, i denne storslåede institution, på dette tidspunkt og i forbindelse med denne forhandling. Jeg har noteret mig hans forslag. Jeg er helt enig i det, han sagde omkring energi, som i vid udstrækning var det centrale punkt i mit indlæg. Det er i vid udstrækning energi, som kommer til at definere EU's evne til at være et stort kontinent, både politisk og økonomisk. I det omfang vi får flere energisammenkoblinger og bliver mindre energiafhængige, vil vi uden tvivl stå stærkere både økonomisk og politisk.

Som vi udmærket ved, har energi spillet en afgørende rolle i historiens gang. Dette råstof har været afgørende for, hvordan visse magter har domineret andre lande. Dette er sket via kontrol og anvendelse af energi, men det handler naturligvis også om at spare energi.

EU fremmer en politik – præcis som det fortsat vil gøre det i det næste halvår – der går ud på at forsvare de grundlæggende rettigheder. Det sker på en intelligent måde og ved at forsøge at sikre, at der sker fremskridt på de områder, hvor vi har forventninger og håb om, at det er muligt. Det sker, når vi mener, det er bedre at række hånden ud end at lukke døren i. Vi vil derfor ufortrødent afholde topmødet med vores nabo, Marokko. Vi vil til enhver tid fremme forsvaret for menneskerettighederne.

Alt i alt er jeg er særdeles taknemmelig for det, der er blevet sagt af alle ordførerne fra de forskellige grupper i Parlamentet. Jeg vil gerne udtrykke min respekt for alle deres holdninger. Jeg har noteret mig de mere direkte, specifikke spørgsmål, som er blevet rejst vedrørende mit hjemland, som jeg er særdeles stolt over at repræsentere i betragtning af det, vi har opnået på de 25 år, vi har været med i EU. Jeg repræsenterer også mit hjemland med stor ydmyghed, fordi vi er her for at dele, og jeg mener, den bedste måde at dele på er ved at møde op med ydmyghed, møde op med beredvillighed til at forene sig, stå sammen og i fællesskab forsvare det store ideal, som EU udgør.

(Bifald)

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (FR) Hr. formand! Jeg tror, der har været generel konsensus om prioritetsskemaerne for det spanske formandskab for Rådet, idet der naturligvis er nogle nuancer, alt afhængigt af de forskellige politiske gruppers ståsted, men der er et spørgsmål, der er gået igen i flere indlæg, og som jeg gerne vil vende tilbage til, nemlig spørgsmålet om europæisk koordination eller sammenhæng, det være sig ved vores reaktion på naturkatastrofer uden for Europa eller ved vores reaktion i forbindelse med de eksterne forbindelser, f.eks. efter mødet i København eller i relation til den økonomiske politik. Og i den sammenhæng mener jeg, at vi har en løsning, der består i at anvende Lissabontraktaten. Vi behøver ikke at gå så langt.

Hvad angår vores reaktion på humanitære kriser, har vi den berømte Barnier-betænkning, der allerede er blevet nævnt i dag. Dette er en betænkning, som jeg og det daværende roterende formandskab, det østrigske formandskab, bad parlamentsmedlemmet og min gode ven Michel Barnier om at udarbejde. Han var ikke kommissær på det tidspunkt, og det var på mit eget initiativ, jeg bad ham om at udarbejde betænkningen.

Vi fik forelagt betænkningen, der havde min og den daværende rådsformands opbakning. Derefter blev rapporten lagt i skuffen, fordi Rådet ikke ønskede at gøre brug af den. Lad os slå det helt fast. Det er baggrunden for, at vi skal gøre noget mere ved spørgsmålet om sammenhæng i EU's eksterne humanitære indsats.

Men jeg tror, at svaret ligger i Lissabontraktaten. Vi har en højtstående repræsentant, der er næstformand i Kommissionen og samtidig formand for Rådet for Udenrigsanliggender.

Det er baggrunden for, at jeg i Kommissionen, der skal tiltræde, har oprettet en ny portefølje: "Internationalt samarbejde, humanitær bistand og krisestyring". Det vil være en kommissær, i det aktuelle tilfælde formentlig en kvindelig kommissær, for hvem dette vil være den første opgave, og som vil skulle arbejde tæt sammen med den højtstående repræsentant og med Rådet, således at vi en dag – regner jeg med – har en reel

udenrigstjeneste, men også kompetencer på området krisestyring og civilbeskyttelse. Det er alt, hvad jeg vil sige om det første spørgsmål.

Det andet spørgsmål drejer sig om internationale forhandlinger, f.eks. i kølvandet på mødet i København. Her må jeg igen læse op af Lissabontraktaten, fordi der vist er mange, som ikke har læst den. I artikel 17 står der: "Bortset fra den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og de øvrige tilfælde, der er nævnt i traktaterne, varetager den Unionens repræsentation udadtil".

Det er fra nu af Kommissionen, der repræsenterer EU på det udenrigspolitiske område, ikke Det Europæiske Råd. Der vil uden tvivl være stats- og regeringschefer, som vil repræsentere deres egne lande. Hvem repræsenterer så EU på det udenrigspolitiske område, bortset fra FUSP? Kommissionen.

Jeg har derfor oprettet en portefølje for klimadagsordenen og håber dermed, at kommissæren, i det aktuelle tilfælde en kvindelig kommissær, i fremtiden vil få al den fornødne opbakning til at repræsentere EU i forhandlingerne efter mødet i København. Lad os også få dette helt på det rene.

Det tredje spørgsmål vedrører den økonomiske politik. Her skal man også læse Lissabontraktaten. Der er nogen, som tror, at den økonomiske politik er et rent nationalt anliggende. Det er ikke tilfældet. I artikel 120 står der: "Medlemsstaterne betragter deres økonomiske politikker som et spørgsmål af fælles interesse og samordner dem i Rådet". I artikel 121, stk. 2, står der: "Rådet udarbejder på grundlag af en henstilling fra Kommissionen et udkast til de overordnede retningslinjer for medlemsstaternes og Unionens økonomiske politikker og forelægger sine resultater for Det Europæiske Råd", og videre hedder det – man bliver nødt til at læse hele artiklen – "For at sikre en snævrere samordning af de økonomiske politikker og en varig konvergens mellem medlemsstaternes økonomiske resultater skal Rådet på grundlag af rapporter fra Kommissionen overvåge den økonomiske udvikling i hver medlemsstat og i Unionen".

Der er således tale om fælles overvågning. Derudover – og det er noget nyt i Lissabontraktaten – kan Kommissionen nu rette konkrete henstillinger, især i følgende situation, og jeg citerer: "Viser det sig [...], at en medlemsstats [...] politik ikke er i overensstemmelse med de overordnede retningslinjer [...], eller at der er risiko for, at den bringer Den Økonomiske og Monetære Unions rette virkemåde i fare, kan Kommissionen rette en advarsel til den pågældende medlemsstat". Og videre hedder det: "Rådet kan på grundlag af en henstilling fra Kommissionen rette de nødvendige henstillinger til den pågældende medlemsstat".

Dette er jo meget interessant, fordi Parlamentet også får beføjelser i den forbindelse: "Formanden for Rådet og Kommissionen aflægger rapport til Europa-Parlamentet om resultaterne af den multilaterale overvågning". Vi har med andre ord fra nu af mekanismerne i Lissabontraktaten – der er ingen grund til at opfinde noget nyt ...

(Bemærkning uden mikrofon)

Nej, ja, det har jeg naturligvis allerede gjort. Jeg behøver ikke Parlamentets opbakning for at sige det ...

Og sandheden er, at vi i Lissabontraktaten, hvis vi virkelig ønsker at anvende den, har de instrumenter, der skal til for at sikre koordination og sammenhæng uden behov for politisk eller ideologisk splittelse på dette punkt. Dette er min pointe – og det er baggrunden for, at jeg her i dag må understrege, at dette er første gang, vi her i Parlamentet har haft et roterende formandskab for Rådet.

Det spanske formandskab bærer et stort ansvar. Det er første gang siden Lissabontraktatens ikrafttræden, at vi har haft et roterende formandskab. Som hr. Rodríguez Zapatero nævnte – og jeg har fuld tillid til ham på grund af hans engagement over for Europa – tror jeg desuden, at vi har et ansvar for at anvende traktaten i bogstav og ånd. Der hersker ingen tvivl om hverken bogstav eller ånd i Lissabontraktaten.

Et stærkere Europa! Et stærkere Europa, ikke for institutionernes skyld, men således at institutionerne bedre kan gavne vores medborgeres reelle interesser.

(Bifald)

Formanden. – Tak til hr. Barroso. Vi har alle læst Lissabontraktaten, og vi ved, at det ikke er alt, som står i den. Det er derfor så vigtigt, at vi i samarbejde finder frem til en fortolkning af, hvad der står i Lissabontraktaten, og at vi sammen planlægger vores arbejde i EU i mange år fremover.

Jaime Mayor Oreja (PPE). – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne sige til den spanske premierminister, at vi ikke blot lever i endnu en tidsperiode, og vi ikke blot lever i et hvilket som helst øjeblik i og for EU.

Det er rigtigt, hvad både han og Chair Daul sagde, nemlig at EU og den europæiske befolkning ved, at hovedproblemet er krisen. Det skal dog også her i dag påpeges, at europæerne inden den økonomiske krise ved en række valg med lav valgdeltagelse viste tegn på en voksende ligegyldighed over for og en følelse af afstand til EU's institutioner.

Værdikrisen har således manifesteret sig inden og også under det europæiske integrationsprojekt. Jeg vil gerne sige dette, fordi vi i betragtning af den åbenlyse fremdrift, Lissabontraktaten vil give, har vores første mulighed for at reducere dette skel mellem den europæiske befolkning og EU's institutioner.

Vi lever således – eller formodes i hvert fald at leve – i en overgangs- og forandringsperiode, som hr. Rodríguez Zapatero omtalte. Jeg vil dog gerne sige, at den første udfordring, vi har foran os, er, at vi skal kunne finde omdrejningspunktet i forbindelse med, at europæerne føler en stadig større afstand til europæisk politik.

Overgangsperioder udgør altid en mulighed. De indebærer også en risiko, men jeg opfordrer ham naturligvis til, at han har nogle få klare idéer, som altid kan videreformidles til alle europæere. Jeg vil derfor gerne sige, at en holdningsændring hos alle EU's institutioner, hos os alle og hos de nationale regeringer og parlamenter, hos politikerne, utvivlsomt er langt vigtigere end selve Lissabontraktaten. Det er ikke nok, at Lissabontraktaten træder i kraft, hvis vi skal kunne tale om en overgangs- og forandringsperiode i EU og vores ambitioner om det europæiske projekt.

Jeg vil derfor gerne sige, at den primære ambition er, at europæerne kommer til at forstå os bedre, eftersom de ikke forstår os. Vores sprog kan ikke aflæses og er til tider uforståeligt, og vi skal derfor vide, hvordan vi siger, at dette er et problem i sig selv og en udfordring i sig selv, således at vi kan komme tættere på den europæiske befolkning. Vi er nødt til at afsætte meget mere tid, bruge meget mere politisk energi og skabe meget mere politisk fremdrift for at sikre, at europæerne kan forstå os.

Som følge af Lissabontraktaten kommer alle formandskaber til at være forskellige fra hinanden og mere krævende, og de kommer til at kræve flere ofre og større generøsitet fra vores side end nogensinde før. Jeg vil derfor gerne sige, at det glæder mig meget her i dag at sige, at det spanske parti Partido Popular har støttet målsætningerne hos den spanske regering, der har EU-formandskabet på et for EU så afgørende tidspunkt.

Det, vi skal gøre nu, er at anvende dem på den rigtige måde. Jeg vil fortælle, hvordan det spanske formandskabs resultater ikke skal måles. De skal ikke måles ud fra antallet af møder, vi holder. Et god formandskab måles ikke i antallet af traditionelle taler eller store ord eller fælles områder. Det skal måles ud fra resultaterne, realiteterne, vores evne til at ændre vores holdning – i alle EU's institutioner – og vores evne til at prioritere de reelle problemer, som europæerne har. Det vil være den eneste måde, hvorpå vi virkelig kan komme tættere på alle europæere.

(Bifald)

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Hr. formand! På vegne af den socialdemokratiske delegation her i Parlamentet, der som nævnt er det antalsmæssigt største og demokratisk stærkeste i hele EU's historie, vil jeg gerne ønske den spanske formand for EU hjertelig velkommen og udtrykke mine bedste ønsker om succes på dette så afgørende tidspunkt.

Det er et afgørende tidspunkt på grund af Lissabontraktatens ikrafttræden – langt om længe. Det er også afgørende i betragtning af indførelsen af de nye institutioner, dvs. Kommissionen med ny sammensætning, den permanente formand for Rådet og den højtstående repræsentant for EU. Frem for alt er tidspunktet dog afgørende, fordi det giver os mulighed for at gøre det, der skal gøres ved hjælp af Lissabontraktaten og de nye institutioner, nemlig at reagere på den alvorligste og værste krise, vi har set i 80 år, og som har haft en alvorlig økonomisk, finansiel, men også social indvirkning.

I 10 år har borgerne i EU været vidne til en debat om institutionerne, og den 7. juni valgte borgerne Parlamentet, der repræsenterer 500 mio. mennesker. De holder et vågent øje med os, de har forventninger til os, og de kræver nogle svar fra os. De ønsker samordning og overvågning der, hvor der var mangel på governance, og som reaktion på manglende gennemsigtighed og grådighed ønsker de, at der igen bliver et moralsk ansvar. Det, de ønsker, er således, at vi kommer ud af krisen og kommer ud i bedre form, men forbliver tro mod vores model.

Jeg mener derfor, at det spanske formandskab gør ret i at begynde med at genbekræfte værdierne, nemlig betydningen af lighed. EU er opbygget på lighed, lighed for loven, men også lighed som ryggraden i den sociale model, bekæmpelse af udstødelse og diskrimination, beskyttelse af de svageste i samfundet, en forpligtelse til bekæmpelse af kønsbestemt vold og til den europæiske beskyttelsesordre. EU er også opbygget på kvalitet

som drivkraften for den fremtidige innovation, uddannelse og efteruddannelse, som altid har været en måde, hvorpå man kan åbne nye muligheder for dem, der ikke i øjeblikket har dem.

I forlængelse heraf har formandskabet ret med hensyn til indhold, og man har henvist til betydningen af 2020-strategien, hvor det erkendes, at Lissabonstrategien ikke fungerede, hvilket vi ikke er glade for eller tilfredse med, og at vi skal forpligte os til mere innovation og bedre energikilder. Der er også Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, vi skal udgøre en forskel i Haiti, og der er handlingsplanen for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

Jeg vil med forlov gerne sige, at formandskabet også har ret i sin holdning og i at have mod til at fremme forandringer i lyset af nationale fordomme og i lyset af afvisningen eller fratrædelsen ...

(Formanden afbrød taleren)

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Hr. formand! Jeg ønsker virkelig formanden for det roterende formandskab, hr. Rodríguez Zapatero, held og lykke, da dette vil være godt for Europa og for borgerne.

Krisen gør det nødvendigt at tænke globalt og handle lokalt, men vi skal alle gøre fælles sag. Vi skal gøre brug af succesfulde lokale og regionale modeller, dvs. modeller baseret på realøkonomi, samarbejde mellem det offentlige og det private og nærhed til befolkningen. Vi skal inkludere regionerne og opbygge beslutningstagningsprocesser sammen med dem. Dette indebærer, at man anvender Lissabontraktaten, der for første gang tildeler dem en rolle.

I hr. Rodríguez Zapateros program glemmer man regionerne og præciserer ikke, hvordan nærhedsprincippet vil blive anvendt. Der skal tages risici og tænkes nyt, men man skal gøre sig fortjent til en vis troværdighed, for ingen her tror på det, han siger, efter at Spanien har reduceret sine budgetter vedrørende innovation.

Det glæder mig, at han bakker op om ligestillingen mellem kvinder og mænd, men hans program er skrevet ud fra en mandlig synsvinkel, og sproget afspejler ikke engang det kønsmæssige aspekt. Virker det ikke som et dårligt tegn?

For så vidt angår Baskerlandet, skal der arbejdes for fred, gives støtte til den produktive økonomi og presses på for højhastighedstog i regionen, og man skal integrere vores finanspolitiske system, vores politi og vores sprog i EU's institutioner. Europa bliver opbygget ved at sammenbringe mennesker, viden, vilje og politisk realitet. Dvs. Parlamentet, som hr. Rodríguez Zapatero, hvis jeg må sige det sådan, har forelagt sit program og sin tidsplan på en sølle måde og for sent, og som fortjener at blive respekteret på et niveau, jeg ikke har set, end ikke ved den officielle åbning den 8. januar.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne sige velkommen til premierministeren. Jeg frygter imidlertid, at hans formandskab løber en risiko for at blive betragtet som en politisk krokodille, dvs. med en stor mund, der udtrykker store idéer, men i sidste ende uden ører til at lytte med.

Tro mig, jeg ville intet hellere om seks måneders tid end at kunne ønske ham tillykke med at have fået nogle foranstaltninger på plads, der gør, at vi kan komme ud krisen – noget, der rent faktisk indebærer mere og bedre økonomisk governance – og at have omorganiseret EU ud fra et socialt, miljømæssigt og demokratisk synspunkt.

Jeg må dog i dag tilstå, at jeg er betænkelig ved formandskabets program. F.eks. er målene for stimuleringsplanerne usikre og henvisningerne til økonomisk governance i EU er begrænsede.

For at håndtere en reel finanspolitisk reform, der omfatter europæiske ressourcer til etablering af en social- og arbejdsmarkedspolitik, og som har en tydelig grøn miljøprofil, skal vi gøre det helt klart, at forurenere skal betale, og at dette også gælder for dem, der optræder svigagtigt og uansvarligt, uanset om det er en bank, et multinationalt selskab eller en skatteunddrager. Forslagene udstråler imidlertid også frygtsonhed, og der er for mange indrømmelser til dem, som skamløst pantsætter vores sociale og miljømæssige nutid og fremtid.

Det står ikke desto mindre fast, at der er planlagt mange topmøder under hr. Rodríguez Zapateros formandskab, det være sig med Latinamerika eller Middelhavslændene, men jeg vil også gerne udtrykke min betænkelighed ved to aspekter. Det første drejer sig om hans beslutning om at tage spørgsmålet om universel jurisdiktion op til revision, eftersom det svækker os, når vi står over for folkedrab og universelle forbrydere, uanset om det er i Israel, Kina eller Guatemala, og det andet aspekt er, hvor handelsaftaler i situationer som f.eks. for Sahara eller Colombia m.fl. prioriteres højere end forsvaret af menneskerettighederne.

Afslutningsvis vil jeg dog gerne rose ham og give ham min støtte vedrørende et bestemt punkt, nemlig ligestillingen mellem kvinder og mænd. Ja, der har han troværdighed, der ser jeg et potentiale, der tror jeg, han kan gøre et grundlæggende stykke arbejde, fordi han har fortjent det på mange områder. Jeg håber og tror – og han har støtte her i Parlamentet til fortsat at gøre det – at han fortsat vil gå forrest med et godt eksempel for mange andre lande, der er langt bagud på dette område.

Adam Bielan (ECR). – (PL) Hr. formand! Hr. Rodríguez Zapateros hjemland har overtaget formandskabet på et usædvanlig vanskeligt tidspunkt – den sidste fase, forhåbentlig, i den værste økonomiske krise på vores kontinent i 80 år. Det er derfor fuldt forståeligt, at han har gjort en tilbagevenden til en kurs med økonomisk udvikling og arbejdsløshedsbekæmpelse til hans vigtigste prioritetsområder i det næste halvår. Hvis man taler om øget konkurrenceevne for den europæiske økonomi, må vi imidlertid huske på, at dette ikke kan opnås uden reform af økonomien og uden fuldførelse af f.eks. opbygningen af det indre marked eller uden kamp mod genopblomstringen af økonomisk nationalisme i f.eks. Frankrig.

Det glæder mig, at punktet energisikkerhed også er at finde blandt Spaniens prioritetsområder. Jeg kommer fra Polen, der bedre end de fleste andre lande forstår behovet for at diversificere forsyningen af materialer anvendt til elproduktion, og det indebærer diversificering af forsyningskilderne og ikke alene distributionskanalerne, som lobbyister, der arbejder for det russiske firma Gazprom, forsøger at overbevise os om. Jeg håber, at hr. Rodríguez Zapatero om et halvt års tid kan berette om nogle reelle succes historier også på dette område.

Endelig er der spørgsmålet om udvidelse af EU, som hr. Moratinos så rigtigt for nylig beskrev som et spørgsmål af grundlæggende betydning. Vi fører i dag en forhandling på et tidspunkt, hvor vores betydningsfulde nabo, Ukraine, der også er en betydningsfuld nabo med hensyn til energisikkerhed, lige har bestået sin næste prøve i demokrati. Vi vil forhåbentlig om et halv års tid kunne sige, at Ukraine er tættere på et medlemskab af EU.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! I beskrivelsen af prioritetsområderne for forbrugerne offer det spanske formandskab i alt to linjer på governance-programmet. Det beskriver meget godt, hvilken betydning formandskabet tillægger forbrugerbeskyttelse. Vi spekulerer derfor over, hvad formandskabet agter at gøre ved borgernes rettigheder. Agter man at sikre dem ved at tage den foreslåede fulde harmonisering i nedadgående retning op til revision eller begrænse de bebudede forpligtelser?

Den manglende vision rent socialt er ikke udelukkende begrænset til forbrugerne. Arbejdsløsheden som følge af den aktuelle krise rammer borgerne i EU hårdt, og de afventer, at der bliver gjort noget. Især de unge er meget ilde stedt. Som reaktion herpå fremmer formandskabet beskæftigelsessandsynligheden for de unge via lærlingeuddannelsesordninger, hvorved man forværrer udnyttelsen af de unge og forøger de umådeholdne profitter i virksomhederne. Vi opfordrer det spanske formandskab til at tage programmet op til revision med henblik på at sikre permanente arbejdspladser for borgerne i EU.

Rolandas Paksas (EFD). – (LT) Hr. formand! Jeg håber også, at det spanske formandskab vil få succes, og at Spanien ud over de forelagte prioritetsområder også er opmærksom på et problem, der navnlig er aktuelt i denne tid, nemlig menneskerettighederne og frihedsrettighederne. Efter en sagkyndig undersøgelse foretaget af det litauiske parlament af CIA-fængsler kom det frem, at der i en anden stat, en europæisk stat, var etableret infrastruktur til ulovlig fængsling. EU og USA er som to hjørnestene i den globale politik og økonomien, allierede og partnere, der nyder godt af ens rettigheder, men det betyder ikke, at CIA-agenter har ret til at spille overhånd i suveræne stater i vores egen baggård. Jeg mener, at Europa-Parlamentet skal foretage en ny sagkyndig undersøgelse af den ulovlige overgivelse og fængsling af personer i europæiske lande. Konklusionerne af denne sagkyndige undersøgelse skal være afslutningen på et dokument, som forpligter medlemsstaterne til betingelsesløst at sikre hver enkelt borgers rettigheder og frihedsrettigheder.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Hr. formand! I det spanske formandskabs erklæringer vedrørende indvandringspolitik og især grænsekontrol er der mærkelig nok både lidt af det sure og lidt af det søde. Navnlig Spaniens overbevisning om, at disse spørgsmål skal reguleres på EU-plan, klinger meget hult i betragtning af landets seneste masselegalisering af illegale indvandrere, hvor – skal vi sige – de mere nordligt beliggende EU-lande også snart kommer til at betale prisen uden nogensinde at have haft noget at sige i den sag. Det slog mig også, at det spanske formandskab fortsat gør sig til talsmand for en aktiv indvandringspolitik i en tid med en meget alvorlig økonomisk krise, når ingen ved, hvor mange millioner europæere der er arbejdsløse. Det, vi i realiteten har brug for, er at lukke vores grænser, sætte en reel stopper for indvandringen og naturligvis give økonomisk støtte til de lande, der har brug for det. Den yderligere storstilede indvandring, formandskabet slår til lyd for, kan kun føre til problemer i stor stil.

Werner Langen (PPE). – (DE) Hr. formand! Jeg må rose hr. Rodríguez Zapatero for hans smukke retorik. Men hvad har han egentlig at sige os? Hvad er hans budskab til os? Hvad er substansen i det, han sagde? Jeg har hørt mange indlæg – han var den 32. regeringschef, hvis tale jeg overværede – men jeg har sjældent hørt noget så indholdsmæssigt uforpligtende. I betragtning af krisen, det kommende topmøde, den nødvendige stringens vedrørende regulering af finansmarkederne og den kendsgerning, at Rådet har ladet Kommissionen passe sig selv i de sidste par måneder, hvor er så hans strategi?

Hr. Schulz må have befundet sig i et andet lokale, hvis han anbefaler, at vi indfører den spanske regerings model her. Jeg vil gerne gøre det helt klart, at Europa ikke kan leve med en arbejdsløshed på 20 %. Hvad er det så, der er godt ved den spanske model? Hvordan har hr. Rodríguez Zapatero reageret på krisen? Hvordan kan han koordinere noget her? Vi opfordrer ham til at udvise lederskab. Så vil vi støtte ham. Men hvad kan vi gøre med noget så uforpligtende? Vi er naturligvis imod ægteskabelig vold – hvem er ikke det? Det eneste konkrete forslag var elbilen – og med krisen og topmødet i mente er det så alt, han har at byde på? Jeg er også forbløffet over, at kommissionsformanden måtte læse op af traktaten for hr. Rodríguez Zapatero vedrørende samordning af den økonomiske politik, og at premierministeren lyttede meget opmærksomt, fordi det åbenbart var første gang, han hørte teksten!

Jeg kan kun sige til ham, at han bør følge henstillingerne fra hans partikollega hr. Almunia. Han stod fast over for modstanden i Rådet mod stabilitets- og vækstpagten. Han et eksempel til efterfølgelse. Hjælp ham med at sikre stabilitets- og vækstpagten. Hjælp ham med at gøre dette, og så vil vi være at finde på hr. Rodríguez Zapateros side. Men med disse uforpligtende luftkasteller kommer vi ikke nogen som helst vegne i Europa.

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Hr. formand, hr. formand for Rådet! Jeg tror ikke, at hr. Langen har hørt særlig godt efter, for ellers ville han have hørt omtalt en klar moderniseringsstrategi og en socialpagt. Jeg er ikke overrasket over, at han ikke hørte socialpagten omtalt, fordi det er en væsentlig del af strategien. Hr. Rodríguez Zapatero nævnte helt bestemt arbejdsløsheden, herunder arbejdsløsheden i hans eget land. Arbejdsløsheden generelt er noget, som bekymrer os. Men den er han ikke ansvarlig for. Det er derimod de kræfter, som i de sidste par år har gennemført en politik i form af maksimal deregulering. De kræfter i hans rækker, som har haft en finger med i spillet, bærer ansvaret.

Denne socialpagt er især nødvendig nu, fordi vi ved – og dette er det punkt, hvor han har ret, om end kun delvis – at vi skal konsolidere budgetterne. Men vi ved også, at dette ikke må ske på bekostning af de socialt udsatte i samfundet, idet der er for tiden er mange – man behøver blot at læse dagens aviser – som f.eks. ikke har nogen arbejdsløshedsforsikring. Det er ikke alene en trist skæbne for hver af disse personer, det er også noget, der påvirker den økonomiske vækst, fordi vi udmærket ved, at mennesker på de lavere trin i samfundet har tendens til tilsvarende at skære ned på deres forbrug, og en af årsagerne til, at den økonomiske udvikling og vækst er i fare, er, at forbrugerne skærer for kraftigt ned. Hvis vi ikke beskytter de socialt udsatte i samfundet ved hjælp af en socialpagt, er det ikke alene medmenneskeligheden, vi svigter, men vi svigter også med hensyn til at få gang i den økonomiske udvikling. Derfor er denne socialpagt særdeles vigtig.

Hr. Rodríguez Zapatero har vores fulde opbakning – især vedrørende socialpagten.

Ramon Tremosa i Balcells (ALDE). – (ES) Hr. formand, hr. Rodríguez Zapatero! I september sidste år mødtes kommissær Joaquín Almunia med Økonomi- og Valutaudvalget her i Parlamentet. Efter at have rapporteret om opsvinget i den tyske eksport og væksten i det franske forbrug nævnte hr. Almunia, at krisen ville blive meget mere langvarig og dybere i Spanien.

Faktisk forudså Kommissionen en fortsat stigning i arbejdsløsheden og en stor forværring af de offentlige finanser i Spanien i de næste par år, og i år er det meget sandsynligt, at vi kommer til at opleve en kreditstramning i bankerne for både privat- og erhvervskunder.

Jeg spurgte i september kommissær Almunia, hvorfor Europa allerede var ved at komme sig, og hvorfor Spanien fortsat ville hænge fast i sumpen, og han svarede ordret: "Fordi den spanske regering ikke gennemfører de reformer, som De og jeg er enige om". Krisen er global, men løsningerne er lokale. I mange europæiske lande erkendte man hurtigt krisen, greb hurtigt ind og er allerede ved at komme sig. Hr. Rodríguez Zapatero har forspildt to år og kommer stadig ikke med nogen konkrete løsninger.

Han har brudt PSOE's fine tradition i Europa. Felipe González havde de europæiske socialdemokratiske reformer som referencepunkt, men hr. Rodríguez Zapateros politik ligger meget tættere på de revolutionære sydamerikanske populistiske politikker. Reformen bidrager til større fremskridt for nationer, end revolutioner gør, og Europa er i så henseende en model for god praksis. Kom med ydmyghed og tag ved lære. Forsøg ikke at være belærende.

To specifikke spørgsmål: Hvornår vil vi kunne tale catalansk her i Parlamentet? Og til slut – hvornår vil den spanske stat bringe de internationale traktater til ophør, der forbyder flyvninger fra 23 lande til lufthavnen i Barcelona?

FORSÆDE: Miguel Angel MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Næstformand

Oriol Junqueras Vies (Verts/ALE). – (ES) Hr. formand, hr. Rodríguez Zapatero! For et par år siden forsikrede hr. Rodríguez Zapatero os om, at Spanien havde en større produktion pr. indbygger end Italien, og at man snart ville overhale Frankrig. Men i øjeblikket ligger Spanien ifølge de internationale kreditvurderingsselskaber i toppen af EU's fattigdomsindex med en arbejdsløshed på 20 % og et offentligt underskud på 78 mia. EUR.

Hvad skete der, hr. Rodríguez Zapatero? Vil den økonomiske hestekur for Europa være den samme som den, der blev anvendt i Spanien?

Endvidere er dette underskud ikke blevet brugt til udbygning af omfattende infrastrukturprojekter. Hvornår vil vi, borgerne i Europa, kunne nyde godt af en jernbanelinje til godstransport, der forener nord og syd på kontinentet, og som går langs Middelhavets kyst?

Det er et underskud, der heller ikke er blevet brugt til at få gang i ændringer i produktionsmodellen. Hvordan kan vi europæere have tillid til, at han vil gennemføre den europæiske digitale dagsorden, når han lige har halveret forskningsbudgettet?

Afslutningsvis nægter Spanien stadig i modsætning til hr. Rodríguez Zapateros europæiske partikolleger, der er repræsenteret her, at anerkende Kosovo. Hvor længe vil han fortsat trække på det internationale samfunds tålmodighed og nægte at tage folkeafstemninger om selvbestemmelse som demokratisk udtryk for folkets vilje?

Lajos Bokros (ECR). – (ES) Hr. formand! Det er temmelig sigende og også symbolsk, at premierministeren i et land, der nu har den højeste arbejdsløshed i EU, skal tale om, hvor vigtigt det er at skabe beskæftigelse. Jeg vil derfor gerne spørge den spanske premierminister om, hvilke forholdsregler der specifikt er vigtigst for at nå målet om at reducere arbejdsløsheden, ikke blot i Spanien, men også i Europa.

Den spanske regerings program er overordentlig ambitiøst. Man ønsker at indføre en ny strategi for vækst og beskæftigelse. Samtidig glemmer man Fællesskabets Lissabonprogram, hvor det forudsås, at Europa skulle forvandles til den mest konkurrencedygtige region i verden. Hvordan kan man have visioner om en ny strategi og udarbejde den i løbet af en måned uden først at analysere årsagerne til, at det tidligere program slog fejl?

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! Denne periode skulle indvarsle en omvæltning i EU's politikker og prioriteter.

Arbejdsløsheden har nået alarmerende højder med over 24 mio. arbejdsløse og en stigning på over 5 mio. alene det sidste år. Det er en situation, som også har forværret fattigdommen, der nu berører over 80 mio. mennesker. Vi har brug for en pagt om social udvikling og fremskridt, der retter sig mod produktionen, navnlig inden for landbrug og industri, og beskæftigelsen, herunder rettigheder og social integration, i stedet for at vende tilbage til stabilitetspagten og insistere på den og dens liberaliseringer og neoliberale diktater, som formanden for Rådet har gjort.

Som vi allerede har set, var det dem, der bidrog til stigningen i uligheden og prioriteringen af større profit og indtjening til de store økonomier og finansielle aktører. Samtidig kan gennemsnitligt 21 % af de unge ikke finde et arbejde i EU, hvert femte barn lever i fattigdom, og kvindediskrimination er atter i stigning. Under indtryk af alt dette består udfordringen nu i at bryde med de aktuelle politikker ...

(Formanden afbrød taleren)

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Ifølge Eurobarometer-indikatorerne lever 21 % af Spaniens befolkning på fattigdomsgrænsen. Det er den fjerdehøjeste befolkningsandel efter Letland, Rumænien og Bulgarien.

Under disse omstændigheder og med de data, der er kommet frem ved diverse lejligheder, ikke mindst om arbejdsløshed, hvilken type indvandringspolitik vil det spanske formandskab da foreslå? Det spanske formandskab siger, det ønsker at øge indvandringen.

For øjeblikket forekommer alt dette i mine øjne at være selvmodsigende. Hvorfor – set fra Madrids synspunkt – har Spanien og en række europæiske lande – Spanien er ikke det eneste land, der har denne høje arbejdsløshed – brug for at importere ny arbejdskraft? Ønsker vi nye indvandrere, der hverken har hjem eller job? Ønsker vi at øge dette allerede bekymrende antal mennesker, der lever på fattigdomsgrænsen?

Jeg tror, vi i stedet må fokusere på et grundlæggende mål for indvandring, nemlig at integrere indvandrere, der allerede befinder sig i vores land, og stoppe ...

(Formanden afbrød taleren)

Mario Mauro (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil byde Rodríguez Zapatero velkommen. Jeg tilstår, at jeg som konservativ til fingerspidserne har forberedt mig selv på denne debat, som var det en tyrefægtning. Men De har talt om lighed og menneskerettigheder på en sådan måde, at jeg nu kan se, hvad der forener os, og ikke, hvad der deler os. De har været en forsigtig matador. Jeg vil være en forsigtig tyr og blive i mit indelukke.

Lad mig imidlertid vende tilbage til to yderst trættende spørgsmål om det bidrag, som De kan yde til fortolkningen af Lissabontraktatens gennemførelse. De har i Deres land forskellige politikker, der er baseret på subsidiaritetsprincippet og dermed støtter mange samfunds identitetsrelaterede krav – fra Valencia til Galicien – og ikke uden uoverensstemmelser.

Hvordan vil De nu forsvare subsidiaritetsprincippet i forholdet mellem medlemsstaterne og EU, med andre ord medlemsstaternes krav om at bevare egne traditioner, egen identitet, få egne værdier anerkendt, så det grundlæggende princip for EU – ”Forenet i mangfoldighed” – bekræftes?

Mit andet spørgsmål vedrører EU's højtstående repræsentant for udenrigsanliggender. Er det efter Lissabontraktatens vedtagelse Dem, hr. Van Rompuy, formand for Det Europæiske Råd, eller Dem, hr. Barroso, formand for Kommissionen, der har ansvaret for at forklare baronesse Ashton, at det efter 12 dage måske er på tide at stige om bord i et fly og flyve til Haiti? At det er på tide, at EU's udenrigspolitik ikke kun har et budget, men også et ansigt og et menneske bag støtten, lige som andre ledere af internationale organisationer har gjort? Medmindre, selvfølgelig, at vi forveksler Haiti med Tahiti.

Adrian Severin (S&D). – (EN) Hr. formand! Det spanske formandskab er det første, der indtager formandskabet under den nye Lissabontraktat.

Her er den første udfordring. Vi har traktaten, men vi har brug for at styrke den ordentligt og mere til. Den europæiske socialpakt og den europæiske økonomiske styring kan indgå i dette ”mere til”. Men alle delene kræver flere finansielle EU-midler og mere harmonisering af medlemsstaternes skattepolitikker. Desværre er sådanne bestræbelser altid blevet undermineret af de nationale regeringer.

Jeg håber, at det spanske formandskab vil kunne samle dem i højere grad end hidtil.

Det spanske formandskab skal håndtere de to største modsigelser i EU, nemlig modsigelsen mellem de paneuropæiske behov og de europæiske nationale egoister og modsigelsen mellem det stadium, de vestlige egne af EU er nået til i udviklingen, og det, som de østlige egne har nået, samt konsekvenserne af disse modsigelser med hensyn til politisk følsomhed. De har forskellig politisk følsomhed, de to dele. Der er en fornemmelse af et behov for mere EU, som er lidt forskellig i de to dele som følge af sociale og økonomiske kløfter. Jeg håber, det spanske formandskab vil kunne håndtere det.

Der er virkelig tale om udfordringer, som igen kræver flere fælles ressourcer og bedre politisk sammenhæng. Jeg mener derfor, at vi ikke blot har brug for at læse traktaten, som er meget rigtig og giver os mulighed for mere sammenhæng, men også for at tilvejebringe ...

(Formanden afbrød taleren)

Silvana Koch-Mehrin (ALDE). – (DE) Hr. formand, hr. Barroso, hr. formand for Rådet! Spanien overtager nu formandskabet for EU for fjerde gang. De, hr. Zapatero, ved, hvad det vil sige at samarbejde med Parlamentet i en lang række situationer.

Vi har nu Lissabontraktaten, som betyder, at Parlamentet fremover er Deres primære kontaktorgan. I Deres program siger De, at De ønsker, at EU skal slå rod i EU-borgernes vilje, da det er dem, der giver EU legitimitet. Det er et meget ambitiøst mål. Vejen til at nå det kan kun findes via repræsentanterne for EU's borgere, med andre ord parlamenterne. Jeg er derfor meget glad for at høre Dem sige, at samarbejdet mellem de nationale parlamenter, parlamenterne i EU-medlemsstaterne, og Parlamentet er grundlaget for denne vej. De ønsker

at bringe parlamenterne tættere på hinanden for dermed at bringe borgerne tættere på hinanden. Det er glimrende.

De har et stort ansvar i den henseende, da De har det første formandskab efter Lissabontraktatens ikrafttræden. De næste formandskaber vil bruge Dem som eksempel. De er derfor i færd med at tegne grundtegningen så at sige. Jeg ser gerne, at de kommende formandskaber bliver nødt til at sammenligne sig med Dem, hvad angår samarbejdsstrukturer. Jeg ønsker Dem held og lykke.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Hr. formand! Formandskabet ønsker at sætte skub i tiltrædelsesforhandlingerne, bl.a. med Island. Min gruppe er ikke imod dette lands tiltræden i sig selv, men usikkerheden om tilbagebetalingen af Icesave-lånene til Det Forenede Kongerige og Nederlandene er for stor i øjeblikket. Island og Icesave har løbet for stor en risiko i mange år. Der syntes ikke at være nogen grænser, og forbruget og ydelsen af lån blev ved og ved. Internationale organer som IMF advarede mod disse risici, men nej, adfærden fortsatte uhindret, indtil krisen kradsede. Så det er underligt, at regeringen i Reykjavik nu græder krokodilletårer. De har længe kunnet se skriften på væggen om, at tingene ville gå frygtelig galt. De var advaret og kunne have forberedt sig. Kort sagt kan Island slutte sig til EU, hvis det opfylder sine internationale forpligtelser, og det er fastlagt præcist, hvordan og hvornår Icesave-lånene skal tilbagebetales. Det er den eneste måde at opbygge den tillid på, som er nødvendig for tiltrædelsen.

Miguel Portas (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! Jeg vil gerne sige til hr. Zapatero, at De – lige som jeg – ved, at væksten i Europas produktion vil tabe fart og miste pusten over de kommende år. Derfor forstår jeg ikke, hvorfor De insisterer på at trække stabilitetspagten i dens oprindelige form tilbage eller at indskrænke de offentlige investeringer og de sociale udgifter.

Jeg vil også gerne spørge Dem om det, De udelod af Deres tale. Hvorfor nævnte De ikke noget om skattely? Hvorfor sagde De ikke noget om visse medlemsstaters modstand mod bankhemmeligheden? Hvorfor nævnte De ikke et ægte europæisk initiativ til beskatning af finansielle transaktioner?

Det spørgsmål, jeg gerne vil stille Dem, er kort sagt: Hvorfor mangler Deres forpligtelser altid retfærdighed i økonomien, bare et mindstemål af retfærdighed i økonomiske anliggender?

Enikő Győri (PPE). – (HU) Hr. formand! Blandt de fælles målsætninger vil jeg gerne understrege målsætningen om at overvinde den økonomiske krise og at skabe nye job. Vi er alle klar over, at der er tegn på opsving i nogle lande, men det afspejles ikke i den samlede beskæftigelsessituation. Hvad EU-borgerne virkelig har brug for, er job. Det er det eneste acceptable grundlag for at forny Lissabonstrategien. Vi skal sikre, at den nye EU 2020-strategi ikke gentager fejlene fra Lissabonstrategien. Lige nu kan vi ikke få øje på de faktorer, der vil gøre den anderledes og mere troværdig end forgængeren. Hidtil har vi kun hørt om sloganlignende mål og en yderst stram tidsplan for vedtagelsen af den.

Hvis Parlamentet deltager i processen i en grad, der modsvarer dets betydning, er det umuligt at fuldføre processen inden udgangen af andet kvartal. Vi har brug for en moden og ensartet strategi i stedet for en hastigt opsat kommunikationskampagne. Lad os overveje følgende: Hvordan fordeler vi ansvaret mellem medlemsstaterne og EU? Hvordan kontrollerer vi gennemførelsen af strategien? Hvem er det, vi ønsker, der skal nyde godt af den nye strategi? Hvordan vil EU repræsentere alle sine regioners interesser og ikke kun visse erhvervs, selskabers eller landes interesser? Hvordan harmoniserer vi samhørigheds- og strukturpolitikkerne? Når vi arbejder under pres, er der ikke tid til at besvare alle spørgsmålene. Hastværk er lastværk.

Jeg henleder Deres opmærksomhed på to spørgsmål på EU-plan, herunder målene for det kommende ungarske formandskab. Det første handler om at udforme en fælles vandforvaltningsstrategi, da vand er vores fælles gode. Tanken om Donau som en grøn korridor er led heri. Vores andet mål er at hjælpe de europæiske regioner. Vi må udnytte disse samfunds styrker.

Marita Ulvskog (S&D). – (SV) Hr. formand! Jeg vil gerne takke hr. Zapatero for en stærk dagsorden. De har vores fulde støtte til den. Jeg har to spørgsmål. Det første vedrører topmødet i København. Det var en fiasko, og spørgsmålet er nu, hvordan vi kan genvinde initiativet i kampen mod klimaforandringerne? Kan Spanien bane vejen for en bindende klimaaftale i Mexico, hvori vi ikke uddyber kløften mellem verdens fattige lande og de rigere lande? Er det f.eks. muligt at forsøge at sikre en finansiering af klimainitiativerne, som ikke tærer på midler fra den almindelige EU-støtte til bekæmpelse af fattigdom? Det ville være et vigtigt spørgsmål for det spanske formandskab at tage fat på.

For så vidt angår socialpagten, lyder den interessant. Der er imidlertid et alvorligt problem, og det er, at der ikke længere er en rimelig balance mellem Europas arbejdstagere og Europas arbejdsgivere. Vi har et direktiv om udstationering af arbejdstagere, der har forrykket balancen, og som sætter en sådan socialpagt på spil. Der er for meget løndumping og for megen rå udnyttelse.

Diana Wallis (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke premierministeren for hans meget oprigtige og europæiske tale ved Spaniens overtagelse af formandskabet. Det er normalt et tidspunkt, hvor man er høflig, og mine kolleger ved, at jeg altid er meget høflig, men jeg må vende tilbage til spørgsmålet om de mange britiske borgere og andre EU-borgere, som mister deres huse i Spanien.

Jeg tager ikke fat på det, som den foregående taler gjorde det fra et antieuropæisk synspunkt. Jeg tager fat på det fra et proeuropæisk synspunkt her i Parlamentet, hvor vi igen og igen har afgivet betænkninger og været i samråd via Udvalget for Andragender. Det er et europæisk problem. Det er et problem for den fri bevægelighed. Det er et problem for EU-borgerskabet. Det er et problem for europæisk retfærdighed og domstolsadgang.

Jeg beklager, hr. premierminister. De havde mange dejlige bemærkninger om EU-borgerskab og rimelighed og ærlighed. Jeg håber, at De vil kunne oversætte disse bemærkninger for de EU-borgere, som står over for hjemløshed og tab af deres opsparing i Deres land på grund af, hvad der desværre i Parlamentets øjne ligner forvaltningsmisbrug.

Evžen Tošenovský (ECR). – (CS) Hr. formand! I programmet for det spanske formandskabs prioriteter nævnte De også, hr. premierminister, Galileoprojektet i kapitlet om transport. Galileoprojektet er et af EU's største og mest komplekse projekter. Dette projekt bør allerede være planlagt til at gå ind i gennemførelsesfasen under det spanske formandskab. Jeg vil gerne bede Dem om dette projekt mere opmærksomhed. Det er ikke kun komplekst i teknisk, men også økonomisk henseende, idet finansieringen ikke er fuldstændig klarlagt. Jeg tror, at dette program takket være det spanske formandskab vil blive fuldført med succes, og at hele projektet bliver lanceret. Det er en enorm opgave for det spanske formandskab, eftersom det skal følges op af andre meget betydningsfulde projekter inden for innovation, telekommunikation og andre relaterede emner.

Corien Wortmann-Kool (PPE). – (NL) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. Barroso, kommissær Almunia! Også jeg vil gerne rette fokus mod EU 2020-strategien, da der i disse krisetider mere end nogensinde er brug for, at EU arbejder for sine borgere og deres job. De har bekendtgjort, at EU 2020 er en vigtig prioritet, men ved overtagelsen af formandskabet i Madrid kom De med nogle kontroversielle politiske udtalelser og modtog megen kritik, selv om det faktisk er et vigtigt ansvar at få medlemsstaterne til at synge med på samme melodi og et ansvar, der kræver diplomati. Lægger De – det spanske formandskab – ikke hr. Van Rompuy hindringer i vejen med disse udtalelser? Skal De i henhold til Lissabontraktaten som medlovgiver og vigtig partner for Parlamentet ikke i gang med lovgivningsprogrammet? Er det egentlig ikke Deres opgave – og det står også i Deres program – at sikre en afgørende regulering af finansmarkedet? Parlamentet var trods alt skuffet over det finanstilsynskompromis, som Rådet opnåede i december. Bør De ikke fokusere meget mere på det og på det indre marked, hvor der er rigelig plads til forbedring? Det er vigtigt for vores små og mellemstore virksomheder, som er drivkraften i jobskabelsen.

Med hensyn til EU 2020 ønsker vi i Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) selvfølgelig også at få sat en stopper for, at medlemsstaterne har frit slag, og i stedet lade dem fremsætte specifikke forslag – her henvender jeg mig også til hr. Barroso – om en solid, åben forvaltningsstruktur, som også overholder subsidiaritetsprincippet. Kommissionens ansvarsområde dækker f.eks. ikke pensionsalder. Bør Kommissionen sidde i Bruxelles og træffe beslutninger om reformer af arbejdsmarkedet eller uddannelsessystemerne i medlemsstaterne? Lad os være beslutsomme, men samtidig overholde subsidiaritetsprincippet.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Hr. formand! Det program, De har fremlagt, hr. premierminister, er meget ambitiøst. Det kan måske gøre det muligt for EU at gøre store fremskridt, og eftersom jeg har haft lejlighed til at møde flere medlemmer af Deres regering, ved jeg, at de er fagligt meget kompetente og velforberedte med hensyn til at gennemføre programmet. Jeg lykønsker Dem.

Jeg glæder mig især til at samarbejde med justitsministeren og indenrigsministeren, fordi det er det område, jeg har mit blik rettet mod som næstformand for Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet. Vi har en stor arbejdsmængde foran os og en vifte af foranstaltninger, herunder dem, der blev nævnt på vores møde i går aftes, primært i forbindelse med retlige og indre anliggender, som det spanske formandskab modigt har besluttet at tage fat på.

Der er mange spørgsmål, og der er brug for mange løsninger på området for grundlæggende rettigheder for EU-borgerne, herunder materielle og proceduremæssige rettigheder for deltagere i civile og strafferetlige sager og spørgsmål om beskyttelse med hensyn til genindførelse af den sociale dimension i europæisk politik. Vi må være opmærksomme på problemer på indvandrings- og asylområdet, og jeg tror, vi vil ...

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Hr. formand! En af ændringerne, som premierministeren nævnte her til morgen, er borgernes nye initiativret. Ja, jeg synes da også, det er passende, at et af de lande, hvis borgere stemte ja til forfatningen, er det land, der vil igangsætte gennemførelsen af Lissabontraktaten. Og dengang jeg propaganderede i Irland for et ja til Lissabontraktaten, henviste jeg da også til Spanien og den spanske befolkning.

Men vi har som politikere et ansvar for at sikre, at borgerne både kender til denne initiativrets virkelige potentiale og dens begrænsninger. Vi ved, at det ikke blot er et spørgsmål om en million underskrifter om et eller andet emne. Spørgsmålet skal falde ind under EU's kompetence, og vi må ikke love mere, end vi kan holde.

For det andet nævnte De her til morgen, hr. premierminister, fødevarersikkerheden. Jeg er glad for at konstatere, at De gør fremskridt i Rådet for landbrugsministrene med spørgsmålet om en mere velfungerende fødevarerforsyningskæde. Der kan ikke – og vil ikke – kun gives garanti for fødevarersikkerhed, medmindre vores landmænd kan tjene en rimelig og nogenlunde stabil indtægt.

Endelig vil jeg lykønske Dem, hr. premierminister, med initiativet til bekæmpelse af kønsbetinget vold. Jeg glæder mig til at høre de nærmere detaljer.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Hr. formand! Lad mig begynde med at udtrykke håb om, at det spanske formandskab trods programmets temmelig generelle karakter får skabt konkrete resultater inden udgangen af juni.

Jeg glæder mig over, at formandskabet bekymrer sig om udviklingen i det europæiske forskningsrum og forskernes mobilitet. Men i en tid med restriktioner på arbejdsmarkedet er det en vanskelig opgave. Jeg håber, at det uformelle møde for beskæftigelsesministrene i slutningen af måneden vil munde ud i specifikke resultater på dette område.

Programmet indeholder også revisionen af TEN-T-retningslinjerne. I revisionen burde også indgå Donastrategien, som Kommissionen har forpligtet sig til for 2010, om end den ikke er direkte nævnt i formandskabets program.

I energisektoren ville det være ønskeligt at forbedre den europæiske handlingsplan for energieffektivitet og vedtage handlingsplanen for energi for 2010-2014. Med hensyn til førstnævnte mener jeg, at revisionen heraf også bør inkludere et forslag til finansielle midler, særligt med henblik på at gøre bygninger energieffektive. Den europæiske økonomiske genopretningsplan har omfattet EU's medvirken i finansieringen af Nabuccogasrørledningen. Det er i EU's interesse, at denne finansiering også løber videre i handlingsplanen for energi for 2010-2014.

For så vidt angår det østlige partnerskab, er det værd at bemærke, at EU's forbindelser til Ukraine er yderst vigtige. Jeg vil også gerne benytte denne lejlighed til at bede Dem om ikke at glemme det sydlige Kaukasus, som rummer vigtige alternative energikilder for EU, eller Republikken Moldova, som har et stort behov for EU-bistand i perioden med overgang til demokrati.

Gianluca Susta (S&D). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer, hr. Zapatero! Tak for Deres store engagement i denne parlamentsperiode i de emner, de har annonceret, selv om det ikke længere er tidspunktet at nævne alle de nyttige punkter, men at gøre en indsats i praksis for at genoplive Europa.

Vi må få afsluttet denne periode med definition af institutionelle strukturer og i stedet tage fat på større spørgsmål, som stadig forhindrer Europa i at kunne konkurrere på lige fod med sine internationale partnere. Vi skal vide, om EU en dag i nær fremtid vil kunne få et sæde i FN, om den vil kunne få en plads som EU på G20-topmødet, om den ønsker større skattemæssig og social harmonisering, og hvilke ressourcer den ønsker at sende ind i Europas økonomiske kredsløb, så den reelt kan gøre, hvad dens internationale konkurrenter har gjort.

Vi skal komme her – og jeg siger også dette til hr. Barroso – med konkrete foranstaltninger til at genoplive Europa, fordi vi om seks måneder ikke får de samme resultater at se, som vi tidligere har fået med andre tidligere erfaringer. Vi vil også gerne vide, om tiden nu endelig er kommet – som Kissinger for 30 år siden

ville sige det – hvor lederne af verdens stormagter ved, hvilket telefonnummer de skal ringe til, når de har brug for at tale med nogen i Europa, og ikke bare kontakter medlemsstaterne.

Europas værdighed står på spil, sådan som Europa ser ud ifølge Lissabontraktaten, men også den europæiske sociale model og det grundlæggende demokrati, som vi medlemmer af Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet kræver, og som vi ønsker, at vores borgeres fremtidige velfærd skal bygges på.

Paulo Rangel (PPE). – (PT) Hr. formand, hr. Zapatero, hr. Barroso! Jeg vil gerne gøre det klart, at der er visse tvetydigheder i talen, som vi har hørt her, navnlig med hensyn til to økonomiske anliggender. Målene og de oplyste mål er sunde, men der er stadig visse tvetydigheder. Specifikt er der ingen konkrete foranstaltninger til bekæmpelse af arbejdsløshed. Men trods mine forbehold vil jeg gerne koncentrere mig om institutionelle anliggender.

Det spanske formandskab taler meget om emnet borgernes initiativret og om den hurtige oprettelse af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil. Jeg tror, at en udtalelse p.t. på institutionelt plan om forholdet til de øvrige institutioner ville have betydning, eftersom vi befinder os i de indledende faser af Lissabontraktaten.

Jeg tror også, at det er vigtigt, at Rådet og det spanske formandskab tydeligt viser vilje til at samarbejde med Kommissionen og Parlamentet for at klarlægge, hvordan forholdet mellem Kommissionen og Parlamentet vil udmønte sig i forbindelse med Lissabontraktaten, da det spanske formandskab nu har en enestående chance for at danne præcedens.

Uanset hvad det spanske formandskab gør med hensyn til førnævnte forhold til Kommissionen på den ene side og Parlamentet på den anden og til formanden for Det Europæiske Råd selv, beviser det tydeligt, hvad der vil blive opfattet som Lissabontraktatens succes.

Med henblik herpå vil jeg gerne have oplyst mere klart, hvordan De ser strukturen for forholdet mellem det roterende formandskab, Kommissionen, Parlamentet og posten som formand for Det Europæiske Råd.

Alejandro Cercas (S&D). – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne sige velkommen til premierminister Zapatero, held og lykke og tak for Deres tale. Først og fremmest tak for henvisningen til den europæiske socialpagt. Endelig er der nogen i Rådet, der forstår, at Europa ikke kan dannes uden arbejdstagere og endnu mindre imod arbejdstagernes interesser.

Endelig er der nogen i Rådet, der begynder at forstå, at vi har et meget alvorligt problem med millioner af desillusionerede mennesker og med faglige organisationer, som føler, at de holdes uden for processen med europæisk integration, som kun handler om forretningsaspekter, er tømt for politiske ambitioner og kun rummer få sociale ambitioner.

To ting har forgiftet dette forhold til Parlamentet og til fagbevægelsen. Den ene er arbejdskraftens bevægelighed overalt i Europa, som udgør en trussel mod nationale sociale modeller, og den anden er arbejdstidsdirektivet, som truer de historiske resultater og foreningen af professionelt liv og arbejdsliv.

Hr. premierminister, De har talt om seks måneders forandringer. Ret op på procedurene, ret op på kursen. De vil ikke kunne forandre alt, men sæt en ny kurs, en kurs, som Europa har brug for, fordi Europa har brug for arbejdstagere, og det bliver ikke muligt at opbygge et Europa, der alene er økonomisk; det skal også være et politisk og socialt Europa.

4. Velkomstord

Formanden. – Mine damer og herrer! Jeg har fået at vide, at der er en delegation fra Republikken Koreas nationalforsamling til stede i galleriet, og dem byder vi også velkommen. Vi ønsker at byde dem og deres delegationsleder, Lee Kang Rae, velkommen i anledning af det tolvte tværparlamentariske møde mellem Europa-Parlamentet og deres lands parlament.

Europa-Parlamentet har altid støttet fred og stabilitet og forsvaret af menneskerettighederne på den koreanske halvø. Naturligvis bifalder vi den mere og mere aktive rolle, som Republikken Korea spiller på den internationale scene, og vi ønsker sydkoreanerne alt godt, når de indtager formandskabet for G20 i år.

Vi er klar over den brede associeringsaftale mellem Republikken Korea og EU, som snart går ind i ratifikationsprocessen. Vi lykønsker vores koreanske kolleger hermed. Vi håber, at deres tilstedeværelse

bliver vellykket, og frem for alt at de nyder det privilegium at følge en så grundlæggende debat som den, der i øjeblikket finder sted her i Parlamentet.

5. Forelæggelse af det spanske formandskabs arbejdsprogram (fortsat forhandling)

Formanden. – Mine damer og herrer! Lad os fortsætte forhandlingen om forelæggelsen af det spanske formandskabs arbejdsprogram.

Carlo Casini (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Som formand for Parlamentets Udvalg om Konstitutionelle Anliggender glæder det mig, at det spanske formandskab finder det vigtigt at fuldføre de strukturelle reformer, der er fastsat i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, især med hensyn til Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, borgerinitiativet og EU's tiltrædelse af den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder, som mit udvalg allerede har udpeget en ordfører for, nemlig spanieren Ramón Jáuregui Atondo, som De allerede kender.

I et interview i den spanske avis, El País, i søndags gav hr. Zapatero imidlertid udtryk for ønsket om, at loven om religionsfrihed kunne resultere i, at Spanien tog skridt til en normalisering i alle sine offentlige institutioner.

I den forbindelse vil jeg derfor gerne foreslå, at vi meget kort tænker på, at EU's strukturer er et middel til at nå et mål, og EU's mål er stadfæstet i Lissabontraktatens artikel 2, nemlig fremme af værdighed, ligestilling, frihed og solidaritet. Jeg må derfor give udtryk for en vis bekymring over den drejning, denne forhandling om værdier har taget.

Kulturel enhed kommer før økonomisk enhed. Europas ånd er stærkere end den offentlige – undskyld mig, retlige – struktur. Den europæiske ånd er rodfæstet i instinktet for sandhed og skønhed, der var karakteristisk for det antikke Grækenland, i dyrkelsen af retfærdighed, som var karakteristisk for Rom, og på grundlag af denne fantastiske arv er det kristendommen, der har tilføjet menneskers værdi, altid som ligemænd fra undfangelsen til den naturlige død.

I dag er det i Kristi navn, vi beder om at tage til Haiti for at være til stede i Haiti, fordi alle mennesker, og især de fattigste, er kernen i dette.

Og så er det jeg spørger: Hvad betyder "normalisering" i forbindelse med religionsfrihed? Betyder det måske at forhindre alle borgere i at udtrykke deres religion offentligt? Betyder det at glemme rødderne, bl.a. vores landes kristne rødder?

Kader Arif (S&D). – (FR) Hr. formand, hr. Zapatero, hr. Buzek, mine damer og herrer! I denne kriseperiode optager handelspolitik en stadig større plads i den offentlige debat, eftersom europæerne i stadig stigende grad finder, at den handelsstrategi, der er indført på EU-plan, har en direkte indvirkning på vækst og beskæftigelse.

På baggrund af øget international beskæftigelse har kapløbet om mindskede omkostninger ført til for mange jobtab eller udflytninger. I denne situation mener vores gruppe, at handel skal være et værktøj, der tjener mål som jobskabelse, nedbringelse af uligheder samt bæredygtig udvikling. Under denne høring så handelskommissær Karel De Gucht ud til at være enig i, at handel ikke kunne være et mål i sig selv.

Jeg vil derfor gerne vide, om De i løbet af Deres formandskab vil støtte en reform af EU's handelspolitik for at sikre, at den skaber flere job og bliver tættere knyttet til en egentlig erhvervs politik. Vil De også træffe foranstaltninger til at støtte en fair handel på verdensplan, en fair handel, som kan fremme udvikling, anstændigt arbejde og respekt for menneskerettigheder? Vil De med andre ord indføre bindende sociale og miljømæssige standarder i vores aftaler?

Luis de Grandes Pascual (PPE). – (ES) Hr. formand, hr. Zapatero! For en spanier som mig er det en ære at hilse Dem her, hvor De tager Deres tårn som formand for EU. Det er en periode med mange forventninger og udfordringer, og naturligvis må vi ikke undlade at leve op til de forventninger. Det er vigtigt, at borgerne oplever, at vores opdaterede institutioner kan levere løsninger på reelle problemer.

De ved, at vi er enige i det program, De har fremlagt. De ved, at det for det spanske Partido Popular er et statsspørgsmål, og at vi vil bakke Dem op i alt det, vi anser for at være i fælles europæisk interesse, og som er vigtigt for Spanien. Det er et ambitiøst program og forhåbentlig et indholdsrigt program.

Jeg håber, at folk i denne drejebog for det spanske formandskab – eftersom det sikkert bliver farverigt og varieret – kan se hver begivenhed som en milepæl i de meget virkelige problemer, de har.

Krisen rammer økonomierne, og arbejdsløsheden virker som den femte rytter i Åbenbaringen. De har været ærlig nok til at erkende, at der er 20 % arbejdsløshed i Spanien, men det gør Dem ikke uegnet. Jeg mener, at det forpligter os alle til at komme op med en løsning på et problem, som vi må løse sammen. Det er et reelt problem.

Tiden giver mig ikke mulighed for at sige så meget. Men jeg ønsker at sige, at Spanien står over for mange udfordringer, at jeg er sikker på Spaniens evner som nation, og at jeg ønsker at tro, og jeg er sikker på, at De vil kunne klare udfordringen. På dette tidspunkt i Europa må vi ikke undlade at leve op til disse forventninger.

På den anden side betyder den globaliserede verden – og det har De klogt henvist til – at nye magtcentre dukker op, og det er nødvendigt, at EU indtager en mere aktiv og sammenhængende rolle til forsvar for sine værdier og interesser. Ellers løber vi den risiko at blive irrelevante.

Endelig vil vi spaniere ikke acceptere at få frataget muligheden for at fremsætte forslag. Vi har den ret. Vi må også have ydmygheden til at acceptere det råd, Don Quixote gav Sancho Panza, da han anbefalede at regere øen Barataria med ydmyghed.

(Formanden afbrød taleren)

Glenis Willmott (S&D). – (EN) Hr. formand! Jeg hilser premierministerens meget positive og ambitiøse program for det spanske formandskab velkommen. Hans fremhævelse af job og vækst er afgørende for os alle nu, hvor vi kommer ud af den finansielle nedtur, og jeg glæder mig meget til at arbejde sammen med en socialistisk regering.

De næste seks måneder er afgørende for EU's økonomiske og miljømæssige fremtid, og vi ser frem til et ambitiøst lederskab på Rådet i februar med henblik på at reformere den finansielle sektor.

Efter de fejlslagne forhandlinger om klimaforandringerne i København er jeg ivrig efter at høre, hvordan formandskabet vil arbejde sammen med Kommissionen om at fremsætte et fælles EU-mål for reduktion af udledningerne til målet den 31. januar. Det er allerede blevet nævnt, men jeg anmoder afslutningsvis indtrængende om, at premierministeren under sit formandskab vil benytte lejligheden til at løse problemet med fratagelse af ejendom og andre problemer, der forårsager så meget bekymring og hjertesorg for titusinder af lovlige boligejere i hele det sydlige Spanien. Vi har virkelig brug for handling nu.

Det er godt at se Dem her, hr. Zapatero, og jeg ønsker Dem en rigtig vellykket embedsperiode.

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Hr. formand! Det spanske formandskab vil blive bedømt på grundlag af sin institutionelle gennemførelse af Lissabontraktaten. Jeg ønsker premierministeren held og lykke.

For at stimulere det økonomiske opsving og skabelsen af nye job er udfordringen at fuldføre EU's indre marked og herunder åbne markederne for tjenesteydelser inden for områder, der stadig behandles som undtagelser. Indtil det er opnået, vil en hvilken som helst EU-strategi have begrænset virkning.

Jeg støtter Deres engagement i oprettelsen af et fælles energimarked, der forbinder energinet i hele Europa. Jeg ville ønske, at De ville udnytte Parlamentets holdning til energiforsyningssikkerhed og solidaritet, der blev vedtaget tilbage i 2007 og afventer gennemførelse.

Agenda 2020 betyder indførelse af informations- og kommunikationsteknologier i dagliglivet under udnyttelse af god praksis fra de medlemsstater, der allerede har gjort fremskridt på dette område. Jeg håber, at formandskabet kan beslutte at etablere et centralt agentur for administration af it-systemer, som EU så tydeligt har brug for. Hvad vi også har akut brug for, er at udarbejde en pålidelig europæisk sikkerhedsstrategi for internetforsvar.

Jeg håber, at EU også vil spille en mere aktiv rolle med at stabilisere situationen i det sydlige Kaukasus inden for rammerne af den nye østpartnerskabsstrategi.

Sidst, men ikke mindst, foreslår jeg, at De forbliver engageret i EU's fælles holdning til Cuba, indtil der kan bekræftes reelle forandringer der. Desværre er det ikke et tegn på reel forandring, at regimet nægter at lade vores socialistiske kollega rejse ind i Cuba, fordi han ønskede at kontakte oppositionen.

Catherine Trautmann (S&D). – (FR) Hr. formand, hr. Barroso, hr. Zapatero! Først og fremmest tak til hr. Zapatero for at genindføre ambition, politisk perspektiv og også energi på et tidspunkt, hvor EU er nødt til at komme ud af krisen og efter fiaskoen i København.

Jeg forventer, at Kommissionen og formandskabet vil gøre det muligt for os at sætte skabelse af flere job af højere kvalitet, bekæmpelse af social udstødelse samt bæredygtig udvikling i centrum af 2020-strategien. Det gælder især for landbrugsbudgettet og også for fiskeribudgettet. Det har De forpligtet Dem til.

Vi regner med, hr. Zapatero, at De skaffer ressourcerne til denne politik, forener jordrensning og fødevarerikkerhed, skaber betingelserne for grønne job og bevarelse af fiskeriressourcerne, sørger for fødevarerikkerhed og skaber mere retfærdige handelsbetingelser for landene i syd.

Vi har brug for et ambitiøst landbrugsbudget, og jeg vil også bede Dem om at knytte fiskeribudgettet sammen med dette budget. På disse punkter vil vores job, men også vores politik, blive bedømt på grundlag af de resultater, vi opnår.

Jan Olbrycht (PPE). – (PL) Hr. formand, hr. Zapatero! Blandt de sager, premierministeren ret generelt og bredt har forelagt i dag, er der mange, som kræver uddybning og fremlægning af specifikke forslag.

Disse sager falder i to kategorier – dem, som det spanske formandskab objektivt set vil være nødt til at behandle, og dem, det vil ønske at behandle, fordi det vil prøve at nå sine mål. Blandt de sager, der skal gøres noget ved, er spørgsmål om relationerne mellem EU-institutionerne, og her vil jeg gerne gøre hr. Zapatero opmærksom på de bestemmelser i Lissabontraktaten, som i protokollen om anvendelse af nærhedsprincippet omhandler nødvendigheden af også at definere medlemsstaternes lokale og regionale myndigheders roller. Hvis vi taler om regionalisering, lader Spaniens erfaring formode, at det måske er det spanske formandskab, der skal prøve at præcisere ordlyden om regionale og lokale myndigheders roller. Det er særlig vigtigt, når hr. Zapatero taler om, hvordan et af hans mål er at udvikle innovationsevne og uddannelse, der på regionalt og lokalt plan som bekendt i vid udstrækning opnås med EU-midler.

Europa-Parlamentet afventer med stor interesse uddybningen af visse spørgsmål, løsningen af institutionelle problemer og forslag til den fremtidige samhørighedspolitik, der som bekendt først vil blive behandlet i Saragossa og derefter i innovative europæiske regioners uge. Vi venter med stor interesse på beslutninger og specifikke forslag.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Hr. formand, hr. premierminister! Spaniens overtagelse af EU-formandskabet i denne vanskelige fase er en enorm udfordring og en enorm mulighed for os, der fastholder, at den europæiske opskrift på at klare krisen indtil nu har været ensidig og ikke har gjort nok for at begrænse indvirkningen på realøkonomien og beskæftigelsen, for os, der fastholder, at genopretningsstrategien også skulle have været en strategi til at ændre udviklingsmodellen og derved beskytte de europæiske borgeres økonomiske, sociale og miljømæssige velfærd. Det spanske formandskab er en enorm udfordring for os, der mener, at der er brug for økonomisk styring på EU-plan sammen med demokratisering af de økonomisk-politiske instrumenter, som skal beskytte finansiell forsigtighed og den nødvendige solidaritet, hvor det anses for nødvendigt med henblik på at varetage europæiske borgeres interesser.

Edite Estrela (S&D). – (ES) Hr. formand! Det glæder mig at få lejlighed til at sige, at José Luis Zapatero ikke har undladt at overraske europæiske kvinder med stærkt innovative og progressive foranstaltninger. Han har naturligvis gjort det ved at danne en regering med sand ligestilling og ved modigt at sætte spørgsmålet om ligestilling og gensidig respekt på den nationale og europæiske dagsorden.

Hr. premierminister! Min varmeste lykønskning til Dem for Deres ambitiøse handlingsprogram mod kønsbaseret vold, som er en social svøbe. Oprettelsen af en europæisk vagthund mod kønsbaseret vold er et fremsynet forslag, som Europas kvinder støtter og priser.

På de portugisiske socialisters vegne ønsker jeg Dem held og lykke. De kan regne med vores solidaritet Kvinder for Zapatero!

Ramón Jáuregui Atondo (S&D). – (ES) Hr. formand, hr. premierminister! Jeg vil gerne helt oprigtigt sige, at De har fremlagt en fantastisk redegørelse for, hvilken retning det spanske formandskab vil tage. Jeg synes, det var en usædvanlig tale.

Jeg ønskede at spørge Dem ud om Latinamerika. Jeg synes, Latinamerika er meget vigtig for EU, og EU er naturligvis også meget vigtig for Latinamerika. Der er mange menneskelige forbindelser, mange

erhvervsinteresser og mange nye vækstnationer i Latinamerika, f.eks. Argentina, Brasilien eller Mexico, som er en del af den nye globale styring, og som skal indgå en alliance med EU.

Jeg vil gerne spørge, hvilke planer EU og det spanske formandskab har med hensyn til Latinamerika, hvad er forventningerne til topmødet med Latinamerika, og hvilke planer har EU og formandskabet med hensyn til Latinamerika?

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – (ES) Hr. formand! Da jeg kun har et minuts taletid, vil jeg koncentrere mig om borgerrettigheder.

Det spanske formandskab er en lejlighed for os til at bringe orden i vores hus. Et eksempel er De Kanariske Øer og de mennesker, der bor der.

Sidste år var jeg der for at tage et kursus i spansk. Til min overraskelse opdagede jeg, at omkostningerne refunderes, hvis jeg tager et spansk kursus på en skole på fastlandet eller på De Baleariske Øer, men ikke, hvis skolen ligger på De Kanariske Øer, da de ikke er en del af Europa. Det er en del af EU, men ikke en del af Europa med de konsekvenser, at sprogskoler på disse øer, selv om kvaliteten af kurserne er fortræffelig, fratages den mulighed...

(Formanden afbrød taleren)

Chris Davies (ALDE). – (EN) Hr. formand! Premierministeren talte i sine indledende bemærkninger om behovet for, at EU udvikler en mere effektiv udenrigspolitik, især med hensyn til sine nærmeste naboer, og blandt dem må vi inkludere Israel.

Her har vi et land, der militært besætter et andet folks område, der krænker menneskerettighederne, der opretholder blokaden af Gaza og anvender kollektiv straf over for 1,5 mio. mennesker, og alligevel betragter vi landet som en normal handelspartner. Vores principper og vores politikker er klare. De blev gentaget af udenrigsministrene så sent som i sidste måned, men vores ord ser ikke ud til at blive fulgt op af handling.

Jeg mener, at den sande test af dette formandskab i løbet af de næste par måneder bliver, hvorvidt vi begynder at udvise uafhængighed i vores relationer med Israel, og hvorvidt vi begynder at vise, at vores principper betyder noget, og at vi vil følge dem.

Kinga Gőncz (S&D). – (HU) Hr. formand! Jeg ønsker også det spanske formandskab, der i henhold til Lissabontraktaten er den første formandskabstrio, masser af succes. Med hensyn til 2020-strategien er det blevet sagt gentagne gange, at den ville komme til at spille en central rolle for genopretningen efter krisen. De medlemsstater, der har kompetence i forbindelse med politikkerne på det område, har imidlertid et stort ansvar. Lad mig gøre opmærksom på, at vi har fællesskabspolitikker og fællesskabsbudgetter, der kan fungere som et værktøj til at nedbringe virkningerne af krisen. Ud fra den synsvinkel er det særdeles vigtigt, at forhandlingerne om den nye budgetperiode starter i begyndelsen af 2011, og at Kommissionen fremlægger sit budgetforslag på det tidspunkt, så vi kan uddybe disse politikker. Jeg vil gerne bede Kommissionen om at gøre det i god tid.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (ES) Hr. formand, hr. premierminister! Jeg håber, at De som premierminister for den spanske regering virkelig har modet og evnerne til at gennemføre og virkeliggøre Deres meget ambitiøse program, især programmet om vold mod kvinder.

Jeg har to spørgsmål. Det ene vedrører udenrigspolitik. De sagde, at EU skal satse på udenrigspolitik, men også på forsvar af europæiske interesser. Jeg vil gerne spørge Dem, hvad er europæiske interesser? Er det interesserne hos de store multinationale virksomheder, der ønsker at skabe profit uden hensyn til sociale eller miljømæssige aftaler? Eller er det de interesser, der er indarbejdet i de europæiske værdier, i EU's charter om grundlæggende rettigheder, såsom menneskerettigheder, demokratisering, styrkelse af civilsamfundet og mindretals rettigheder? Hvilke interesser taler De om?

Et andet spørgsmål. De har ikke sagt et eneste ord om migration, som er så vigtigt i EU. Vi har brug for et program...

(Formanden afbrød taleren)

John Bufton (EFD). – (EN) Hr. formand, hr. premierminister! De lagde ud i dag med en meget proeuropæisk dagsorden. Det, jeg gerne vil sige, er, at den dagsorden ikke fungerer. Euroen har i øjeblikket særdeles store vanskeligheder i visse lande. Grækenland er helt nede, Spanien er også i svære vanskeligheder. De har et land, De selv har haft indflydelse på, med en ledighed for de 18-24-årige, der i øjeblikket er på 40 %.

Det spanske folk kan tale for sig selv. I Deres nuværende funktion taler De i de næste seks måneder også på vegne af folk fra mit land. De talte indledningsvis om yderligere integration. Før De indfører mere integration, vil jeg bede Dem om at gå tilbage til befolkningen i mit land, Det Forenede Kongerige, og give dem muligheden for en folkeafstemning.

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Hr. formand! De nævnte betydningen af forandring og påberåbte Dem som begrundelse den globale økonomiske krise, der har været den alvorligste i de sidste 80 år og har forårsaget tab af 8 mio. arbejdspladser. De anførte værktøjer er værd at støtte, men betyder ikke noget reelt vendepunkt til det bedre. Når vi har draget en lære af krisen, har vi brug for en reel økonomisk revolution. Er De enig i, at det liberaliserede marked er ude af stand til at regulere sig selv? Er De enig i, at de liberale dogmer bør revideres? Er De enig i, at det er nødvendigt at øge Fællesskabets regulerende rolle, og at statslig indblanding er bydende nødvendig i en markedsøkonomi? Deres svar ville være yderst velkomment.

José Luis Rodríguez Zapatero, *formand for Rådet.* – (ES) Hr. formand! Jeg noterer med tilfredshed, at Europa-Parlamentet har større styrke og vitalitet bag sig end nogensinde. Der har været rigtig mange indlæg og specifikke spørgsmål, som det vil være umuligt at dække fuldstændig i mit svar uden at forlænge dette møde helt uacceptabelt.

Tillad mig at indgå et kompromis og i mit indlæg berøre visse spørgsmål, som efter min mening er mest relevante og skal afklares. Mit kompromis er, at hvert eneste af de specifikke spørgsmål, medlemmerne har stillet, vil blive besvaret på det sidste møde, jeg deltager i ved afslutningen af den seks måneders periode, når Spaniens roterende formandskab skal vurderes og bedømmes. Jeg håber derfor at imødekomme alle medlemmer med hensyn til de specifikke spørgsmål, jeg har noteret.

Jeg vil gerne sige et par ord om indlæggene fra mine landsmænd, de spanske medlemmer af Europa-Parlamentet. Jeg vil gerne takke det spanske Partido Popular for dets støtte på dette møde, der blev bekræftet i den nationale politiske debat og konfirmeret gennem en resolution. Det er utvivlsomt en særdeles positiv faktor for det foreliggende job og fremhæver vores fælles europæiske ønske, den kombinerede indsats og det arbejde, vi er rede til at fortsætte med at gøre med fokus på de meget vanskelige tider, vi gennemlever med den økonomiske krise.

Jeg vil gerne tale om indvandring. Et af medlemmerne understregede spørgsmålet om, hvad vores immigrationspolitik går ud på og sagde endda, at det ikke var blevet nævnt. Det er rigtigt, at jeg ikke nævnte det i min tale, men man må kort sagt prioritere. Det er udtrykkeligt blevet sagt, at jeg går ind for masseindvandring, og det er bestemt ikke rigtigt. Det, jeg går ind for, er respekt for menneskerettigheder i forhold til alle, hvert eneste menneske, uanset hvor de kommer fra.

(Bifald)

Vi har en europæisk pagt om indvandring, der blev fremmet og godkendt under det franske formandskab. Vi skal stå ved den pagt, og naturligvis omfatter pagten grænsekontrol, samarbejde og politisk dialog med de lande, indvandrerne kommer fra, som den bedste måde at undgå en massiv tilstrømning af indvandrere. Imidlertid må jeg tilføje, at integration udgør en del af politikken i den europæiske indvandringspagt, integration med respekt for indvandrernes menneskerettigheder. Jeg taler på vegne af et land, der i de sidste par år har haft et meget højt indvandringsniveau, men ikke forgæves, eftersom den spanske befolkning siden år 2000 er steget med 6 mio. mennesker. Det har også oplevet emigration, eftersom der i tiden med diktaturet skete en økonomisk emigration til mange europæiske lande.

Vi ved udmærket gennem egen erfaring, hvad det vil sige at skulle forlade sit eget land på jagt efter en fremtid eller antydningen af økonomisk værdighed. Vi ved, at det er svært at fatte, og vi ved, at lande og nationer ikke udelukkende måles på deres politiske, militære eller økonomiske magt. Nationer, og også Europa, måles også på deres behandling af og respekt for menneskerettigheder og for de mennesker, der kommer for at arbejde i vores lande på jagt efter en fremtid, som de ikke kan få i deres eget.

(Bifald)

Endvidere skal EU være klar over – og det er vi også – at 30 % af den europæiske befolkning i 2025 vil være over 65 år. Det kommer ikke til at ske i noget andet område eller nogen anden region i verden. Vi bliver det område, det kontinent, der har det største antal mennesker over 65 år, og det vil medføre et fald i vores

produktionsevne, et fald i den erhvervsaktive befolkning og i arbejdskapacitet, og det vil lægge pres på vores sociale beskyttelsesordninger. På mellemlang sigt har Europa brug for arbejdstagere. Efter krisen vil Europa have brug for arbejdstagere, vi har brug for at få kvinder ud på arbejdsmarkedet, og vi har brug for at øge den erhvervsaktive befolkning for at opretholde den sociale beskyttelse. Det er en grundlæggende konklusion.

For det andet nærhedsprincippet og sprog. Naturligvis vil vi være tro i vores anvendelse af Lissabontraktaten, og jeg vil gerne understrege, at det var min regering, der fremmede brugen af spanske sidestillede officielle sprog i EU-institutionerne. Der er dog ingen tvivl om, at der i øjeblikket sættes fokus på balancen mellem institutionerne i anvendelsen af Lissabontraktaten. Der har været en bemærkning, som jeg finder uretfærdig, selv om jeg må erkende, at den var meget isoleret. Som formand for det roterende formandskab har jeg naturligvis givet udtryk for, erklæret og støttet den institutionelle rolle, der er tillagt den faste formand for Rådet, den højtstående repræsentant og det fulde samarbejde med Kommissionen, og det vil jeg fortsat gøre.

Europa-Parlamentets nye beføjelser vil blive aktiveret af det roterende spanske formandskab i fuldt samarbejde med formanden for Kommissionen, der altid har demonstreret, at han til stadighed samarbejder med Parlamentet. Jeg henviser til det arbejde, der er udført af hr. Durão Barroso. Jeg er blevet kritiseret for at støtte ham. Ja, jeg har støttet ham, og jeg støtter ham, fordi jeg har set ham arbejde for et stærkt og forenet Europa, og det er meget vigtigt, langt mere end ideologisk positionering.

For det tredje det finansielle system, skattely og ny regulering og overvågning. Jeg omtalte det ikke for ikke at udtømme alle emner, men jeg er helt enig i anvendelsen af reglerne om ny finansiel overvågning og regulering. Med hensyn til kravet om at sætte en stopper for skattely så vil det roterende formandskab være fast og strengt.

(Bifald)

Det vil naturligvis opfordre og tilskynde alle lande til samt bede dem om at sætte skub i de nødvendige aftaler om skattemæssig gennemsigtighed og tilvejebringelse af information i forbindelse med det internationale samfund.

Vedrørende klimaforandring vil Rådet den 11. februar gennemføre en analyse af topmødet i København med bistand fra Kommissionen. Naturligvis bør EU fortsat tage skridt til at fremme en strategi, der gradvist kan skabe en aftale om at fremskynde en nedbringelse af klimaforandringen. Jeg går ind for, at EU ved, hvordan man på intelligent vis kan harmonisere sin egen ambition, som er fastlagt for 2020 eller for perioden 2020-2030, med krav fra andre aktører til nedbringelse af deres udledninger. Til støtte for europæisk enhed og en fælles strategi må vi betro Kommissionen denne opgave. Jeg er også helt enig i, at USA og Kina er de to hovedaktører, som vi kan se i en langt mere aktiv rolle.

Naturligvis er jeg helt overbevist om, at den fælles landbrugspolitik bør omfatte fiskeri, og at der, som nogle medlemmer anførte, er behov for en revision af socialpagten, en ændring, så der tages højde for interesserne, den legitime repræsentation og konstruktive holdning hos en stor del af dem, der repræsenterer arbejdstagerne i Europa. De repræsenterer arbejdstagerne, de fagforeninger, der er udtryk for EU's socialpagt, som i de sidste par årtier har gjort os til den region, der har den største sociale velfærd og den største velstand siden Anden Verdenskrig.

(Bifald)

EU's fremtid og den europæiske velstand kan ikke nedskrives uden arbejdstagerne, uden sociale rettigheder og uden sociale velfærds politikker, og derfor må vi aktivt inddrage dem.

Der var et spørgsmål om det udenrigspolitiske område. Mellemøsten og Latinamerika især og en hentydning til Israel. Vi håber i de næste seks måneder at sætte skub i en aftale om Mellemøsten. Vi ved, at fred i Mellemøsten er en nødvendig grundlæggende betingelse for fred i andre regioner, hvor terror og konflikt har spredt sig drevet frem af radikalisme og ideologisk og religiøs fanatisme. EU skal spille sin rolle ved at bidrage til fredsprocessen gennem en forpligtelse til at genoptage forhandlingerne. Vi ved, hvad mål og betingelser er. Vi ved, at dialogen skal omfatte anerkendelse af den palæstinensiske stat som en af de grundlæggende betingelser.

(Bifald)

At samarbejde med Israel er at arbejde for fred. Hvis vi ikke samarbejder med Israel til trods for den kritik, landet fortjener for mange af sine handlinger, vil vi ikke kunne opleve fred inden for en overskuelig fremtid. At samarbejde med Palæstina er at arbejde for dets ret til en stat, et territorium, til at kunne opleve velstand

inden for en overskuelig fremtid og at behandle alle udestående problemer. Vi vil gøre det beslutsomt og naturligtvis i samarbejde med andre store internationale aktører.

Og nu til Latinamerika. Latinamerika er et ungt, kolossalt vitalt kontinent med en stor fremtid. Det har en befolkning på 500 mio. mennesker med et tydeligt europæisk aftryk, ikke kun et tydeligt spansk aftryk, men et tydeligt europæisk aftryk, for derovre findes der nu demokratiske og progressive værdier efter lang tid og visse vanskeligheder med at slå fast, hvad dets stabilitet og deres konsolidering som gruppe af nationer betyder. På det latinamerikanske topmøde ønsker vi at opnå eller gøre fremskridt mod handelsaftaler med Mercosur, med Centralamerika og med Det Andinske Fællesskab. Det er alt sammen fremmende for udvikling og fremskridt for såvel Latinamerika som EU's økonomiske interesser, som efter min mening også bør forsvares.

EU's interesser. Da nogle medlemmer omtalte EU's ligestillingspolitik, og andre tilsluttede sig den, anså jeg det for at være et rigtig godt eksempel på en borgerskabspolitik. Det er EU's interesser. De europæiske interesser, jeg forsvare i udenrigspolitikken, er interesser, som omfatter de værdier, Europa står for, der har deres rødder i oplysningstiden og i alle de kulturelle, religiøse og borgerlige traditioner, som har blomstret og udviklet sig i Europa. At normalisere er at tolerere, at normalisere er at respektere europæisk tradition, det bedste i europæisk tradition, hvilket betyder, at dette land er et land med religiøs, ideologisk, politisk og kulturel frihed. Den frihed kræver tolerance og ligebehandling mellem alle trosretninger og overbevisninger, så demokratiet kan blive et fuldstændigt demokrati.

(Bifald)

Jeg ønskede grundlæggende at kommentere nogle isolerede indlæg om mit land, om Spanien, fra andre lande og især hr. Langens omtale af Spanien, af vores økonomiske karakteristika, som jeg føler, jeg er nødt til at svare på. Jeg må sige, at jeg, da jeg påbegyndte min tale i formiddag, talte som et europæisk land, som et proeuropæisk land, taknemmelig for at være med i EU, taknemmelig over for de lande, der opfordrede os til at indtræde i EU, og et land, der har oplevet store forandringer og store fremskridt i de sidste 25 år. Så store, at vi, siden vi kom med i EU, har reduceret forskellen i indtægt pr. indbygger med 15 procentpoint, hvilket overstiger det nuværende europæiske gennemsnit. Det er sket takket være den indsats, som er ydet af mange spaniere, af arbejdstagere og virksomheder.

Efter at have gjort så betydelige fremskridt oplever vi i øjeblikket den økonomiske krise, der påvirker beskæftigelsen. Det er rigtigt, at vi har en høj arbejdsløshed, som det også var tilfældet under kriserne i 70'erne og 90'erne. Det har været karakteristisk for vores land, ligesom vi skaber mere beskæftigelse end andre lande, når der er vækst. Jeg kan imidlertid forsikre, hr. Langen om, at hvis arbejdsløshedsprocenten skulle stige i hans land i morgen, uanset hvem der regerer, ville mit svar som politisk leder, som premierminister og som proeuropæer være støtte og solidaritet og ikke beskyldninger, som var hr. Langens svar her i Parlamentet i formiddags.

(Bifald)

Det ville være et svar båret af støtte og solidaritet. Det er den måde, hvorpå jeg føler mig som og er europæer med den beundring, jeg har for Deres land, og jeg håber ikke, at det sker.

Kort sagt vil vi under dette formandskab arbejde i retning af et europæisk projekt med solidaritet, samarbejde, mere økonomisk union, reformer og overbevisninger. Tak for Deres omtale af hr. Almunia, bl.a. fordi jeg foreslog ham til de ansvarsområder, han varetager. Vi ved også, at Parlamentet i de næste seks måneder kan regne med mit lands og min regerings samarbejde, respekt og påskønnelse, og at jeg ved udløbet af dette formandskab vil stå her, jeg vil blive stillet til regnskab, og jeg vil udtømmende besvare alle spørgsmål, der måtte blive stillet, med respekt og solidaritet.

(Bifald)

Formanden. – Hr. Zapatero! Tak for Deres tale. Vores samarbejde, samarbejdet mellem Europa-Parlamentet og det spanske formandskab, er meget vigtigt. Vi arbejder med at lave lovgivning, og det er derfor, de successive formandskabers regeringer er væsentlige, hvis vi skal kunne gennemføre lovgivningsprocessen.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Jean-Pierre Audy (PPE), skriftlig. – (FR) Jeg nød den spanske premierministers tale, især balancen mellem økonomi, sociale spørgsmål og miljø. Jeg støtter idéen om en social pagt baseret på arbejdsmarkedets parter, for jeg er overbevist om, at det er en forudsætning for EU's økonomiske resultater, ud over at det er en

betingelse for at opfylde en vigtig social ambition. På et tidspunkt, hvor Den Iberiske Halvø varetager to vigtige formandskaber (Rådet for Den Europæiske Union via den spanske premierminister, José Luis Rodríguez Zapatero, og Kommissionen via Portugals José Manuel Barroso), beklager jeg, at det spanske formandskab ikke har demonstreret sin evne til at tilføre relationerne med det amerikanske kontinent uden for USA og Canada øget politisk værdi. Det er beklageligt, fordi det sjette topmøde mellem EU, Latinamerika og Caribien (EU-LAC) skal finde sted i første halvdel af 2010, mens topmøderne mellem EU og Mexico og EU og Brasilien skal afholdes i henholdsvis første og anden halvdel af 2010. Jeg vil benytte denne tale til endnu en gang at udtrykke min beklagelse over, at den nye formand for Det Europæiske Råd, der blev valgt i midten af november og tiltrådte den 1. december 2009, stadig ikke har været her for at hilse på medlemmerne af Europa-Parlamentet eller bare har sendt dem en lille hilsen.

Elena Băsescu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Jeg vil gerne understrege, at jeg var medlem af den AFET-delegation, som forberedte indsatsområderne for det spanske formandskab i Madrid i oktober 2009. På grundlag af mit kendskab til disse mål har jeg noteret de punkter, der er de samme som Rumæniens.

Det spanske formandskabs hovedinteresse er Middelhavsområdet, hvilket også kan give Rumænien store fordele. Rumænske virksomheder vil få lejlighed til at vende tilbage til markeder i Middelhavsområdet (i lande som Algeriet, Tyrkiet, Syrien og Ægypten). Det store fælles mål er at sørge for EU's energisikkerhed, og her kommer Rumænien på dagsordenen med Nabucco, den paneuropæiske olierørledning mellem Constanta og Trieste og sammenkoblingen af gasnet i nabolandene Rumænien-Ungarn (Arad-Szeged), Rumænien-Bulgarien (Giurgiu-Ruse) Isaccea og Negru Vodă.

Samtidig synes jeg, at det spanske formandskab skal være særlig opmærksomt på østpartnerskabslandene. Rumænien har et vigtigt politisk mål, som er at inkludere Republikken Moldova i gruppen af lande på det vestlige Balkan på grund af landets mulige tiltrædelse. Forhandlingerne om undertegnelse af associeringsaftalen mellem EU og Republikken Moldova blev indledt i Chişinău den 12. januar 2008. Moldova har brug for finansiel og politisk støtte i øjeblikket. Det bør være en prioritet for både det nuværende og efterfølgende formandskab.

Dominique Baudis (PPE), *skriftlig*. – (FR) I de næste seks måneder vil Spanien varetage det roterende formandskab for EU. Mange udfordringer venter på det udenrigspolitiske område, især på de sydlige kyster af Middelhavsområdet. Hvad har formanden til hensigt at gøre for at relancere Middelhavsunionen, som har hovedkvarter i Barcelona? Generalsekretæren for Middelhavsunionen er blevet udpeget for nylig. Hvordan forestiller De Dem samarbejdet med den første generalsekretær for Middelhavsunionen nogensinde? Vi har brug for en ambitiøs politik for Middelhavsområdet, der går ud over økonomiske partnerskaber, så der kan banes vej for reelle politiske partnerskaber.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *skriftlig*. – (LT) Spanien sætter sig i formandsstolen i EU, lige når Lissabontraktaten er trådt i kraft. Det betyder, at formandslandet vil kunne samarbejde tættere med Europa-Parlamentet om gennemførelsen af sit ambitiøse program. Jeg støtter de vigtigste indsatsområder i Spaniens dagsorden om 2020-strategien for EU, bevarelse af beskæftigelsen og sociale fremskridt, initiativer på områderne uddannelse og innovation samt spørgsmål om energisikkerhed. Som litauisk medlem af Parlamentet er det meget vigtigt for mig, at formandslandet også arbejder videre på at gennemføre EU-strategien for Østersøregionen, som blev vedtaget under det svenske formandskab. I disse år kæmper Europa med fattigdom og social isolation. Jeg vil gerne bede Spanien om at træffe de nødvendige foranstaltninger under sit formandskab til at bekæmpe fattigdom og bevare minimumsgarantier på det sociale område. Sverige, som ligger i den nordlige ende af EU, havde et vellykket formandskab, og jeg ønsker det sydlige land Spanien god arbejdslyst til gavn for EU's borgere.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), *skriftlig*. – (RO) Jeg vil gerne gøre det spanske formandskab opmærksom på en række sager, som jeg betragter som indsatsområder, og som jeg mener, vi er nødt til at finde løsninger på i de kommende måneder. Patientrettigheder i forbindelse med grænseoverskridende sundhedsydelser må behandles som et prioriteret område, da alle patienter i EU skal have lige rettigheder. Jeg opfordrer formandskabet til at gøre en indsats for at løse op for situationen i Rådet i denne sag. Jeg beder også formandskabet om at støtte direktivet om information til offentligheden om receptpligtige humanmedicinske lægemidler, som Rådet er imod. Det er hverken til gavn for patienter eller lægemiddelindustrien at opretholde status quo på dette område. Erhvervslivet kræver støtte, så vi kan komme ud af den økonomiske krise, især i de nye medlemsstater, der har alvorlige problemer på dette område. I den forbindelse mener jeg, at støtte til SMV'er er bydende nødvendig. Det spanske formandskab må bakke kraftigt op om direktivet om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner, som er vitalt for SMV'er. Jeg ønsker det spanske

formandskab al mulig held og lykke med at nå de prioriterede mål og finde løsninger på de udfordringer, EU står over for i øjeblikket.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) EU's mål er en omfattende fredsaftale i Mellemøsten koncentreret omkring en tostatsløsning. Vi ønsker en sikker stat for israelerne og en levedygtig demokratisk stat for palæstinenserne baseret på grænserne fra før 1967. Men det er i sidste øjeblik med en sådan løsning. De må energisk og beslutsomt videreudvikle Rådets klare erklæring af 8. december. Nøglen til fremskridt er at skabe betingelserne for snarlige palæstinensiske valg. EU bør gøre det klart, at det vil forhandle med dem, der bliver valgt ved de nye valg uanset deres politiske tilhørsforhold, på grundlag af en forpligtelse til at gennemføre de aftaler, som accepteres af det palæstinensiske folk. EU's politik vedrørende Israel, Den Palæstinensiske Myndighed og Hamas må fra nu af være baseret på, at de omgående går over til seriøse forhandlinger om endelig status på grundlag af Mellemøstkvartettens køreplan og det arabiske fredsinitiativ. Vi må insistere på, at den israelske belejring af Gaza og de forfærdelige menneskelige lidelser, den forårsager for de 1,5 mio. indbyggere, ophæves øjeblikkeligt og uden forhåndsbetingelser. Medmindre EU nu træffer modige foranstaltninger og tilskynder USA til at gøre det samme, kan situationen meget hurtigt blive uafvendelig.

Ioan Enciu (S&D), skriftlig. – (RO) Det nuværende spanske formandskab har fået betroet den vigtige opgave at udarbejde en handlingsplan for gennemførelse af Stockholmprogrammet. Blandt denne plans vigtigste mål må være hele pakken vedrørende indvandring og asyl, grænsekontrol og sikkerhed samt bekæmpelse af organiseret kriminalitet og terrorisme. Kort sagt at garantere EU-borgernes sikkerhed.

At nå disse mål vil i fremtiden kræve en endnu bredere informationsudveksling mellem institutioner og ekspertagentur samt en konsolidering af EU-databasen. Derfor er vi i gang med at indsamle borgernes persondata. Der skal imidlertid opretholdes en stabil balance mellem etablering af sikkerhed og respekt for borgernes ret til privatlivets fred. Der må fremmes en konsensus mellem medlemsstaterne med hensyn til at finde en rimelig sammenhæng mellem de to nævnte mål.

Respekten for de grundlæggende menneskerettigheder skal være det centrale mål for alle EU-politikker og skal have den største opmærksomhed fra de tre lande, der skal varetage EU-formandskabet i de næste 18 måneder.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Jeg ønsker det spanske formandskab al mulig held og lykke. Spanien er den første medlemsstat, der faktisk puster liv i den nye institutionelle model, som er trådt i kraft med Lissabontraktaten.

Vi håber, at den prioritering, som premierminister Rodríguez Zapatero allerede har nævnt – nemlig at trække Europa ud af krisen og konsolidere den fornyede økonomiske vækst – vil blive gennemført, og at vi kan fortsætte med at bekæmpe klimaforandringerne og forsvare energisikkerheden. Det er også vigtigt at indføre en integreret skovbrugspolitik og sikre større effektivitet i vandforvaltningen.

I dette europæiske år for bekæmpelse af fattigdom og på dette tidspunkt med økonomisk krise håber vi på slagkraftige politikker for de mest sårbare i samfundet. Jeg håber, at medlemsstaterne og EU-institutionerne vil samarbejde, således at EU bliver mere velstående og forenet og vil få en mere fremtrædende plads på den internationale scene.

Jeg håber også, at relationerne mellem Portugal og Spanien bliver styrket gennem dette formandskab. Alle er bevidste om den indbyrdes afhængighed og forbindelse mellem vores respektive økonomier. Et godt eksempel på helheden i indsatsen er det iberiske nanoteknologilaboratorium i Braga, der åbner mulighed for udvikling af videnskabelig forskning, innovation og viden, hvilket vil føre til større konkurrenceevne hos vores virksomheder.

Carlo Fidanza (PPE), skriftlig. – (IT) Formanden for Rådet har fremlagt sine prioriterede områder. De er alle vigtige, men den larmende tavshed med hensyn til bekæmpelse af illegal indvandring, der defineres som en ikkeprioritet, er ikke til at tage fejl af.

Der nævnes intet om at styrke Frontexprogrammet eller om behovet for at gøre aftalerne om fordeling af flygtninge mere bindende, der er ikke indgået nogen forpligtelse om at øge vores samarbejde med de illegale immigranternes afrejselande eller inden for FN at støtte behovet for at etablere identifikationscentre for asylsøgere på stedet, der kan kontrollere, hvem der virkelig opfylder kriterierne for at få asyl.

Denne mangel er et meget alvorligt tegn på, at vi er ved at fjerne os fra de holdninger, som for nylig atter blev bekræftet af Rådet, og fra holdningen hos den italienske regering, der altid har kæmpet for at sætte spørgsmål om immigrationskontrol øverst på EU's dagsorden.

Jeg håber, at det spanske formandskab ud over at fremsætte generelle appeller om menneskerettigheder kan revidere sine prioriteringer og handle i overensstemmelse med de immigrationsrelaterede forpligtelser, der blev indgået af de foregående formandskaber. Vi vil fortsat lægge pres på hr. Zapatero og hans regering, indtil det sker.

Livia Járóka (PPE), skriftlig. – (HU) Jeg ser positivt på, at det spanske formandskab i sit program prioriterer ligestilling mellem kvinder og mænd på det europæiske arbejdsmarked sammen med landbrugsudvikling og relationer med tredjelande. Det er også positivt, at programmet lægger vægt på bekæmpelse af kønsbaseret vold og beskyttelse af ofre for disse forbrydelser, samtidig med at det blandt de generelle mål understreges, hvilken rolle ligestilling spiller for væksten i EU. Det er en særdeles vigtig udvikling, at formandskabet i kapitlet om antidiskrimination forpligter sig til at nedbringe den eksisterende lønforskel mellem mænd og kvinder, fremme ligestillingskøreplanen for 2011-2015, etablere et EU-overvågningscenter om kønsbaseret vold og afholde et forum til vurdering af resultatet indtil nu og fremtidige udfordringer for FN's "Beijinghandlingsprogram". Skønt der i programmet ikke nævnes planer for social integration af roma-folket, håber jeg i sandhed, at formandskabet vil fortsætte det arbejde, der blev indledt af dets forgængere, og på baggrund af det europæiske år for bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse vil bruge alle midler for at støtte den sociale og økonomiske integration af roma-folket, det største og mest sårbare mindretal i Europa. Jeg håber endvidere, at det spanske formandskab – på det topmøde, der finder sted i Córdoba på den internationale romadag – også vil yde et stort bidrag til hurtigt at få lagt sidste hånd på EU's roma-strategi, som i øjeblikket er ved at blive udformet.

Ádám Kósa (PPE), skriftlig. – (HU) Det glæder mig at høre om programmet "Innovation i Europa", som det spanske formandskab har introduceret, fordi det har givet fremskyndelse af udviklingen af en turismepolitik en prioriteret plads med inddragelse af turisternes synspunkter i EU's erhvervspolitikker. Med henblik herpå fokuserer formandskabet på at udvikle en europæisk turismemodel under hensyntagen også til gruppeturisme. Jeg gør opmærksom på, at der også bør tages mest muligt hensyn til handicappedes interesser. På transportområdet foreslår formandskabet endvidere at støtte intelligente transportsystemer, hvilket jeg er helt enig i, og jeg vil her benytte lejligheden til at gentage, at EU bør ophøre med den praksis på retsområdet at indføre og opretholde lige så mange forordninger, som der er transportmidler. I øjeblikket har mennesker med forskellige transportbehov ikke samme transport serviceniveau til trods for, at alle har de samme passagerrettigheder. Jeg foreslår, at formandskabet overvejer den erklæring, den indstillede kommissær Siim Kallas fremsatte, hvori han omtalte fri bevægelighed som en af EU-borgernes mest grundlæggende frihedsrettigheder, der kommer til udtryk i moderne transport. Den indstillede kommissær var enig i initiativet og lovede at skabe en ensartet adfærdskodeks for alle transportsektorer. Herved kan han i løbet af sin embedsperiode sikre, at alle EU-borgere har tydelige og gennemsigtige rettigheder, og det spanske formandskab kan og bør spille en vigtig rolle i den forbindelse.

Krzysztof Lisek (PPE), skriftlig. – (PL) Jeg er meget glad for, at naboskabspolitikken er blandt det spanske formandskabs prioriterede områder. Jeg ved, hvor vigtigt det er for Spanien at udvikle samarbejdet med landene i Middelhavsområdet, og hvor meget Spanien lægger vægt på idéen om Middelhavsunionen. Jeg forstår naturligvis, at dette vedrører mange nabolande til EU, der er vigtige økonomiske partnere for Unionen. Jeg blev endnu mere glad over at høre hr. Zapatero og andre repræsentanter for det spanske formandskab erklære, at de ønsker at videreføre deres forgængeres bestræbelser, især tjekkernes og svenskernes, på at udvikle samarbejdet med EU's naboer mod øst, navnlig staterne i østpartnerskabsprogrammet som foreslået af Polen og Sverige. I den forbindelse vil jeg gerne opfordre formandskabet og hr. Zapatero personligt til at interessere sig særlig for situationen i Belarus. Det er særdeles vigtigt at gentænke strategien over for Belarus og overvåge landets interne politik. EU bør kræve, at de belarussiske myndigheder respekterer menneskerettighederne og ændrer deres holdning til civilsamfundsinstitutionen. Hr. Zapatero understregede betydningen af menneskerettighederne. Desværre bliver der stadig holdt samvittighedsfanger i Belarus, og myndighedernes holdning til den demokratiske opposition, frie medier og ngo'er, herunder etniske mindretalsorganisationer, ligger langt fra europæiske standarder. Demokratisering og respekt for grundlæggende borgerlige rettigheder er elementer, som bør være en betingelse for udvikling af samarbejdet mellem EU og Belarus i østpartnerskabet.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE), skriftlig. – (PL) Et af det spanske formandskabs indsatsområder er stimulering af EU's økonomi, hvilket skal realiseres gennem godkendelse og gennemførelse af EU's strategi for bæredygtig udvikling inden 2020. Det dokument, Kommissionen har fremlagt, viser, at dette hovedsagelig omfatter fremme af en videnbaseret og mere miljøvenlig økonomi. En anden af Spaniens idéer var et system med bødestrafte, f.eks. nedsættelse af subsidier fra EU-budgettet, til lande, der ikke når målene i strategien. Spanien er nu ved at trække den idé tilbage som reaktion på modstanden fra mange lande og interessegrupper.

Jeg har dog et spørgsmål. Hvorfor blev der ikke gennemført høringer, før man fremsatte en så revolutionerende idé? Forstår Spanien på baggrund af sine egne erfaringer ikke, at fattigere lande kan have problemer med at opfylde så ambitiøse betingelser, ikke på grund af manglende vilje, men fordi de ikke kan? Mener hr. Zapatero ikke, at indførelse af ekstra straffe vil skabe den modsatte virkning af den ønskede, nemlig føre til endnu større misforhold i udviklingen af bestemte regioner, og at det vil svække hele Unionen? Vi ønsker alle en stærk Union, og en stærk Union betyder en Union med stærke dele. Politikken med udjævning af forskellene mellem regionerne fungerer, så lad os ikke sætte resultaterne heraf over styr med drastiske foranstaltninger.

Iosif Matula (PPE), skriftlig. – (RO) Jeg ønsker at hilse det velkommen, at det spanske formandskab har påtaget sig den opgave at garantere EU's energisikkerhed og har gjort det til en prioritet. Med dette in mente er diversificeringen af gasforsyningskilderne afgørende, dvs. at vi færdiggør Nabuccoprojektet i god tid. Efter underskrivelsen af regeringsaftalen om Nabucco må EU gå i aktion.

Jeg vil gerne understrege, at det spanske formandskabs prioriterede områder også må omfatte relationerne med østpartnerskabslandene. I den forbindelse mener jeg, det er vigtigt for os at yde kraftig politisk opbakning til en vellykket gennemførelse af de forhandlinger, der blev indledt for nylig mellem EU og Republikken Moldova. Disse forhandlinger skal føre til underskrivelse af en associeringsaftale, der vil markere et vigtigt skridt i gennemførelsen af europæiske værdier i denne europæiske stat i EU's umiddelbare nærhed. Jeg mener, det er afgørende for os at sende et positivt signal til Republikken Moldovas borgere, hvoraf flertallet erklærede sig som tilhængere af koalitionen for europæisk integration ved valget i 2009.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Det forekommer ret besynderligt, at det spanske formandskab opfordrer os til at bekæmpe den økonomiske krise og ønsker at gøre gennemførelse af målene for den økonomiske politik obligatorisk. Når det kommer fra et land med en arbejdsløshed på næsten 20 %, dvs. dobbelt så høj som gennemsnittet for EU, lyder det absurd. Endnu værre er det, at det fremmer den gamle idé om økonomisk styring fra EU. En sådan krænkelse af nærhedsprincippet må afvises på det kraftigste. EU skal forblive en union af mangfoldighed og af nationalstater – det skylder det borgerne.

EU skylder også sine borgere endelig at sige tingene ligeud i forhandlingerne med Tyrkiet. Det spanske formandskab lukker øjnene for virkeligheden, med andre ord for, at Tyrkiet ikke er en del af Europa, hverken geografisk eller ud fra en åndelig eller kulturel synsvinkel. Der sker stadig forskelsbehandling af etniske og religiøse mindretal i dette anatolske land, og Ankara nægter stædigt at anerkende Cypern, som er en EU-medlemsstat. At sige her, at den konflikt, der har stået på i årevis, om kort tid vil bringe "positive resultater", er ikke andet end et fromt ønske. Alene af økonomiske årsager kan EU ikke klare Tyrkiets tiltrædelse. En massiv tilstrømning af tyrkere og eksploderende parallelsamfund ville i sidste ende gøre det af med EU. Det er på høje tid, at vi snarest muligt indstiller vores tiltrædelsesforhandlinger med Ankara og arbejder på at sikre et privilegeret partnerskab.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jeg ser positivt på, at det spanske formandskab har opstillet indsatsområder inden for landbrugssektoren, som virkelig er de vigtigste mål i denne periode. Det drejer sig om fortsættelsen af forhandlingerne om den fælles landbrugspolitik fremtid og tilpasningen af den fælles landbrugspolitik til de stadig skiftende realiteter i vore dages EU.

Endvidere noterede jeg mig andre vigtige idéer i det spanske formandskabs program som f.eks. sikring af tilstrækkelige ressourcer til landbruget i EU og fortsættelse af processen med udfasning af mælkekvoter ifølge resultaterne af sundhedstjekket. Sidst, men ikke mindst, glæder jeg mig over de drøftelser, der allerede skal i gang på det første møde i Rådet (landbrug og fiskeri) på mandag, om en bedre fungerende fødevarerforsyningskæde med henblik på at kontrollere prisudsving og sikre en mere retfærdig fordeling af overskuddet inden for fødevarekæden. Alle disse mål er ambitiøse og samtidig af afgørende betydning for EU's borgere.

Ślawomir Witold Nitras (PPE), skriftlig. – (PL) Tak til hr. Zapatero for Deres åbningstale. Den manglede dog en klar reference til problemet med de enorme underskud. Jeg kan ikke forestille mig, at det spanske formandskab ikke vil tage dette problem op og gøre det til en prioritet. Situationen ikke blot i Grækenland, men også i Spanien og andre lande kunne se ud til at være den vigtigste opgave. Er De ikke bange for, at der ikke vil være nogen penge til indkøb af Deres "elbiler", hvis De ikke bringer de offentlige finanser i Spanien under kontrol? De skal have at vide, at de lovlig flotte politikker, der føres af visse europæiske regeringer, bl.a. den spanske, mindsker EU's konkurrenceevne, begrænser antallet af disponible job i Europa og udsætter udvidelsen af euroområdet med nye lande, alt sammen på grund af manglen på intern stabilitet i EU. Den udfordring skal løftes meget seriøst. Det er De forpligtet til.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), skriftlig. – (PL) Det spanske formandskab tiltræder, ligesom Lissabontraktaten træder i kraft. Den praksis, der bliver udviklet i relationerne mellem den permanente formand for Det Europæiske Råd og den højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik på den ene side og de øvrige EU-institutioner og medlemsstaternes ledere på den anden, afhænger i høj grad af det formandskab, som lige er startet. Jeg vil gerne her opfordre til, at de nye institutioner får den størst mulige anerkendelse i overensstemmelse med traktatens bogstav og ånden i den reform, der bliver iværksat. Det er vigtigt, at EU taler med én stemme på den internationale scene. Det er imidlertid endnu vigtigere, at dets stemme ikke bliver overhørt, men at det skaber nye tendenser og har en central indflydelse, når der træffes beslutninger. For at undgå en gentagelse af situationen på COP 15-konferencen må formandskabet allerede træffe foranstaltninger til at skabe et klima, der gør det muligt at tage beslutninger på COP 16-topmødet, som er i overensstemmelse med EU's holdning. EU skal også tale enstemmigt om bekæmpelsen af krisen og opbygningen af en ny finansorden.

Det er formandskabets opgave at interessere sig aktivt for alle former for intellektuelle overvejelser om ændringer i EU's økonomiske og sociale model, der er resultatet af de konklusioner, man kan drage af den aktuelle økonomiske krise. Jeg selv regner dog med sympatisk støtte fra formandskabet til arbejdet med reformen af den fælles landbrugspolitik. Det vil snart være et af EU's vigtigste politiske spørgsmål.

Joanna Senyszyn (S&D), skriftlig. – (PL) Det spanske formandskabs plan indeholder vigtige mål, der skal nås, så vi derigennem vil kunne føle os sikre i et konkurrencedygtigt og økonomisk stærkt Europa. De vigtigste af målene er efter min mening tre ting:

1. Hurtig og beslutsom indsats for at nedbringe den stigende arbejdsløshed. Oprettelse af nye job kræver meget forberedelse og omfattende økonomisk støtte, bl.a. til markedsundersøgelser og uddannelse. År 2010 er det bedste tidspunkt, til at folk højner deres kvalifikationsniveau og endda bliver omskølet i overensstemmelse med behovene i en økonomi, der er ved at komme ud af krisen.

2. Bekæmpelse af vold i hjemmet, herunder det foreslåede direktiv om EU-beskyttelse til ofre for vold i hjemmet. Omfanget af dette fænomen i Europa efterlader ingen tvivl om, at mange kvinder føler sig mindst sikre i deres eget hjem. Det er en absurd situation, og det skader også EU-medlemsstaterne, fordi de ikke løser dette meget vigtige sociale problem. Politikerne svigter i høj grad her, fordi de ikke i tilstrækkeligt omfang går imod volden mod kvinder og ofte lader som om, det ikke findes i så stor en målestok. Den manglende støtte i Europa-Parlamentet til en beslutning om vold mod kvinder var afslørende for højrefløjen. Heldigvis blev beslutningen vedtaget med stemmer fra venstrefløjen.

3. Yderligere foranstaltninger til bekæmpelse af forskelsbehandling, bl.a. fremskridt med et nyt direktiv mod forskellige former for forskelsbehandling og strenge straffe til lande, der forsinker implementeringen af EU's lovgivning om bekæmpelse af forskelsbehandling.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) Endnu en gang har Spanien formandskabet for EU på et afgørende tidspunkt. For otte år siden, i første halvdel af 2002, måtte Spanien løfte udfordringen med at indføre euroen som fælles valuta. Nu står det spanske formandskab foran en lige så betydningsfuld opgave – at gennemføre Lissabontraktaten. Kompetencedelingen mellem medlemsstatsformandskabet og formanden for Det Europæiske Råd bliver af stor betydning. En højere prioritering af udenrigspolitikken, der styrker EU's position på den globale scene, er værd at støtte. Vil den højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik imidlertid gøre det? Denne frygt skyldes Baroness Ashtons erklæringer og hendes fortid, men også hendes første handlinger, siden hun tiltrådte sit embede. Jeg går ud fra, at vi ikke behøver overbevise nogen om, at det stadig er nødvendigt at bekæmpe krisen og dens negative økonomiske og sociale følger. En sådan indsats er især i Spaniens interesse, eftersom recessionen har ramt Spanien særlig hårdt. Hvordan kan vi vende tilbage til en situation, hvor både store og små medlemsstater fastholder kriterierne i stabilitets- og vækstpagten? Hvordan skal bekæmpelsen af krisen i Europa og resten af verden koordineres? Det er en yderligere udfordring som følge af bestemmelserne i Lissabontraktaten, at det er nødvendigt at organisere samarbejdet inden for formandskabstrioen. Spanien vil skulle samordne sit arbejde med Belgien og Ungarn. Det er særlig vigtigt at sikre en gnidningsløs overgang mellem de enkelte formandskaber for at fastholde kontinuiteten i arbejdet. Jeg ønsker det spanske formandskab held og lykke.

Bogusław Sonik (PPE), skriftlig. – (PL) Jeg vil gerne byde det spanske formandskab hjertelig velkommen. Jeg må indrømme, at jeg har særlige forventninger til dette formandskab. For det første fordi et af det spanske formandskabs indsatsområder er energisikkerhed. Det er jeg meget glad for. Det er noget, som bør være et indsatsområde for alle de efterfølgende formandskaber. Jeg vil gerne understrege, at handlingsplanen for

energiforsyningssikkerhed og -solidaritet er et meget vigtigt element i energisikkerheden. Det er helt afgørende at fortsætte og fremskynde arbejdet med indførelsen af den.

Jeg er enig i det spanske formandskabs principper for foranstaltningerne til kontrol af klimaforandringerne. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, hvor vigtigt det er at koordinere processen med at informere EU's borgere om, hvordan de selv kan bekæmpe klimaforandringer. Som topmødet i København for nylig viste, kan politikernes vilje alene ikke ændre ret meget. I den forbindelse må vi inddrage europæerne så fuldstændigt som muligt og overbevise dem om, at klimaforandring ikke er en abstrakt proces, men er noget, som tværtimod påvirker den enkelte personligt og os alle sammen som gruppe.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D), skriftlig. – (HU) Som repræsentant for Ungarn – en del af den spansk-belgisk-ungarske formandskabstrio – hilser jeg det spanske formandskab velkommen. Det er i sandhed sjældent at høre en besøgende premierminister have en så klar vision for EU's fremtid og formandskabets program, som vi hørte fra hr. Zapatero her i formiddag. Jeg er enig i, at Europas samlede konkurrenceevne er i fare, hvis vi ikke gennemfører en økonomisk union. De fire prioriterede områder for de næste ti år, som hr. Zapatero opregnede, afgør faktisk de vigtigste strategiske mål. EU-landene som helhed, men især de nye medlemsstater, herunder Ungarn, har interesse i at nedbringe deres energiahængighed. Uden "grøn økonomisk vækst", et digitalt marked, oprettelse af en fælles innovativ kapacitet og en virkelig udvikling af europæisk uddannelse har EU intet potentiale for fornyelse.

Jeg ser også meget positivt på det spanske formandskabs beslutning om at fremskynde debatten om den fælles landbrugspolitik fremtid. Det haster. For det første må vi udvikle rammerne for den fælles landbrugspolitik og herefter bruge dem som grundlag for budgettet og ikke omvendt. Ellers kommer modtagerne af landbrugsstøtten og hele Fællesskabet selv til at miste rigtig meget. Det ungarske landbrugsakademi er et vigtigt sted at diskutere fremtiden for den fælles landbrugspolitik i Ungarn. Jeg håber, at det spanske formandskab vil kunne deltage i den begivenhed i 2010.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Det spanske formandskab kommer på et strategisk vigtigt tidspunkt for EU. Det forhold, at det kommer, ligesom Lissabontraktaten skal træde i kraft, øger dets ansvar for en effektiv anvendelse af den nye traktat, som er en forudsætning for udviklingen af dets program.

Jeg ser spændt frem til forhandlingen om samhørighedspolitikens fremtid og prøver at sikre, at den omfatter spørgsmålet om territorial samhørighed. Som medlem af Europa-Parlamentet fra en af regionerne i EU's yderste periferi er jeg opmærksom på, hvad det nye formandskab vil gøre med udviklingspolitikken for øområderne.

Topmødet mellem EU og Marokko er helt sikkert et ideelt forum til at konsolidere det euro-afrikansk-atlantiske samarbejdsområde, især gennem samarbejdet mellem Madeira, Azorerne, De Kanariske Øer og nabolandene. Det vil få min fulde opbakning.

På grund af deres geografiske og historiske nærhed ser Portugal og især landets fjernest beliggende regioner såsom Madeira frem til at se, hvordan det spanske formandskab vil gennemføre og udvikle en ny EU-strategi for disse regioner.

I den forbindelse vil jeg følge formandskabets foranstaltninger tæt, når det gennemfører Kommissionens henstillinger i "Regionerne i den yderste periferi: et aktiv for Europa" og drøftelserne af fremtidige finansielle overslag.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), skriftlig. – (RO) Det spanske formandskab skal lægge sidste hånd på de institutionelle aftaler til gennemførelse af Lissabontraktaten. Defineringen af de nye udvalgsprocedureregler er et centralt element i lovgivningsprocessen. Der er flere sager, bl.a. direktivet om bygningers energimæssige ydeevne og direktivet om intelligente transportsystemer, hvis vedtagelse afhænger af, hvor hurtigt reglerne for samarbejde mellem institutionerne bliver udarbejdet. Endvidere har den økonomiske krise alvorlige følger for europæiske borgere, som mister deres job og håber, at der vil blive truffet foranstaltninger til at fremme det økonomiske opsving. EU's 2020-strategi skal rumme løsninger til at opfylde disse forventninger. Derfor må EU's trio bestående af de spanske, belgiske og ungarske formandskaber styrke det sociale Europa ved at skabe job og forbedre de europæiske borgernes levevilkår. Sidst, men ikke mindst, er vi i 2010 midtvejs i perioden for de finansielle overslag 2007-2013. I år har medlemsstaterne en enestående mulighed for at revidere de operationelle programmer med henblik på at maksimere udnyttelsen af EU-midler og gennemføre projekter, der kan skabe job og forbedre EU-borgernes livskvalitet. Jeg beder indtrængende det spanske formandskab om sammen med alle medlemsstaterne at udnytte midtvejsevalueringen mest muligt med det formål at sikre et økonomisk opsving i perioden 2012-2013.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Det spanske formandskabs prioriterede områder med henblik på effektiv anvendelse af den reaktionære "Lissabontraktat" og fremme af videreførelsen af den græsrodsfjendtlige Lissabonstrategi med EU-2020-strategien, styrkelse af CDSP og anslag mod demokratiske rettigheder og frihedsrettigheder i henhold til Stockholmprogrammet er prioriteringer for et plutokrati. Det spanske formandskabs program er en kortlægning af de europæiske kapitalinteressers hastværk med at fremme kapitalistiske omstruktureringer og usvækket fortsætte sine angreb mod arbejderklassens og græsroddernes rettigheder og levestandard. Kernen i dette angreb er løn- og pensionsnedskæringer, fuldstændig afvikling af forholdet mellem arbejdsgivere og arbejdstagere, generel anvendelse af fleksible og midlertidige beskæftigelsesformer, ødelæggelse af nationale forsikringsordninger og landbrugernes indkomster med drastiske nedskæringer i Fællesskabets budget til landbrug og kvægavl og nedskæringer i de sociale ydelser samt kommerialisering af sundhedsvæsen, velfærd og uddannelse gennem udvidelse af spektret af "offentlige underskud" og anvendelse af stabilitetspagten. Den måde, de europæiske monopolkapitalinteresser har valgt, er at styrke EU's imperialistiske politik med nye politiske og strategiske interventionsmekanismer såsom "EU-udenrigstjenesten", at styrke sin militarisering med "kampgrupper" og at øge deres gennemslagskraft med NATO.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE), skriftlig. – (PL) Spanien skal lede EU for fjerde gang. Spanien skal imidlertid gøre det for første gang i henhold til nye principper og skal for første gang udføre sit arbejde i forbindelse med de nye institutioner, der er indført med Lissabontraktaten. Disse omstændigheder giver Spaniens rolle en særlig betydning og øger dets ansvar på baggrund af, at finanskrisen og ændringerne i Europa falder sammen med Lissabontraktatens ikrafttræden. Efter et rimelig vellykket tjekkisk formandskab og de professionelle svenskere hviler Europas øjne nu på Den Iberiske Halvø. De prioriterede områder, der er blevet præsenteret, dvs. arbejdet for europæiske borgeres rettigheder, økonomisk genopretning og finanskontrol, opretholdelse af retsvæsenet og udvikling af en strategi for EU-staternes interne sikkerhed – alt sammen, når den nye traktat træder i kraft med fuld virkning – det er meget ambitiøst. Spanien står over for en stor mulighed og en stor udfordring, fordi den nye lovgivning skal omsættes til specifik handling og tilpasses verdenssituationen, der er under dynamisk forandring. Det er ikke nogen let sag at lede EU på et tidspunkt med global finanskrisen. Derfor venter jeg også utålmodigt på resultater, og jeg ønsker formandskabet held og lykke med indførelsen af projektet for det "nye Europa".

FORSÆDE: Stavros LAMBRINIDIS

Næstformand

David-Maria Sassoli (S&D). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! I aftes arresterede det italienske politi fem personer, der var i gang med at planlægge et mafiaattentat på en af vores kolleger, Rosario Crocetta, som er medlem af Europa-Parlamentet og tidligere borgmester for den sicilianske by Gela.

Ifølge dommerne skulle angrebet have fundet sted på en hvilken som helst dag fra i dag, den 20. januar. Jeg vil gerne minde om, at de belgiske myndigheder stadig mangler at sørge for en passende eskorte til hr. Crocetta, der nu har været under beskyttelse i Italien i nogen tid, som Parlamentets formandskab er klar over.

Jeg vil gerne bede formandskabet om på Europa-Parlamentets vegne at vise solidaritet med vores kollega og træffe foranstaltninger til at sikre, at hr. Crocetta får passende beskyttelse i sin rolle som parlamentsmedlem.

6. Afstemningstid

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er afstemningen.

(Afstemningsresultat: se protokollen)

6.1. Valg af Den Europæiske Ombudsmand (afstemning)

Margot Wallström, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! For det første vil jeg gerne lykønske Nikiforos Diamandouros med valget til Europæisk Ombudsmand.

Som det blev understreget i hans beretning fra sidste år, går det afgørende arbejde ud på at opbygge borgernes tillid til EU, og det kan vi alle tilslutte os. Vi har alle en vigtig opgave med at bidrage til det vigtige arbejde både som institutioner og som enkeltpersoner.

Relationerne mellem Kommissionen og ombudsmanden har altid været meget gode og meget konstruktive. Jeg synes, vores samarbejde er kommet til at gå endnu mere glat og er blevet mere produktivt.

Gennem sine undersøgelser har Den Europæiske Ombudsmand og hans team gjort en masse for at hjælpe med at udvikle og styrke en servicekultur i Kommissionen. Vi har draget meget vigtige erfaringer af de kritiske bemærkninger, der er fremsat, og vi har også oplevet øget vilje til at opnå mindelige løsninger. Denne udvikling bør fortsætte, og jeg ved, at Kommissionen vil fortsætte med at følge Ombudsmandens aktiviteter nøje og ser frem til hans forslag.

De kommende år bliver interessante og udfordrende for Ombudsmanden. Jeg tænker naturligvis på de nye muligheder, der ligger i Lissabontraktaten. Som alle ved, er retten til god forvaltning beskyttet ved charteret om grundlæggende rettigheder.

Jeg er ikke i tvivl om, at Ombudsmanden vil øge sit bidrag til styrkelsen af demokratiet i Europa. Værktøjerne er åbenhed og serviceminded institutioner. Vi har alle et ansvar for at støtte ham i det arbejde.

Så atter en gang tillykke med udnævnelsen. Jeg ønsker Dem alt det bedste med de meget vigtige opgaver, der ligger foran os alle.

6.2. Import af visse industriprodukter til Madeira og Azorerne (A7-0001/2010, Danuta Maria Hübner) (afstemning)

6.3. Forslag til Europa-Parlamentets afgørelse om indstilling af et medlem til det udvalg, der høres forud for udnævnelsen af dommere og generaladvokater til Domstolen og Retten (afstemning)

6.4. Anden revision af AVS-EF-partnerskabsaftalen (Cotonou-aftalen) (A7-0086/2009, Eva Joly) (afstemning)

7. Stemmeforklaringer

Mundtlige stemmeforklaringer

Valg af Den Europæiske Ombudsmand

Vito Bonsignore (PPE). – (IT) Hr. formand! Med denne afstemning har Europa-Parlamentet udtrykt sin tillid til Den Europæiske Ombudsmand, hvis mandat varer indtil udløbet af vores valgperiode.

Jeg skal understrege, at det er en positiv afstemning for os alle, for alle EU-borgere. Den Europæiske Ombudsmand skal behandle borgernes klager over dårlig forvaltning i vores institutioner. Ombudsmanden har fremsat bemærkninger til Parlamentet, han har besvaret spørgsmål om, hvordan han vil gøre sit eget arbejde mere gennemsigtigt, hvordan han vil forbedre samarbejdet mellem Parlamentet og Ombudsmandens embedsmænd og kommunikationen med offentligheden.

Han får en meget vigtig rolle med at forsvare EU-borgerne, med at hjælpe dem i deres kontakter med den offentlige forvaltning og måske også med at få EU-borgerne til at føle, at de er med i et fælles Europa. At lette det, der til tider er en uproduktiv bureaukratisk byrde, er et mål, vi alle skal arbejde hen imod.

EU vil blive endnu mere politisk, hvis det kan sætte borgerne i centrum af sin indsats. Derfor håber jeg, at den nye Ombudsmand vil kunne anvende tidligere erfaringer til yderligere at forbedre det positive forhold med EU-borgerne.

– Betænkning: Eva Joly (A7-0086/2010)

Alfredo Antoniazzi (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg mener, at vores ordfører, fru Joly, og alle de politiske grupper har gjort et fortræffeligt stykke arbejde med at udarbejde denne betænkning, som jeg sammen med mine kolleger fra Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige demokrater) bakker kraftigt op om.

Især vil jeg gerne give udtryk for min støtte til den del af betænkningen, hvori det fremhæves, at der i forhandlingerne om revisionen af Cotonou-aftalen skal tages hensyn til på den ene side følgerne af finanskrisen og på den anden side migration og frem for alt behovet for at nedbringe ulovlig indvandring.

Den har faktisk en meget negativ indvirkning både på AVS-landenes økonomier, der som følge af indvandring mister den arbejdskraft og de faglærte arbejdere, som er nødvendige for udviklingen, og på de EU-lande, der er værst ramt af ulovlig indvandring, lande som Italien, hvis evne til at absorbere indvandrere har økonomiske og beskæftigelsesmæssige begrænsninger, som ikke må overskrides, hvis vi skal undgå en social tilbagegang.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Hr. formand! Jeg stemte mod Joly-betænkningen, selv om jeg mener, vi alle er enige om et af de centrale argumenter heri, nemlig at vi er nødt til at føre en politik, der fokuserer på at fremme de afrikanske landes økonomiske udvikling med henblik på at bekæmpe hjerneflugten og give uddannede afrikanere mulighed for langt om længe at hellige sig udviklingen af deres egne lande. Det forstår og støtter jeg. Men hvorfor argumenteres der så i samme betænkning så stædigt for en politik for ny emigration fra afrikanske lande og for ny indvandring til Europa? Når alt kommer til alt, fremmer det faktisk hjerneflugten af de mest veluddannede, dynamiske og driftige afrikanere. Jeg fastholder, at det blå kort er en katastrofe for Europa og især skadeligt for Afrika og det afrikanske folk. Sidst, men ikke mindst, er den "cirkulære migration", der nævnes, en illusion, da disse indvandrere ikke vender hjem, og der skabes ny grobund for ulovlig indvandring.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Hr. formand! Vores dagsorden i denne uge og især i dag har været tynd, mager og afkortet. Vi ved alle hvorfor. Ugen er blevet brugt til korridorforhandlinger. Jeg ville egentlig sige røgfyldte korridorer, men da vi er i Bruxelles, vil jeg sige røgfrie korridorer.

Vi er kommet igennem dette høringsvrøvl. Det har givet nogle kandidater, om hvem jeg må sige, at jeg ikke har hørt et eneste medlem af Parlamentet, der mener, at vi nu skal til at udnævne de 27 bedst kvalificerede mænd og kvinder i hele EU og give dem de formidable beføjelser, som er koncentreret hos medlemmerne af Kommissionen. Ikke blot bliver de den udøvende magt, de vil også få initiativretten – en magtkoncentration, som er ekstraordinær i en hvilken helst sammenhæng, men så meget mere, når vi husker på, at de ikke er direkte ansvarlige over for vælgerne. Det er det mest eksklusive vælgerkorps i EU – 736 parlamentsmedlemmer skal beslutte, hvem der skal lede kontinentet.

Man behøver ikke være euroskeptiker for at finde det forkasteligt. Det forekommer mig besynderligt, at det kontinent, der eksporterede idéen om repræsentativt styre og parlamentarisk demokrati, og som bragte demokratiets frø til fjerne kontinenter, hvor de fandt frugtbar jord, nu skulle være begyndt at fælde forfædrenes træ her i Europa. Vi mister alle gennem den proces.

– Betænkning: Eva Joly (A7-0086/2009)

Syed Kamall (ECR). – (EN) Hr. formand! Når man ser på AVS-EU-forbindelserne, burde det første princip da være, hvordan vi kan hjælpe mennesker ud af fattigdommen i mange af disse lande.

Når jeg taler til iværksættere i disse lande, klager de til mig over, hvordan de selv 40 år efter uafhængigheden for manges vedkommende har lidt under problemerne efter 40 års socialisme, hvor de stadig er afhængige af primær økonomi og også er overafhængige af bistand.

Iværksætterne i disse lande fortæller mig også, hvordan handelsbarrierer faktisk skader disse lande, og hvordan det gør import af fødevarer og medicin dyrere for de allerfattigste borgere. De klager over EU's toldmæssige og ikketoldmæssige hindringer, og det glæder mig, at EU-AVS strækker sig noget for at takle nogle af de toldmæssige hindringer, om ikke de ikketoldmæssige hindringer.

Det glæder mig også, at Kommissionen faktisk har oprettet et kontor, der hjælper iværksættere i udviklingslandene med at eksportere til EU. Vi må huske, at det første princip er, at den bedste måde at hjælpe de fattigste ud af fattigdommen på er at fremme mere handel og hjælpe iværksættere i de fattigere lande.

Philip Claeys (NI). – (NL) Hr. formand! Alene pkt. 31, hvori Kommissionen opfordres til at indføje princippet om cirkulær migration og lettelse heraf gennem udstedelse af cirkulære visa, var tilstrækkelig grund til at stemme imod Joly-betænkningen. "Cirkulær migration" er en luftspejling. Det er noget, der findes i officielle EU-dokumenter og den slags, men ikke – med nogle få undtagelser – i den virkelige verden. Cirkulær migration

kan koges ned til, at en indvandrer får bevilget en begrænset opholdstilladelse, men forbliver i Europa efter dens udløbsdato og går under jorden. Det er virkeligheden bag såkaldt cirkulær migration. Cirkulær migration er en drivkraft for ulovlig indvandring. Det ved Kommissionen, og Parlamentet ved det også. Ikke desto mindre bruges dette udtryk igen og igen for at få folk til at tro, at mange indvandrere på et senere tidspunkt vender tilbage til deres oprindelseslande. Vi vil derfor gøre klogt i snarest muligt at holde op med at dække over virkeligheden.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Hr. formand! Med Deres tilladelse ønsker jeg blot at fremsætte en bemærkning om overholdelse af tiden, for alt for ofte taler alt for mange mennesker her i Parlamentet længe ud over deres tid – og de får lov til det. Nogle tager næsten dobbelt så lang tid som afsat. Jeg vil gerne opfordre formanden og næstformændene til at bruge deres dirigenthammer med virkning, således at tiden overholdes i overensstemmelse med reglerne, og at de, der ønsker at komme ind under catch-the-eye-proceduren osv., har en mulighed for det.

Skriftlige stemmeforklaringer

Valg af Den Europæiske Ombudsmand

Alfredo Antoniazzi (PPE), skriftlig. – (IT) Rollen som Europæisk Ombudsmand for borgerne er af afgørende betydning for funktionsdygtighed og gennemsigtighed i EU-institutionerne, der repræsenterer 27 medlemsstater og næsten 500 mio. borgere. Jeg vil gerne have, at Parlamentet fokuserer på betydningen af Ombudsmandens rolle for beskyttelsen af EU-sprogene på baggrund af de mange klager, der er indkommet i de seneste par år om sproglig forskelsbehandling, klager, der også har vedrørt det italienske sprog. Jeg er derfor begejstret over, at Den Europæiske Ombudsmand genudnævnes, og ud over at ønske ham held og lykke med arbejdet vil jeg opfordre ham til at være behørigt opmærksom på sproglig beskyttelse.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), skriftlig. – (RO) Jeg ser positivt på genvalget af Nikiforos Diamandouros til hvervet som EU-ombudsmand i endnu en periode indtil 2014. Jeg støtter også Ombudsmanden i hans primære mål, der er følgende: at sikre, at EU's borgere nyder fordelene ved Lissabontraktaten og ressourcerne herfra og opnår bedre samarbejde med nationale og regionale ombudsmænd og derved sikrer større åbenhed om aktiviteterne på EU-plan.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg støtter fuldt ud genvalget af Nikiforos Diamandouros til embedet som Europæisk Ombudsmand. Den Europæiske Ombudsmand undersøger klager mod EU-institutioner og -organer. Ombudsmanden skal være en uafhængig, upartisk og uvildig offentlig embedsmand. Hr. Diamandouros har vist sig at være en særdeles professionel og effektiv advokat for borgerne. Han har ikke været bange for at være kritisk over for nogen EU-institution, heller ikke Europa-Parlamentet, når det har været nødvendigt. Nu da chartret om grundlæggende rettigheder har samme retsgyldighed som traktaterne, har jeg tillid til, at chartret, og især retten til god forvaltning, vil være kernen i hr. Diamandouros' arbejde som ombudsmand.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) I et EU, der ønsker at være tættere på borgerne og i højere grad være til gavn for den europæiske befolkning, er det væsentligt, at de pågældende mennesker kan udøve effektiv kontrol med EU-institutioner og -organer. Det er netop dér, Den Europæiske Ombudsmand viser sig at være uundværlig, eftersom borgerne indberetter eventuelle administrative uoverensstemmelser, forskelsbehandling, magtmisbrug eller fravær eller tilfælde af, at en EU-institution eller et EU-organ nægter at besvare et bestemt spørgsmål.

I den forbindelse ser jeg positivt på valget af den nye Europæiske Ombudsmand for de næste fem år, og jeg håber, at han i sin embedsperiode vil lade sig lede af EU's grundlæggende værdier – frihed og retfærdighed. Dette vil sikre, at europæiske borgere får bedre institutioner og effektiv kontrol med dem, hvilket vil gøre EU stærkere, retfærdigere og mere forenet.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Den Europæiske Ombudsmand har til opgave at behandle tilfælde af dårlig forvaltning i Fællesskabets institutioner og organer enten på eget initiativ eller som opfølgning på en klage. Det betyder, at Den Europæiske Ombudsmand hjælper med at opbygge et Borgernes Europa, ligesom Lissabontraktaten er trådt i kraft, og EU's charter om grundlæggende rettigheder er blevet juridisk

bindende. Det bør bemærkes, at retten til god forvaltning er en grundlæggende ret for europæiske borgere, der er fastsat i artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder i EU.

I 2001 godkendte Europa-Parlamentet en beslutning om den administrative adfærdskodeks, der skal respekteres af EU-institutioner og -organer. Jeg vil hævde, at denne kodeks bør blive EU-lov med lovgivningsmæssig sammenhæng i EU og med garanti for, at disse helt grundlæggende principper overholdes af EU-institutionerne i deres behandling af borgerne. Det er afgørende, at EU-borgerne kender deres rettigheder og ved, hvordan de kan beskytte dem og genoprette dem, hvis de bliver krænket.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), skriftlig. – (PL) I Europa-Parlamentet har vi faktisk evalueret hr. Diamandouros' arbejde som ombudsmand hvert år, når vi debatterede de årsberetninger, han fremlagde, og de har altid fået topkarakterer. I løbet af sit arbejde gennem to embedsperioder har hr. Diamandouros iværksat talrige initiativer for at øge kendskabet til Ombudsmandens kontor, hvilket har betydet, at et stigende antal borgere har benyttet sig af hans hjælp. De seneste tal, der stammer fra 2008, viser 3 406 klager sammenlignet med 3 211 året før. Det er værd at bemærke, at Ombudsmanden ikke har begrænset sig til blot at undersøge de klager, der kan antages til realitetsbehandling, men også har givet oplysninger om muligheden for at håndhæve rettigheder i tilfælde af klager, som ikke ligger inden for hans kompetenceområde.

Endvidere har hr. Diamandouros iværksat et meget værdifuldt samarbejde mellem ombudsmænd i de enkelte medlemsstater, hvilket har gjort det muligt at udveksle information og god praksis. På hans initiativ er der udpeget kontaktpersoner på de nationale ombudsmænds kontorer, og der offentliggøres information om gennemførelse og anvendelse af EU-lovgivning i Ombudsmandens nyhedsbrev. Derfor ønsker jeg oprigtigt hr. Diamandouros tillykke med hans resultater og med hans genvalg som Europæisk Ombudsmand og regner med et frugtbart samarbejde i Europa-Parlamentets nuværende valgperiode.

Alan Kelly (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg rejser mig i dag, fordi jeg værdsætter vores ombudsmand, Nikiforos Diamandouros' arbejde. Han har udført sine opgaver i overensstemmelse med alle regler, og han har gjort det uafhængigt og værdigt. Han er en person, der forsvare princippet om, at EU-institutioner skal være åbne. Lad os være ærlige. Vores borgere er ikke så engagerede i EU-anliggender, som vi godt kunne ønske, at de var. Derfor er det nødvendigt, at EU-institutionerne fungerer, som om de var bag en glasrude. Denne ombudsmand har indtil nu vist evne til at følge dette princip, så jeg er glad for hans genudnævnelse.

David Martin (S&D), skriftlig. – (EN) Det glæder mig meget, at Nikiforos Diamandouros er blevet genvalgt som Europæisk Ombudsmand. Han har været en rigtig god forsvare for borgernes rettigheder, og det glæder mig, at han vil fortsætte i den rolle.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) I afstemningen om valget af ombudsmand stemte jeg for Pierre-Yves Monette. Han var den eneste, der gjorde sig den ulejlighed at præsentere sig for løsgængerne i Europa-Parlamentet og besvare deres spørgsmål.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) Vi har i dag truffet en beslutning om valg af Den Europæiske Ombudsmand. Dette valg er særdeles vigtigt for borgerne i EU, fordi Den Europæiske Ombudsmand arbejder med beskyttelse af menneskerettigheder. Han undersøger klager fra EU-borgere om uregelmæssigheder i EU-institutionerne. På den måde har europæerne en slags kontrol over alle EU-organer, -kontorer, -institutioner og -agenturer.

Derfor er det særdeles vigtigt, at vores borgere kender deres rettigheder. De har brug for at vide, at deres indflydelse på EU-institutionernes funktionsmåde er øget som følge af Lissabontraktatens ikrafttræden. Endvidere kommer Den Europæiske Ombudsmand ifølge den nye ombudsmand til at arbejde tættere sammen med andre EU-institutioner. Det er også glædeligt, at borgerne i de nye medlemsstater gør brug af muligheden for at indgive en klage, hvilket det relativt store antal klager, der blev registreret i de foregående år, vidner om. Det viser, at indbyggerne i de nye medlemsstater er interesserede i spørgsmål, der har med EU at gøre, og ikke er ligeglade med EU.

- Betænkning: Danuta Maria Hübner (A7-0001/2010)

Luís Paulo Alves (S&D), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for betænkningen om midlertidig suspension af de autonome satser i den fælles toldtarif for import af visse industriprodukter til de selvstyrende regioner Madeira og Azorerne, da formålet med betænkningen er at øge Azorerne erhvervslivs (producenters, forhandleres, grossisters og detailhandleres) konkurrenceevne. Dette ville sikre en mere stabil beskæftigelsessituation på Azorerne og ville således afhjælpe de økonomiske ulemper, som skyldes øernes beliggenhed.

Denne midlertidige suspension af toldtariffer, der vil gøre det muligt for erhvervslivet på Azorerne og Madeira at indføre en vis mængde råmaterialer, dele, komponenter og slutprodukter toldfrit og omfatter områder såsom fiskeri, landbrug, industri og tjenesteydelser, skaber gunstige vilkår for langsigtede investeringer.

Disse foranstaltninger vil også i et vist omfang være en håndsækning til små og mellemstore virksomheder og lokale landbrugere, da de vil gøre det muligt for disse at skabe arbejdspladser og foretage investeringer i de mest afsidesliggende regioner. I lyset af den aktuelle økonomiske krise er det af altafgørende betydning at iværksætte særlige foranstaltninger for at stimulere den økonomiske aktivitet og stabilisere beskæftigelsessituationen.

Jean-Pierre Audy (PPE), *skriftlig*. – (FR) Jeg stemte for beslutningen om forslag til Rådets forordning om midlertidig suspension af de autonome satser i den fælles toldtarif for import af visse industriprodukter til de selvstyrende regioner Madeira og Azorerne på baggrund af den betænkning, som min fremragende polske kollega, Danuta Hübner, har udarbejdet. De regionale myndigheder på Madeira og Azorerne har efter aftale med deres medlemsstatsregering, Portugal, anmodet om midlertidig suspension af de autonome satser i den fælles toldtarif med henblik på at fremme det lokale erhvervslivs konkurrenceevne og stabilisere beskæftigelsessituationen på øerne, der udgør EU's mest afsidesliggende regioner. Der skal ikke herske tvivl om, at jeg er tilhænger af, at EU støtter de særlige forhold, der gør sig gældende for de mest afsidesliggende områder, under forudsætning af, at denne tolerance ikke fremmer spekulationer eller afviger fra det tilsigtede formål.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig*. – (LT) Jeg støtter Kommissionens forslag om midlertidig suspension af satserne i den fælles toldtarif, da jeg mener, at EU skal udvise og ikke blot erklære sin solidaritet med de regioner, der bekæmper konsekvenserne af den økonomiske krise. Jeg mener, at denne foranstaltning er samordnet med den økonomiske genopretningsplan for Europa, da den økonomiske krise har berørt forskellige EU-medlemsstater og EU-regioner på forskellig vis, og at vi derfor skal sikre, at der er tilvejebragt foranstaltninger, som opfylder de særlige økonomiske behov i hver enkelt medlemsstat eller region.

Da disse øer er afhængige af turismen, og denne oplever en nedgang, udgør arbejdsløshed og lukning af små og mellemstore virksomheder en stigende trussel, og dette vil ramme indbyggerne på disse afsidesliggende øer særlig hårdt. EU skal ved indrømmelsen af toldfritagelsen ligeledes sikre, at denne foranstaltning er i overensstemmelse med den grundlæggende målsætning, nemlig at fremme det lokale erhvervsliv og bistå lokale landbrugere og små og mellemstore virksomheder med at overleve denne vanskelige periode, og at disse principper finder anvendelse på andre EU-medlemsstater.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Udviklingen af de mest afsidesliggende regioner hindres i særlig høj grad af faktorer som f.eks. samfundsstrukturen og den økonomiske opbygning, den meget store afstand til områderne samt disse områders økarakter, regionernes begrænsede størrelse, vanskelige terræn og klima og deres økonomiske afhængighed. Det betyder, at det er af afgørende betydning, at EU fortsat er særlig opmærksom på disse regioner og kortlægger problemer og områder med potentiale, samtidig med at forskellene og svaghederne analyseres, således at EU kan gennemføre politikker og foranstaltninger, der er relevante for disse regioners økonomiske og sociale udvikling. Jeg glæder mig over forslaget til Rådets forordning, da det er et incitament til bæredygtig udvikling og integration af de mest afsidesliggende regioner i verdensøkonomien. Den midlertidige suspension af satserne i den fælles toldtarif vil gøre det muligt for de selvstyrende regioner Madeira og Azorerne at overvinde de økonomiske ulemper, der skyldes deres geografiske beliggenhed, og ligeledes håndtere de særlige følger af den økonomiske krise, som berører dem. Jeg bifalder det initiativ, som de regionale myndigheder på Madeira og Azorerne har taget, samt deres engagement med hensyn til at bidrage til en udviklingsstrategi for deres regioner, som ligeledes medvirker til EU's konkurrenceevne samt potentiale for en bæredygtig økonomisk udvikling.

Edite Estrela (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jeg stemte for betænkningen om en midlertidig suspension af de autonome satser i den fælles toldtarif for import af visse industriprodukter til de selvstyrende regioner Madeira og Azorerne. Denne suspension vil bidrage til at styrke det lokale erhvervslivs konkurrenceevne samt oprette og bevare arbejdspladser i de mest afsidesliggende regioner. Desuden vil den fungere som modvægt til de økonomiske ulemper, der skyldes disse øers geografiske beliggenhed, uden at påvirke konsolideringen af det indre marked eller princippet om fri konkurrence i EU.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jeg mener, at den midlertidige suspension af de autonome satser i toldtariffen er af altafgørende betydning for en styrkelse af erhvervslivets konkurrenceevne i Portugals selvstyrende regioner Madeira og Azorerne med henblik på at sikre en mere stabil beskæftigelsessituation på disse øer.

Denne suspension vil gøre det muligt for det lokale erhvervsliv på Madeira og Azorerne at indføre råmaterialer, dele, komponenter og slutprodukter toldfrit, da disse produkter skal anvendes lokalt til forarbejdning eller i produktionsøjemed.

Godkendelsen af denne fritagelse er yderst vigtig for udviklingen af disse portugisiske, selvstyrende regioner, som begge er særdeles afhængige af turismen og således yderst sårbare over for de svingende konjunkturer i denne sektor. Det betyder, at deres fulde økonomiske udvikling begrænses af deres lokale økonomis karakteristika og af deres geografiske beliggenhed.

På den baggrund bidrager ethvert incitament til det lokale erhvervsliv med den støtte, der er nødvendig for at forbedre lokalbefolkningens levevilkår, og baner vejen for oprettelsen af arbejdspladser på øerne, hvilket er af helt afgørende betydning for at fastholde indbyggerne og sikre vilkår for udviklingen.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Den midlertidige suspension af satserne i den fælles toldtarif vil gøre det muligt for det lokale erhvervsliv i de selvstyrende regioner Madeira og Azorerne at indføre en vis mængde råmaterialer, dele, komponenter og slutprodukter toldfrit. Disse råmaterialer skal anvendes inden for landbruget og til industriel forarbejdning og vedligeholdelse i de selvstyrende regioner.

Denne suspension vil være gældende indtil den 31. december 2019, og det ventes, at der vil blive iværksat foranstaltninger til hindring af illoyal konkurrence forårsaget af suspensionen. Suspensionen styrker SMV'ernes og landbrugernes konkurrenceevne i de selvstyrende regioner Madeira og Azorerne.

Denne foranstaltning er tilpasset de særlige behov i disse særdeles afsidesliggende regioner og vil stimulere den økonomiske aktivitet og således bidrage til en stabilisering af beskæftigelsessituationen. Det lokale erhvervsliv på Madeira og Azorerne er i høj grad afhængig af den indenlandske og internationale turisme, der er blevet påvirket af den aktuelle økonomiske krise. Det betyder, at suspensionen er fuldt ud berettiget, og den ventes at få en positiv indvirkning på disse regioners økonomiske udvikling.

Jeg opfordrer til, at der foretages en hurtigere analyse og indføres en beslutningstagningsprocedure i disse sager, således at vi kan reagere på dem på en mere effektiv og rettidig facon.

Det er årsagen til, at jeg stemte for.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) De regionale myndigheder på Madeira og Azorerne anmodede om en indrømmelse af den midlertidige suspension af de autonome satser i den fælles toldtarif for import af visse industriprodukter med henblik på at styrke og sikre en mere stabil produktivitet og beskæftigelsessituation i disse særdeles afsidesliggende regioner.

Vi tilslutter os de forslag, som dokumentet omfatter. Vi er imidlertid af den opfattelse, at komponenter, der ikke er omfattet af de landbrugsmæssige formål, som er beskrevet i forordningen, ligeledes kan anses for at være komponenter til industrielle formål, herunder især inden for energi- og miljøområdet, f.eks. dele og komponenter til energiindustrien, og især til den såkaldte "rene energi" (vindenergi, solenergi osv.).

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Suspensionen af de autonome satser i den fælles toldtarif for import af visse industriprodukter til de selvstyrende regioner Madeira og Azorerne indtil 2019 er meget vigtig for disse særdeles afsidesliggende regioner i EU i denne tid med en verdensomspændende økonomisk krise. Suspensionen er af afgørende betydning for at hjælpe SMV'erne og de lokale landbrugere, da den vil styrke det lokale erhvervslivs konkurrenceevne og sikre en mere stabil beskæftigelsessituation i disse regioner.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) De regionale myndigheder på Madeira og Azorerne har anmodet om en midlertidig suspension af satserne i den fælles toldtarif for at styrke det lokale erhvervslivs konkurrenceevne og stabilisere beskæftigelsessituationen i disse særdeles afsidesliggende regioner i EU. For at sikre, at de indførte varer, som kan være i form af råmaterialer, dele eller slutprodukter, ikke virker konkurrenceforvridende, vil de blive kontrolleret for at sikre, at de bliver anvendt af lokale virksomheder på øerne i en periode på mindst to år, før de kan sælges frit til virksomheder, der er beliggende i andre områder i EU. Men hvordan er dette praktisk gennemførligt? Da der ikke kan gives nogen plausibel præcisering, undlod jeg at stemme.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), skriftlig. – (PT) Jeg glæder mig over Kommissionens holdning til den tiårige suspension af de autonome satser i den fælles toldtarif for import af visse industriprodukter til de selvstyrende regioner Madeira og Azorerne samt over betænkningen af Danuta Hübner, der tilsammen

1. resulterer i en positiv forskelsbehandling til gavn for de særdeles afsidesliggende regioner Azorerne og Madeira, idet det anerkendes, at de strukturelle begrænsninger, der berører disse regioner, i sagens natur er vedvarende, og

2. skaber vilkår, som stimulerer den økonomiske aktivitet og beskæftigelsessituationen i øgrupperne, hvilket således også bidrager til en demografisk stabilitet på øerne.

Dette er et eksempel på den samhørighed, som et EU, der er baseret på princippet om solidaritet, kan opnå.

Nuno Teixeira (PPE), *skriftlig. – (PT)* Udviklingen i de mest afsidesliggende regioner begrænses af deres fjerne beliggenhed, økarakter, klima og vanskelige geografiske forhold samt af deres økonomiske afhængighed af et begrænset antal varer og tjenesteydelser.

Den forordning, som vi skal stemme om i dag, vil gøre det muligt for Madeira og Azorerne at indføre en række slutprodukter til landbrugsmæssige, handelsmæssige eller industrielle formål samt råmaterialer, dele og komponenter til anvendelse inden for landbruget, til forarbejdning eller til industriel vedligeholdelse, som er fritaget for toldafgifter indtil udgangen af 2019.

Denne fritagelse vil ydermere blive udvidet til at omfatte hele området i begge regioner og ikke kun deres toldfrie zoner og vil således være til gavn for alle grene af det lokale erhvervsliv.

Jeg erindrer, at denne sag blev behandlet efter en forenklet lovgivningsprocedure for at fremme behandlingen. Formanden for Regionsudviklingsudvalget var selv ordfører for forslaget, hvilket gjorde det muligt at forelægge det for plenarforsamlingen med henblik på afstemning uden forudgående forhandlinger.

Jeg er meget glad for slutresultatet, der indeholder de ændringsforslag, som jeg har stillet, og omfatter en række produkter til forsyning af frihandelsområdet Madeira, der er beskrevet i en forordning fra 2000, men som var bortfaldet i 2008, samt yderligere anmodninger, der blev fremsat i 2008 og 2009, og som ikke var indeholdt i Kommissionens oprindelige forslag.

Beslutningsforslag: B7-0042/2010

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig. – (DE)* Man skal i princippet glæde sig over forslaget fra Parlamentets Udvalg om Borgernes Rettigheder og Retlige og Andre Anliggender, hvori det foreslås at udpege Ana Palacio Vallelersundi til det udvalg, der nedsættes i medfør af traktatens artikel 255 om EU's funktion. Fra et institutionelt synspunkt er det imidlertid uforståeligt, hvorfor et særskilt udvalg med syv medlemmer skal udarbejde bindende forslag til de nationale regeringer. Af denne årsag stemte jeg imod.

Evelyn Regner (S&D), *skriftlig. – (DE)* I dagens afstemning om udpegningen af Ana Palacio Vallelersundi til det udvalg, der skal nedsættes for at vurdere kandidaternes kvalifikationer til at udøve embederne som dommer og generaladvokat ved Domstolen og Retten, stemte jeg imod forslaget, da jeg forventer, at den person, som Parlamentet udpeger, også undersøger kandidaternes sociale velegnethed og kompetencer i tillæg til deres førsteklasses juridiske kompetence. Jeg har i denne forbindelse ikke tiltro til Ana Palacio Vallelersundi, da jeg frygter, at hun ikke vil tage højde for, om en person er i besiddelse af sociale værdier og af en forståelse af menneskets natur, i forbindelse med vurderingen af en dommer eller generaladvokat. Særlig i lyset af fastlæggelsen af mål og værdier i Lissabontraktaten, hvor vi her har nævnt den sociale markedsøkonomi, og knæsettelsen af EU's charter om grundlæggende rettigheder i primær ret, vil dette absolut være af altafgørende betydning i forbindelse med udvælgelsen af dommere og generaladvokater fremover.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), *skriftlig. – (RO)* Formålet med den midlertidige suspension af de autonome satser i den fælles toldtarif for import af visse industriprodukter til de selvstyrende regioner Madeira og Azorerne er at give investorerne et langsigtet perspektiv og gøre det muligt for erhvervslivet at opnå et vist niveau for de industrielle og kommercielle aktiviteter. Som socialdemokrat mener jeg, at disse foranstaltninger bør opretholdes, så længe disse regioner oplever store økonomiske problemer. Jeg glæder mig over Kommissionens forslag, da vedtagelsen af denne foranstaltning vil skabe stabilitet i beskæftigelsessituationen på mellemlang sigt og i det økonomiske og sociale miljø i disse særdeles afsidesliggende regioner i Europa, der oplever særlige problemer. Jeg bliver imidlertid nødt til at henlede medlemmernes opmærksomhed på de risici, som den midlertidige suspension af toldafgifter medfører for produkter, der har deres oprindelse i disse lande. Vi skal derfor nøje overvåge den indvirkning, som suspensionen har på konkurrenceevnen.

Róza, Gräfin von Thun Und Hohenstein (PPE), *skriftlig. – (PL)* I henhold til traktatens artikel 255 om EU's funktion er Parlamentet en af de institutioner, der foreslår kandidater som medlemmer af det udvalg, der

skal afgive udtalelse om kandidaternes kvalifikationer til at udøve embederne som dommer og generaladvokat ved Domstolen og Retten. I lyset af at udvalget blot består af syv medlemmer, og at deres opgave indebærer et stort ansvar, er det vigtigt, at disse medlemmer er personer med et upåklageligt ry og høje kvalifikationer. Som parlamentsmedlem og takket være de nye beføjelser i Lissabontraktaten har jeg indflydelse på valget af et af de syv udvalgsmedlemmer, og jeg er tilfreds med Ana Palacio Vallelersundis kandidatur. Ana Palacio Vallelersundi var medlem af Parlamentet i otte år og blev to gange valgt af sine kolleger som medlem af Udvalgsformandskonferencen.

Hun var ligeledes formand for Retsudvalget og Udvalget om det Indre Marked samt Udvalget for Borgernes Rettigheder, Retlige og Indre Anliggender. Desuden bortviser hendes øvrige professionelle resultater, såsom posten som chefrådgiver for Verdensbanken og som Spaniens første kvindelige udenrigsminister, enhver tvivl om, at hun vil være den rette person i den rette stilling.

- Betænkning: Eva Joly (A7-0086/2009)

Luís Paulo Alves (S&D), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for betænkningen om revisionen af partnerskabsaftalen AVS-EF, da jeg mener, at denne tekst indeholder vigtige elementer, der skal tages i betragtning i de igangværende forhandlinger.

Sammenhængen mellem EU's forskellige politikker inden for såvel handel, udvikling eller landbrug og fiskeri bør udgøre det principielle grundlag for vores forbindelser med denne gruppe af udviklingslande.

Der skal tages hensyn til den nye situation, der karakteriseres af strategiske partnerskabsaftaler. Disse aftaler, der i bund og grund er handelsaftaler, skaber et nyt udgangspunkt for parlamentarisk dialog og skal overholdes. De nye udfordringer, som vi står over for, herunder f.eks. klimaændringerne og den økonomiske krise, bør afføde reaktioner, som skal indarbejdes i den nye Cotonouaftale, der ventes færdiggjort i marts.

Det er ligeledes vigtigt, at der i den europæiske strategi for forholdet til AVS-staterne tages hensyn til det nære samarbejde og de kontakter, som de mest afsidesliggende regioner har med disse lande. De mest afsidesliggende regioner kan fungere som de vigtigste mellemlid for EU i økonomiske partnerskabsaftaler. De mest afsidesliggende regioner tilfører EU's eksterne foranstaltninger en særlig dimension og deltager således i udviklingen af en virkelig bredere naboskabspolitik.

Jean-Pierre Audy (PPE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for betænkningen, der er udarbejdet af det franske parlamentsmedlem Eva Joly, om den anden revision af partnerskabsaftalen AVS-EF (Afrika, Vestindien og Stillehavet), den såkaldte Cotonouaftale. Jeg tilslutter mig holdningen i denne betænkning, om at det er nødvendigt at tilpasse anvendelsen af dette særlige instrument i samarbejde med AVS-staterne i lyset af den nuværende krise, for så vidt angår f.eks. klimaændringer, de stigende fødevare- og brændstofpriser, finanskrisen og den ekstreme fattigdom i Afrika. AVS-staterne er EU's partnerlande, og vi skal tilføre dette partnerskab næring for at få disse lande som allierede i de vigtige forhandlinger om globale styreformer, der skal finde sted.

Liam Aylward (ALDE), skriftlig. – (GA) Jeg stemte for betænkningen om den anden revision af partnerskabsaftalen AVS-EF (Cotonouaftalen). Det er en rettidig betænkning, og det er korrekt og passende at foretage en løbende drøftelse af den økonomiske partnerskabsaftale. De vigtigste målsætninger med Cotonouaftalen er at udrydde fattigdom, støtte den bæredygtige udvikling og bistå AVS-staterne med at integrere sig i verdensøkonomien.

I aftalerne og de igangværende handelsdrøftelser samt i de fremtidige drøftelser skal der sigtes mod at opfylde og styrke EU's og EU's partnerses bestemmelser om børnearbejde.

Cotonouaftalens artikel 50 vedrører fremme af rimelige arbejdsvilkår og forbedring af de internationale foranstaltninger til bekæmpelse af børnearbejde. De spørgsmål, som vedrører børnearbejde, skal prioriteres højest i EU's handelsaftaler.

Jeg glæder mig således over betænkningens bestemmelser om, at EU og AVS-staterne skal indlede drøftelser om de fremtidige forbindelser mellem AVS og EU efter 2020, og henstillingerne om i højere grad at inddrage uafhængige parter, dvs. ikkestatslige aktører, i denne proces.

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (EN) Den anden revision af Cotonouaftalen finder sted i en meget udfordrende atmosfære med en kriseramt verdensøkonomi. Jeg mener, at revisionen af aftalen vil gøre det muligt at genopfriske og styrke de vigtigste principper i samarbejdet mellem EU og AVS-staterne. Situationen har ændret sig, siden aftalen blev undertegnet første gang, og der er opstået nye udfordringer og problemer.

Forhandlingerne om aftalen bør omfatte de særdeles vigtige emner som kampen mod klimaændringer i udviklingslandene, den praktiske anvendelse af enorme vedvarende energiresourcer, fødevarekrisen samt erhvervelse af landbrugsjord.

Opmærksomheden bør i høj grad rettes mod migrationsproblemerne. I de senere år har vi været vidne til, at hundredvis af unge afrikanere er druknet ud for EU's kyster. Den massive indvandring er en følge af svage økonomier, befolkningernes forarmelse, overtrædelser af menneskerettighederne og mange andre faktorer. Disse aspekter bør tydeligt behandles i den reviderede aftale.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig*. – (EN) Jeg stemmer for udkastet til betænkning om den anden revision af Cotonouaftalen, som indeholder væsentlige målsætninger vedrørende bæredygtig udvikling og en gradvis integration af AVS-staterne i verdensøkonomien. Aspekter som f.eks. klimaændringer, energiforsynings sikkerhed, undervisning og samarbejde om uddannelse er helt afgørende for den økonomiske og sociale udvikling i AVS-staterne. Den globale opvarmning, der først og fremmest påvirker udviklingslandene, kan ligeledes være en mulighed for os. De vedvarende energiresourcer, som disse lande råder over, er yderst vigtige for deres økonomiske og sociale udvikling og gør det muligt for landene at bevæge sig i retning af energiafhængighed, hvilket således ville bidrage til håndteringen af den globale krise. På samme måde er investeringer i uddannelse og undervisning vigtige i forbindelse med bekæmpelsen af fattigdom, arbejdsløshed, ulovlig indvandring og hjerneflugt og vil bidrage til udviklingen i AVS-staterne samt bistå disse lande med at opbygge deres egen økonomi.

Proinsias De Rossa (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jeg støtter denne betænkning, hvor det gøres gældende, at den anden revision af partnerskabsaftalen AVS-EF skal afspejle den nuværende globale krise og gennemføres således, at partnerne respekteres som jævnbyrdige. Denne anden revision af aftalen er en god lejlighed til at tage fat på de grundlæggende årsager til kriserne for så vidt angår finansmarkedet, klimaændringerne, fødevare- og energikrisen og lære af fortidens fejl og gennemføre relevante ændringer af Cotonouaftalens bestemmelser samt styrke AVS-staternes fællesskab, samhørighed og solidaritet. I betænkningen opfordres der til en styrkelse af menneskerettighedsklausulerne og sanktionerne. Desuden udtrykkes der i betænkningen beklagelse over, at parlamenterne (Europa-Parlamentet, Den Blandede Parlamentariske Forsamling og de nationale parlamenter i AVS-landene) ikke blev konsulteret af medlemsstaterne og ikke bidrog til den beslutningsproces, der førte til udpegningen af de områder og artikler, der skulle indgå i revisionen, og til udarbejdelsen af forhandlingsmandatet. Cotonouaftalens vigtigste målsætning er bekæmpelse og i sidste ende udryddelse af fattigdom i overensstemmelse med målsætningerne for den bæredygtige udvikling og den gradvise integration af AVS-staterne i verdensøkonomien.

Edite Estrela (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jeg stemte for betænkningen om den anden revision af partnerskabsaftalen AVS-EF for at slå til lyd for behovet for ændringer, der vil sætte os i stand til at håndtere de store udfordringer, som vi står over for, såsom klimaændringer, finanskrisen og fødevarekrisen.

Jeg glæder mig over Parlamentets støtte til AVS-staterne, som ønsker, at der skal tages hensyn til klimaændringerne som et horisontalt spørgsmål i den anden reviderede version af Cotonouaftalen. Jeg beklager imidlertid, at parlamenterne (Europa-Parlamentet, Det Panafrikanske Parlament og de nationale parlamenter i AVS-landene) ikke har benyttet lejligheden til at bidrage med forslag og deltage aktivt i samarbejde med medlemsstaterne i beslutningsprocessen i forbindelse med revisionen af denne vigtige aftale.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jeg håber, at den anden reviderede version af Cotonouaftalen vil bidrage til at fremme den bæredygtige udvikling i AVS-staterne, som vil åbne mulighed for social samhørighed og lette fattigdomsbekæmpelsen.

De virkninger af krisen, som er knyttet til klimaændringerne, sætter sig dybe spor i AVS-landene og forværres i stigende grad. I lyset af dette er spørgsmålet om fødevaresuverænitets afgørende betydning. Naturressourcerne skal anvendes korrekt, og der bør tilskyndes til udvikling af vedvarende energi.

Vi er nødt til at sikre, at alle AVS-landene får gavn af en økonomisk ramme, der som minimum svarer til den situation, der tidligere var gældende. Jeg vil også gøre gældende, at Den Europæiske Udviklingsfond (EUF), der støtter op om samarbejdspolitikken med henblik på udvikling inden for rammerne af denne aftale, bør omfatte Parlamentets budgetbeføjelser.

Dette er årsagen til, at jeg stemte for.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Vi mener i lighed med ordføreren, at den anden revision af Cotonouaftalen er en god lejlighed til at foretage nogle ændringer.

I betænkningen fastlægges der principper, som, hvis de bliver gennemført, ville være et skridt i retning at forbedre aftalen, hvilket afspejles i værnet om AVS-staternes fødevarer- og fødevarer- og -forsyningsikkerhed samt bekæmpelsen af skattely.

Jeg ønsker samtidig at fordømme visse væsentlige aspekter, såsom forsøget på at bevæge sig i retning af en øget regionalisering af forholdet mellem AVS-staterne og EU, da dette ville udgøre en trussel mod AVS-landenes samhørighed og styrke.

Andre steder er betænkningen utilstrækkelig i forhold til det, der er behov for. Et centralt emne som den afhængighed og underordnede stilling, som AVS-landene er underlagt, og den rolle, som de nuværende politikker om samarbejde og udviklingsstøtte har spillet med hensyn til placeringen af landene i denne position, er ikke behandlet i tilstrækkelig grad. De mulige konsekvenser af gennemførelsen af de økonomiske partnerskabsaftaler, som EU foreslår i denne forbindelse, bliver heller ikke behandlet.

De forbehold og indsigelser, som adskillige AVS-lande er fremkommet med, burde være medtaget i betænkningen sammen med AVS-landenes prioriteringer for så vidt angår f.eks. Den Europæiske Udviklingsfond.

Alan Kelly (S&D), skriftlig. – (EN) Det er med stor glæde, at jeg i dag tager ordet her i forsamlingen, da vi har bevæget os i retning af en mere ligeværdig rolle i forholdet mellem rige og fattige lande, samtidig med at vi har styrket menneskerettighederne. Revisionen af denne aftale skal afspejle behovene i den nye verden, vi lever i, og skal bygge på et jævnbrydigt partnerskab. Det drejer sig om en ny verden med en ny økonomi, hvor en retfærdig fordeling af velstanden og håndteringen af klimaændringer er nye prioriterede områder. Jeg ønsker at rose min egen gruppes indsats, som har betydet, at principperne om udryddelse af fattigdom er kommet med i denne reviderede version.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Denne betænkning indeholder unægtelig nogle meget værdifulde forslag, og hensigten er ofte prisværdig. Den prioritet, der gives vedvarende energikilder, forpligtelsen for multinationale selskaber, der er aktive i AVS-lande, til at give oplysninger om deres overskud og skatter og afgifter, indføjelser af princippet om fødevarer- og fødevarer- og -forsyningsikkerhed og kritikken af flytningen af forvaltningen af migrationsstrømmene bort fra Europa er alle forslag, som vi støtter. Vi kan imidlertid ikke se bort fra den kendsgerning, at denne betænkning ikke ændrer noget som helst i Cotonouaftalen.

Denne aftale er et symbol på, at EU fuldstændig fastholder WTO's ultraliberale logik. Vi lader os ikke narre. Den "udvikling", der henvises til, er en camouflage af de egoistiske motiveringer, som har domineret denne afvikling af Lomékonventionen. Vi fordømmer gennemførelsen af de europæiske partnerskabsaftaler, som er fastlagt i denne aftale, Kommissionens anvendelse af afpresning i form af udviklingshjælp for at sikre, at aftalerne indgås, og den plyndring af AVS-landenes økonomier, som de fører til. Vi stemmer imod denne tekst for ikke at støtte, at EU opgiver det eneste økonomiske samarbejdsinstrument, der ikke styres af, at EU er besat af fri og lige konkurrence eller bøjer sig for USA's krav i WTO.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Den seneste tragedie, der har ramt Haiti, er et bevis på, at partnerskabsaftaler ikke er egnede til at løse problemer. Derfor er denne anden revision af Cotonouaftalen en glimrende lejlighed til at foretage tilpasninger som følge af aktuelle udfordringer såsom klimaændringer, den kraftige stigning i priserne på fødevarer og benzin, finanskrisen og den ekstreme fattigdom i adskillige AVS-lande. Tiden er nu inde til at finde på foranstaltninger, der effektivt vil løse de forskellige problemer, som fortsætter med at ramme langt størstedelen af de pågældende lande.

Aldo Patriciello (PPE), skriftlig. – (IT) Jeg vil gerne lykønske ordføreren og de forskellige politiske grupper med deres fortræffelige arbejde med denne betænkning, som jeg fuldt ud støtter.

Hvad betænkningen angår, vil jeg gerne sætte fokus på forhandlingerne om revisionen af Cotonouaftalen. Sådanne aftaler bør faktisk tage hensyn til forskellige kritiske aspekter såsom finanskrisens virkninger, øgede migrationsstrømme og frem for alt øget ulovlig indvandring.

Jeg er overbevist om, at kun en hensigtsmæssig vurdering af det økonomiske samarbejde vil gøre det muligt at kontrollere krisens negative virkninger, både for økonomien i AVS-landene, der mister den arbejdsstyrke og den kvalificerede arbejdskraft, som er nødvendig for udviklingen, og for de EU-lande, der er værst ramt af ulovlig indvandring.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), skriftlig. – (EN) Det er vigtigt, at alle aspekter af Cotonouaftalen revideres i lyset af den seneste udvikling, der har en betydelig indvirkning på AVS-landene. Jeg vil imidlertid særlig nævne bekymringerne over regional integration, der ikke kun er relevant for AVS-lande, men også for

latinamerikanske lande, især Andesfællesskabet. Nogle handelsaftaler – aftaler, der ifølge Kommissionens tjenestemænd egentlig skal fremme udviklingen – kan bevirke, at handelen mellem lande i en bestemt region bringes i fare, hvilket er det modsatte af det erklærede udviklingsmål, nemlig at fremme regional integration. EU skal konstant på ny evaluere sin handelspolitik og dens virkning, hvad dette angår. Hvis EU undlader dette eller handler uhensigtsmæssigt, risikerer vi negative virkninger for udviklingen på lang sigt.

Brian Simpson (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg vil stemme for denne betænkning, men jeg må gøre opmærksom på, at visse organisationer, der støttes af Kommissionen, og som har fået ansvaret for at levere projekter i medfør af EU-AVS-partnerskaber, er indblandet i korruption, og de har startet en kampagne for at diskriminere og bedrage de ansatte, der har bragt den nævnte korruption frem i lyset.

Jeg henviser selvfølgelig til den organisation, der kaldes CDE, der med støtte fra Kommissionen har afskediget alle informanter og ikke har gjort ret meget for at rette fejl i styringen og den øverste ledelse af denne organisation.

Da OLAF's undersøgelse af CDE viste, at der havde fundet korruption sted, og at Kommissionen havde forsømt at udvise passende omhu som medlemmer af CDE's bestyrelse på det tidspunkt, hvor bedrageriet fandt sted, ville man have forventet, at der blev grebet ind, og i hvert fald at de pågældende informanter blev beskyttet. Ingen af delene er sket, og det er overordentlig beskæmmende for Kommissionen.

Selv om jeg stemmer for i dag, spekulerer jeg på, om der er et presserende behov for i fremtiden at undersøge mere detaljeret, hvad der viser sig at være EU's manglende evne til som part i disse partnerskaber at udøve en ordentlig finansiell kontrol.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Cotonouaftalen fra 2000, der regulerer samarbejdet mellem EU og Afrika, Caribien og Stillehavsområdet (AVS), revideres hvert femte år. Dens mål er at udrydde fattigdom og gradvis integrere AVS-landene i den globale økonomi, idet en bæredygtig udvikling fastholdes som mål. Denne revision finder sted på baggrund af en global finanskriser, hurtige klimaændringer, pres på fødevarer- og energipriser og en diskussion om arealudnyttelse og udenlandske investeringers bæredygtighed.

Det er på høje tid, at vi styrker den parlamentariske kontrol med landestrategierne og Den Europæiske Udviklingsfond (EUF) og stræber efter konsistens inden for vores handel, udenrigspolitik og udviklingspolitik. Det er på tide, at vi griber klimaændringerne holistisk an og sætter maksimal fokus på vedvarende energi. Det er på tide, at vi bekæmper ulovlige pengestrømme fra udviklingslandene og reviderer Den Europæiske Investeringsbanks (EIB's) politik i retning af større gennemsigtighed, når det gælder skattely. Det er på høje tid, at vi erkender, at jordbesiddelse og rent vand er fundamentale rettigheder. Det er på tide, at vi indrømmer, at en fair adgang til naturlige ressourcer virkelig kan bidrage til at hjælpe befolkningen ud af fattigdommen. Dette fremhæves i betænkningen, og derfor støtter jeg den.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Jeg stemte hverken for eller imod fru Jolys betænkning om den anden revision af partnerskabsaftalen AVS-EF (Cotonouaftalen).

Denne betænkning indeholder en lang række specifikke forslag om genforhandlingen af denne aftale – almindeligt kendt som Cotonouaftalen – som jeg støtter.

F.eks. behovet for at tage hensyn til situationen i verdens fattigste lande i lyset af deres særlige karakteristika, hvad angår klimaændringer, demokrati og menneskerettigheder, hjerneflugt, korruption og de særlige træk ved deres økonomier, især deres landbrugsøkonomier.

De ændringsforslag, som Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater) stillede, og som blev vedtaget på plenarmødet, ændrer imidlertid fuldstændigt betænkningen. Et særligt eksempel er ændringsforslag 3, der nægter befolkninger ret til at definere deres egen landbrugspolitik.

Iva Zanichchi (PPE), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for den anden revision af partnerskabsaftalen AVS-EF (Cotonouaftalen). Denne aftale, der regulerer forbindelserne mellem EU og de 77 AVS-lande, hvad angår politik, handel og udviklingssamarbejde for perioden 2000-2020, blev allerede revideret i 2005.

I de bestemmelser, der er genstand for den anden revision, anmodes der med rette om, at der optages ad hoc-bestemmelser om klimaændringer, at bestemmelserne om vedvarende energi revideres, at bestemmelserne om udviklingen af landdistrikter og fødevarer sikkerhed styrkes, og at der gøres større bestræbelser for at bekæmpe ulovlige kapitalbevægelser og skattely.

Jeg er sikker på, at denne revision vil gøre det muligt at styrke partnerskabsforbindelserne mellem EU og AVS-landene og sikre en større synergi og et mere omfattende samarbejde med henblik på de fælles mål, der skal nås.

8. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen

(Mødet udsat kl. 13.35 og genoptaget kl. 15.10)

FORSÆDE: Gianni PITTELLA

Næstformand

9. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

10. SWIFT (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om redegørelsen fra Rådet om SWIFT.

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Hr. formand! Dette er en redegørelse fra Rådet om et program i form af en aftale mellem EU og USA, som De ved, om sporing af finansieringen af terrorisme med det formål at udveksle og videregive finansielle data, hvilket jeg tror, at alle er enige om. Denne aftale har været på plads i de seneste måneder. Den har fungeret godt, og den skaber kontinuitet, hvad angår strømmen af oplysninger til programmet til sporing af finansiering af terrorisme.

Denne aftale udløber formelt den 31. januar. Derfor tænkte Rådet under det foregående svenske formandskab over behovet for at undertegne en aftale for at muliggøre en fortsættelse af dette program til sporing af finansiering af terrorisme. Det er grunden til, at Rådet den 30. november 2009 vedtog en afgørelse om undertegnelse af denne aftale, TFTP (Terrorist Finance Tracking Programme).

Det er en foreløbig aftale. Den gælder derfor for en kort periode, der i princippet udløber den 31. oktober 2010. Derfor vil den foreløbige aftale, som Rådet som sagt blev enig om sidste år, under alle omstændigheder blive ugyldig i 2010, medmindre Parlamentet træffer en beslutning forinden.

Sådan ser situationen ud i øjeblikket. I den forløbne periode har der ikke været nogen meddelelse fra Kommissionen om denne aftales indhold, som Parlamentet stadig ikke kender, men jeg kan fortælle Dem nu, at den vil blive fremlagt i næste uge, den 25. januar. Parlamentet vil kende aftalen den 25. januar. Oversættelser af den vil blive sendt til Parlamentet til godkendelse.

Dette er ikke sket før af følgende grund, som Kommissionen har givet os: Kommissionen er ikke færdig med de relevante oversættelser, og derfor har Rådet ikke modtaget dem. Som jeg netop fortalte Dem, bliver der stadig arbejdet på disse forskellige sprogversioner, og som De ved, kan Rådet først sende aftalen til Parlamentet, når de forskellige sprogversioner er til rådighed, hvilket Kommissionen sørger for. De vil være færdige den 25. januar.

Endvidere agter Kommissionen i fremtiden at udarbejde henstillinger herom med henblik på en aftale, ikke en foreløbig, men en endelig, langsigtet aftale – ikke en aftale, der udløber i oktober eller til næste år som den, vi taler om nu. Denne langsigtede aftale skal forhandles på plads, og den skal indgås ifølge det nye retsgrundlag i henhold til Lissabontraktaten, som Parlamentet fuldt ud er involveret i. Parlamentet er allerede fuldt ud involveret i disse aftaler, og sådan vil det også blive for den kommende aftale, som Kommissionen endnu ikke har udarbejdet henstillinger om.

Til sidst vil jeg gerne sige, at dette er et overordentlig vigtigt anliggende. Det er en procedure og et program til at bekæmpe terrorisme. Episoden med flyet til Detroit har vist, at der i øjeblikket er en risiko, at der stadig er trusler, og derfor må medlemsstaterne ikke tillade, at den fortsatte strøm af finansielle data til TFTP opgives. Det forklarede dommeren, hr. Bruguière, i sin tale, der var filmet for Parlamentet i november. Han sagde, at flere medlemsstater efter hans opfattelse havde kunnet høste fordel af de oplysninger, der blev givet til USA for at afsløre og undgå terroraktiviteter.

Dette fik Rådet til, under det foregående svenske formandskab, midlertidigt at søge at opnå en ny aftale for at undgå, at den nuværende aftale udløber den 31. januar, og at en eventuel informationsstrøm derfor ville ophøre. Det var Rådets eneste mulighed, og selvfølgelig er Parlamentets opfattelse, hvad angår erhvervelse

af oplysninger, forståelig. Denne aftale er som sagt ikke forelagt, fordi Kommissionen er forsinket med udarbejdelsen af de relevante oversættelser.

Manfred Weber, for PPE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. López Garrido, mine damer og herrer! Hele denne forhandling var selvfølgelig i begyndelsen præget af den frustration og irritation, som mange medlemmer af Parlamentet følte, fordi vi havde indtryk af, at det hele endnu en gang blev jaget igennem Rådet, inden Lissabontraktaten trådte i kraft. Derfor er jeg nu taknemmelig over, at Rådet har indset, at det er godt at høre Parlamentet, at anvende den nye Lissabontraktat nu under ratifikationsprocessen og også at give os lejlighed til at bedømme, om denne aftale skal anvendes eller ej.

Hvis vi starter denne lovgivningsproces nu, vil Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater) anvende tydelige kriterier for beslutningsprocessen. Medaljen har to sider. På den ene side har vi i PPE-Gruppen det klare princip, at der bør gælde europæiske databeskyttelsesstandarder for europæiske data, uanset hvor disse lagres. Vi har det princip, at vi ønsker en appelret for folk, der mener, de er blevet behandlet uretfærdigt, da de blev underkastet datakontrol. Vi har det grundlæggende princip, at data kun skal videregives i individuelle tilfælde og kun, hvis personen mistænkes for noget, ikke blot som en almindelig regel. Disse ting anser vi for vigtige.

På den anden side er der den kendsgerning, at vi selvfølgelig ønsker at samarbejde med USA. Vi ønsker at samarbejde med vores partnere i bekæmpelsen af terror. Vi ønsker ikke en situation, hvor individuelle stater – hvis aftaler udløber – sættes under særligt pres, som f.eks. Belgien, for så ville nogle lande måske begynde at indgå bilaterale aftaler. Også her er omhyggelige overvejelser nødvendige. Vi i PPE-Gruppen vil overveje dette, når lovgivningsforslaget forelægges.

Jeg vil gerne endnu en gang bede Rådet og Kommissionen om ikke at trække tiden ud, men om at sende teksten nu, så vi kan behandle den. Vi i Parlamentet er i stand til at arbejde hurtigt, og vi kan behandle dette hurtigt. Det vil da være op til ministrene – nærmere bestemt indenrigsministrene – at overbevise Parlamentet om, at de metoder, der nu foreslås i denne aftale, virkelig er nødvendige for at bekæmpe terror.

Vi er åbne over for denne proces, men det er stadig den udøvende magts, med andre ord ministrenes, opgave at overbevise os.

Martin Schulz, for S&D-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Dette er en seriøs lovgivningsproces, som vi nu indleder med Lissabontraktaten.

Når hr. López Garrido fortæller os, at oversættelser eller manglende oversættelser på et så følsomt område forårsager forsinkelser, som vi simpelthen må acceptere, må jeg med al respekt, sige, at det blot er en undskyldning for at beskytte Dem selv og pacificere os lidt, hr. López Garrido. Det kan vi imidlertid ikke tage alvorligt. Jeg vil blot tage det til efterretning nu og derefter forbigå det.

Sagens kerne er noget helt andet, nemlig den manglende inddragelse af Parlamentet. Når det gælder internationale aftaler med en så vidtrækkende betydning, er det simpelthen utilladeligt. Vi ønsker, at Parlamentet virkelig inddrages i gennemførelsen af denne aftale lige fra første dag. Hvorfor? Hr. Buzek, Parlamentets formand, udtrykte det meget præcist i sit brev, da han skrev, at SWIFT-aftalen i vid udstrækning krænker borgernes grundlæggende frihedsrettigheder, der er konstitutionelt garanteret i de fleste medlemsstater og ligeledes garanteres af EU's charter om grundlæggende rettigheder.

Hvis der imidlertid på grundlag af en sådan aftale skal træffes gennemførelsesforanstaltninger, der medfører krænkelser af borgernes grundlæggende frihedsrettigheder, skal den juridiske beskyttelse af borgere mod sådanne krænkelser absolut garanteres. Det betyder, at databeskyttelse skal garanteres i enhver henseende, fjernelsen af data efter en vis, rimelig periode skal garanteres, og appelmuligheder for borgere skal defineres præcist i tilfælde af krænkelse af deres grundlæggende rettigheder. En af bestanddelene i retsstatsprincippet er, at borgere er i stand til at beskytte sig selv mod vilkårlig behandling fra statens side.

EU kan ikke bryde denne juridiske tradition, der følges i 27 landes systemer, ved at henvise til manglende oversættelser. Hvis vi virkelig ønsker at udvikle retsstaten på europæisk plan, må vi også overføre til europæisk plan, at intervention er nødvendig af sikkerhedsgrunde, og at borgerne skal beskyttes juridisk.

Rådet skal derfor forklare os, hvilken merværdi SWIFT-aftalen har, hvis den – som Rådet ønsker – nu træder i kraft midlertidigt. Jeg vil ikke tale om de amerikanske sikkerhedstjenesters utallige overtrædelser af databeskyttelsesreglerne. Der er nogen, der stopper sprængstof ind under undertøjet og flyver over Atlanterhavet. Det er det, de amerikanske efterretningstjenesters intensive sikkerhedsarbejde hidtil har opnået. Det kan dog ikke være det, det afhænger af.

Jeg spekulerer på, hvorfor vi er nødt til at anvende denne fast-track-procedure, når der har eksisteret en aftale mellem EU og USA siden den 1. februar om midlertidig retshjælp. Artikel 4 i denne aftale beskriver præcist, hvordan bankoplysninger skal videregives, når der er berettiget grund til mistanke. Dette betyder, at SWIFT-aftalens ikrafttræden ikke ville skabe en merværdi, når det gælder beskyttelse.

Derfor er denne unødige hast – eller grisegalop, som vi kalder det på tysk – dette pres for at fremskynde det hele uforståeligt, og derfor skal vores enstemmige anmodning til Rådet udtrykkes meget præcist: Send os de relevante dokumenter! Vi vil drøfte denne sag og afslutte den parlamentariske procedure med den nødvendige hast, fordi vi ønsker sikkerhed, men ikke kun for sikkerhedsorganerne. Vi ønsker sikkerhed for borgerne, der også formodes at være beskyttet af disse sikkerhedsorganer. Jeg mener, at det er formålet med denne aftale, men i det tilfælde ønsker vi også, at det vedtages som en passende lov.

Guy Verhofstadt, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Lad os begynde med de gode nyheder. Det spanske formandskab har meddelt, at dokumentet vil blive fremlagt mandag den 25. januar, med andre ord næste mandag, hvilket jeg har noteret. Dette betyder derfor, at vi har en uge til at drøfte det i Parlamentet. Det er realiteterne.

Jeg anmoder om – jeg har allerede bebudet dette, og jeg håber, at de andre grupper vil støtte mig – at der på Formandskonferencen træffes beslutning om, at der både afholdes et udvalgsmøde og en mødeperiode for at undersøge denne midlertidige aftale. Det ville nemlig være meningsløst at lade den træde i kraft den 1. februar, uden at Parlamentet har drøftet den først.

Der er derfor to muligheder, hr. Zapatero, ja eller nej. Jeg kan fortælle Dem, at et ja afhænger af en række betingelser. Det er vigtigt at vide, at vi skal have et svar på dette inden den 25. januar. Der er ikke modtaget et svar på de betingelser, som Parlamentet har stillet.

Disse betingelser er følgende: For det første at Parlamentet orienteres fuldt ud og modtager alle de nødvendige oplysninger. For det andet at Parlamentet inddrages i forhandlingerne om den endelige aftale. Og for det tredje er der de specifikke betingelser, ni i alt, som Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender har stillet i sit beslutningsforslag – som Parlamentet har vedtaget – om aftalens faktiske indhold.

Vores anmodning til Dem er ganske simpel, hr. Zapatero. De skal ikke blot sende os den midlertidige aftale den 25. januar. De skal også svare på Parlamentets tre anmodninger. Hvis Deres svar på vores tre anmodninger er positivt, er det muligt, at vi godkender aftalen. Hvis det ikke er positivt, regner jeg med, at afstemningen bliver negativ. Det er i hvert fald min gruppes opfattelse.

Jeg må gøre opmærksom på, at en negativ afstemning vil betyde, at den midlertidige aftale ikke træder i kraft den 1. februar. Det er den aktuelle situation, og jeg vil derfor i morgen bede Formandskonferencen om både at indkalde et passende udvalg til møde om denne sag og at afholde en mødeperiode for at drøfte denne midlertidige aftale.

Rebecca Harms, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Al Parlamentets frustration hagler nu ned over det spanske formandskab, der først lige har overtaget formandskabet. Det spanske formandskab må acceptere det på Rådets vegne som helhed, men jeg mener stadig, at De selv er involveret i denne sag. Jeg ærgrer mig over, at der ikke er nogen repræsentanter for Kommissionen på stol 21 og 22, for hvis jeg har forstået det rigtigt, ville Kommissionen have haft pligt til at fremskynde hele denne sag, efter at Parlamentet havde bedt om at sætte godkendelsesproceduren i gang. Kommissionen unddrager sig imidlertid sit ansvar ved at blive væk fra forhandlingen.

Jeg ønsker ikke at gentage, hvad andre medlemmer har sagt, men jeg vil gerne sige, at jeg tror, det ville være overordentlig farligt, hvis Rådet får denne midlertidige SWIFT-aftale til at træde i kraft, uden at Parlamentet først har stemt om, hvad Rådet agter at forelægge for os. Hvis Rådet fortsætter med at presse denne sag igennem inden den 1. februar i en halsbrækkende fart, eller i grisegalop, som hr. Schulz med rette beskrev hele proceduren, anser jeg ikke blot proceduren for at være en provokation mod Parlamentet, men også en overtrædelse af traktaterne, en overtrædelse af Lissabontraktaten, som først lige er trådt i kraft, og det er uansvarligt.

I uopsættelige sager har Rådet enhver mulighed for at udveksle livsvigtige oplysninger gennem bilaterale lovlige aftaler med USA og med et hvilket som helst andet land i verden, som der findes sådanne aftaler med. Der er derfor ingen hast.

Jeg vil gerne understrege endnu en gang, at EU-borgerne med interesse følger med i, hvordan vi reagerer på Lissabontraktaten, der er rost i høje toner. Hvis vi ikke på dette punkt sikrer parlamentarisk kontrol, hvis vi

accepterer dette brud på nationale databeskyttelseslove og handler i modstrid med chartret om grundlæggende rettigheder, der blev citeret meget ofte under debatten om Lissabontraktaten, tror jeg, det vil blive en slags selvmordsaktion, som er fuldstændig utilbørlig. De deler imidlertid ansvaret herfor med Kommissionen, hr. López Garrido.

Jeg vil gerne bede Dem om endnu en ting. Jeg har lige i en sms fået oplyst, at nogle sprogversioner af SWIFT-aftalen allerede er offentliggjort. Kunne De venligst fortælle os, hvilke sprogversioner der er offentliggjort i EU-Tidende, hvornår dette skete, og hvorfor disse versioner endnu ikke er stillet til rådighed for Parlamentet?

Timothy Kirkhope, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! De seneste begivenheder har endnu en gang mindet os alle om, hvor vigtigt det er, at vi deler information for at sikre EU-borgernes sikkerhed. SWIFT har været et værdifuldt redskab til at opnå dette. Efter at jeg for nylig i Washington har mødt amerikanske embedsmænd, især hr. David Cohen, chef for kontoret vedrørende finansiering af terrorisme i det amerikanske finansministerium, er jeg heldigvis beroliget på grund af kontrolsystemerne og sikkerhedsforanstaltningerne på flere plan og det uafhængige tilsyn, der forhåbentlig vil føre til, at gennemførelsen af denne nye aftale bliver hævet over al kritik.

Jeg må, ligesom andre har gjort, udtrykke alvorlig bekymring, når det gælder Rådets underlødige høring af Parlamentet og Kommissionens påståede forsinkelser. Det er væsentligt, at Parlamentet og dets valgte repræsentanter informeres ofte og behørigt, og parlamentarisk samtykke må ikke være et redskab med tilbagevirkende kraft. Hvis Rådet behandler det sådan, underminerer det værdierne og de demokratiske principper, der udgør kernen i Parlamentet. Jeg håber virkelig, at Rådet, og faktisk formandskabet, nøje vil tage disse bemærkninger til efterretning.

Rui Tavares, for GUE/NGL-Gruppen. – (PT) Hr. formand! Parlamentet har været udsat for en fornærmende og næsten ydmygende behandling under hele denne proces. At fortælle os, at vi må vente på sprogversionerne, er uacceptabelt, når vi ved, at adskillige versioner cirkulerer i pressen, efter at der er lækket oplysninger.

Ikke desto mindre blev vi præsenteret for et aftaleudkast på en fredag i Bruxelles, hvor parlamentsmedlemmerne var taget til Strasbourg. Kun ét parlamentsmedlem var til stede i Bruxelles, og dette medlem var tilfældigvis mig.

De gentagne referencer til Bruguière-rapporten, en hemmelig rapport, er også uacceptable. Den er næppe overbevisende, for alle, der har læst Bruguière-rapporten, ved, at den næsten ikke indeholder nogen erfaringsbaserede oplysninger.

Det er uacceptabelt at sige, at det er en foreløbig rapport, når de oplysninger, der indsamles i de næste ni måneder, vil være i kløerne på den amerikanske regering inden for fem år, og det kan måske være en Sarah Palin-regering snarere end Obama-regeringen. Hvordan kan en EU-borger føle sig tryk? De giver os helt klart ikke noget andet valg end at afvise denne aftale, og De gør ikke tingene lettere for os.

Ved at afvise den gør vi imidlertid Kommissionen en tjeneste, idet der er to nye kommissærer, fru Malmström og fru Reding, om hvem vi ved, at de absolut vil kunne forhandle den bedst mulige aftale fra bunden af, og vi er sikre på, at de er indstillet på at gøre det.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Hr. formand! Der er vedtaget rigtig mange foranstaltninger de seneste år under dække af bekæmpelse af terrorisme, herunder af Rådet. Rigtig mange af disse foranstaltninger står imidlertid ikke i et rimeligt forhold til den reelle trussel, terrorisme udgør. Tværtimod har de medført uacceptable begrænsninger af borgernes rettigheder. Den systematiske dataudveksling, som SWIFT-aftalen giver mulighed for, og som ikke er begrundet i nogen form for mistanke, er helt klart ikke nogen undtagelse herfra. Selv det tyske forbundskontor for kriminalpolitiet, som egentlig ikke er kendt som en databeskyttelsesgruppe, har måttet indrømme, at denne foranstaltning har en uforholdsmæssig karakter. Vi må og skal sætte en stopper for disse vedvarende begrænsninger af borgernes rettigheder, og vi må ikke godkende den foreløbige aftale.

Hvad angår Rådets metoder, vil jeg gerne igen sige meget tydeligt, at man i USA har undersøgt og gemt data fra SWIFT-brugere uden nogen form for begrænsninger overhovedet. Rådet godkendte imidlertid ikke denne procedure, det lovliggjorde den! Jeg vil selvfølgelig også gerne indtrængende anmode Rådet om at videregive alle oplysninger om denne sag til Parlamentet.

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Hr. formand! Der var et bestemt indlæg, jeg tror, det var fru Harms, hvor en eventuel offentliggørelse af én af sprogversionerne blev nævnt. Den oplysning har jeg selvsagt

ikke. Jeg vil undersøge det og orientere Dem skriftligt herom. Det, jeg har fortalt Dem, er, at den 25. januar vil Parlamentet få den aftale i hænde, der vil træde i kraft midlertidigt den 1. februar. I henhold til EU-lovgivningen, i henhold til artikel 218 i Lissabontraktaten og i henhold til Wienerkonventionen kan undertegnede aftaler træde i kraft midlertidigt. Derfor er den gyldig.

For EU og selvfølgelig for Rådet er det vigtigt, at denne aftale vedbliver at være i kraft. Det er vigtigt, at disse aftaler om programmet til sporing af finansiering af terrorisme vedbliver at være i kraft. Vi mener, at det er et positivt skridt, at det bidrager til kampen mod terrorisme, og at det indebærer et samarbejde med USA, som er et pålideligt land, et partnerland, en nabo, som har det samme mål som os, nemlig kampen mod terrorisme. Det har ikke noget at gøre med den forsinkede modtagelse af sprogversionerne, det er bestemt ikke nogen undskyldning, hr. Schulz. Det drejer sig ikke om at vinde tid, hr. Weber.

Som De ved, foreslog det svenske formandskab, Rådet, for nogle få uger, eller endda måneder, siden, at denne version skulle sendes i én enkelt sprogudgave til Parlamentet, fra Rådet, og Kommissionen indså, at det ikke var muligt, at det skulle være Kommissionen selv, der skulle producere sprogversionerne og sende dem alle videre. Rådet havde gode intentioner fra det svenske formandskabs side, men det var enten retligt eller teknisk ikke muligt. Det er årsagen til, at den er kommet nu. Jeg forstår, at Parlamentet gerne ville have haft denne version tidligere. Det er jeg helt enig i. Hvis jeg havde været parlamentsmedlem, ville jeg tænke nøjagtig det samme, og jeg ville have ønsket at få disse versioner tidligere. Af den årsag, jeg har nævnt for Dem, skete det ikke. Det har ikke noget at gøre med at vinde tid eller skjule noget, og det er heller ikke nogen undskyldning. Absolut ikke.

Jeg mener, at det er en aftale, hvor Parlamentet får fuld habilitet til at deltage, idet Lissabontraktaten er trådt i kraft, og vi – jeg mener langt de fleste af os – har godkendt den traktat. Det vil give Parlamentet habilitet som suveræn deltager. Hvis Parlamentet ønsker det, vil det kunne begrænse gyldighedsperioden for denne midlertidige aftale. Parlamentet vil deltage i forhandlingen om den efterfølgende langtidsaftale. Parlamentet vil, naturligvis sammen med Rådet, få fuld myndighed til at påvirke SWIFT-aftalen, som vi finder meget vigtig, og som fortjener en grundig, seriøs og ikke forhastet forhandling i Parlamentet, for at anvende et udtryk, som De selv allerede har anvendt.

Dertil kommer, at vi, hr. Verhofstadt og andre talere, er fuldstændig enige i, at det her er nødvendigt at respektere folks grundlæggende rettigheder, privatlivets fred og EU's lovgivning om databeskyttelse. Desuden har vi nu endnu et instrument til at garantere disse rettigheder, nemlig EU's charter om grundlæggende rettigheder, som lige er trådt i kraft, fordi det er forbundet med Lissabontraktaten, og denne er fuldt ud trådt i kraft. En af de rettigheder, den garanterer, er retten til privatlivets fred og databeskyttelse. Derfor har vi alle de nødvendige betingelser for at lave en god aftale.

Hvad angår hr. Verhofstadts forslag om at sende et brev eller om straks at nå til en holdning i Rådet om de forhold, Parlamentet har fastslået, tror jeg, det vil være bedst, at vi, når Parlamentet har det dokument, er til Deres rådighed for at forhandle om det i alle henseender og i relation til alle disse forhold, således at vi uden pres kan opnå en seriøs og detaljeret aftale om dette spørgsmål.

Jo, i øjeblikket mener vi naturligvis, at det er afgørende at få denne midlertidige aftale til at træde i kraft, og under alle omstændigheder vil Parlamentet få den fulde myndighed, der er tildelt det i Lissabontraktaten, til i sidste ende at beslutte, om aftalen skal fortsætte eller ej. Det vil afhænge af Dem. Det vil afhænge af Parlamentet som helhed.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet. Jeg sagde tidligere, at det ikke er muligt at give ordet til andre. Hvis der er en anmodning om en bemærkning til forretningsordenen, kan jeg give ordet. Fortsæt venligst.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil blot gerne forstå dette: Hvis kun én eller nogle få sprogversioner er tilgængelige, vil jeg gerne have noget at vide om sprogkunderskaberne hos de kommissions- og rådsmedlemmer, som undertegnede aftalen, og som traf beslutning om aftalen den 30. november – så den må være tilgængelig.

Formanden. – Det var ikke en bemærkning til forretningsordenen, men vi tillod den, fordi fru in 't Veld var så høflig, da hun anmodede om ordet. Fortsæt venligst, hr. minister.

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Hr. formand! Jeg gentager det, jeg sagde. Jeg vil undersøge de oplysninger, jeg fik vistnok fra fru Harms om dokumentet. Jeg er ikke sikker, for jeg har det selvfølgelig ikke med mig, og jeg vil meddele hende, hvad der er sket i denne sag.

Jeg gentager, at De under alle omstændigheder vil have aftalen foran Dem den 25. januar, og vi vil kunne drøfte den, så meget De ønsker. Det spanske formandskab, regeringen og Rådet står til Deres rådighed for at tale indgående og så længe, De ønsker, om denne aftale, hvis fremtidige ikrafttræden vil afhænge af Parlamentet.

Formanden. – Én undtagelse bliver hurtigt til mange, og jeg kan ikke nægte hr. Schulz ordet. Værsgo, hr. Schulz.

Martin Schulz (S&D). – (DE) Hr. formand! Jeg beder Dem undskylde, at jeg tager ordet igen. Det sker sjældent, at jeg gør det, men vi er her ikke for sjov. Aftalen blev offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende den 13. januar, hr. López Garrido. Det er De ikke ansvarlig for, men hvis De nu siger til os, at De først er nødt til at finde ud af, hvilke sprogversioner der er tilgængelige, så må jeg igen sige, at dette ikke er nogen fritidsforlystelse til fælles glæde for parlamentsmedlemmer og ministre. Dette er et lovgivningskammer, hvor der kræves seriøst arbejde!

Jeg vil nu gerne sige noget til Dem – ikke til det spanske formandskab, men til Rådet – og det er, at den måde, Rådet har behandlet disse sager på, viser, at det ikke tager noget som helst hensyn til Parlamentet. Det er på tide nu, at vi siger til Rådet, at det er slut med disse små julelege. Der findes en seriøs lovgivningsprocedure – i EU betyder det naturligvis, at alle dokumenter og alle sagsakter er til rådighed på alle sprog ved begyndelsen af proceduren, og ikke, at vi er nødt til at lede efter dokumenterne med en pilekvist, efter at proceduren skal forestille at være slut. Det er ikke nogen forsvarlig procedure. Jeg beder Dem nu fortælle os, hvilke sprogversioner der var tilgængelige, da aftalen blev offentliggjort i EU-Tidende den 13. januar. Det er noget, jeg nu formelt anmoder om at få at vide for vores gruppe.

Formanden. – Mine damer og herrer! Efter at hr. Schulz har talt, vil vi nu give ministeren ordet, så han kan give sit sidste svar. Derefter vil vi afslutte forhandlingen.

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Hr. formand! Vi vil informere Parlamentet om alt, det har anmodet om, om sprogversionerne, om hvilke der er tilgængelige osv. Frem for alt vil vi gøre det grundigt og seriøst.

Jeg mener ikke, at Rådet har udsat Parlamentet for en ydmygende behandling, og det har heller ikke på nogen måde nægtet at give Parlamentet oplysninger. Jeg refererer til det svenske formandskab, som på det tidspunkt gjorde, hvad det kunne, for at aftalen kunne fremlægges, men dette var ikke retligt muligt, fordi nogle af sprogversionerne endnu ikke var oversat. Nu hvor Lissabontraktaten er trådt i kraft, vil Parlamentet kunne drøfte denne sag fuldt ud, og Rådet er parat til at give Parlamentet alle ønskede oplysninger og etablere en dialog om sagen.

Jeg mener ikke, at det er at udsætte Parlamentet for en dårlig behandling, og jeg deler derfor ikke hr. Schulz' opfattelse af spørgsmålet. Det vil fakta vise. En fuld tekst vil blive tilgængelig for Parlamentet, som vil kunne forhandle med Rådet om teksten så længe og så indgående, det vil, og Parlamentet vil få det endelige ord i sagen.

Så enkelt er det. Derfor mener jeg, at der ikke er grund til at bekymre sig om, om Rådet tilbageholder oplysninger om noget som helst emne. Rådet tror helt og fuldt på respekten for Unionens grundlæggende rettigheder, og det tror helt og fuldt på respekten for Parlamentet, som repræsenterer EU's befolkning.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet. Jeg vil ikke give ordet til nogen anden om dette emne.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) Det, der refereres til som SWIFT-aftalen (Society for Worldwide Interbank Financial Telecommunication), regulerer videregivelse af data fra det globale netværk af banker. Dagligt kommunikerer 8 000 monetære institutioner fra 200 lande med hinanden via kanalerne i selskabet, som er baseret i Belgien og har datacentre i Nederlandene og USA. Ifølge Kommissionen kan anmodning om data kun vedrøre internationale overførsler, og brug af tjenesten er strengt begrænset til efterretningstjenesternes undersøgelser af terrorisme. Højtstående politikere såvel som kriminaleksperter tvivler imidlertid på, at man i USA udelukkende vil bruge dataene til bekæmpelse af terroristaktiviteter. Misbrug af data, krænkelse af borgerlige rettigheder og videregivelse af data til tredjeparter er alle meget reelle trusler, som kunne blive et resultat af SWIFT-aftalen. Som medlemmer af Europa-Parlamentet må og skal vi afgjort ikke tillade, at denne aftale træder i kraft, eller at data i forbindelse hermed overføres til USA,

og da slet ikke uden Parlamentets godkendelse. En midlertidig ikrafttræden af aftalen indtil forhandlingen i Parlamentet i februar ville udgøre en voldsom krænkelse af det grundlæggende demokratiske princip.

11. Resultaterne af FN's klimakonference i København (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om Rådets og Kommissionens erklæringer om resultaterne af FN's klimakonference i København.

Elena Espinosa Mangana, *formand for Rådet*. – (ES) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg står i Parlamentet i dag for at fortælle Dem om mit syn på resultaterne af konferencen i København og de udfordringer, den giver for både EU og det roterende formandskab, som Spanien har i første halvdel af 2010.

Miljøministrene i EU drøftede disse anliggender udførligt sidste weekend. Jeg vil gerne påpege, at der er bred enighed om vores ønske om at fortsætte fremad, især på tre områder. Disse områder er at bygge på resultaterne af konferencen med henblik på at føre dem ud i livet hurtigst muligt, at styrke resultaternes bestanddele inden for FN og at arbejde for at opfylde vores mål om en global reduktion af emissionerne.

Vi har de samme mål og strategier. Vores mest presserende opgaver vil derfor være at færdiggøre processen for en formel tilkendegivelse af vores engagement, at fastlægge rammer for indsatsområder i lighed med andre industrialiserede landes og vækstøkonomiers rammer samt at gøre brug af alle de værktøjer, vi har til rådighed, både inden for EU og i vores forbindelser med tredjelande.

Konferencen i december – en yderst kompleks konference med vanskelige procedurediskussioner – sluttede med den såkaldte Københavnsaftale. Et stort antal stats- eller regeringschefer og ledere af regionale grupper var personligt involveret i tilvejebringelsen af det dokument, der blev godkendt, og som er et udtryk for viljen hos lande, hvis emissioner i alt er på mere end 80 % af de samlede globale emissioner. Deltagerne omfattede alle de industrialiserede lande, større vækstøkonomier og et betydeligt antal særlig sårbare lande. Det bør også medvirke til, at vi kan imødegå de mange betænkeligheder, som fortsat hæmmer den formelle proces, der skulle føre os frem mod retligt bindende løsninger inden for FN's rammer og helst i Mexico.

Hvad angår aftalens indhold, mener jeg, det er vigtigt at understrege, at vi har en klar opbakning til ikke at lade temperaturen stige med mere end 2 °C. Det er uden tvivl ét af aftalens stærkeste elementer, som også indebærer de bedste muligheder for at opnå resultater, nemlig at alle de industrialiserede lande forpligter sig til at fastlægge et reduktionsmål, som kan gælde på tværs af deres økonomier.

Vækstøkonomierne vil på deres side træffe konkrete og kontrollerbare foranstaltninger, som vil gøre, at de kan reducere væksten i deres emissioner betydeligt. Foranstaltningerne omfatter solidarisk finansiering, der er målrettet mod understøttelse af tiltag nu og på mellemlang sigt i kampen mod klimaændringerne, vejledende elementer i forhold til nye styringsmodeller og mekanismer til fremme af teknologisk udvikling og nedbringelse af de emissioner, der forårsages af skovrydning.

Konferencen i København har vist, at vi befinder os i en ny, international sammenhæng, hvor der kræves forbedringer, hvis vi skal opnå løsninger på globale problemer. De nuværende beslutningsprocesser skal ændres, så de kan afpasses efter de nye tider og behov.

Vi har de værktøjer, vi skal bruge for at handle, nemlig en lovpakke på fællesskabsniveau, en forpligtelse fra allerhøjeste plan til at fremme emissionsreduktioner, international solidaritet og teknologisk fornyelse og samarbejde samt den rigtige, institutionelle struktur i Unionen, som vi skal bruge intelligent under fuld udnyttelse af dens komplementaritet.

Når vi forhandler om og planlægger klimaændringspolitikker, skal vi give ledelsen af Miljørådet større mulighed for at handle udadtil. Desuden bør vi knytte den forestående miljøopgave sammen med vores eksperters holdninger til politikker i forbindelse med økonomi og innovation. Vi bør også skabe bedre sammenhæng mellem vores klimamål og vores udviklings- og velfærdsmodel. Alt dette skal gøres, uden at vi mister det behov af syne, som findes både inden for og uden for EU, og som handler om at styrke den offentlige menings og lovgivernes rolle, idet disse er forpligtet til at investere i en bedre fremtid og til at beskytte offentlige interesser.

Lad os anvende vores kollektive erfaring i EU. For det første skal vi skubbe på for at få et ordentligt svar før 31. januar. Med Københavnsaftalen, som alle, der skal reducere deres emissioner, er omfattet af, er det således muligt at sammenligne de bestræbelser, der skal gøres, en sammenligning, som EU har forlangt. Alligevel er

vi stadig ikke sikre på, hvor stærke andre landes forpligtelser virkelig er. Hvis de viser sig at være utilstrækkelige, må vi fortsat arbejde på at fremme vores samlede reduktioner.

Vi skal også tilvejebringe forhold, der gør, at de elementer, aftalen omfatter, kan bringes i anvendelse hurtigt. Det er helt afgørende, at EU og dens medlemsstater går forrest blandt de lande, der indfrier deres løfter. Af den grund skal vi hurtigst muligt gennemføre overførslen af midler, som er planlagt til perioden 2010-2012.

Vi ønsker at udvikle økonomiske rammer til fastholdelse af vores solidariske forpligtelser over for tredjelande inden for rammerne af Københavns Grønne Klimafond og samtidig skabe forbedringer i regnskabsreglerne og i vores indstilling til både emissionsreduktioner forårsaget af skovrydning og til teknologisk samarbejde. Det er nødvendigt at tilføje følgende elementer hertil: vores egne politikker til opfyldelse af vores mål for emissionsreduktioner på både nationalt og fællesskabsniveau, fremme i form af innovation og intelligent anvendelse af energi, indarbejdning af tilpasningsforanstaltninger for sektorspecifikke politikker og konsekvente handlinger udadtil.

Vi ønsker at arbejde tæt sammen med Kommissionen og Parlamentet om alt dette, idet vi søger at etablere den region i verden, som går forrest i kampen mod klimaændringerne, som har de laveste CO₂-emissioner, som er bedst forberedt til at klare klimaændringernes udfordringer og mest effektiv med hensyn til at gøre dette til en stor styrke, hvad angår innovation og konkurrencedygtighed.

Vores politik om klimaændringerne er et af de væsentligste karakteristika ved den europæiske model. Vi har været foregangsmænd ved at integrere dette princip i vores forslag til at opnå en mere fair og mere bæredygtig udvikling, ikke blot økonomisk, men også socialt og miljømæssigt set, idet vi ved, at vi dermed styrker den internationale sikkerhed. Dette har gjort, at store aktører som f.eks. Kina og USA har sat sig ved det samme forhandlingsbord og fundet frem til afgørende samarbejdsområder.

EU, der er en trofast forsvarer af FN's rolle i forbindelse med løsning af globale problemer, vil også skulle arbejde på andre områder, både bilateralt og multilateralt, formelt og uformelt, ved at hjælpe alle med at se de rigtige muligheder, lytte til vores partnere og arbejde med at konsolidere reaktioner fra sektorerne, som stemmer overens med det, der er nødvendigt for at bekæmpe klimaændringerne.

Vi skal udnytte vedtagelsen af Lissabontraktaten og igangsætningen af de nye institutioner fuldt ud ved systematisk at indarbejde hovedbudskaberne om kampen mod klimaændringerne i vores forbindelser med tredjelande.

Det er ikke nogen lille opgave, vi står over for. Den spanske regering er klar over udfordringens omfang og ønsker at vise her, at den forpligter sig til at skabe så store fremskridt som muligt på de områder, der kan fremme en ambitiøs og bindende aftale i Mexico.

Vi kan ikke forspilde den politiske mulighed, der blev skabt i København, og heller ikke nedsætte vores eller det internationale samfunds forventninger. Vores troværdighed står på spil. Vi er nødt til at stå fast. Med de nye og stærkere magtbeføjelser i Parlamentet, der bringer det endnu tættere på borgerne, vil der blive mulighed for et tættere og mere frugtbart samarbejde.

Jeg vil gerne afslutte min tale med at lykønske alle hermed og minde Dem alle om, at vi nu mere end nogensinde har brug for Deres hårde arbejde og opbakning i det kommende og afgørende halve år.

Olli Rehn, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg takker på vegne af Kommissionen for muligheden for at drøfte resultaterne af FN's klimakonference i København og opfølgningen på Københavnsaftalen. Min kollega Stavros Dimas har bedt mig undskylde på sine vegne for ikke at kunne være her selv i dag, fordi han er syg, hvilket er særlig beklageligt, da dette sandsynligvis ville have været hans sidste optræden i forsamlingen. Jeg meldte mig frivilligt til at træde ind for Stavros i denne meget vigtige forhandling.

Jeg vil gerne udtrykke vores påskønnelse af, at Parlamentet har bakket op om konferencen og spillet en aktiv rolle både før og under selve konferencen. Kontakterne med Deres delegation under hele konferencen viste sig meget nyttige. Særligt har De spillet en central rolle i forbindelse med at udvide vores aktionsradius med nøgleaktører i andre lande og andre regioner.

Jeg tror, vi deler det synspunkt, at resultaterne fra København langt fra lever op til vores mål om en ambitiøs og retligt bindende aftale, hvilket ville være nødvendigt for at holde klimaændringerne under 2 °C. Det er yderst skuffende for os alle, der har kæmpet i årevis for at opnå konkrete, politiske beslutninger om at vende klimaændringerne.

Der var mange årsager til fiaskoen, og jeg vil komme tilbage til dem om et øjeblik. Alligevel kan man måske også konkludere, at aftalen er bedre end slet intet resultat, hvilket ville have været det værste, der kunne ske.

På den ene side, og for at finde noget positivt, anerkendes det i det mindste i Københavnsaftalen, at der er behov for at holde klimaændringerne under 2 °C. I aftalen inviteres de udviklede lande til at specificere emissionsmål for deres samlede økonomi inden 31. januar 2010, og udviklingslandene opfordres til at specificere afbødende foranstaltninger inden den samme dato. Desuden fastlægges der i aftalen et grundlag for en ret betydelig, økonomisk pakke på 30 mia. USD for de næste tre år, og man anerkender et behov på 100 mia. USD årligt indtil 2020.

På den anden side har aftalen alvorlige svagheder. Den omtaler ikke afbødningsmål på mellemlang eller lang sigt. De løfter om reduktion, der er givet indtil nu, er ikke tilstrækkelige til at blive inden for målet på 2 °C. Der er efter min mening desværre kun ringe grund til optimisme med hensyn til at bedre tilbud inden 31. januar – snarere tværtimod. Sidst, men bestemt ikke mindst, er aftalen ikke retligt bindende, og, hvad der måske er endnu mere bekymrende, den indeholder ingen bestemmelser om indgåelse af en retligt bindende aftale i år, hvilket var ét af vores væsentligste mål.

Når vi ser fremad, vil det næste skridt være at sikre, at denne aftale i det mindste bliver funktionsdygtig og kan bane vejen for en ny klimatraktat, hvilket det haster med at opnå enighed om i løbet af i år. Som det allerførste skridt vil det være afgørende at sikre, at alle de vigtigste parter nu tilslutter sig aftalen og meddeler deres mål eller foranstaltninger inden 31. januar. Der skal også sørges for tilstrækkelig finansiering. I den henseende har vi brug for at undersøge, hvordan vi opretter en grøn klimafond. Vi skal også styrke alliancerne med lande og regioner, som deler vores vision om et vellykket resultat af de internationale klimaforhandlinger.

Endelig har vi enorme udfordringer foran os med hensyn til at sikre enheden på EU-niveau, engagere os strategisk med eksterne nøglepartnere og opretholde vores fulde engagement i multilaterale klimaforanstaltninger, men der er meget at lære fra COP15. En iøjnefaldende lektie er i hvert fald, at vi skal lære at tale med én stemme. I København talte Kina, Indien, USA og andre større magter hver især med én stemme, mens EU talte med mange forskellige stemmer. Det samme gælder global økonomisk styring og international sikkerhed. Vi står afgjort ved en skillevej i dag. Enten handler vi beslutsomt og i enhed til fordel for EU's økologiske, økonomiske og politiske opblomstring, eller også risikerer vi økonomisk stagnation og politisk irrelevans.

Lad os betragte København som en foruroligende advarsel om dette scenarie. Vi skal og kan gøre det bedre end dét. Kun hvis vi står sammen, kan det lykkes for os, og jeg ser frem til at arbejde sammen med Dem for at nå dette mål.

Corien Wortmann-Kool, for PPE-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Allererst vil jeg gerne bede Dem hilse kommissær Dimas og takke ham på vegne af Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater) for hans indsats i de seneste år. Også vi er naturligvis skuffede over resultaterne af klimakonferencen, men det er vigtigt ikke at glemme, at der faktisk er taget historiske skridt i relation til visse faktorer, f.eks. klimafinansiering, skovrydning og målet om 2 °C, selv om dette, som De med rette påpegede, ikke er tilstrækkeligt. Naturligvis ville vi have foretrukket noget meget mere ambitiøst – se vores beslutningsforslag – men dette er de indledende skridt, som vi nu må bygge videre på.

Det er yderst vigtigt, at vi foretager en indgående analyse af EU's bidrag til denne konference, da EU var fraværende på det afgørende tidspunkt. Konferencen var måske nok indholdsmæssigt og teknisk set velforberedt fra EU's side, men politisk set var den en katastrofe. EU's politiske optræden var simpelthen ringe. De har ret i at sige, at EU skal tale med én stemme, men det er lettere sagt end gjort. Nu må vi virkelig også gøre brug af de muligheder, den nye Lissabontraktat giver os. To nye kvinder vil, håber vi, snart gå forrest, nemlig fru Hedegaard og fru Ashton. De skal få resten af verden med og bane vejen til Mexico med et stærkt klimadiplomati. PPE-Gruppen ser det som en given ting, at vi skal bibeholde 30 %-målet fra vores beslutningsforslag i november og kombinere dette mål med ambitioner på ikke kun europæisk, men også globalt plan. Vi skal revidere vores strategi, eftersom den ikke fik opbakning. En række af de vigtigste aktører bakkede ikke op om et globalt mål. Vi skal revidere vores strategi, men vi skal også fastholde vores ambitioner.

Marita Ulvskog, for S&D-Gruppen. – (SV) Hr. formand! Konferencen i København var en fiasko. Kløften mellem verdens rige og fattige lande er blevet større, og hverken det svenske formandskab eller den danske statsminister var i stand til at forhindre eller undgå det. Som en parlamentskollega for nylig sagde, var EU fraværende. Efter denne skuffelse er det vigtigt at genvinde initiativet. Dette kan naturligvis ikke opnås ved at nægte at indse, at konferencen i København var en fiasko – hvilket fru Hedegaard, der er kandidat til posten som klimakommissær, har gjort. Det øger kun risikoen for, at fejlene gentages.

Hvordan vil det spanske formandskab og Kommissionen bane vejen for en bindende klimaaftale i Mexico? Vil De sikre finansieringen af de nye klimainitiativer i udviklingslandene, så finansieringen ikke blot bliver en nyindpakket bistand, der allerede er beregnet til bl.a. bekæmpelse af fattigdom? Vil De foreslå, at vores egne emissionsreduktioner øges fra 20 til 30 %? Det ville betyde en genvinding af initiativet. Vil De fjerne udviklingslandenes mistillid ved at bemærke Kyotoaftalens værdi som grundlag for det fortsatte arbejde på at opnå en global klimaaftale?

Corinne Lepage, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, fru minister, hr. kommissær, mine damer og herrer! De omstændigheder, der fik 192 stats- eller regeringschefer til at tage til København, har ikke ændret sig, og fiaskoen i København må helt klart ikke give os anledning til at sænke ambitionsniveauet.

Dog er vi afgjort nødt til at ændre vores strategi. Vi har brug for en ny strategi, som skal være fast, dynamisk og innovativ.

For det første skal den være fast, fordi det er bydende nødvendigt, at vi ikke blot fastholder vores mål, men øger dem, helt op til en 30 % reduktion i emissionen af drivhusgasser. Vi skal fremskynde overgangen i vores industrier til grøn økonomi baseret på energieffektivitet, rene og effektive processer, vedvarende energi og nye synteser mellem informations- og miljøteknologier, for den kamp, der begyndte i København, er også industriens og industriledernes kamp i det 21. århundrede.

Vi er nødt til at have en dynamisk strategi uden på nogen måde at delegitimere FN-processen. Vi skal tage initiativer i forhold til USA og Kina for at kunne forme et muligt grundlag for en aftale i Mexico. Vi må ikke lade det G2, vi så i aktion, blive en realitet, men i stedet sætte os selv i centrum for processen, og det vil kun være muligt, hvis vi taler med én stemme.

Vi skal være innovative, dvs. innovative på CO₂-markederne ved at pålægge en øvre prisgrænse og innovative med hensyn til finansieringsmetoder. Personligt, uden at forpligte min gruppe, mener jeg, at man skal tage fat på spørgsmålet om en CO₂-skat ved vores grænser. Vi skal så genskabe tilliden, hvad angår Afrika, ved at øge den økonomiske støtte, men ikke ved at genbruge officiel bistand og omdøbe den til "CO₂"-midler.

Alt i alt er vi nødt til at gøre en betydelig indsats for at opretholde vores beslutning om at være verdensførende på klimaområdet.

Satu Hassi, for Verts/ALE-gruppen. – (FI) Hr. formand! Af de allerede nævnte grunde er resultaterne af konferencen i København en skuffelse. For første gang nævnes der i FN-dokumentet en opvarmningsgrænse på 2 °C, men de emissionsgrænser, forskellige lande angav i København, svarer til en stigning i den globale opvarmning på mere end tre grader. Sidste gang, temperaturen var tre grader varmere end nu, var havoverfladen 10 meter højere.

Vi må ærligt indrømme, at EU ikke viste det proklamerede lederskab. Det vigtigste, vi kunne have gjort og stadig kan gøre for at lede, er at sigte mod et skrapere emissionsreduktionsmål på mindst 30 %. Vores virkelige mål burde være en reduktion på 40 %, hvis vi skulle tage højde for klimaeksperternes budskab, hvilket vi i grunden burde. Hvis vi nu stopper ved en emissionsreduktion på 20 %, vil det betyde, at EU ikke har ment noget med at erklære den opvarmningsgrænse på 2 °C, den har erklæret i nu mere end 10 år.

Ifølge rapporter, der er bestilt af en lang række regeringer, herunder den nederlandske regering, er en emissionsreduktion på 20 % fjernt fra verdens mest ambitiøse mål. Set i lyset af de oplysninger, vi har nu, vil et reduktionsmål på 30 % koste mindre, end det for to år siden blev anslået, at en reduktion på 20 % ville koste.

I København var der selvfølgelig lande, der ønskede at torpedere forhandlingerne. Hvis EU havde ledet dem, ville det have gjort dette vanskeligt for dem. Denne gang gjorde EU det let for dem ved at blokere den anden forpligtelsesperiode under Kyotoprotokollen, som er yderst vigtig for udviklingslandene. Det ville være konstruktivt at sige, at vi er klar til den anden periode under Kyoto på visse betingelser, og det ville være konstruktivt at forpligte sig til at støtte klimaforanstaltningerne for de økonomisk mindre udviklede landes vedkommende uden at genanvende penge fra udviklingssamarbejde under nye overskrifter.

Fra dette magre resultat er der nu brug for, at vi bevæger os hen imod en ordentlig klimaaftale. Den kan kun være lovlig internationalt set, hvis den forhandles via FN. Vi har også brug en ny slags klimadiplomati. Det er ikke nok, at vores eksperter kan finde vej i den tekniske jungle. Vi har brug for en tålmodig, diplomatisk indsats for at klare blokeringerne og også gøre FN's forhandlingsproces mere funktionsdygtig, så FN f.eks. vedtager afstemningsregler.

Martin Callanan, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg håber, jeg får uret, men det ser for mig i stigende grad usandsynligt ud, at de indledte forhandlinger, som blev fortsat i København, faktisk skulle føre til en retligt bindende traktat med forpligtelse for alle de lande i verden, der har de største emissioner, til at foretage store emissionsnedsækninger.

I betragtning heraf synes jeg, det ville være meget dumt, hvis de af os i EU, der forhandler om disse spørgsmål, ville gå med til endog yderligere emissionsreduktioner. Der er nævnt et tal på 30 %. Fru Hassi nævnte lige nu 40 %.

Når der mangler en global aftale, mener jeg, det ville være vanvittigt af os at gå med til yderligere reduktioner, for så vil vi risikere at belaste vores forbrugere med nogle af de største energiregninger i den udviklede verden og gøre især sværindustrien i EU og store energiforbrugere meget lidt konkurrencedygtige på verdensplan.

Vi har allerede set masser af industri flytte ud af EU og derved selvfølgelig simpelthen flytte emissioner fra EU til Kina, Indien og andre steder. Det er en vanvittig, økonomisk politik, for det gavner overhovedet ikke miljøet. Faktisk har det i nogle henseender en netto-ødelæggende effekt på miljøet, fordi produkterne alligevel blot genimporteres til EU.

Det, vi har brug for, er en omfattende og global aftale. Det går jeg fuldt og helt ind for. Jeg håber, vi kan arbejde hen imod at opnå en sådan aftale, men så længe den mangler, bør vi være meget varsomme med yderligere ensidige nedsækninger i EU.

Bairbre de Brún, for GUE/NGL-Gruppen. – (GA) Hr. formand! Der er et presserende behov for en ambitiøs og retligt bindende traktat.

Ifølge de allernyeste videnskabelige oplysninger skal EU forpligte sig til en emissionsreduktion på 40 % inden 2020 og 80-95 % inden 2050, og et sådant løfte kan man ikke give, hvis man er afhængig af andre folks handlinger.

Alle skal have at vide, hvilke reelle emissionsreduktioner der vil blive tale om, og vi skal have at vide, at udviklingslandene vil få den nødvendige finansiering, så de kan bekæmpe klimaændringerne og deres konsekvenser.

Der er brug for klarhed. Vi har alle brug for klarhed i forhold til, hvem der præcist vil bidrage til denne finansiering, hvor meget hvert udviklet land vil bidrage, og hvordan og hvornår den vil blive bidraget. Den mangel på politisk vilje, der blev vist i København, må ikke gentages.

Og jeg ønsker også kommissær Dimas held og lykke fremover.

Anna Rosbach, for EFD-Gruppen. – (DA) Hr. formand! I forbindelse med COP15 blev der talt meget om såkaldte klimaflygtninge. Mennesker er altid flygtet fra naturkatastrofer, dårlig høst, tørke, oversvømmelse og hunger. Faktum er, at klimaforandringer og deres umiddelbare konsekvenser for mennesker og miljø er et problem, vi er tvunget til at tage stilling til. Men jeg spørger mig selv, om vi gør det på den rigtige måde. Jeg er enig i, at vi skal blive mere bevidste om brugen af ressourcer i vores hverdag og forske i nye teknologier. Men vi må ikke glemme, at vi faktisk allerede har måder til afhjælpning af pludseligt opståede problemer. I forbindelse med COP15 blev der for eksempel skrevet om stillehavsøgruppen Cookøerne. Øernes problemer er, at de er truet af stigende vandstand. Et dige vil kunne beskytte øerne, og et dige er faktisk en særdeles overkommelig investering – blot ikke for en fattig øgruppe. Mens vi i Vesten diskuterer vindenergi, elbil og solenergi og biobrændsel og nye former for affaldssortering i Europas forstæder, forsvinder mange øer ganske langsomt. Derfor spørger jeg: Bør den vestlige verden investere milliarder i klimateknologi, hvis effekt er højst tvivlsom, mens millioner af mennesker kan hjælpes med mere kendte og prisbevidste tiltag? Frem for at skændes om statistikker, beviser og forskning er det nu, vi skal bekæmpe konsekvenserne af klimaforandringerne på verdensplan med konkret handling.

Nick Griffin (NI). – (EN) Hr. formand! Lad os revurdere hele historien om den globale opvarmning efter København, hvor vi ironisk nok fik ikke blot "Climategate II", men også begyndelsen på en af de hårdeste vintre i årtier. Siden da har vi oplevet afsløringen af havniveau-panikken i Potsdam. Goddard-instituttet er blevet fanget i at fikle med temperaturmålinger. Himalaya-gletsjernes forsvinden er blevet afdækket som fantasi. Hr. Pachauri har vist sig at være en profitmager, der tjener på klimaændringerne. Verden undergår en afkøling. Den globale opvarmning er svindel.

Dette er ikke en forbrydelse uden ofre. CO₂-skatterne driver brændstofpriserne i vejret og slår gamle folk ihjel, mens vi taler her. De milliarder, der spildes på forskning i dette ikkeeksisterende problem, kan vi ikke

bruge på at nedkæmpe virkelige svøber som f.eks. Alzheimers eller gøre en ende på virkelige miljøkatastrofer som f.eks. skovrydningen. Handel med CO₂-kreditter giver milliarder i indtjening til børshajer på bekostning af familier, der lever i fattigdom. Tabet af landbrugsjord til biobrændstoffer har allerede medført en fordobling af verdensfødevarepriserne, så millioner sulter, mens grådige selskaber får endnu større profitter.

De, der fremelsker det uvidenskabelige vrøvl om menneskeskabte klimaændringer – Shell, Monsanto, de internationale banker, Bilderberg "one-worlders", kulmilliardærer og deres nyttige idioter på venstrefløjen – kører det største svindelshow i menneskehedens historie. De må og skal stå til regnskab, lige så vel som deres samarbejdspartnere på steder som her bør gøre det.

Peter Liese (PPE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! I København og efter konferencen er der blevet sagt meget om ændringer i FN-bestemmelserne. Jeg foreslår, at vi ændrer bestemmelserne her i Parlamentet, så de, der hører til i de marginale grupper, som f.eks. hr. Griffin, ikke taler i begyndelsen, men først helt til slut, hvilket er deres rette placering i dette politiske spektrum, i hvert fald i første runde.

København var selvfølgelig skuffende. Mange af vores krav og borgernes forventninger blev bestemt ikke indfriet. Jeg vil gerne tilføje én ting til det, der allerede er blevet sagt. Vi ønsker en international aftale om emissioner fra luft- og havtransport. Desværre skete der absolut ingen fremskridt i København på dette område. Det blev ikke engang nævnt i Københavnsaftalen. Det er et skuffende resultat, især da vi ved, at for hvert år, vi mister, vil vi naturligvis være nødt til at yde en endnu større indsats. Jo senere, vi begynder, jo skrapere og kraftigere er vores indsats nødt til at være, og for hvert år, der går, vil det selvfølgelig blive vanskeligere. Det er som en alvorlig sygdom, jo tidligere, den bliver behandlet, jo mildere behøver behandlingen at være. Derfor er det en skuffelse.

Ikke desto mindre bør vi ikke se på det fra et ensidigt negativt synspunkt. I morges blev jeg spurgt, om emnet klimaændringer nu var dødt rent politisk. Det er det ikke. Det skal fortsættes, og det er også, hvad borgerne forventer af os. Vi bør se på de positive ting, der faktisk skete i København. Jeg vil tage to små eksempler, nemlig forpligtelsen fra to udviklingslande, Maldiverne og Costa Rica, til at blive klimaneutrale inden for de næste 10 år. Hele verden – Europa og resten af verden – kan følge deres eksempel. De er små stater, men hvis vi ser på en stor stat som f.eks. Brasilien, er det også bemærkelsesværdigt, hvad der foregår dér.

Derfor bør vi analysere vores fejltagelser og ikke være så arrogante, at vi bare bliver ved som før. Vi skal dog heller ikke klæde os i sæk og aske, men slå følge med dem i verden, der ønsker at skabe fremskridt med hensyn til at beskytte klimaet. Kampen skal ikke længere stå mellem industrialiserede lande og udviklingslande, men mellem lande, der har forstået, hvad det hele drejer sig om, og resten af verden. Forhåbentlig vil den sidstnævnte gruppe blive mindre og mindre.

Jo Leinen (S&D). – (DE) Hr. formand, fru Espinosa! I sidste uge deltog jeg i det uformelle miljørådsmøde i Sevilla. Det var den første rådssammensætning under det spanske formandskab. På grund af et trist familieanliggende kunne De, fru rådsformand, jo ikke deltage, men Deres statssekretær Teresa Ribera repræsenterede Dem på fremragende vis. Under hele mødet, som var yderst veltilrettelagt, fremgik det spanske formandskabs engagement i sagen tydeligt.

Så vidt, så godt. Resultatet af dette rådsmøde var dog ikke særlig tilfredsstillende. Ministerrådet var splittet og uden nogen form for retning. Der er absolut ingen enighed blandt medlemsstaterne om, hvad vi skal gøre nu. Det er ikke noget godt tegn. Det er Deres job og Deres ansvar at finde fællesnævneren blandt de 27 medlemsstater.

Efter min opfattelse er vi nødt til at gøre tre ting i EU efter København. For det første skal vi tilbageerobre den førende rolle, hvad angår global miljøbeskyttelse. For det andet skal vi vise troværdighed i relation til de løfter, vi har givet, og for det tredje har vi et presserende behov for at vinde nye partnere, før vi når til Mexico.

Med hensyn til at tilbageerobre den førende rolle er jeg enig med alle, der har sagt, at vi fortsat bør fremføre vores løfte om at reducere CO₂-emissionerne med 30 %. Jeg vil gerne se os specificere dette 30 %-mål for FN's sekretariat i Bonn den 31. januar, ikke det gamle 20 %-mål. Hvis vi gør os selv afhængige af, at andre træffer sammenlignelige foranstaltninger, vil det tage en evighed, og der vil heller ikke komme noget ud af Mexico.

Med hensyn til at vise troværdighed skal de 7,2 mia. EUR faktisk realiseres før Mexico. Landene i Afrika skal kunne se, at de første foranstaltninger allerede er i gang.

Endelig håber jeg, hvad angår det at vinde partnere, at vi kan udvikle et diplomati for klimabeskyttelse, og at vi med hjælp fra især Den Afrikanske Union kan finde tilstrækkelig mange partnere, herunder i Latinamerika og Asien, til at der kan opnås en global aftale i Mexico.

Chris Davies (ALDE). – (EN) Hr. formand, samarbejdskolleger! Vi skal videre fra København. Sandheden er, at vi ikke kender vejen. Vi famler rundt i mørke. Jeg tror, at vi simpelthen bare skal udforske enhver mulighed og håbe, at én eller flere af dem vil bringe os videre.

Men jeg er sikker på, at vi skal forsøge at fastholde vores ambitioner og bevare lederskabet. Hvad dette angår, skal der træffes en afgørende beslutning inden for de næste 14 dage, og jeg vil gerne vide, hvad formandskabet vil gøre for at få det til at falde på plads.

40 % af vores emissioner stammer fra afbrænding af fossile brændstoffer i vores kraftværker. Derfor anses udvikling af en teknologi til CO₂-opsamling og -lagring for så vigtig. Derfor var Rådet for tre år siden enig i, at vi skal forsøge at bygge op til 12 demonstrationsprojekter inden 2015. For et år siden blev vi enige om en metode til finansiering af disse projekter, nemlig at bruge 300 mio. fra emissionshandelssystemet. Det tog tre måneder for den idé at komme fra Parlamentet og at få Rådet til at acceptere at låse døren op, men 12 måneder senere er vi stadig ikke blevet enige om, hvordan vi skal vælge projekterne eller bruge pengene. Kommissionen har endelig fremlagt et udkast til beslutning og foreslår blot otte CCS-projekter. Med den tidsplan, Kommissionen anbefaler, vil det være umuligt at nå at bygge dem alle inden 2015. Så kommissær Rehn er på pinebænken. Jeg håber, nogen vil give ham et notat inden afslutningen på forhandlingen, så han kan forklare manglen på ambitioner i dette dokument.

Men der skal være enighed om, at uanset dokumentets utilstrækkelighed er vi nødt til at komme videre. Det vil blive forhandlet på et møde i Rådets Udvalg for Klimaændringer den 2. februar, og der er modstand fra nogle medlemsstater, som modsætter sig, at Kommissionen har det endelige ord at skulle have sagt, hvad angår udvælgelse af projekter samt anvendelse og fordeling af pengene.

Dette møde bliver den første lejlighed for EU siden København til at vise, om Unionen bevæger sig fremad og træffer praktiske foranstaltninger, eller om den bevæger sig baglæns. Det er en afgørende test for både Kommissionen og formandskabet.

Så mit spørgsmål til ministeren er, om formandskabet vil sikre, at vi opnår enighed på dette møde, eller om De ikke vil leve op til Deres ansvar?

Bas Eickhout (Verts/ALE). – (NL) Hr. formand! Lad det stå helt klart: København var en fiasko. Faktisk var der tre virkelige tabere efter topmødet, nemlig FN, EU og klimaet. Det er derfor yderst vigtigt, at gøre disse tre tabere til sejrherre i 2010 på vej til Mexico. For at opnå det skal der ske tre ting. Den første er, at EU virkelig skal tale med én stemme, som kommissær Rehn allerede har sagt, men – og dette vil jeg sætte pris på at få et specifikt svar på – hvem skal gøre det? Hvem skal tale på EU's vegne i Mexico?

For det andet skal EU i forhold til FN også bevise sit lederskab i forhandlingerne, hvilket betyder, at man ikke længere kun skal kigge mod USA og Kina, men i stedet hovedsagelig mod de lande, der deler vores ønske om handling på klimaområdet, som f.eks. Den Afrikanske Union, Mexico, Brasilien og Sydafrika. Vi bør udvide den gruppe af lande, som vi ønsker at indgå en aftale med.

For det tredje er der klimaet. Det er rigtigt, at vi enedes om 2 °C, men dette tal betyder også noget. Videnskaben fortæller, at 2 °C betyder, at de rige lande skal reducere deres CO₂-emissioner med 40 %. Derfor skal EU nu love 30 %. Den 31. januar vil EU få endnu en chance for at bevise sit lederskab ved at tilkendegive 30 %, og jeg beder om, at EU tilbyder dette tal. Jeg vil sætte pris på Deres svar på dette forslag, da det er den eneste måde at vise lederskab på og gøre 2010 til FN's, EU's og klimaets år.

Derk Jan Eppink (ECR). – (EN) Hr. formand! Jeg støtter miljømålene for 2020, men jeg er alvorligt i tvivl om nogle metoder. Konferencen i København var et godt eksempel på en dårlig metode. Og hvad lærte vi af den?

Konferencen var for omfattende til at være produktiv. En rockkoncert for 50 000 mennesker er mulig, det er et møde ikke. For det andet blev EU snøret af Kina og Indien, og USA fulgte trop. I stedet for at være en afgørende aktør, var EU en forvirret tilskuer.

Hvad bør vi gøre? Jeg mener, vi skal revurdere den form, vi anvendte, hellere et G20 end et arrangement af Woodstock-dimensioner. Dernæst skal vi holde op med at være moralske og arrogante og fortælle Kina og Indien, hvad de skal gøre. At indføre væsentlige barrierer for at straffe begge lande ville være katastrofalt.

Tværtimod bør EU revurdere sin egen holdning, som i sidste ende vil underminere vores egen vækst og beskæftigelse.

Endelig er der brug for seriøs forskning i bevismaterialet. "Climategate" var allerede en påmindelse, og påstanden om, at gletsjerne i Himalaya er ved at trække sig tilbage, synes nu at være baseret på spekulation. Nogle medlemmer af IPCC forudsiger nu ligefrem global nedkøling.

Vi har brug for objektiv og upartisk, videnskabelig forskning, ikke politisk aktivisme, der er styret af dagsordener. Hvad er sandt, og hvad er ikke? Det ved vi simpelthen ikke i øjeblikket, og jeg mener, at vi først må have fakta på plads. Jeg håber, at kommissæren og ministeren vil se på disse spørgsmål med åbent sind.

FORSÆDE: Miguel Angel MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Næstformand

Sabine Wils (GUE/NGL). – (DE) Hr. formand! FN's klimakonference mislykkedes på grund af de industrialiserede nationers stejle politiske interesser. Resultatet er, at eksistensgrundlaget er sat på spil for milliarder af mennesker i udviklingslandene og østater, der er i fare for at blive oversvømmet.

Der er ingen aftale om, hvordan vi effektivt kan begrænse en yderligere opvarmning af planeten. EU spillede spillet under hensyntagen til dens nationale virksomheders interesser og de store koncerners avancer. Målet for en reduktion af drivhusgasemissionerne i EU-medlemsstaterne på i alt 30 % inden 2020 blev ikke fremlagt tidligt nok.

At gøre bedre klimabeskyttelsesmål afhængige af andre staters forudgående indrømmelser er at rafle om menneskehedens fremtid. Fakta er klare: I 2007 var CO₂-emissionerne pr. person 4,6 t i Kina, i Tyskland var de 9,7 t, og i USA var de 19,1 t. Vi har et presserende behov for klimaretfærdighed for hele menneskeheden. Næste år i Mexico City må og skal de industrialiserede nationer og vækstøkonomierne nå til en bindende aftale med specifikke og ambitiøse mål.

Godfrey Bloom (EFD). – (EN) Hr. formand! De kan naturligvis se, at jeg er skeptiker, eftersom jeg ikke klæder mig som et fugleskræmsel.

Som mange af Dem gjorde, kæmpede jeg mig vej frem gennem snestormen i København. Det er interessant, ikke sandt, at vi har indtil nu haft den koldeste vinter i London i 30 år? Det samme gælder i Polen, Korea og Kina. Vi har haft de koldeste temperaturer i Florida, Arizona, Texas – den første sne i Texas i vistnok 100 år. Men selvfølgelig, som Giles Coren ved London Times sagde, du godeste, vi forstår det ganske enkelt ikke – selvfølgelig er det det, den globale opvarmning egentlig handler om. Vi skal vænne os til frostgrader.

Vi har set Al Gores hockeystav, som vel stadig vises i de statslige skoler i London – Al Gore, sælger af slangeolie, svindler! Vi har set professor Jones fra universitetet i East Anglia – svindler! Og nu – De ved ikke noget om det endnu, for det har været holdt uden for offentlighedens søgelys – den nationale klimadatabase i New Zealand. Jeg har tallene her – alle falske.

Hvornår vågner De alle op? Fup, fup og fiduser!

(Taleren indvilligede i at svare på et spørgsmål, jf. proceduren med blåt kort, i henhold til artikel 149, stk. 8)

Chris Davies (ALDE). – (EN) Hr. formand! Ifølge hr. Bloom er al videnskab om klimaændringerne tilsyneladende vrøvl, fordi vi har haft en kold vinter.

Jeg gad vide, om hr. Bloom gerne vil fortælle Parlamentet om forskellen mellem klima og vejr.

Godfrey Bloom (EFD). – (EN) Hr. formand! Klimaet, hr. Davies, er, hvad vi alle skal finde os i.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Hr. formand! Jeg har overraskende nyt til Dem, fru minister. Klimakonferencen i København er overstået. De taler om mål og illusioner, som om arrangementet stadig ventede forude. Det sluttede som en fiasko. Der blev ikke undertegnet nogen bindende aftaler. Eksemplet med Kyoto viser, hvad voluntarisme betyder. Vi er alle klar over værdien af USA's tilsagn, men det er også værd at nævne Canada. Canada undertegnede Kyotoaftalen og øgede derefter sine CO₂-emissioner med 26 % uden nogen konsekvenser. København er et klart budskab om den verden, vi lever i.

Verden i dag styres af økonomisk fundamentalisme. Hver gang samfundets interesser står over for den globale økonomis interesser, er det altid den sidste, der vinder. Selvfølgelig er der bag den globale økonomi en lille

magtelite. For at standse uoprettelige klimaændringer vil det være nødvendigt at ændre et andet klima. Vi er nødt til at ændre det politiske og moralske klima. Indtil vi gør det, og så længe mennesker tjener økonomien og ikke omvendt, indtil den økosociale markedsøkonomi bliver det bærende princip, er alle lignende konferencer dømt til at ende i fiasko.

Richard Seebler (PPE). – (DE) Hr. formand! Hvis vi kan lære noget af København, er det realitetssans. Jeg husker stadig den forhandling, vi havde her i Parlamentet før København. Alle glødede af optimisme, men det fusede ud. Det var en international konference med sine egne regler, og det er meget lidt, vi kan opnå med god vilje alene. Lad os derfor tackle de næste forhandlinger i Mexico med den nødvendige realitetssans.

Hvis vi skulle vurdere København, må vi være fair og sige, at så slemt var det ikke, for resultatet kan tjene som grundlag for forhandlingerne i Mexico, og i det mindste blev der opnået noget. Den største skuffelse for os europæere må være, at vi – EU – ikke var til stede, da det endelige dokument blev udarbejdet. Det må give os anledning til eftertanke, fordi vi altid understreger, at vi ønsker at påtage os en ledende rolle i den globale kamp mod klimaændringerne.

Hvorfor er det sådan? Først og fremmest fordi vi med vores 14 % CO₂-emissioner sandsynligvis ikke er blandt de lande, der har størst udslip. USA og Kina tilsammen tegner sig for næsten halvdelen. I EU taler vi imidlertid ikke med én stemme. Det seneste Miljøråd viste meget tydeligt, hvor forskellige holdningerne er dér. F.eks. anskuer mange medlemsstater problemet meget forskelligt fra flertallet her i Parlamentet.

Imidlertid er en anden grund bestemt, at vi europæere ikke er så gode, som vi altid hævder at være. Hvis vi fjerner disse rene udviklingsmekanismer, med andre ord disse fælles gennemførelsesforanstaltninger, og de andre foranstaltninger fra ligningen og kun tager vores egne foranstaltninger til reduktion af CO₂-emissionerne i betragtning, kan vi se, at vores balance ikke er så god, som vi hævder.

For det tredje må vi også sige, at andre lande og andre regioner i verden har en forskellig tilgang til dette problem. Vores store mål er en retligt bindende aftale. Kina og USA er imidlertid ved at vælge en anden vej.

Generelt har vi brug for at overveje, om ikke vi bør være mere fleksible i vores forhandlinger, for det er vigtigt at samarbejde om at bekæmpe fænomenet klimaændringer. De metoder, vi anvender for at opnå dette, kunne dog være nogle ganske andre.

Dan Jørgensen (S&D). – (DA) Hr. formand! Jeg kunne godt tænke mig at spørge de klimaskeptikere, som er til stede her i salen: Hvis ni ud af ti læger siger til Dem, at de er over halvfems procent sikre på, at De er alvorligt syge, men at de har noget medicin, der kan kurere sygdommen, noget medicin uden bivirkninger, vil De så ikke tage den medicin? Selvfølgelig vil De det. Tilsvarende burde verden selvfølgelig reagere i København. Tilsvarende burde verden selvfølgelig reagere, når over halvfems procent af de førende forskere på området i verden siger, at den globale opvarmning er reel, og at den er menneskeskabt. Derfor burde EU også vise lederskab. Det er klart, at vi kan kritisere USA. Det er klart, at vi kan kritisere Kina for, at de ikke havde den politiske vilje, der var nødvendig i København. Men i dette hus må vi gribe i egen barm, må vi være kritiske over for EU's manglende indsats. EU kunne have gjort to ting, og EU bør gøre to ting frem mod mødet i Mexico. Vi bør for det første være førende, når det handler om at forpligte os til reduktionsmål. Det vil sige gå fra de tyve til tredive procent lovede reduktioner i år 2020. Vi bør for det andet sætte beløb på den finansiering, vi er villige til at byde ind med, på den langsigtede finansiering af tilpasning til de klimaforandringer, vi ved kommer. Endelig er det klart, at det også vil have en effekt, hvis vi taler med én stemme, fordi vi på den måde vil være bedre i stand til at forhandle på en rationel entydig måde, end det skete i København. Hr. Callanan fra Den Konservative Gruppe sagde:

at det ville være vanvittigt at øge ambitionsniveauet i den nuværende situation.

Nej, hr. Callanan, det ville være vanvittigt ikke at øge ambitionsniveauet.

Lena Ek (ALDE). – (SV) Hr. formand! Konferencen i København var utvivlsomt en stor skuffelse, men nu er det vigtigt at se fremad. Det gør vi liberale, og jeg håber, at vi kan gøre det sammen i EU. Vi har brug for en strategi og en "dagsorden efter København". Et vigtigt redskab til at opnå dette er en fortsat investering i emissionshandelssystemet. EU bør straks indlede forhandlinger med USA om at integrere det system, der er under udvikling i USA, med EU's system. Et transatlantisk marked for CO₂-emissioner kunne være begyndelsen på et globalt marked.

Hr. Rehn holdt en ekstremt god indledende tale. Han har helt ret i sin konklusion. EU skal tale med én stemme i disse forhandlinger. Vi skal imidlertid huske, at med Lissabontraktaten kan Parlamentet nu få indflydelse

på, hvordan disse beslutninger træffes. Parlamentet skal inddrages i det forberedende arbejde, eftersom vores godkendelse er en forudsætning for en endelig aftale.

Inden for EU skal vi samtidig fortsat styrke vores eget CO₂-marked og holde op med at forære handelsrettigheder væk. Vi skal investere i ny teknologi, og for det tredje skal vi fastsætte en mindstepris for CO₂. Klimamålene kan nås ved hjælp af markedsmekanismerne, ikke ved hjælp af mere bureaukrati.

Hvis vi nu lægger konferencen i København bag os, begynder på en frisk og lægger al vores energi i fremtidige tiltag, så er det første, vi skal fokusere på, EU 2020. Tiltagene er indeholdt deri, og vi har brug for grundigt udarbejdede forslag, hvad angår energieffektivitet, og hvordan vi investerer i ny teknologi. Vi har brug for en strategi for klimajob. Endelig, og det vil jeg gerne sige klart, har vi brug for en 30 %-reduktion i CO₂-emissionerne, hvis vi ønsker ikke blot at vinde kampen for klimaet, men også kampen om markedet.

Yannick Jadot (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand! Jeg har været meget overrasket over den selvtilfredshed, De viser, fru Espinosa, med hensyn til EU's ageren på klimaområdet. Det er sandt, at EU har arbejdet mere og bedre i de sidste 10 år end de fleste andre lande i verden, men EU's lederskab led helt klart fiasko i København.

I København så vi også EU blive til en blot og bar kombination af EU's stats- eller regeringscheferes personlige kommunikationsstrategier, og i den forbindelse vil jeg gerne specifikt nævne hr. Sarkozy, fru Merkel og hr. Brown. Under disse omstændigheder er det selvfølgelig let at kritisere FN-processen. Det er rigtigt, at FN-systemet er kompliceret, og at G20, hvor aftalerne er meningsløse, men hvor der er mulighed for større PR-stunts, er meget enklere.

Det betyder, at i EU i det næste år skal arbejde mere og bedre. Vi har i øjeblikket et 20 %-mål. Imidlertid betyder 20 % faktisk, at vi gør mindre i de næste 10 år, end vi har gjort i de seneste 10 år. Det betyder en forringelse af EU's klimabejstræbelser. Det er ikke kun absurd i relation til klimaet, hvor videnskabsfolk fortæller os, at vi er nødt til at nå et 40 %-mål, det er også absurd i relation til vores økonomi og job.

Undlad derfor venligst, fru Espinosa, at reducere EU's klimaambitionsniveau til den laveste fællesnævner, til de målsætninger, der er fremført af formand Barroso, som ikke ønsker at give sig med hensyn til tallet på 20 %, eller til dem, der er fremført af Italien og Polen, som snart vil benægte eksistensen af klimaændringerne. Læs igen Parlamentets beslutningsforslag, og gå straks og ubetinget ind for 30 %.

Konrad Szymański (ECR). – (PL) Hr. formand! Vi er nødt til at acceptere den kendsgerning, at med undtagelse af adskillige EU-stater er der ingen, der ønsker at betale for begrænsninger i CO₂-emissionerne eller at skære ned på deres energiforbrug. Det er endda værre endnu. Under anvendelse af irriterende antikonkurrence retorik ønsker nogle udviklingslande at blive rige på det her, samtidig med at det er dem, der udleder mest kuldioxid i atmosfæren. Afrikanske lande, Kina og Indien ønsker fortsat at være undtaget fra det internationale emissionsovervågningssystem, mens de samtidig modtager milliarder af euro til rene teknologier. Det er en holdning, vi ikke kan forsvare over for vores skatteborgere. Efter konferencen i København må vi få det ind i vores hoveder, at EU ikke kan bære disse omkostninger alene. For det første fordi vi, hvis vi handler på egen hånd, vil sinke væksten i vores egen økonomi endnu mere og ramme vores borgeres velstand. For det andet fordi vi, hvis vi handler på egen hånd, ikke vil kunne ændre noget som helst i relation til emissioner, fordi vi allerede har formået at begrænse vores egne emissioner.

Elie Hoarau (GUE/NGL). – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Selv om København var en fiasko, var mobiliseringen af ngo'er enestående, og den viste, at der virkelig er international opbakning om klimaretfærdighed.

Fra nu af vil det være indlysende, at man i den fortsatte forhandlingsproces som førsteprioritet skal tilgodese de små, sårbare østaters og Afrikas interesser. Det vil også være afgørende at sikre, at de 100 mia. USD, man bekendtgjorde i København, rent faktisk kommer oven i de tilsagn, der er givet inden for området for officiel udviklingsbistand.

Endelig skal vi huske på, at vi har meget kort tid at handle i, før konsekvenserne af klimaændringerne bliver uoprettelige. 2010 er vores sidste chance, hvis vi ønsker en reel succes i Mexico City.

Oreste Rossi (EFD). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Sig ikke, at vi ikke advarede Dem om det. Den beslutning om COP15, som Parlamentet vedtog, var ikke andet end varm luft.

Vi bad om for meget, og vi opnåede ingenting. Ordene kommer ikke fra Liga Nord, men fra Ivo de Boer, FN's klimachef på klimakonferencen, som ikke var en egentlig katastrofe, selv om aftalen blot er en

hensigtserklæring. Den tekst, som forhindrede, at COP15 sluttede helt uden resultater, og som man blev enige om efter et forhandlingsmaraton af i sandhed hidtil uset varighed og intensitet, indeholder meget lidt substans.

Københavnsaftalen, som blev indgået mellem USA's præsident Obama, Brasiliens præsident Lula, Kinas premierminister Wen Jiabao, Indiens premierminister Singh samt Sydafrikas præsident Zuma og påtvunget alle de andre lande, er ikke engang blevet formelt vedtaget. Efter at otte lande forkastede aftalen, som derfor ikke kunne vedtages, tog forsamlingen af 192 deltagende stater blot aftalen til efterretning.

Historien om global opvarmning er spild af tid. Siden december har man i aviser og nyhedsudsendelser på tv kunnet læse og se, at Europa er begravet i kulde. Lad os undgå nytteløse og kostbare spekulationer over klimaet.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Det eneste konkrete resultat af klimakonferencen i København var begrænsningen af den globale opvarmning til 2 °C. De tiltag, der er nødvendige for at opnå det, er imidlertid forblevet et mysterium. Dette minimale kompromis er en skuffelse for os, især fordi det nu er op til hver enkelt stat at beslutte, om man vil acceptere aftalen om klimabeskyttelsesmål. Tiden er virkelig ved at løbe ud. Nu er det op til os at beslutte, hvad der så skal ske. Vi skal fremme en bæredygtig udvikling, der beskytter klimaet, og som gør, at vi kan udnytte ressourcerne på vores planet ansvarligt i forhold til både os selv og fremtidige generationer. EU og dens medlemsstater skal udvikle deres ledende rolle i verden inden for grønne teknologier. Så vil vi i det mindste have gjort en begyndelse.

Rachida Dati (PPE). – (FR) Hr. formand, fru minister, hr. kommissær! Det kan ikke være undgået nogens opmærksomhed, at København blev en spildt mulighed. Imidlertid – og ja, jeg gentager Deres ord her, hr. kommissær – var der dog to gode ting ved konferencen. Den første var, at den mobiliserede mange flere stats- eller regeringschefer, end Kyotokonferencen gjorde. Den anden er, at den satte vækstøkonomierne i stand til at drage fordel af økonomiske tilsagn, der er specielt rettet mod at hjælpe dem med at bekæmpe den globale opvarmning.

Hvad skal EU så gøre nu? Den skal selvfølgelig fortsætte sit fremragende arbejde for at reducere drivhusgasemissionerne, for sandheden er, at EU allerede har været ekstremt dydig. Hvad angår reduktionsmålet på 8 % i henhold til Kyotoaftalen, har virksomhederne i EU opnået en reduktion på knap 13 %. De sidstnævnte har derfor selv vist, at de er ekstremt dydige og meget engagerede i miljøbeskyttelse. Denne kamp og denne dydige holdning skal imidlertid bestemt ikke indgå i en kontekst med unfair konkurrence. Som jeg fortalte Dem ved høringen, hr. Rehn, kan alt dette kun indgå i en kontekst med fuldkommen fair konkurrence. Vi skal afgjort overveje at indføre en CO₂-skat ved EU's grænser, for vi kan ikke opgive vores virksomheder og dermed vores job på grund af fuldkommen unfair konkurrence til fordel for lande, som ikke viser nogen respekt for eller ikke anvender de samme standarder for miljøbeskyttelse og reduktion af drivhusgasser. Jeg finder det derfor absolut afgørende – og her gentager jeg min parlamentskollega fru Lepages ord – at vi på et tidspunkt i fremtiden overvejer at indføre en CO₂-skat ved EU's grænser.

For det andet var jeg ret begejstret over at erfare under høringerne, at kommissær Tajani ikke har udelukket, at man vil udføre en konsekvensanalyse af muligheden for at pålægge denne CO₂-skat ved EU's grænser. Derfor tror jeg, at vi lidt efter lidt vil vinde denne kamp, for det er vigtigt at beskytte virksomhederne og jobbene i EU.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Hr. formand, fru Espinosa! Vi ville afgjort have foretrukket at holde dagens forhandling under andre forhold, hvor vi ville skulle vurdere en global, retligt bindende aftale og beslutte, hvad vi som Den Europæiske Union derefter skulle gøre. Som forholdene nu engang var, var resultaterne fra København desværre noget under pari. Det er den første hovedårsag til, at vi udtrykker vores skuffelse.

Den anden årsag til, at vi udtrykker vores skuffelse, og som især berører os som Europa-Parlamentet, er den ringe figur, EU gjorde på konferencen i København. Hvor man ville have forventet, at EU på det første globale topmøde efter Lissabontraktatens ikrafttræden ville have sat sig i spidsen for en indsats for at opnå en ny, ambitiøs og væsentlig, global aftale om bekæmpelse af klimaændringerne, overværede vi og EU's borgere et splittet show, hvor nogle af Europas ledere spillede deres eget spil, og EU spillede rollen som biperson og tilskuer. Det er ikke den rolle, vi kunne ønske os, og ikke den rolle, der passer sig for os.

Hvad skal der gøres nu? Vi opfordrer Kommissionen og Rådet til at vise, at de kan leve op til jobbet og sikre EU en ledende rolle i dette nye forsøg. Jeg vil gerne minde Dem om, at det ikke kun er et spørgsmål om at begrænse klimaændringernes virkninger. Udfordringen er meget bredere. Den går ud på at skifte til en ny

udviklingsmodel, en grøn udviklingsmodel, som vil være EU's svar på behovet for at skabe nye job, støtte konkurrenceevnen i EU's økonomi og befæste EU's førende rolle i den nye orden.

Fiona Hall (ALDE). – (EN) Hr. formand! Resultatet i København var dybt skuffende, men nu må vi bevæge os fremad. EU skal nu forpligte sig til en emissionsreduktion på 30 %, af tre grunde.

Den første er ganske enkelt, at en reduktion på 30 % knap nok fordrer en større indsats nu end den oprindelige reduktion på 20 %, ganske enkelt på grund af faldet i den økonomiske aktivitet på grund af lavkonjunktoren.

For det andet ville man ved at holde igen nu miste den drivkraft, som er opbygget i de nye grønne industrier. Vi kan ikke "forpligte os halvt" til at investere i vedvarende energikilder og transportformer med lav CO₂-emission. Der er omfattende infrastrukturanlæg, der skal på plads, hvad enten det drejer sig om et supernet i Nordsøen eller om noget mindre omfattende som f.eks. plugin opladningsstationer til elbiler. Hundreder, ja tusinder af nye job står på spil, måske 70 000 job i relation til havvindmølle-industrien alene i Storbritannien, men disse job, som er så nødvendige, for at økonomien kan komme på fode igen, kan kun skabes, hvis der findes en klar køreplan frem mod et CO₂-neutralt EU i 2050.

Der skal være et fast grundlag for investeringerne, og vi skal være klar over, at EU er i fare for at miste sin position som førende inden for vedvarende teknologi. I både USA og Kina vokser industrierne inden for vedvarende energi meget hurtigt. Hvis vi tøver nu, vil disse nye, grønne job flytte til andre kontinenter.

Endelig har vi brug for den 30 %-reduktion, for det meste af det ekstra tilsagn kan let opnås via øget energieffektivitet. Ikke at gøre mere med hensyn til energieffektivitet ville under alle omstændigheder være vanvittigt. Energieffektivitet betyder økonomisk effektivitet. Det betyder lavere energiregninger, ikke højere, og det forbedrer energiforsynings sikkerheden. Uanset hvilke tal, der lægges på bordet af andre parter den 31. januar – og måske bliver vi behageligt overrasket – skal EU derfor nu forpligte sig til en 30 %-reduktion.

Ivo Strejček (ECR). – (CS) Hr. formand! Når man vurderer konferencen i København og dens resultater, bør man bruge sin sunde fornuft og se igennem prismet med mængden af tilgængelige miljømæssige og økonomiske data, der bekræfter, at der ikke findes nogen global opvarmning, og gør der alligevel, er den fuldstændig uden for menneskelig kontrol og forårsaget udelukkende af naturens kræfter. Forresten erfarede vi i sidste uge, at en betydelig del af de miljødata, som Det Mellemstatslige Panel om Klimaændringer har anvendt, var blevet enten bevidst forfalsket eller misfortolket. Set i det lys er det rart at se, at konferencen i København blev en fiasko. Jeg håber virkelig, at denne fiasko først og fremmest vil medføre, at man bevæger sig væk fra de aggressive, såkaldte grønne politikker. For det andet, at politik igen vil komme til at handle om ægte spørgsmål, der virkelig bekymrer mennesker i den aktuelle økonomiske konjunkturedgang. For det tredje vil det forhindre, at skatteborgernes penge spildes på kontroversielle grønne projekter. For det fjerde vil det give plads til en saglig debat om en rationel, effektiv og billigere energiforsyning, og vi vil opleve, at kerneenergi får en renaissance. Når jeg møder mine vælgere, ryster de på hovedet i vantro over de emner, vi drøfter her, hvor vi forsømmer at behandle deres virkelige problemer.

Marisa Matias (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! På trods af den hastende karakter var det, vi oplevede i København, adskillige skridt baglæns. Det er rigtigt, at København mobiliserede flere statsledere end Kyoto, men der blev også skabt flere splittelser, og resultatet blev, at enhver var sig selv nærmest, og at hver stat kan fastsætte sine egne mål og endda på frivillig basis.

Vi bør bemærke, at vi har et reduktionsmål på 2 °C og finansieringsmål uden nogen som helst forklaring. De kan ikke betragtes som nogen trøst. Jeg mener imidlertid, at vi må handle med fremtiden for øje, og det betyder at gå fra ord til handling.

EU ønsker altid at være en leder og har altid ønsket det, men da vi ankom til København, blev EU usikker, og vi forsømte at definere eller forsvare de mål, vi havde fremsat her, og som vi sagde, at vi aldrig ville give køb på.

Mit spørgsmål her er derfor, om vi fremover ikke vil handle mere retfærdigt, om vi fortsat vil acceptere en situation, hvor de fattigste mennesker stadigvæk betaler den dyreste pris på grund af vores svaghed og de beslutninger, nogle mennesker træffer på andres vegne.

Timo Soini (EFD). – (FI) Hr. formand! Klimakonferencen i København var et totalt flop. Jeg stemte imod beslutningen her i december. Jeg havde ret, sammen med 92 andre her.

EU bestræbte sig meget arrogant på at tilbyde hele verden sin egen løsning. Få dage før den begyndte, afslørede man emissionshandelssvindlet til en værdi af 5 mia. EUR. Det må have været pinligt, lige før mødet skulle til

at begynde, med et EU, der tilbyder en udvej og så står med et misbrug af midler på 5 mia. EUR. Det var skændigt, og bekymrer EU sig nu overhovedet om, at disse tilfælde af misbrug vil blive undersøgt? Hvis vi skal pålægge emissionsbegrænsninger, så lad os indføre et specifikt emissionssystem ligesom ved biler. Det fungerer, selv om der aldrig er noget, der taler for en afvikling af vores stål-, metal- eller træforarbejdningsindustrier, hverken i Finland eller i EU-staterne. Det er ingen nytte til. Arbejdere og funktionærer skal ikke lide tab.

(Bifald)

Romana Jordan Cizelj (PPE). – (SL) Hr. formand! Også jeg er skuffet over resultaterne af konferencen i København. Lad os imidlertid indstille begrædelsen af de ringe resultater og i stedet tænke over, hvordan vi kommer videre, så vi ikke oplever yderligere skuffelser. Det er ikke nok at sige til os selv, at vi kan bygge videre på det arbejde, vi har gjort, og at vi skal blot foretage nogle justeringer.

Det første spørgsmål, jeg stiller mig selv i denne sammenhæng, er, hvad COP-konferencer egentlig er? Er de rigtige konferencer eller blot et spil for galleriet? De er naturligvis begge dele. Men vi skal sikre, at eksperterne kan komme videre med deres arbejde, og at offentligheden informeres, ikke kun om de uformelle begivenheder, der finder sted i udkanten af konferencerne, men også om det faktiske arbejde, vi udfører. EU bør derfor genoverveje de organisatoriske aspekter ved sådanne konferencer.

Mit andet spørgsmål er, hvilken rolle verdens ledere spiller på sådanne konferencer? Kommer de til disse konferencer for at varetage deres politiske kampanjer hjemme, eller kommer de for at hjælpe deltagerne til at nå et kompromis? Jeg mener, at vi også er nødt til at genoverveje arbejdsmetoderne på disse konferencer såvel som de roller, verdens ledere spiller under deres deltagelse i dem.

Mit tredje spørgsmål omhandler EU's førende rolle. Jo, vi har truffet mange gode foranstaltninger for at sikre, at EU kan opretholde sin førende rolle inden for udvikling af miljøvenlige teknologier, men vi har mistet vores førende rolle i forhandlingsprocessen. Efter min mening bør vi ikke nøjes med blot at spille en koordinerende rolle i forhandlingsprocessen, for vi skal selv være en aktiv forhandler. Derfor bør vi ikke lægge alle kortene på bordet, før forhandlingerne begynder, og udbasunere de mål, vi går efter. Vi skal også forsøge at tilnærme os tredjelandene, ikke distancere os fra dem.

Endelig vil jeg gerne sige, at vi i vores internationale møder skal inddrage spørgsmålet om klimaændringer som en hastesag, og her forventer jeg naturligvis, at begge kommissærer, der er ansvarlige for disse to områder, arbejder tæt sammen.

Enrique Guerrero Salom (S&D). – (ES) Hr. formand! I dag, i begyndelsen af 2010, er vi ikke, hvor vi havde håbet at være i kampen mod klimaændringerne. Vi er der ikke, eftersom vi lige nu burde bevæge os hen imod en vedtagelse af lovændringer affødt af en aftale, der skulle have været opnået i København.

Vi er ikke nået dertil, og det bør vi være kede af. Vi bør beklage, at ambitionsniveauet i København blev sænket i kampen mod klimaændringerne, at der ikke blev underskrevet nogen bindende aftale, og at der manglede gennemsigtighed i proceduren. Som en konsekvens heraf har vi ikke de nødvendige, retlige forudsætninger for eller midler til at imødekomme folks behov, særligt i udviklingslandene.

Vi befinder os dog heller ikke dér, hvor vi var før København, for i København opnåede vi dog en målrettet aftale med USA, Kina, Indien, Sydafrika og Brasilien, som senere blev underskrevet af andre lande som f.eks. Rusland, Australien, Norge, Sverige og Spanien. Vi må ikke glemme, at disse lande tilsammen er ansvarlige for tre fjerdedele af CO₂-emissionerne, og vi må heller ikke glemme, at mange af disse lande tidligere stod uden for Kyoto-protokollen.

Det skridt, vi har taget, er således ikke nok, men det er betydeligt. Vi skal drage fordel af dette betydelige skridt for at presse på indefra i EU. I forbindelse med alle de fremskridt, der er sket, har EU været drivkraften. Disse fremskridt fortsætter imidlertid ikke, medmindre EU fortsat skubber på.

Med Tyskland og Mexico for øje skal vi arbejde på at opnå bindende aftaler og ressourcer, der kan bidrage til, at udviklingslandene kan afbøde deres emissioner samt tilpasse og opdatere deres teknologi. Det skal vi gøre af effektivitets- og retfærdighedsmæssige grunde, og fordi vi har brug for flere partnere.

Jeg er sikker på, at det spanske formandskab vil arbejde hen imod det mål.

Roger Helmer (ECR). – (EN) Hr. formand! Jeg har godt nyt til Parlamentet. Sammen med mange videnskabsfolk har jeg nemlig personligt konkluderet, at der ikke findes nogen klimakrise! De globale

havniveauer stiger ikke markant, og som IPCC har været tvunget til at indrømme, er gletsjerne i Himalaya ikke ved at trække sig hurtigt tilbage. Den lille stigning i de globale middeltemperaturer i løbet af de sidste 100 år er i fuldstændig overensstemmelse med velunderbyggede og naturlige, langsigtede klimaændringer.

I København så man, at mange nationer, især Kina og Indien, ganske enkelt ikke er parat til at ofre økonomiske resultater for at løse et helt igennem spekulativt problem. I Storbritannien tror flertallet af vælgerne ikke længere på menneskeskabte klimaændringer, og de vil ikke betale for nytteløse og formålsløse forsøg på afbødning. De nyligt lækkede notater fra CRU, klimaforskningsenheden ved det britiske universitet i East Anglia, viser, at selv klimasortsynets ypperstepræster er fortvivlede over, at naturen ikke følger deres forudsigelser, så de forfalsker tallene for at opretholde deres blændværk.

Vi må nu kræve en fuld og offentlig undersøgelse af de mistænkelige data, før vi bruger så meget som en øre mere på afbødning.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! USA og EU, der er verdens to største udledere af kuldioxid pr. indbygger, har et absolut og uundgåeligt ansvar for fiaskoen i København, som ingen kan ændre på, heller ikke ved at lade sorteper gå videre.

Blandt andre aspekter, der er nævnt her, blev topmødet en fiasko, fordi der ikke var lande nok, som var villige til at indgå forpligtelser for finansieringen af den såkaldte "tilpasning" i udviklingslandene. Samtidig lod disse hyklere hånt om de byrder, der påhviler disse lande. Disse byrder omfatter deres enorme udlandsgæld, et beløb, der virkelig er astronomisk sammenlignet med det finansieringsniveau, der blev meldt ud, og som i alvorlig grad begrænser enhver reel mulighed for en bæredygtig økonomisk og social udvikling.

Topmødet strandede på den alvorlige drøftelse om de forkvaklede resultater af de markedsbaserede instrumenter og de fleksible mekanismer i Kyotoprotokollen. På topmødet talte man bl.a. ikke om årsagerne til klimaændringer, men kun virkningerne. Det er en irrationel måde at behandle økonomiske og sociale spørgsmål på, og det forhindrer enhver løsning af dette og alle andre problemer, som menneskeheden står over for ...

(Formanden afbrød taleren)

Herbert Reul (PPE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! I Københavnaftalen accepterede 180 lande et mål på 2 %, men den er stadig ikke juridisk bindende. Der kom ikke meget ud af alle de planer, vi havde vedtaget her. Det hele gik galt i København. Det kunne også kaldes et nederlag. Det er vigtigt at beskrive situationen nøjagtigt, så vi kan få mulighed for nøje at overveje, hvorfor dette skete og derefter gøre fremskridt på dette område.

Jeg er lidt chokeret over nogle af de taler, jeg har hørt her. Folk siger "vi skal kæmpe mere", "lad os fortsætte med at gøre det, vi har gjort indtil nu", "vi har behov for en højere procentsats", "flere penge", "problemet var, at der ganske enkelt ikke var enighed nok i Europa" – jeg mener, at disse udtalelser er for tilfældige, for overfladiske i deres analyse af situationen. Det er ikke løsningen blot at fortsætte og marchere fremad. Det var ikke det, der var årsagen til resultatet. Har vi rent faktisk overvejet og drøftet alle de vigtigste spørgsmål på en retfærdig og objektiv måde? Hvordan har vi håndteret spørgsmålene fra kolleger, som har sagt, "vi har spørgsmål til emner, som vi er kritiske overfor, klimaskeptiske spørgsmål", uanset om de var berettigede eller ej? Hvordan reagerede vi i Udvalget om Klimaændringer, da kolleger sagde, "vi ønsker også at høre det andet synspunkt – nogle videnskabsfolks modsatte holdning"? Hvilken mulighed havde vi rent faktisk for at fremlægge dette synspunkt? Uanset hvilken holdning vi indtager, må vi stille og roligt drøfte, hvordan vi skal håndtere de seneste oplysninger, som vores kolleger netop er fremkommet med, om, at IPCC har lavet en fejl med hensyn til smeltningen af gletsjere.

En anden række spørgsmål skal også besvares. Bruger vi de rigtige instrumenter til at håndtere dette? Der er altid nye tidsplaner, flere procentsatser, nye forordninger og bestemmelser. Dette er en ret bureaukratisk fremgangsmåde. Har fru Ek ikke ret, når hun så kraftigt understreger, at teknologi, innovation og markedsmekanismer er vejen frem her? Andre lande vælger andre strategier, men de gør ikke ingenting. Måske vil en smule mere åbenhed og en smule mere omtanke give os chancen for at være mere effektive på dette område. Dette er, hvad jeg ønsker at se, i stedet for en strategi, hvor vi lukker øjnene og moser fremad.

Judith A. Merkies (S&D). – (EN) Hr. formand! Jeg ønsker ikke at tegne et dommedagsbillede, som det er sket her. Jeg ønsker ikke at tegne et dommedagsbillede for fremtiden, og jeg ønsker ikke at se tilbage i vrede på fiaskoen i København – selv om jeg er vred.

Derfor må beslutningen være, at vi skal gøre det langt bedre i fremtiden, og den næste mulighed er Mexico til næste år. For det første skal vi ikke gå alene næste gang. I København så vi os tilbage, og vi stod alene med vores ambitioner. Vi skal kunne overtale andre til at være lige så ambitiøse som os. Hvordan kan vi hævde, at vi befinder os i førersædet, hvis vi ikke kan overbevise andre om vores ambitioner og om målet?

For det andet findes der ikke nogen "one size"-løsning. Som vi nogle gange med stolthed sagde op til klimatopmødet, så findes der ingen plan B. Vi ved det helt sikkert: Der findes intet lige nu. Vi har intet. Så vi må hellere have en plan B næste gang.

Sidst, men ikke mindst, hvordan kan vi vinde på mangfoldighed, hvis vores slogan er enhed? Vi må hellere stå sammen næste gang, og det betyder én stemme. Vi må have et utvetydigt mandat. Europa har virkelig brug for én stemme. Så er rådsformanden villig til at forpligte sig til at opnå et enemandat og ikke et delt mandat? Det ville være et enekompetence for EU i klimapolitikken og i klimaaftaler.

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Hr. formand! Klimaet, naturen selv, som er overalt omkring os, tilhører alle, også de kommende generationer, og derfor må vi tage ansvaret for at beskytte den. På det seneste klimatopmøde kunne verdens ledere ikke nå frem til en forståelse omkring en fælles strategi eller fælles instrumenter, der kunne bidrage til at nå dette mål. Paradoksalt nok mener jeg ikke, at dette er en dårlig ting i lyset af de foruroligende nyheder, der kommer fra bl.a. Det Forenede Kongerige og USA, om visse lobbyers forsøg på manipulering, hvor videnskabelige data bruges til at nå et bestemt mål.

Vi har brug for et pålideligt billede af situationen. Derfor opfordrer jeg til, at der udpeges en uafhængig, international ekspertgruppe, som skal udarbejde en grundig rapport om, hvorvidt menneskelig aktivitet rent faktisk påvirker klimaændringerne, og hvorvidt data er blevet forfalsket. I udarbejdelsen af en fælles strategi for beskyttelse af klimaet bør EU's politikere også tage hensyn til det økonomiske misforhold mellem landene i Vest- og Østeuropa. På baggrund af krisen vil de foreslåede foranstaltninger kunne føre til mange økonomiers ruin.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Hr. formand, fru minister! Konferencen i København endte med et resultat, som var langt fra det forventede. Landene fik et dokument, hvis mål var uklare og ikke bindende. København stod for meget mere end et klimatopmøde. Der var et nyt forhold mellem prominente aktører på verdensscenen og den egentlige rolle, som multilateralisme spiller i FN-systemet. Vækstlandenes voksende indflydelse var indlysende. København viste, at vi må gentænke Europas rolle på verdensscenen. Vi må sikre den bedst mulige udnyttelse af de muligheder, der ligger i Lissabontraktaten, for at berede vejen for det kommende COP. Vi må være ambitiøse, tale med én stemme og indgå strategiske alliancer.

Resultatet i København danner grundlaget for vores fremtidige arbejde. EU bør forsøge at sikre, at de næste faser i forhandlingerne vil udvikle Københavnaftalen yderligere, så vi kan nå frem til en bindende juridisk aftale inden årets udgang. Det bør også bidrage til gennemførelsen af bestemmelserne om finansiering til udviklingslandene og til skove, teknologioverførsel og tilpasningsforanstaltninger.

Internt har Europa en stor opgave foran sig: Det skal gennemføre energi- og klimapakken, investere i rene teknologier, videnskabelig forskning og energieffektivitet, investere i en ny industripolitik baseret på innovation og en effektiv udnyttelse af naturressourcer, fremme politikker for lavemissionsbyer og bæredygtig transport og mobilitet. Det er den eneste måde, vi kan sidde i førersædet, men egentligt lederskab er baseret på, at man fremstår som et godt eksempel.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Hr. formand! København viste os, at EU ikke har haft held til at finde partnere i forbindelse med dets vidtrækkende idéer. I fremtiden må EU ikke opgive sine mål, tre gange 20 %-forpligtelsen, men samtidig bør det genoverveje sin forhandlingsposition og sit mandat, fordi vi ikke kan føre en strudsepolitik. Vi bør tage ved lære af erfaringerne fra København. Det mandat var ikke vellykket. Vi havde ikke forstået Kinas og andre udviklingslandes engagement. Vi havde ikke forstået Barack Obamas råderum, og vi var ude af stand til at tale med én stemme. Som en del af det spanske formandskabs debat erklærede formanden, hr. Verhofstadt, med rette, at Europa ikke havde en fælles stemme.

Vi kan ikke føre en strudsepolitik. Efter København kan vi ikke opføre os på samme måde, og vi kan ikke føre politik på samme måde som før København. EU bør genpositionere sig og fastsætte et nyt mandat inden næste forhandlingsrunde i Mexico. Vi bør først og fremmest undersøge, hvordan vi kan nå målet på 2° C, som var resultatet af topmødet i København. I den kommende periode bør europæisk politik fokusere på at indføre en fleksibel holdning for at opnå succes.

Esther de Lange (PPE). – (NL) Hr. formand, fru Espinosa! Her til morgen var der *Nationale Voorleesontbijt* (den nationale morgenmad med højtlesning) i de nederlandske skoler. I min valgkreds i Noordwijk aan Zee, som ligger lige bag Nordsøens sandklitter i et område, der ligger først for, hvis vandstanden i havene stiger, fik skolebørnene fortalt en historie med titlen "Et møde" om snemænd, der forhandlede om, hvordan de kunne holde varmen i skak. De snakker og snakker, indtil de alle er smeltet. For at være helt ærlig minder forhandlingerne her på en dårlig dag mig lidt om dette.

Det er rigtigt, at København ikke var en succes. Vi kunne nu fortsætte med at pege fingre ad andre lande eller individuelle sektorer. Disse slagordsagtige udtryk er også lejlighedsvist dukket op under de aktuelle forhandlinger. Alligevel synes jeg, det er en bedre idé at se frem mod det, Europa kan, og endnu vigtigere skal gøre for at påtage sig sit ansvar og sikre, at der stadig kan indgås en international aftale. Derfor må løsningen med en 30 % reduktion efter min mening udtrykkeligt fastholdes. Derudover må Europa se på, hvordan man fremmer nye teknologier, herunder med europæiske midler, f.eks. ved at støtte opførelsen af CO₂-neutrale drivhuse, som også kan producere energi, i stedet for altid at opfatte landbruget som et problem. Vi skal desuden basere vores strategi på videnskab, viden og færdigheder og ikke på følelser, uanset hvor meget vi alle er berørt af disse forhandlinger.

Endelig skal vi, som mange af mine kolleger allerede har nævnt, tale med én stemme. Europa bør kun have én plads i Mexico og ikke de otte, der åbenbart var nødvendige i København. Hvordan agter rådsformanden at nå dette sammen med kommissærerne med ansvar på dette område?

Nessa Childers (S&D). – (EN) Hr. formand! Det håb, som års forberedelse havde givet, sank ned i fortvivelse og håbløshed, da det blev klart, at den aftale, vi var kommet til København for at indgå, gled os af hænde, efterhånden som dagene gik.

Vi bør være bekymrede over, hvor let det var for USA, Kina og andre at omgå FN-strukturerne, skubbe EU ud på sidelinjen og indgå en aftale, der langt fra levede op til de globale forventninger.

En ting står klart. FN's klimaforhandlingssystem har brug for en gennemgribende revision inden Mexico ved årets udgang. Som det er nu, er præsident Barack Obama gidsel af sit eget politiske system, for han har behov for 67 stemmer i Senatet.

Kina afviser alle bindende foranstaltninger, der skal kunne underlægges international kontrol. Det ironiske i situationen er, at jo længere USA, Kina og andre modarbejder, forsinkes og undviger en aftale, desto skrapere vil reduktionsmålene nødvendigvis blive.

Lad os se på løsningerne. EU og Parlamentet skal ærligt undersøge, hvordan det griber sådanne spørgsmål an i fremtiden. Europa skal være mere assertiv og holde fast på sit og bør dermed fortsat fastsætte ambitiøse mål, der indebærer mål og emissionsreduktioner på 30 %.

Dette er et økonomisk kapløb om at føre verden ind i det 21. århundrede baseret på grønne arbejdspladser og bæredygtig levevis. Europa skal vinde dette kapløb, uanset hvad vores venner gør eller ikke gør.

Cristina Gutiérrez-Cortines (PPE). – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne byde fru Espinosa velkommen. Jeg meget glad for, at hun er her.

Jeg er meget bekymret over holdningsændringen og over den omstændighed, at vores analyse af København meget vel kan føre til en holdningsændring. For det første mener jeg, at et af vores problemer er manglende ydmyghed og realisme, som mine kolleger allerede har sagt. Først og fremmest er jeg dog bekymret over, at vi, når vi har besøgt andre lande, har opdaget, at de ikke taler om klimaændringer, men snarere om globale ændringer.

Den situation, vi vil befinde os i i Mexico, og den situation, vi befandt os i, er en situation med voksende befolkning, fødevarerangel, et behov for mere landbrug og begrænsede jord- og vandressourcer. Derfor skal enhver beslutning, vi træffer om klimaændringer, ses i denne sammenhæng. Vi må naturligvis også huske på, at mange lande har ret til at udvikle sig.

Vi må således indtage en systematisk holdning, noget vi ikke har gjort i vores analyser af klimaændringerne. Klimaændringerne kan ikke løses på grundlag af emissionspørgsmålet alene. En sektorbestemt og kvantitativ vision fører ingen steder hen.

Ydermere må vi lægge større vægt på videnskaben. Jeg vil navnlig bede Kommissionen kontrollere de team, der fuskede med dataene, og fratage dem deres finansiering, hvis de rent faktisk modtager støtte fra EU, for dette vil miskreditere os i al evighed.

Hvordan skal vi foretage koordinering af dette spørgsmål? Det er et andet meget vigtigt spørgsmål. Hvordan vil EU organisere sig selv for at nå frem til en aftale? Vi burde allerede være begyndt på at arbejde herpå her til morgen.

Endelig er der et spørgsmål, der berører mig. Tilpasning gennemføres i det berørte område, og vi må begynde denne proces endnu en gang med en ny, strategisk vision for området. Dette indebærer produktivitet, strategisk genplantning af skov, regioner, områder og distrikter, der er helliget agroenergi og naturligvis vand og biodiversitet. Vi mangler denne vision.

På dette punkt mener jeg, at vi må overveje muligheden for strukturfonde for nye strategiske planer i alle regioner, så vi kan gennemføre denne tilpasning. Og beslutningstagerne bør opfordres til at påbegynde denne strategiske revision af området, for vi har ikke ansvaret for dette område, og det vil være meget vanskeligt at arbejde på det fra europæisk hold.

Saïd El Khadraoui (S&D). – (NL) Hr. formand, mine damer og herrer! Som det er blevet sagt mange gange allerede, var topmødet naturligvis en fiasko. Vi er langt væk fra vores mål. I de kommende få måneder må vi se, om det stadig er muligt at rette op på tingene. Jeg mener dog – som andre også tidligere har sagt – at der stadig er meget, vi selv kan rette op på selv uden en international aftale under FN. Jeg tænker navnlig på, hvad vi kan gøre for at opnå et mere bæredygtigt transportsystem. Et prioriteret mål var at nedbringe emissionerne fra fly med 10 % i 2020 via Organisationen for International Civil Luftfart (ICAO) og emissionerne fra søtransport med 20 % via Den Internationale Søfartsorganisation (IMO). Jeg vil derfor gerne opfordre Rådet og Kommissionen til at fortsætte forhandlingerne med disse organisationer og øge presset ved at begynde at udforme ensidige foranstaltninger allerede nu, hvis en aftale ikke kan indgås inden for relativt kort tid.

I mellemtiden er der naturligvis meget hjemmearbejde, vi selv kan lave. Med hensyn til intraeuropæisk transport hørte jeg den indstillede kommissær, Connie Hedegaard, slå til lyd for en ambitiøs klima- og transportpakke under høringerne. Den indstillede kommissær, Siim Kallas, forekom langt mindre klar, men jeg vil gerne minde Kommissionen om, at transport tegner sig for 25 % af CO₂-emissionerne og som sådan kræver en hasteindsats. Det er kompliceret, det er vanskeligt, og det kræver en kombination af foranstaltninger, men jeg opfordrer til en fortsættelse af arbejdet hermed og dermed til at yde et vigtigt bidrag til en mere bæredygtig politik.

Catherine Soullie (PPE). – (FR) Hr. formand, fru minister, mine damer og herrer! Vi behøver ikke længere vise, hvor vigtigt spørgsmålet om klimaændringer er. Dets virkninger på kort, mellemlang og lang sigt er uomtvistelige, selv om resultaterne fra JESC er havnet på forsiden af en national avis og uden tvivl vil styrke skeptikernes position.

Konferencen i København forekom verden at være en enestående mulighed for verdens ledere til at bevidne, handle og korrigere virkningerne af klimaændringsprocessen. EU var en nøgleaktør på dette forum, ikke blot på grund af den modige lovgivning, vi har vedtaget for at begrænse virkningerne af vores aktiviteter på klimaet, men også fordi Europa repræsenterer en union af lande, der virkelig kan gøre en forskel.

Resultatet af konferencen i København har naturligvis efterladt en følelse af utilfredshed, men jeg nægter at kalde det en fiasko. Verden, herunder selv et af de mest tilbageholdende lande, Kina, er blevet enige om at begrænse stigningen i temperaturen til 2 grader. Brasilien har netop vedtaget en lov, der sigter mod at nedbringe drivhusgasemissionerne med omkring 39 % i 2020 i overensstemmelse med dets forpligtelser.

Mange andre lande har også vist store ambitioner med hensyn til reduktionsmål for drivhusgasemissioner. Jeg tænker her på Japan og Norge. Jeg må også fremhæve det meget positive punkt, som var enigheden om det presserende behov for en mekanisme for nedbringelse af emissionerne fra skovrydning. En specifik og enstemmig tekst blev udarbejdet om gennemførelsen af den såkaldte REDD+-mekanisme for reduktion af skovrydning og mulighed for at oplagre CO₂ naturligt.

Selv om resultatet af topmødet i København er langt fra en bindende aftale, men helt klart en politisk aftale, bør det foranledige os til at spørge, hvorfor det var så stor en skuffelse. Jeg deltog som en række af mine kolleger i konferencen i København med et ønske om at deltage, hjælpe og se et forhandlingens og lederskabets

Europa gå i aktion. Jeg var enormt skuffet, fordi Europa, og navnlig Parlamentet, helt klart ikke spillede den rolle i forhandlingerne, som det fortjente.

Europa må for at gøre sig gældende fremstå stærkere på dette område. Miljøministrenes møde i Sevilla førte ingen steder hen, og vores ledere fremstod usikre og tøvende, og vi står stadig splittede omkring vores mål.

Jeg håber, at fru Hedegaard med de forslag og de aktiviteter, hun fremlagde for Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer, vil kunne genoprette EU's ambitioner.

Lambert van Nistelrooij (PPE). – (NL) Hr. formand! Jeg er enig i det, fru de Lange sagde på vegne af vores delegation fra de nederlandske Kristendemokrater (CDA) i denne forhandling. Også jeg er skuffet over, at vi ikke fik en juridisk bindende aftale, og jeg vil gerne stille rådsformanden et spørgsmål. Hvilken betydning får fraværet af en sådan aftale for vores lovrammer, nemlig den pakke, vi har fastsat for bl.a. handel med CO₂? Hvilken indvirkning vil det have på denne ordning? Kan De fortælle os det? Jeg vil gerne påpege, hovedsageligt i min rolle som koordinator af Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) for regionalpolitikken, at vores mål må opretholdes fuldt ud. Europa bør heller ikke sætte spørgsmålstejn ved indsatsen fra borgere og byer, regioner og virksomheder, der har forpligtet sig til pakken af gennemførelsesprogrammer. Klimaspørgsmålet er ikke blot hype, og jeg bemærker også, at det heldigvis er stadfæstet i den nye Kommissions EU 2020-strategi.

Jeg vil også gerne påpege, at vi nu har vendt EU's egne instrumenter og ressourcer mod klimarelaterede prioriteter: 30 % af regionalfondene er blevet kanaliseret over i klima- og energirelaterede projekter, hvilket er en fordobling i forhold til den foregående periode. Dette særlige prioriterede område skaber spillerum for en fortsættelse med innovation og ny grøn teknologi, som vil bidrage til at give os skarphed på globalt plan. Dette gælder også udgifterne under den europæiske genopretningsplan. Jeg mener, at dette skaber en positiv tendens, herunder for finansiering efter 2013. Jeg bemærker faktisk et stort ønske i regioner og byer om at fortsætte med dette arbejde. Det ville sende det forkerte budskab – i den desperation, der måske kan mærkes i en række taler her – at mindske denne ambition. Jeg deler håbet om, at vi alle vil gøre det bedre, når vi får en ny chance i Mexico.

János Áder (PPE). – (EN) Hr. formand! Vi bør ikke forskønne tingene. København var en fiasko. Jeg ønsker ikke at fokusere på dette, men foreslår, at vi i stedet for at kritisere andre gør bedre i at passe os selv. Vi må indrømme, at en af årsagerne til fiaskoen var fraværet af en fælles europæisk position i København både med hensyn til CO₂-kvoter og med hensyn til finansiering. Jeg er enig med dem, der siger, at det er en forudsætning for vellykkede forhandlinger, at vi har en fælles EU-position. Det er rigtigt. Hvad skal der til for, at vi kan opnå dette? Det er nødvendigt, at Kommissionen og alle EU's medlemsstater lever op til Kyototraktatens ord og ånd. Ungarn, Polen, Rumænien, Bulgarien, de baltiske lande, Slovakiet og Den Tjekkiske Republik opfyldte deres forpligtelser ud over det niveau, der var fastsat i Kyoto. Derfor kan de sælge deres CO₂-kvoter. Jeg mener, at det er uærligt, uretfærdigt og upassende af Kommissionen og de øvrige EU-medlemsstater at fratage disse lande denne mulighed.

I København foreslog Polen og Ungarn et kompromis. Det centrale punkt heri var, at muligheden for at sælge kvoter opretholdes efter 2012, men den årlige mængde skal begrænses, og pengene herfor skal bruges til grønne investeringer. Vi foreslog et kompromis for at nå frem til en fælles europæisk position. Nu er det op til Kommissionen og EU-15, navnlig fordi EU-15 uden Ungarn, Polen, Rumænien og de andre lande ikke kunne hævde, at de havde levet op til deres forpligtelser, da de i stedet for de 8 % kun ville have nået 5,5 %.

Françoise Grossetête (PPE). – (FR) Hr. formand! Under forhandlingerne er EU's fejlslagne strategi, der skulle få andre til at følge efter ved at være den mest retskafne, blevet fremhævet.

Virkeligheden er, at der var en kløft mellem retorikken i et EU, der ønsker at være verdens førende i kampen mod klimaændringer, og dets evne til at få andre med om bord under de endelige forhandlinger. Ikke blot kom ingen om bord, men eftersom alle kortene blev lagt på bordet alt for tidligt, var fiaskoen uundgåelig. EU var faktisk næsten usynlig under de afsluttende forhandlinger.

Så hvad skal vi nu gøre? Vi må først og fremmest gennemføre gensidighedsprincippet i vores udvekslinger med tredjelande. Europa kan ikke længere acceptere en situation, hvor nogle importerede varer ikke lever op til miljøkravene. Den situation, som fiaskoen i København har medført, skaber derfor usikkerhed om de fremtidige internationale regler inden for reduktion af kulstofemissionerne, hvilket især er skadeligt for de af vores virksomheder, der skal foretage store investeringer. Denne mangel på synlighed kunne også have en skadelig virkning på CO₂-markedet, hvis udvikling og problemfri gennemførelse kræver klare og stabile rammer.

Samtidig investerer USA og Kina massivt i grønne teknologier for at skabe morgendagens grønne arbejdspladser. Europa må ikke komme for sent til innovationstoget. Det må støtte en reel europæisk industripolitik, fordi det er den virkelige udfordring i tilknytning til kampen mod klimaændringer. Disse nye, rene teknologier er tilgængelige. Det er op til os at fremskynde brugen af den i vores politikker til gavn for alle, og navnlig for udviklingslandene.

Det er den udfordring, som EU må tage op. Det har midlerne til at gennemføre denne revolution med succes, men lad os være mere pragmatiske, når vi nærmer os de næste frister, så vi om et år i Mexico kan gøre den aftale, der blev indgået i København, juridisk bindende.

Andrzej Grzyb (PPE). – (PL) Hr. formand, fru Espinosa, hr. kommissær! Det spanske formandskab har besluttet at udarbejde en evaluering af klimakonferencen i København, selv om vi her ifølge mange talere siger, at den sluttede med en fiasko. En fiasko behøver dog ikke være en katastrofe – nogle gange må man drage gode konklusioner af en fiasko og se på, hvad der egentlig forårsagede den. EU's aktuelle strategi for forhandling om klimabeskyttelse skal evalueres, fordi forberedelserne til det næste topmøde, som skal afholdes i Mexico i december i år, er begyndt.

Jeg har et spørgsmål. Bør vi hæve reduktionsmålet, eftersom det aktuelle mål ikke blev nået under disse forhandlinger? Vi må finde partnere til det nuværende mål, og vi har slet ingen partnere til et øget mål. Det skal understreges, og det er også blevet sagt mange gange under disse forhandlinger, at de mål, som EU fastsatte på topmødet i København, ikke vil blive en succes uden USA, Kina og Indien. Det vil være det samme i Mexico. Vi må evaluere erklæringen fra andre parter og først og fremmest opretholde klimakonferencens forum som det vigtigste forum for forhandling af en aftale, uanset de kritiske evalueringer om, hvorvidt FN-forummet er passende, godt, arbejder ordentligt osv.

Vi ønsker en grøn økonomi, der udnytter miljøet rationelt, og som udvikler nye energikilder og nye teknologier til at frembringe energi og til at bevare den. Samtidig ved vi, at den billigste energi er energi, der ikke er blevet udtømt, så vi må være rationelle. For resten – og dette er min sidste sætning – opnås reduktioner af kuldioxidemissionerne og andre drivhusgasser ikke ved hjælp af dyre teknologier. Meget ofte kan vores egne ressourcer såsom skove og jord også være et fremragende sted for absorption, og dette er biologisk absorption og dermed effektiv absorption.

Formanden. – Til forskel fra her til morgen, hvor vi havde så travlt, har vi nu et par minutter til rådighed, så i strid med den sædvanlige regel vil vi nu forsøge at give ordet til alle dem, der anmodede om ordet under "catch-the-eye"-proceduren. Jeg vil dog gerne bede alle om at holde deres tale på under et minut.

Vi vil afbryde talerne efter et minut, for der står 13 personer på listen. Jeg ønsker, at alle skal have chance for at tale, men hvis fru Espinosa og kommissær Rehn skal kunne svare, må alle kun tale i et minut.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Hr. formand! Som forventet gav topmødet i København ikke nogen konkrete resultater. Vi har dog et klart billede af fænomenet global opvarmning, og vi må skride ind. EU må fortsætte sine bestræbelser på udenrigspolitisk plan, navnlig drøftelserne med USA og Kina. Vi vil opnå positive resultater. Vi har kommissærer for både udenrigspolitik og klimaændringer.

Indtil da må de foranstaltninger, som EU har truffet indtil videre, selv dem, der er truffet ensidigt, fortsættes. Jeg håber, at miljøministrene på det uformelle møde i Sevilla i januar vil behandle resultatet af topmødet i København pragmatisk og se klimaændringerne i lyset af den fremtidige handlingsplan for energieffektivitet 2010-2014.

Derudover skal den tredje pakke af foranstaltninger for det interne energimarked koordineres med Københavnaftalen for at opnå energisikkerhed, fremme vedvarende energi og opsamle og oplagre kuldioxid.

Linda McAvan (S&D). – (EN) Hr. formand! Et spørgsmål til rådsformanden og måske også til Kommissionen vedrørende fristen den 31. januar. Hvad sker der med løfterne internt i EU? Jeg antog, at EU ville fremsætte et løfte, men jeg hører, at man i Coreper drøfter adskillige løfter. Hvad sker der helt nøjagtigt?

For det andet taler vi om én stemme for Europa, men er det ikke en del af problemet, at EU tog til København med et mandat, og forhandlingsteamet havde ingen fleksibilitet til at forhandle? Det er en del af problemet. Det er grunden til, at EU blev udelukket fra de endelige forhandlinger. Hvorfor tale med en forhandler, som ikke kan bevæge sig overhovedet, og som ikke har nogen fleksibilitet? Hvordan skal vi løse dette? Jeg har fået at vide, at det samme gør sig gældende i WTO. Det er et stort problem for EU.

Endelig håber jeg, at kommissær Rehn vil overbringe vores bedste ønsker til kommissær Dimas. Jeg er ked af, at han ikke er her til det afsluttende møde. Vi ville gerne have takket ham for det fremragende arbejde, han har udført gennem mange år, og jeg håber, vi vil se ham i næste uge i Miljøudvalget, så vi kan sige ham tak.

Gerben-Jan Gerbrandy (ALDE). – (NL) Hr. formand! Desværre fik giganterne – USA, Kina, Indien, Brasilien – ikke selskab af en europæisk gigant i København. Endnu værre, der sad 28 dværge ved bordet: 27 medlemsstater og en magtesløs Kommission. Det er ikke sådan, tingene skal gøres. Hvis Europa ikke taler med én stemme, er det magtesløst og kan ikke leve op til sin potentielle rolle. Dette er en skam ikke blot for Europa, men også især for resultaterne af denne form for konference. Her til morgen sagde Kommissionens formand, José Manuel Barroso, med Lissabontraktaten i hånden, at det er Kommissionen, der taler på vegne af EU i miljøspørgsmål. Lad ham leve op til sine ord. Mit spørgsmål til Kommissionen er følgende: I stedet for fine ord om en enkelt stemme er Kommissionen så parat til at gøre krav på denne rolle og om nødvendigt skubbe Rådet til side?

John Stuart Agnew (EFD). – (EN) Hr. formand! Mens den store konference i København blev afholdt i sidste måned – med politikere, ngo'er og aktivister og det hele – blev der afholdt en anden klimakonference i samme by, hvor de fleste talere var videnskabsfolk, og jeg tror ikke, der var et eneste medlem af Europa-Parlamentet til stede.

Disse videnskabsfolk tilintetgjorde et efter et de såkaldte fakta om menneskeskabt global opvarmning med videnskabelige argumenter i modsætning til alarmerende lydbilleder. Vi hørte om tekniske fejl ved Al Gores hockeystavgraf og de upålidelige data fra vejrstationer efter Berlinmurens fald. Vi fik forklaret de videnskabelige mangler ved computermodeller, der ikke er gode til at forudsige koldt vejr, og sandsynligheden for, at der findes det modsatte forhold mellem kuldioxid og globale temperaturer af det, vi bliver hjernevasket med. Vi fik vist satellitbilleder af den hurtige forøgelse af isen i Arktis i de seneste tre år, og vi fik oplysninger om stigningen i antallet af isbjørne.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Hr. formand! De tidligere henvisninger til de såkaldte beviser om gletsjerne i Himalaya bør uddybes. Det mellemstatslige klimapanel IPCC sagde i 2007, at de ville være forsvundet i 2035.

The Sunday Times har for nylig opdaget, at rapporten i sidste ende var baseret på et interview, som en indisk videnskabsmand, hr. Hasnain, gav til New Scientist i 1999. Hr. Hasnain har efterfølgende sagt, at dette var baseret på personlige skøn, og han nævnte ikke årstallet og gennemførte ikke nogen formel forskning.

Hvis vores konklusioner om hypotesen om klimaændringer skal baseres på beviser, så skal de beviser være uangribelige. De må ikke fabrikeres, og de må ikke opfindes.

Iosif Matula (PPE). – (RO) Hr. formand! I modsætning til andre regioner i verden forstår EU klimaændringerne og påtager sig en pionerrolle i kampen mod dem. Samtidig fylder det store antal deltagere i topmødet i København mig med håb om, at så mange allieredes indsats i sidste ende vil have en chance for succes. Selv om topmødets konklusioner ikke var ventet, tror jeg, at vores deltagelse på forskellige niveauer vil føre til de ønskede resultater.

Vi må fremme flere investeringsprogrammer i vores lande, både i vedvarende energi og på områder, der har direkte indflydelse på klimaændringerne. Jeg henviser her til både små projekter såsom dem, der indebærer teknisk bistand til lokale energikilder, og store projekter med regional dækning såsom den selektive forvaltning og genbrug af affald eller genopretning og udvidelse af vand- og drænsystemer.

Gilles Pargneaux (S&D). – (FR) Hr. formand, fru minister! Den 11. november sagde Václav Havel til os, at "Europa er vores hjemlandes hjemland". Efter København er vores europæiske landsmænd dog meget hårde. Der er en reel mangel på tillid, og derfor vil jeg gerne i lyset af denne tillidskrise og for at bane vejen for en genopretning af tilliden stille et tosidet spørgsmål.

For det første: Ønsker formandskabet under de seks måneders formandskab at bringe indførelsen af en form for Tobin-afgift på finansielle transaktioner tilbage i forhandlingerne? Jeg tror, at denne afgift ville gøre det muligt at genoprette tilliden, ikke blot blandt vores landsmænd, men også blandt alle de personer verden over, som også har mistet tilliden.

For det andet: Ønsker formandskabet at bringe en mere bindende liste for kulstofkvoter og kulstoflækage tilbage i forhandlingerne?

Seán Kelly (PPE). – (EN) Hr. formand! Ligesom en svale ingen sommer gør, så er en kold vinter heller ikke noget bevis for, at teorierne om klimaændringer og global opvarmning ikke er rigtige. For flere og flere mennesker er beviserne overvældende, fordi både videnskabelige beviser og visuelle beviser dokumenterer, at der sker klimaændringer.

Konferencen i København er blevet beskrevet som et flop og en fiasko. Jeg tror, den bedre kan betegnes som et lille skridt i den rigtige retning, et enkelt lille skridt i den rigtige retning. Men udfordringen ligger nu i at omdanne dette lille skridt til et kæmpespring for menneskeheden i Mexico.

Især for os i EU er det en stor udfordring, som skal vise, at de nye institutioner, og de nye positioner, der indføres med Lissabontraktaten, er effektive. Hvis vi marginaliseres, som det skete i København...

(Formanden afbrød taleren)

Andrés Perelló Rodríguez (S&D). – (ES) Hr. formand! Få emner har opnået så bred enighed i Europa-Parlamentet og i samfundet, og det er en skam at ødelægge det håb, som det samfund, der støtter os, nærede, det samfund, der troede på København.

Jeg mener ikke, at topmødet var en fiasko, og jeg tror helt sikkert ikke på noget, jeg hører fra folk, der ikke kan se forskel på klima og vejr. Den omstændighed, at det har sneet nordpå, er forventelig, men det er ikke normalt, at det sner i Sevilla, og at der er fire grader Celsius i Cuba, hvilket klart viser, at klimaændringerne har en virkning. Disse spørgsmål må få os til at sænke paraderne.

Nu mere end nogensinde tidligere må vi stå fast på vores position. Med andre ord må formandskabet i disse seks måneder presse endnu hårdere på, overbevise Rådet om behovet for en mere ensartet og enig position. Formandskabet må inspirere Kommissionen til at sikre, at vi taler med én stemme, så præsident Barack Obama ikke, når vi rejser til Mexico, kan vende sig om og sige "Jeg går ud for at møde kineserne, og så vil jeg fortælle europæerne om det", for det er roden til den frustration, som EU oplevede.

Fru minister, vi må opretholde vores lederskab for klimaets skyld, for EU's skyld og for menneskehedens skyld.

Formanden. – De er vel klar over, at De kan indgive, Deres taler skriftligt, og de vil så fremgå af det fuldstændige referat. Hvis De taler meget hurtigt, er problemet dog, at tolkene ikke kan følge med i det, De siger, og de vil være de eneste, der hører talerne, eller i det mindste de af parlamentsmedlemmerne, der forstår det sprog, der tales.

Det er derfor en god idé at tale langsomt, så talen kan blive tolket, og som jeg sagde, at benytte muligheden for at indgive talen skriftligt, så den vil fremgå af det fuldstændige referat.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Hr. formand! Det må erkendes, at den taktik, som EU har anvendt indtil nu, herunder på topmødet i København, var forkert. Det var en taktik, der gik ud på at lægge alle vores kort på bordet i den tro, at andre ville følge efter, hvis vi vedtog ambitiøse mål. Diskussionen frem og tilbage også her i Parlamentet om, hvorvidt emissionerne skulle begrænses med 40 % eller 50 %, var forkert. Det minder lidt om forhandlingerne under Den Kolde Krig, hvor nogle politiske grupper mente, at ensidig nedrustning ville foranledige Sovjetunionen til også at nedruste. Vi må ændre denne taktik og stå fast i forhandlingerne med verdens magtfulde lande – Kina og USA – og endog true med at opkræve det, vores kolleger fra Frankrig taler om, nemlig en kulstofafgift ved EU's grænser. Vores virksomheder skal være konkurrencedygtige på et verdensmarked. Vi bør også huske nye teknologier, herunder teknologier ...

(Formanden afbrød taleren)

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Hr. formand! Alle er enige om at erkende, at topmødet i København endte i en dobbelt fiasko. Ikke blot var topmødet en fuser, der resulterede i en ikke bindende aftale, som ikke blev underskrevet af alle landene, men vi må også komme overens med vores eget nederlag, for under alle forhandlingerne i København blev der fokuseret på den nøglerolle, som de to mest forurenende lande på planeten, nemlig Kina og USA, spillede. Dette G2-topmøde førte til forhandlinger, uden at hverken europæerne eller udviklingslandene egentlig havde noget at skulle have sagt. Landbruget blev derfor næsten ikke berørt. Og dog er denne sektor et af de mest afgørende elementer i bekæmpelsen af klimaændringer. Europæisk landbrug forbereder i øjeblikket en overgang til mere bæredygtige produktionsmodeller med en mere ansvarlig vandforvaltning og modeller, der er mindre energiintensive og mindre afhængige af kemikalier, fordi det erkender, at biodiversitet og beskyttelse af økosystemer er selve nøglerne til en nedbringelse af miljøforureningen. Så hvornår erkender vi, at landbruget...

(Formanden afbrød taleren)

Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz (PPE). – (PL) Hr. formand! Topmødet i København viste, at spørgsmålet om klimaændringer kan anskues på en anden måde. Det egentlige problem ligger ikke i at begrænse emissionerne af drivhusgasser, men i at foreslå effektive mekanismer til reduktion af dem. Indtil nu har EU været førende inden for nedbringelse af CO₂-emissioner, og det fastsætter stadig standarder herfor på verdensplan.

Derfor er det inden for EU værd at foreslå en bæredygtig fremgangsmåde, der vil gøre det muligt at finansiere passende foranstaltninger først og fremmest inden for EU. Pengene skal komme fra en EU-fond oprettet i fællesskab af alle medlemsstater med bidrag baseret proportionalt på hvert enkelt lands BNP pr. indbygger. På denne måde ville vi opnå ens bidrag fra hver enkelt medlemsstat uden unødvendige komplikationer. Finansiering af foranstaltninger, der ville bidrage til en reel nedbringelse af emissionerne til de laveste omkostninger, ville blive prioriteret.

Adam Gierek (S&D). – (PL) Hr. formand! I forbindelse med de kritiske bemærkninger fra videnskabsfolk vedrørende pålideligheden af IPCC's konklusioner og afsløringen af forfalskede data, og dette påvirkede uden tvivl resultatet af konferencen i København, spurgte jeg Kommissionen, om der var mulighed for at gennemføre forskning for at kontrollere de omtvistede resultater. I sit svar sagde hr. Dimas følgende: "IPCC's vurdering er et udtryk for en konsensus, som tusindvis af videnskabsfolk er nået frem til." Jeg spørger derfor, fastlægges videnskabelige resultater ved konsensus, og er videnskabelige konklusioner resultatet af en afstemning? Vedrørende Climategate sagde Kommissionen følgende: "Det er Europa-Kommissionens holdning, at det ikke berører de indlysende og begrundede konklusioner i IPCC-rapporten. Jeg spørger derfor, hvilken form for konklusioner resulterer forfalskede data i? Jeg tror, vi har brug for en upartisk forskning for at kontrollere virkningerne af CO₂. Uden videnskabelig troværdighed venter der os en ny fiasko i Mexico.

Sirpa Pietikäinen (PPE). – (EN) Hr. formand! De næste skridt efter København bør være at forbedre FN's position og forhandlingskapacitet.

Vi bør gøre det lettere for FN at indlede forhandlinger på højt niveau med statsledere og derefter fortsætte udformningen af de nærmere detaljer med embedsmænd, sådan som det gøres i G8 eller G20. EU har interesse i og evne til at gennemtvinge denne form for ændring i FN-systemet.

For det andet er mit ønske og håb for Rådet og for den nye Kommission nu, at det centrale punkt i vores udenrigspolitik med den nye Lissabontraktat nu vil blive behandlet af trio'en, Kommissionens formand, den højtstående repræsentant og kommissæren for klimaændringer og muliggøre forhandlinger på grundlag af en enkelt forhandlet tekst.

Edite Estrela (S&D). – (PT) Hr. formand! Det er allerede blevet fremført her, og det er sandt, at København var en skuffelse, da der ikke blev indgået en enkelt politisk bindende aftale. Vi må dog nu se fremad og forberede os politisk på konferencen i Mexico – EU har allerede forberedt sig i teknisk henseende. EU må generobre den førende rolle og tale med en stemme. Lissabontraktaten vil hjælpe os hermed og vil lade Europa gøre sig gældende og tale med en forenet stemme og den autoritet, som en, der har gjort sit hjemmearbejde, kan. Vi regner også med det spanske formandskab, for når vi kommer til mødet i Bonn...

(Formanden afbrød taleren)

Formanden. – Vi har afsluttet dette plenarmøde. Det har været usædvanlig langt, men i det mindste har et betydeligt antal medlemmer haft lejlighed til at tale. Det store antal tilstedeværende medlemmer er også et udtryk for Parlamentets interesse for det emne, vi drøfter.

Nu er vi nået til den afsluttende del af forhandlingerne, og jeg vil starte med at give ordet til fru Espinosa, så hun kan svare.

Fru Espinosa og forsamlingen vil være klar over, at jeg glæder mig meget over at kunne give hende ordet på grund af det venskab, den varme og den beundring, jeg nærer for hende.

Elena Espinosa Mangana, formand for Rådet. – (ES) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke alle for deres bidrag, som uden tvivl vil hjælpe os til at gøre tingene bedre. Jeg beklager, at jeg ikke kan svare alle personligt fra det første indlæg fra fru Wortmann-Kool til det sidste fra hr. Grzyb, og de 15 ekstra taler, vi har hørt. Lad mig dog sige nogle få ord i forlængelse af min åbningstale.

Adskillige mål af stor betydning ligger foran os i tilknytning til klimaændringer, nemlig at stadfæste støtte til og et passende engagement omkring Københavnaftalen og at styre hver enkelt af dens komponenter ved at udvikle og uddybe deres indhold og fremskynde gennemførelsen af dem.

Topmødet i København viste det nye internationale scenarie, der omgiver os. Inden for dette scenarie har vi behov for yderligere forbedringer, hvor meget forskellige aktører giver udtryk for nye mål og forventninger, og hvor reglerne for beslutningstagning må ændres for at tilpasse dem effektivt til nye tidsrammer og behov.

I denne forbindelse må EU overveje, hvordan det bedst viser sit lederskab på det klimapolitiske område på den internationale scene.

Vi må ikke tabe vores mål af syne, for det ville svække vores troværdighed og vores position, som er blevet udfordret i de senere år. Ingen ved bedre end EU, hvor svært det er at opbygge dette kollektive lederskab. Og ingen kender bedre en Parlamentet til fordelene og tilfredsheden ved et resultat, der forbedrer tingene for os alle. På globalt plan kan vi kun bevæge os fremad, hvis vejen frem er baseret på gensidig tillid og offentlighedens interesse.

Nogen har beskrevet København som en perfekt storm med et bittersødt resultat. Jeg foretrækker at medtage noget fra det, som jeg mener, er meget værdifuldt, nemlig den omstændighed, at det har givet os et stort potentiale, som vi vil kunne trække på i de kommende måneder. Mine damer og herrer, De kan være forsikret om, at vi kan sige højt og tydeligt, at EU ikke var problemet i København.

Hvis vi går videre til talerne, nævnte adskillige medlemmer solidaritet med tredjelande, emissionsreduktioner, skovrydning og en mere effektiv og mere bæredygtig industri, og mange talte om lederskab og enhed. På nuværende tidspunkt er det vores pligt at presse på for en øjeblikkelig anvendelse af Københavnaftalen.

Det er også vores pligt at presse på for en fuldstændig integration af aftalen i den almindelige procedure i FN og at skabe et solidt grundlag for betydelige fremskridt i Mexico. De regionale og sektorbestemte alliancer vil spille en grundlæggende rolle her, og EU må styrke og udvide dem.

Vi må stå skulder ved skulder i vores arbejde og se fremad. Vi må tage ved lære af vores erfaringer og bevæge os fremad. Vi må ikke bukke under for beklagelser. Når vi ser fremad og overvejer, hvad vi kan efterlade til fremtidige generationer, kan Parlamentet gøre meget. Vi har alle, både medlemsstaterne, Rådet (miljøministrene), Kommissionen, Parlamentet og naturligvis formandskabet en rolle at spille.

I stedet for at fortrænge hinanden må vi handle sammen og samle vores bedste bestræbelser for at forsvare vores fælles fremtid uden at glemme, at miljø, udvikling, konkurrenceevne og innovation er fælles mål, som må gå hånd i hånd.

Jeg har taget parlamentsmedlemmernes bidrag til efterretning og forsikrer om, at det spanske formandskab, som varer frem til den 30. juni, altid vil arbejde sammen med Parlamentet for at nå frem til en mere bæredygtig fremtid for os alle.

Olli Rehn, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Lad mig først og fremmest takke alle medlemmerne for en meget vægtig og ansvarlig debat. Jeg vil helt sikkert overbringe Parlamentets bedste ønsker om god bedring til min kollega, Stavros Dimas, så han kan inden længe kan deltage i udvalgets møde.

Jeg har noteret mig de fremførte punkter, og jeg vil forsøge at besvare nogle af de bekymringer og politiske holdninger, der er kommet til udtryk på grundlag af de redegørelser, jeg har bedt om under disse forhandlinger. Jeg tror, at vi kan fortolke medlemmernes grundlæggende budskaber således, at selv om Københavnaftalen ikke afspejler vores ambitionsniveau, er der stadig et vist europæisk fingeraftryk på den. Med andre ord indeholder Københavnaftalen henvisninger til det ambitionsniveau, der er nødvendigt for at håndtere klimaændringerne i klimaaftalen efter 2012, den danner grundlag for en finansiel pakke og opfordrer til seriøse forpligtelser med hensyn til emissionsreduktioner.

Med hensyn til os selv og vores forpligtelser mødes Coreper i dette øjeblik, og Kommissionen og medlemsstaterne ønsker at fremlægge et enkelt bidrag, der er klart. Detaljerne drøftes nu, og jeg har tillid til, at vi vil være parate inden fristen den 31. januar. Dette er et svar til fru McAvan, og dette bør også skabe et sundt grundlag for den fælles forhandlingstekst, som fru Pietikäinen efterlyste.

Samtidig ser vi aftalen som et afsæt for fremtidige store spring i Mexico i de fremtidige internationale klimaforhandlinger. Fru Hassi og mange andre efterlyste EU-lederskab. Jeg er enig, og Kommissionen er fast besluttet på at sikre, at EU opretholder sin førende position i de kommende måneder og omdanner denne

aftale til den ambitiøse og juridisk bindende traktat, som vi alle ønsker. Jeg regner med Parlamentets støtte til at nå dette mål.

Desværre har nogle af vores vigtige forhandlingspartnere – som det med rette er blevet fremført under disse forhandlinger – ikke været i stand til eller villige til at forpligte sig så kraftigt, som EU har gjort, hvilket naturligvis havde en negativ indvirkning på forhandlingerne. Det står klart for alle, at især Kina ikke ønskede at forpligte sig til seriøst meningsfulde mål. Det er min personlige opfattelse, at den nye Kommission må fastlægge en overordnet strategi for EU over for Kina, så vi bedre kan forfølge og nå vores fælles interesser med hensyn til klimapolitikken, handelsspændingerne og vekselskurspolitikken. Det er ikke acceptabelt, at Kinas valutadumping bringer Europas økonomiske genopretning i fare. På samme måde forventer vi, at Kina indgår en seriøs forpligtelse inden for klimaændringspolitikken.

Men lad os også huske på, at vores lederskab begynder hjemme. Vi må udfolde alle tænkelige bestræbelser på at opfylde vores forpligtelser i Kyotoaftalen, efterhånden som vi nærmer os slutlinjen. Vi må også sikre, at der fremsættes nye ambitiøse politikker og foranstaltninger, som vil føre os til det reduktionsmål på 20 % – eller endog 30 % – som vi har fastsat for os selv. For at nå dette må vi investere i innovation og forskning i ressourceeffektive, miljøvenlige og energibesparende teknologier, som vil være det centrale i den nye EU 2020-strategi, vi forbereder i øjeblikket.

Jeg er enig med fru Dati og fru Grossetête og med fru Ek i, at dette indebærer, at EU 2020 skal være en klimaindustri og en jobstrategi – og dermed det centrale i EU's økonomiske genopretning. Jeg vil også gerne svare hr. Davies på hans meget konkrete spørgsmål. Jeg har tjekket det, og jeg kan oplyse om, at der skulle blive truffet beslutning om anvendelsen af bevillingerne på 300 mio. EUR til CO₂-opsamling og -lagring i det respektive komitologiudvalg. Jeg kan forsikre om, at vi ønsker at støtte 12 demonstrationsanlæg. Otte anlæg vil modtage støtte i første omgang og resten i anden omgang.

Afslutningsvis er det vores pligt over for fremtidige generationer fortsat at foregå med et godt eksempel og nå frem til en juridisk bindende aftale ved årets udgang, således at en bedre og bæredygtig fremtid for alle sikres.

Formanden. – Med kommissærens tale afsluttes disse forhandlinger, og vi ønsker ham held og lykke i sikker overbevisning om, at han vil udføre et fremragende stykke arbejde, som han har gjort tidligere.

Afstemningen vil finde sted under den første mødeperiode i februar, med andre ord under februar I.

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) "Politik er evnen til at forudsige, hvad der vil ske i morgen, næste uge, næste måned og næste år. Og derefter kunne forklare, hvorfor det ikke skete", sagde Winston Churchill.

I lyset af konferencen i København er vi alle gode politikere. Konferencen blev skudt i gang med en stor del politisk optimisme med hensyn til en ny klimaaftale, men forhandlingerne viste, at optimisme og respekt for miljøet er mere europæiske end globale mål. Den omstændighed, at resultatet af konferencen i København var en skuffelse, fordi vores og vores borgeres forventninger ikke blev opfyldt, bør motivere os og gøre os fast besluttet på at involvere os mere og udvise større enhed på det kommende topmøde i Mexico i efteråret. Europa må lære at blive en aktør og en aktiv forhandler og at tale med en enkelt stemme.

Ivo Belet (PPE), skriftlig. – (NL) Efter fiaskoen i København kunne vi sidde på sidelinjen og græde og klynke ynkeligt, men det ville være spild af energi. Lad os fortsætte med at bringe orden i eget hus. Europa er det eneste kontinent, der har en specifik, ambitiøs lovgivning for nedbringelse af CO₂-emissioner. Den skal gennemføres i de kommende måneder og år. Vi må ikke glemme, at dette også har en direkte indflydelse på andre supermagter, ikke mindst Kina. Alle de forbrugsvarer, som Kina ønsker at sælge i Europa i nær fremtid, skal opfylde de strengeste europæiske miljøstandarder. Dette tvinger kinesiske fabrikker til også at ændre kurs. "Hopenhagen" blev måske i vid udstrækning en fiasko, men vi må til arbejdsbordet igen, da der næste år kommer nye muligheder først i Bonn og siden i Mexico. I mellemtiden har København uden tvivl sikret, at alle er opmærksomme, og det har øget vores miljøbevidsthed betydeligt. Det er ikke nok, men det, der gør mig optimistisk, er erkendelsen af, at investering i klima også er godt for vores egne lommer, for økonomien og dermed for beskæftigelsen.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) Miljøtopmødet i København er af mange blevet beskrevet som en dundrende fiasko, da resultatet var en vag aftale uden nogen klare antagelser eller frister. Hvis vi ser nærmere på det, der skete i den danske hovedstad, kan vi dog se, at grundlaget her blev lagt for en ny global klimadagsorden, som vi vil nå, men efter års hårdt arbejde og forhandlinger.

Dette var første gang, at 115 stats- og regeringsledere mødtes for at drøfte klimaændringer. Det er et vigtigt tegn. Den omstændighed, at topmødet fandt sted under FN's forsæde, understreger, at selv udviklingslandene og dårligt industrialiserede lande erkender, at de er nødt til at spille en aktiv rolle i nedbringelsen af drivhusgasemissionerne.

Betydningen af bilaterale drøftelser mellem magtfulde industrialiserede lande og udviklingslande er vokset, navnlig i lyset af det kommende topmøde om miljøspørgsmål i Mexico. EU er i besiddelse af alle de tilgængelige data, der er nødvendige for at spille en vigtig rolle i bilaterale drøftelser med lande som Kina, Indien og Brasilien. Tiden er inde til, at ingen indsats forekommer for stor, når vi taler om fremtiden for den planet, som vi alle deler.

George Sabin Cutaş (S&D), skriftlig. – (RO) I den seneste måned har fiasko været det ord, der er blevet anvendt mest til at beskrive topmødet i København. Topmødets utilfredsstillende resultat skyldes både den tilbageholdenhed, som de store industrilande udviste, og systemets komplicerede regler baseret på FN-konsensus.

Desuden bør EU's manglende evne til at påtage sig rollen som katalysator for de globale bestræbelser for at begrænse virkningerne af klimaændringer undersøges. Ved ensidigt at melde ud et år før konferencen, at vi agtede at nedbringe drivhusgasemissionerne med 20 % i 2020, havde EU den moralske overhånd til at bidrage med et incitament til forhandlingerne i København. Men vi vidste ikke, hvordan vi skulle gøre os gældende på et møde, der var domineret af USA's og de fremkommende økonomiers positioner.

Der er behov for mere begrænsede drøftelser, så vi kan håbe på, at forhandlingerne ender med en succes. Ministermøderne i Bonn og Mexico City i juni og december skal udnyttes så effektivt som muligt til at bane vejen for vedtagelse af en ny traktat. Medlemsstaterne skal koordinere deres indsats, så vi taler med en enkelt stemme på den globale scene.

Adam Gierek (S&D), skriftlig. – (PL) Fiaskoen på klimatopmødet har vist Europas svaghed og dets politiske elites naivitet. Det har vist, at vi kun er en af mange aktører på verdensscenen. Hvorfor endte forslagene vedrørende CO₂-emissioner med at være uacceptable? Det gjorde de, fordi de truer mange udviklingslandes interesser, ikke tager hensyn til konkurrence baseret på den militære økonomi på verdensplan, medfører en uretfærdig fordeling af retten til at udnytte det fælles gode, som Jorden er, og er baseret på den ikke særlig troværdige hypotese fremsat af IPCC om, hvor skadelig CO₂ er, mens det viser sig, at de såkaldte beviser er blevet manipuleret (Climategate). Videnskaben skal ikke kontrolleres politisk, men bør tage hensyn til alle omstændigheder og besvare alle tænkelige spørgsmål. Har nogen f.eks. spurgt om, hvad der ville ske, hvis der ikke var nok CO₂ i atmosfæren? Vi burde være glade for den varme periode i vores planets historie og for, at der i øjeblikket er omkring 370-380 ppm CO₂ i atmosfæren. Inden for fysik og kemi kender vi Le Chateliers ligevægtsprincip, der forudsiger udviklingen af ideelle vilkår for fotosyntese. Jorden bliver grønnere, et faktum, der er blevet bekræftet mange gange, og det sikrer større høst og bedre udviklingsvilkår. Lad det fortsætte på denne måde, selv om der desværre er mange tegn på, at verden i de kommende to tiår vil blive køligere. Konklusion: EU bør øjeblikkeligt tage sin restriktive klima- og energipakke op til fornyet behandling, fordi den forringer EU's konkurrenceevne.

Béla Glattfelder (PPE), skriftlig. – (HU) De nuværende liberale handelsordninger tilskynder til højere kuldioxidemissioner. Ved at indføre handel med emissioner, støtte vedvarende energikilder og fremme investeringer med henblik på at forbedre energieffektiviteten udfolder de udviklede lande betydelige bestræbelser på at begrænse deres kuldioxidemissioner. Disse foranstaltninger resulterer i ekstraomkostninger for virksomhederne. Desuden beskattes energiforbrug i stigende grad i disse lande.

I mellemtiden gør mange udviklingslande ikke noget for at nedbringe deres drivhusgasemissioner. De øger endog hele tiden deres kuldioxidemissioner. I stedet for at give de største industrielle brugere incitamenter til at sikre energieffektivitet, forsyner de dem med elektricitet med statsstøtte. Mange siger, at disse landes største komparative fordel nu ikke længere er billig arbejdskraft, men billig energi.

Derfor må der indføres nye internationale handelsregler for at forhindre, at handelen fører til yderligere kuldioxidemissioner. Vi har ikke blot brug for "retfærdig" handel, men også for "grøn" handel. Med henblik herpå må vi sikre, at der findes effektive retlige sanktioner, hvis et land ikke opfylder sine forpligtelser i henhold til klimaændringsaftalerne.

András Gyürk (PPE), skriftlig. – (HU) Konferencen om klimaændringer i København var skuffende. Der blev ikke vedtaget nogen juridisk bindende forpligtelser, som kunne danne rammen om den fremtidige internationale klimabeskyttelse. Situationen forværres af, at EU til trods for sine intentioner var ude af stand

til at påvirke det endelige resultat af forhandlingerne i nævneværdig grad. Konferencens fiasko betyder ikke, at vi skal lade stå til. Vi må vænne os til tanken om at lægge vægt på regionale løsninger, indtil vi får en international traktat, som er juridisk bindende for alle aktører. I overensstemmelse hermed bør EU arbejde på at finpudse sine interne forordninger om klimabeskyttelse. EU's forordninger bør være mere effektive uden at forårsage en konkurrencemæssig ulempe for de europæiske industrier.

EU's klimapolitik bør dog heller ikke stille de nye medlemsstater ugunstigt, som det var tilfældet med den interne EU-aftale om deling af byrden for nylig. Når det gælder klimabeskyttelse, bør løsninger, der har mange ekstravirkninger ud over nedbringelse af emissioner foretrækkes. Udviklingen af bytransport forbedrer livskvaliteten, investeringerne i forbedring af energieffektivitet skaber arbejdspladser, og de beløb, der bruges på forskning og udvikling, forbedrer samtidig konkurrenceevnen. Disse synspunkter afspejles også i budgettet for de kommende syv år. Europa har ikke råd til kun at være tilskuer ved internationale forhandlinger om klimabeskyttelse. Det bør fortsat tage initiativet, selv om klimapolitikken nu i stedet for banebrydende ændringer vil være kendetegnet ved små, gradvise skridt.

Eija-Riitta Korhola (PPE), skriftlig. – (FI) Det var med nogen fortvivlelse, at jeg hørte klagerne over det dårlige resultat i København. Jeg kan kun sige, at det er på tide, at EU ser realiteterne i øjnene. Vi må holde op med at narre os selv ved at forestille os, at EU befinder sig i en førerposition, eller at det kan påtage sig en sådan rolle. Lad os være ærlige. Vores ineffektive og dyre strategi frister ingen. Det vil jeg også sige til den fremtidige kommissær med ansvar for klimaændringer. Topmødet i København er kommet og gået, men hvorfor vil fru Hedegaard stadig have os til at tro, at EU er førende inden for klimapolitikken og den, der skal vise vejen frem? Det har ikke spillet denne rolle i lang tid.

"Følg mig, jeg er lige bag ved jer" er det paradoksale slogan, som EU har udviklet for sig selv. Det er med denne form for selvbedrag, at EU fortsætter med sin elendige klimapolitik, der ødelægger arbejdspladser inden for de reneste industrier. De, der har fulgt klimadebatten overhovedet, har længe vidst, at der ikke ville blive indgået en international aftale baseret på EU's formel. USA, Kina og Japan har valgt en vej, der forkastede en FN-model med dens forhandlede emissionslofter og tidsplaner. De investerer direkte i nedbringelse af kulstofintensiteten og i ny teknologi, der med tiden også vil blive set som den logiske metode til at nedbringe emissionerne. Denne metode vil dog ikke udsætte økonomien og arbejdspladserne for bureaukrati, uretfærdig konkurrence eller uforudsete prissvingninger. I Europa vil vi være udsat, hvis EU-landene fortsat følger en anden vej, står alene og forværrer virksomhedernes problemer. Det er sørgeligt, at ingen drager fordel heraf, mindst af alle befolkningen. Miljøet vil heller ikke drage fordel heraf, hvis de reneste industrier i verden bliver pålagt sanktioner ved emissionshandel, sanktioner, der ikke pålægges resten. Det er på tide, at EU tager sin politik op til fornyet overvejelse og sætter en stopper for denne fantasien.

Petru Constantin Luhan (PPE), skriftlig. – (RO) EU skal fortsat være involveret i de internationale forhandlinger om vedtagelse af en post-Kyoto aftale. Det står klart, at EU's forhandlingsstrategi skal evalueres og forberedes grundigt med henblik på en fortsættelse af forhandlingerne i 2010, hvis der skal underskrives en ny global post-Kyoto aftale.

Selv om konklusionerne fra København ikke kan betegnes som en succes og er langt fra det, EU ønskede, er de dog et skridt i retning af underskrivelse af en juridisk bindende, global post-Kyoto aftale. EU's indsats i den umiddelbare fremtid skal fokusere på diplomatiske bestræbelser, der sigter mod at opnå forpligtelser fra alle de relevante globale partnere, navnlig USA, Kina og Indien, så det globale mål om begrænsning af temperaturstigningen til to grader Celsius i forhold til det førindustrielle niveau kan nås.

Vi skal være klar over, at EU's forpligtelse til at øge emissionsreduktionerne med 30 % i 2020 er betinget af, at tredjelande påtager sig tilsvarende eller proportionale forpligtelser.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) Vi kan gøre status over konferencen om klimaændringer her en måned efter afholdelsen af den. Københavnaftalen blev forhandlet og underskrevet med stort besvær, og var tæt på at være en total fiasko. Det kompromis, der blev accepteret med stort besvær, var kun "notere sig".

Selv om EU har påtaget sig specifikke, ambitiøse mål, har de ikke ført til tilsvarende forpligtelser fra andre partnere. Det skal dog understreges, at alle de store økonomiske og politiske magter i verden samledes for at drøfte og påtage sig ansvar for bekæmpelse af klimaændringer. Målet om at holde den globale opvarmningsgradient på 2 °C blev anerkendt, og der blev opnået enighed om finansiel støtte på 30 mia. USD i perioden 2010-2012 (hurtigstartsfinansiering) og 100 mia. USD i 2020. Disse beløb skal finansiere foranstaltninger til nedbringelse af og tilpasning til virkningerne af klimaændringer for de mindst udviklede og mest sårbare lande.

Jeg mener, at den fremtidige Kommission, navnlig hvis der kommer en kommissær med ansvar for klimaændringer og handling, skal evaluere reduktionsforslagene meget nøje – forpligtelser indgået af lande, som er parter i FN's konvention – og også forberede forhandlingerne på samme måde, så der kan blive underskrevet en juridisk bindende aftale på COP 16 i Mexico i 2010.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), skriftlig. – (EN) De fleste af os har med rette givet udtryk for skuffelse over resultatet af topmødet i København og den manglende indgåelse af en juridisk bindende aftale. Der er dog blevet gjort nogen fremskridt. For eksempel vil oprettelsen af Københavns grønne klimafond yde finansiering til fattigere lande, så de kan tilpasse sig klimaændringerne og udvikle ren energi, og de fremkommende økonomiers formelle accept af, at de har et medansvar, gør en konkret forpligtelse fra disse landes side i nær fremtid mere sandsynlig. EU skal fortsat spille en førende rolle, så længe der ikke findes en juridisk bindende aftale. Den indstillede kommissær for klimahandling har givet udtryk for engagement i en international aftale om beskyttelse af regnskove, medtagelse af vejtransport og søtransport i emissionshandelsordningen og sammenkædning af EU's og USA's lofts- og handelsordninger, hvilket ville være et afgørende skridt i det internationale samarbejde om globale emissionsnedbringelser. Vi bør fortsat udvikle og gennemføre vores egen klimalovgivning som andre lande arbejder i retning af deres. Vores arbejde med internationale organisationer og partnerlande i de kommende måneder vil øge chancerne for betydningsfulde fremskridt på den kommende konference i Mexico.

Zbigniew Ziobro (ECR), skriftlig. – (PL) Problemet med klimaændringer er et af de vigtigste spørgsmål for den moderne verden. For nylig blev der afholdt et klimatopmøde i København helliget dette spørgsmål. I mellemtiden opdagede vi, at indholdet af adskillige tusinde dokumenter og e-mails havde fundet vej til internettet fra klimaforskningsenheden ved University of East Anglia, en af verdens mest prestigefyldte institutioner, der beskæftiger sig med global opvarmning og den indflydelse, som menneskets aktivitet har på denne proces. Materialet omfattede korrespondance mellem videnskabsfolk fra forskellige lande, hvis forskning havde en nøgleindflydelse på EU's og FN's holdning til klimaændringer. De lakkede oplysninger viser, at forskningsresultaterne kan være blevet manipuleret, og som følge heraf kan der være udsendt upålidelige oplysninger om drivhusvirkningen og klimaændringer. EU-landene og dermed vores samfund afholder betydelige omkostninger i tilknytning til emission af drivhusgasser, men i København blev der gjort forsøg på at få de udviklede lande, herunder EU, til at acceptere en endnu større finansiel byrde i tilknytning til global opvarmning for på denne måde at hjælpe udviklingslandene. Enhver tvivl, der findes omkring dette spørgsmål, bør klarlægges i detaljer, ikke blot fordi vi ønsker at overbevise dem, der er i tvivl om legitimiteten af foranstaltningerne til at begrænse drivhusgasemissionerne, men også fordi de europæiske skatteydere betaler og skal betale enorme omkostninger i forbindelse hermed, og de skal være sikre på, at disse foranstaltninger er baseret på et sundt grundlag.

FORSÆDE: Diana WALLIS

Næstformand

12. Spørgetid (spørgsmål til Rådet)

Formanden. – Det næste punkt på dagsordenen er spørgetiden (B7-0002/2010).

Jeg vil gerne byde ministeren velkommen til denne første spørgetid med det spanske formandskab.

Følgende spørgsmål er stilet til Rådet.

Spørgsmål 1 vil ikke blive behandlet, da det vedrører et emne, der allerede står på dagsordenen for denne mødeperiode.

Spørgsmål 2 af **Gay Mitchell** (H-0477/09)

Om: Kreditstramning/lån til erhvervslivet

Den tyske økonomiminister sagde i december, at Tyskland stod over for en ny kreditstramning, hvis bankerne ikke forhøjer lånene, navnlig til små og mellemstore virksomheder. Dette er et problem, der kan brede sig til hele EU.

Hvilke specifikke foranstaltninger vil Rådet træffe for at sikre, at banker lader erhvervslivet få adgang til lån, så virksomhederne kan opretholde sig selv, skabe beskæftigelse og vækst og bidrage til det økonomiske genopsving?

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Fru formand! Problemet med at sikre, at virksomhederne har tilstrækkelig adgang til kapital, og de foranstaltninger, som medlemsstaterne har truffet i denne retning, har som bekendt optaget Rådet i nogen tid.

I januar sidste år bemærkede Rådet, at medlemsstaterne havde handlet stærkt og beslutsomt for bl.a. at frigøre kreditmarkederne. I foråret fastslog Det Europæiske Råd betydningen af fortsat at anvende de økonomiske genopretningsforanstaltninger og opfordrede Kommissionen og Rådet til at evaluere effektiviteten af de vedtagne foranstaltninger og rapportere tilbage til Det Europæiske Råd i juni.

Det Europæiske Råd i juni evaluerede rent faktisk effektiviteten af de foranstaltninger, som medlemsstaterne havde truffet for at støtte den finansielle sektor, og situationen med hensyn til stabiliteten og funktionen af finansielle markeder. Disse resultater blev i form af en rapport returneret til Det Europæiske Råd. Så rapporten blev videregivet fra Rådet med andre ord Ministerrådet til Det Europæiske Råd. Rapporten var positiv, og det fremgik af den, at der fandtes rekapitaliseringsgarantier og -mekanismer i medlemsstaterne, ligesom det konkluderedes, at medlemsstaterne havde spillet en afgørende rolle med hensyn til at bringe den nedadgående spiral til ophør. Jeg vil gerne minde om, at hele det finansielle system var i fare for at smelte ned i slutningen af 2008.

Der var derfor positive virkninger af at give bankerne adgang til global finansiering, hvilket igen forstærkede kreditstrømmen til realøkonomien. Rådet anerkendte, at de foranstaltninger, som landene havde vedtaget, havde haft stor betydning for opretholdelsen af kreditkanalerne.

På nuværende tidspunkt ligger banksektoren under for et vist pres med hensyn til rekapitalisering, og Rådet opfordrede derfor medlemsstaterne til individuelt at rekapitalisere eller genoprette deres balance for at nedbringe usikkerheden og gøre det lettere at give kredit.

I sidste måned – december – kunne Rådet se, at medlemsstaterne havde anvendt en lang række støtteforanstaltninger med det formål at genoprette den finansielle stabilitet. Det understregede dog, at genopretningen af dem fortsat var noget skrøbelig, og opfordrede Det Europæiske Banktilsynsudvalg til at udsende regelmæssige oplysninger om den mængde kapital, der var tilgængelig til supplerende lån.

Vi har nu en række foranstaltninger på plads: dels Rådets overvågning, dels vejledning fra Det Europæiske Råd. Resultatet har været en forbedring, og Den Europæiske Centralbank har forståeligt nok handlet for først og fremmest at sikre bankernes likviditet og virksomhedernes adgang til lån.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Fru formand! Må jeg sige til ministeren, at det er min erfaring, at nogle banker – på ingen måde alle banker, men nogle banker, måske endog mange banker – opførte sig uansvarligt, da finansmarkedet voksede, og nogle banker – måske igen ikke alle banker, men mange banker – opfører sig stadig uansvarligt i opsvingets spædeste uger og måneder.

Jeg er f.eks. bekendt med en bestemt virksomhed i Dublin, som ledes godt, og hvor manden omhyggeligt lever op til sine forpligtelser, mens banken langt fra hjælper ham. Den har benyttet lejligheden til at nedbringe hans overtræk og sætte hans virksomhed under pres – en virksomhed, der er levedygtig, en virksomhed, der vil overleve denne recession.

Jeg vil opfordre ministeren til at tage disse banker i hånden, fortælle dem, at vi giver dem skatteydernes penge, og at vi forventer, at de tager hensyn til den offentlige interesse og ikke blot til deres aktionærers interesser, hvoraf nogle er meget velhavende aktionærer.

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Fru formand! Jeg må sige, at jeg mener, at Rådet og de europæiske institutioner udfører et godt stykke arbejde. Jeg mener, at de har udført et godt stykke arbejde, og at de har ydet et stort bidrag til at forhindre et sammenbrud i tilgængeligheden af likviditet i hele økonomien.

Økofin har fulgt og følger stadig de foranstaltninger, som medlemsstaterne har vedtaget. Det gør det på en systematisk måde. For eksempel ser Økofin i øjeblikket på, hvordan garantierne til bankerne stilles til rådighed, om der fastsættes restriktioner eller ej for virksomheder i den finansielle sektor, og hvordan kreditfinansiering gennemføres af Den Europæiske Centralbank.

Jeg vil blot sige, at hr. Trichet, formanden for Den Europæiske Centralbank, den 7. december 2009 sagde, at der ikke findes nogen restriktioner for bankernes lån af penge fra Den Europæiske Centralbank. Der er ingen restriktioner. Hvis der er banker, som ikke benytter sig af dette, er det op til hver enkelt af disse finansielle organer. Der findes dog ingen form for restriktioner hvad angår EU eller Den Europæiske Centralbank.

Under alle omstændigheder vil Rådet naturligvis hellere end gerne sammen med Europa-Parlamentet undersøge de nuværende direktiver, som skal drøftes i relation til det finansielle tilsyn med systemerne eller alle andre initiativer, som Kommissionen eventuelt træffer i denne henseende.

Catherine Greze (Verts/ALE). – (FR) Fru formand! En af formandskabets prioriteter er at styrke EU's indflydelse på den internationale scene, mere specifikt i Latinamerika.

Men hvilken form for indflydelse taler vi om? De aktuelle internationale forbindelser giver kun lidt plads til demokrati og menneskerettigheder. Ønsker Rådet at anvende frihandelsaftaler til at støtte regimer, der hele tiden tilsidesætter menneskerettighederne i Latinamerika?

Jeg vil gerne nævne Peru som eksempel, hvor voldshandlinger begået i Baua er en frygtelig illustration af den måde, hvorpå regeringen samarbejder med multinationale selskaber ved at konfiskere jord fra de indfødte til finansielle formål. Næsten 70 % af jorden er allerede i hænderne på multinationale selskaber og mineselskaber.

Et andet berygtet eksempel er Colombia, der er det farligste land for fagforeningsfolk, eftersom hundredvis af mennesker myrdes her. Mit spørgsmål er følgende: Agter formandskabet igen at gøre menneskerettighederne til et centralt element i EU's udenrigspolitik i Latinamerika?

Formanden. – Jeg er ked af det, men spørgsmålet ser ikke ud til at have noget at gøre med det foregående spørgsmål. Jeg ved ikke, om De har deltaget i spørgetiden før, men De har kun lov til at stille et supplerende spørgsmål, der har forbindelse til hovedspørgsmålet. Jeg er ked af det, men jeg er nødt til at se fuldstændig bort fra spørgsmålet. Jeg foreslår, at De læser forretningsordenen.

Mig bekendt var der ikke nogen supplerende spørgsmål, da jeg afsluttede det sidste spørgsmål. Jeg vil derfor gå videre, hvis der ikke er andre spørgsmål vedrørende kreditstramning/lån til erhvervslivet.

Hr. Zemke, hvis det er det, Deres spørgsmål vedrører, har De 30 sekunder.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Fru formand! Ja, det er præcis, hvad mit spørgsmål handler om.

Vi ved ganske udmærket, at situationen er forskellig i de enkelte medlemsstater. Når vi taler om hjælp til erhvervslivet vil jeg i den forbindelse gerne spørge til situationen i Grækenland, for krisen her er i dag værre end nogen andre steder – påtænkes der nogen særlige foranstaltninger i forbindelse hermed?

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Fru formand! Jeg mener, at et senere spørgsmål omhandler nøjagtig det samme spørgsmål. Jeg vil gerne bede parlamentsmedlemmet om at blive her, indtil jeg besvarer det, og jeg vil derfor besvare både dette spørgsmål og det spørgsmål, der står på dagsordenen, samtidig.

Jeg henviser til spørgsmål 9 på den liste, jeg er i besiddelse af, eller spørgsmål 8 på den aktuelle liste fra fru Kratsa-Tsagaropoulou: Den økonomiske situation i Grækenland.

formand for Rådet. - (ES) Fru formand! Jeg henviser til spørgsmål 9 på den liste, jeg er i besiddelse af, eller spørgsmål 8 på den aktuelle liste fra fru Kratsa-Tsagaropoulou: Den økonomiske situation i Grækenland.

Formanden. – Spørgsmål nr. 3 af **Bernd Posselt** (H-0479/09)

Om: Kosovos integration i EU

Hvorledes har Rådet til hensigt at imødekomme Europa-Parlamentets ønske om at omfatte Kosovo i EU-programmerne, de indledende tiltrædelsesstrategier og Thessaloniki-processen uafhængigt af dets status?

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Fru formand! Rådet har altid stået fast på planerne om optagelse af det vestlige Balkan i Europa. Dette har ubestridt været en del af udenrigspolitikken, i dette tilfælde naboskabspolitikken, og selv EU's udvidelsespolitik.

På Rådets møde i december 2009 bekræftedes således behovet for at respektere visse retfærdige betingelser med hensyn til stabiliserings- og associeringsprocessen for Balkanlandene.

Med hensyn til Kosovo har Rådet allerede fastslået, at medlemsstaterne i denne sag træffer beslutning i henhold til national praksis og folkeretten.

Som bekendt er Kosovos ensidige uafhængighedserklæring i øjeblikket genstand for en retssag ved den internationale domstol. Under alle omstændigheder har Rådet dog altid medtaget Kosovo i sine politiske

forbindelser med Balkanlandene, og der har været konsensus mellem medlemsstaterne og regeringerne i denne henseende f.eks. med hensyn til liberalisering af visa, som Kosovo bør nyde godt af, hvilket Rådet altid har haft forståelse for. Derudover er Kommissionens meddelelse om metoder til styrkelse af Kosovos politiske og socioøkonomiske udvikling blevet hilst velkommen.

Rådet opfordrede Kommissionen til at træffe de nødvendige foranstaltninger til at støtte Kosovos fremskridt i retning af EU i overensstemmelse med de europæiske perspektiver for regionen, som jeg tidligere henviste til.

Rådet opfordrede Kommissionen, og dette blev naturligvis gjort med konsensus, til at indlede Kosovos deltagelse i EU's programmer, indarbejde Kosovo i det økonomiske og fiskale tilsyn, iværksætte anden del af førtiltrædelsesbistanden og styrke dialogen om stabiliserings- og associeringsprocessen.

Disse konklusioner blev godkendt på det seneste møde i Det Europæiske Råd den 10.-11. december 2009.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Fru formand, hr. formand for Rådet! Jeg har to yderligere specifikke spørgsmål. Mener rådsformanden for det første, at vi under det spanske formandskab vil få held til at gøre fremskridt med hensyn til visumordninger for Kosovo, så Kosovo ikke vil forblive et fængsel i en fri Balkanregion? Hvad vil formandskabet for det andet gøre for at forsøge at få medlemsstater, der ikke anerkender Kosovo, til at gøre det? Som jeg sagde er det primære spørgsmål dog visumordningerne.

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Fru formand! Jeg henviste tidligere til visumordningen.

Rådet har altid givet udtryk for et ønske om, at Kosovo også skal være omfattet af visumordningen og af en mulig liberalisering af visa i hele regionen. Som bekendt arbejder Kommissionen på de nærmere detaljer. Først vedrørende visumlettelse og endog visumliberalisering, så den kan fremlægge et forslag for Rådet. Visse krav skal dog naturligvis opfyldes i forbindelse hermed, og i denne henseende samarbejder Kommissionen med de berørte lande. Den samarbejder med Kosovo og informerer regelmæssigt Rådet.

Tanken om liberalisering af visa, der kan udstrækkes til EU's naboområder, er noget, som Rådet og det spanske formandskab helt sikkert deler, og jeg mener det er en af de politiske retninger, vi helt klart må fremme i Europa i de kommende få måneder med hensyn til mobilitet, mulighed for at kommunikere og bevæge sig rundt ikke blot i EU, men i alle områder i lande, der grænser op til EU. Jeg mener, at det helt klart vil være til gavn for begge sider. For EU, der udsteder disse visa, og for disse lande, der naturligvis også må gøre det på et gensidighedsgrundlag.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru formand, hr. formand for Rådet! Vil Serbiens synspunkter og den information, landet giver, blive taget tilstrækkeligt i betragtning i forbindelse med alle de initiativer, som Rådet træffer med hensyn til Kosovo? Uanset territoriespørgsmålet vedrørende Kosovo er Serbien naturligvis en nøglestat i forbindelse med integrationen af det vestlige Balkan i EU, og et land, som vi bør inddrage i alle de skridt, vi tager.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Fru formand, hr. López Garrido! Jeg glæder mig over den holdning, Spanien indtager, idet Spanien ikke har anerkendt Kosovos uafhængighed, og den nylige beslutning om at trække de spanske tropper, der indtil nu har været udstationeret i Kosovo, hjem.

Da vi befinder os i en periode med økonomisk krise, vil jeg gerne stille følgende prosaiske spørgsmål: Hvor meget kostede det Spanien at have tropper der? Kan formanden for Rådet kommentere den holdning, som mit land, Grækenland, har indtaget, da Grækenland har den samme styrke i Kosovo, og som vi alle ved, har økonomiske problemer? Er det rigtigt fortsat at have tropper i Kosovo?

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Fru formand! Med hensyn til det første spørgsmål om Serbien er Serbien naturligvis det stærkeste land på det vestlige Balkan, som vi altid må tage reelt hensyn til i enhver politik, i dette tilfælde politikken for det europæiske perspektiv, som er EU's politik over for det vestlige Balkan.

Der er naturligvis en nyere aftale, som parlamentsmedlemmet vil være bekendt med, om liberalisering af visa for Serbien, og Serbien indgav for nylig også en formel ansøgning om tiltrædelse af EU som en yderligere konsekvens af, at den fastlåste situation i forbindelse med den interimsassocieringsaftalen med Serbien er blevet løst.

Hvis det sker, går vi ind for at anvende fællesskabsforordninger, for at Kommissionen undersøger dette, for at afgive en teknisk udtalelse og behørigt beslutte, om det er realistisk muligt at indlede

tiltrædelsesforhandlinger via opfyldelsen af Københavnskriterierne. Serbien er således naturligvis et land, der har en indlysende vægt i regionen, og som efter vores mening har et europæisk perspektiv. Flertallet i Rådet, som nu er enstemmigt, gik ind for at fjerne blokeringen af interimsaftalen, og det har fuldstændigt associeret sig med Serbien.

Hvad angår Kosovo, blev jeg spurgt om noget, som vedrører spansk indenrigspolitik og den spanske regerings interne beslutninger. Som bekendt repræsenterer jeg i denne situation Rådet, ikke noget bestemt land, men Rådet, og selv om jeg var i besiddelse af de specifikke data, der henvises til, hvilket jeg ikke kan være, mener jeg, at det i dette tilfælde ikke er muligt for mig at tale på vegne af et land, da jeg taler på vegne af Rådet, et af EU's organer, som repræsenterer 27 lande.

Formanden. – Spørgsmål nr. 4 af **Jim Higgins** (H-0486/09)

Om: Ødelæggelsen af de tropiske regnskove

Er Rådet med henblik på resultatet af de internationale drøftelser om klimaændringer på topmødet i København i december enig i, at europæisk landbrug ganske vist bidrager til produktionen af CO₂, men at ødelæggelsen af de tropiske regnskove i Amazonområdet mere end modsvarer de negative virkninger af den europæiske landbrugsproduktion med hensyn til CO₂-emissioner?

Diego López Garrido, *formand for Rådet*. – (ES) Fru formand! Rådet er helt enig med hr. Higgins i, at landbruget og skovrydningen er faktorer, der påvirker emissionen af CO₂ til atmosfæren.

Det er svært at vide, hvilken af disse to faktorer der har den største virkning. Dette er en videnskabelig debat snarere end en politisk. Under alle omstændigheder må der dog gribes ind på begge områder samtidig, og sådan har det altid været.

Når det handler om bæredygtigt landbrug, har vi altid gjort fremskridt på begge områder. Dette har endog ført til ændringen af EU's politik for udvikling af landdistrikter. Som en del af revisionen af reformen af den fælles landbrugspolitik indgår det i håndteringen af udfordringer som afbødning af og tilpasning til klimaændringer, og som bekendt betragtes den fælles landbrugspolitik i forbindelse med udviklingen af den europæiske politik som en vigtig faktor, der skal tages i betragtning i forbindelse med den bredere politik for håndteringen af klimaændringer.

I 2008 bakkede Rådet op om nogle forslag fra Kommissionen vedrørende ødelæggelse af skove, og Kommissionen foreslog, at tab af skovarealer, der jo hele tiden forsvinder hastigt, skal standses senest i 2030, og at den massive rydning af tropiske regnskove skal nedbringes med mindst 50 % i 2020 sammenlignet med det nuværende niveau.

Vi må derfor fremme en bæredygtig forvaltning af skovene. Med hensyn til skovrydningen udgør nedbringelse af ødelæggelsen af skovene helt klart en del af det spanske formandskabs mål, og vi forstår, at det er nødvendigt at anvende nogle af de instrumenter, som EU råder over, f.eks. det ikke juridisk bindende instrument, på alle typer af skov, og EU's handlingsplan om håndhævelse af skovlovgivning, retsstatsforhold og handel, som f.eks. bestemmer, at der skal indføres retlige rammer for at forhindre import af ulovligt fældet træ.

EU indtog denne holdning til trods for de forskellige grader af skuffelse, som den manglende opfyldelse af nogle af målene i København medførte, og visse tekniske spørgsmål i tilknytning til betydningen af rydningen af tropisk regnskov, som skal løses i udviklingslandene som en nøgelfaktor i forhindringen af CO₂-emissioner, blev klarlagt.

Derudover skal det siges, at konferencen vedtog en beslutning om foranstaltninger til nedbringelse af skovrydningen og ødelæggelsen af skove, idet støtte til forbedring af udviklingslandenes kapacitet blev kraftigt øget.

Jim Higgins (PPE). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne ønske det spanske formandskab held og lykke. Jeg synes, det er kommet godt fra start i denne uge. Så *viva España!*

Må jeg blot tilføje i tilknytning til selve spørgsmålet, at træer udgør kulstofdræn, fordi de absorberer CO₂-emissioner. Tragedien i Amazonområdet, hvoraf 60 % ligger i Brasilien, er, at den skånselsløse ødelæggelse af den smukke Amazonregnskov er tydelig. For eksempel er 4,1 mio. km² indtil videre blevet ødelagt. Det fjerner kulstofdrænet, det ødelægger livsformer, da Amazonindianerne udryddes, og for det tredje ved vi, at produktionsstandarderne inden for landbruget på ingen måde lever op til EU's krav.

Er der i sidste ende noget, vi kan gøre, eller er det bare tom snak?

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Fru formand! Jeg vil gerne sige til hr. Higgins, at vi er meget enige i hans overvejelser, og at sandheden er, at det spanske formandskabs mål med hensyn til biodiversitet er at intensivere bevaring og en bæredygtig udnyttelse, dvs. at have en avanceret, indgående vision i tilknytning til biodiversitet. Det vil være et af de centrale punkter, et af vores formandskabs prioriteter.

Jeg glæder mig over hr. Higgins' vurdering af starten på vores formandskab, og jeg kan endvidere fortælle, at Kommissionen agter at fremlægge en grønbog om beskyttelse af skove i starten af året. Dette kunne blive et meget vigtigt initiativ, og arbejdet vil blive udført på denne front som reaktion på ødelæggelsen af disse områder. Hr. Higgins har nævnt nogle af disse elementer, og der er andre som f.eks. skader forårsaget af skovbrande.

Der er mange andre elementer, som skal tages i betragtning, men det er sikkert, at dette vil være et vigtigt tidspunkt for bekæmpelse af ødelæggelsen af vores træer, at dette fokus passer godt ind i biodiversitetsstrategien, og at dette uden tvivl vil være et af nøgleelementerne i EU's indsats i år.

Chris Davies (ALDE). – (EN) Fru formand! Jeg glæder mig over, at et af de få vellykkede resultater af konferencen i København var bred enighed om en mekanisme, der vil sætte de udviklede lande i stand til at bidrage finansielt til at forebygge ødelæggelsen af de tropiske regnskove.

Så er ministeren enig i, at et af det spanske formandskabs mål bør være at give denne aftale indhold og at sikre en god indikation fra Europa om, hvor meget vi er parate til at forpligte for at forhindre ødelæggelsen af regnskoven?

Franz Obermayr (NI). – (DE) Fru formand, hr. formand for Rådet! Som vi alle ved blev der indført certifikater for at opnå en reduktion af CO₂-emissionerne, og det er det, mit spørgsmål handler om. For ikke så længe siden kom det frem, at der var underhåndsaftaler og misbrug af emissionshandelsordningen. I hvilken udstrækning er disse anklager blevet undersøgt, eller er de ved at blive undersøgt, og er der planlagt nogen ændringer i denne henseende?

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Fru formand! Jeg er enig i den første tale. Jeg mener, at dette ligger på linje med det, vi har sagt. Vi må håndtere rydning af tropiske regnskove i udviklingslandene. Det er en vigtig faktor i forbedringen af udviklingslandenes kapacitet, herunder til deres egen gavn, og det skal ske med de indfødte befolkningsgruppers, lokalbefolkningens deltagelse, og der skal oprettes nationale skovkontrolordninger.

Jeg mener således, at der blev gjort væsentlige fremskridt i København i denne henseende, og det kan ikke nægtes, at EU opretholder sin stilling som fortrop og leder i denne henseende og i andre henseender i tilknytning til bekæmpelsen af klimaændringer. Den kritik, der kan fremsættes af EU i tilknytning til København, er, at det har været meget længere fremme end det, der blev opnået her.

EU ønsker at håndtere dette spørgsmål langt mere indgående, så det tager naturligvis hensyn til de rejste spørgsmål, som hænger nøje sammen med EU's indsats i relation til bekæmpelse af klimaændringer.

Det bestemte spørgsmål, der rejses, ligger naturligvis inden for grænserne af det, der gennemføres i praksis, gennemførelsen af foranstaltninger til bekæmpelse af klimaændringer. En del af dette går naturligvis ud på at forhindre at individuelle instrumenter misbruges, og det er en del af det problem, som denne foranstaltning eller andre foranstaltninger kan give anledning til, og det udgør selvfølgelig en del af de forpligtelser, som vi skal overvåge nøje.

Formanden. – Spørgsmål nr. 5 af **Liam Aylward** (H-0487/09)

Om: Bekæmpelse af Alzheimers sygdom på europæisk plan

8,6 millioner mennesker i Europa skønnes at lide af neurodegenerative sygdomme som Alzheimers, og med aldringen af den europæiske befolkning vil antallet af syge fortsat stige.

Kan Rådet give yderligere oplysninger om det nyligt bebudede initiativ til fælles programmering af bekæmpelsen af disse sygdomme? Hvorledes forestiller Rådet sig en samordnet europæisk indsats, der letter byrden for patienterne og deres pårørende og plejere?

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Fru formand! Rådet tillægger Alzheimers og neurodegenerative sygdomme generelt den største betydning.

Kontrol med denne sygdom skal være et vigtigt mål for EU, også når man husker på, at forekomsten af den øges eksponentielt med alderen og fordobles hvert femte år fra 75-års-alderen. Eurostat forudsiger, at antallet af ramte personer på 65 år eller derover vil fordobles i EU mellem 1995 og 2050.

Det spørgsmål, som hr. Aylward stillede, har to aspekter. Dels er der behov for et pilotprogram for fælles programmering for neurodegenerative sygdomme og Alzheimers i særdeleshed, som Rådet allerede er gået i gang med. Det fremgår af det spanske formandskabs program, som De ved. Og Kommissionen har på dette grundlag som bekendt fremsat et forslag, som blev vedtaget i Rådets konklusioner i december 2009. Derudover har Rådet taget hensyn til Parlamentets beslutning om dette pilotinitiativ. Dels er Rådet også med hensyn til koordineringen af Europas indsats enig i, at vi klart må samarbejde på europæisk plan om at bekæmpe denne sygdom og andre tilsvarende sygdomme, først og fremmest fordi vi må lette belastningen for patienterne og deres familier. Det skønnes, at der for hver person, der lider af denne sygdom, er tre familiemedlemmer, som rammes, da plejbyrden påhviler dem. Det er derfor vigtigt, at der samarbejdes på europæisk plan på dette område.

I den fælles rapport om social beskyttelse og inddragelse, som Rådet vedtog i 2008, forpligtede medlemsstaterne sig til at øge adgangen til tjenesteydelser af høj kvalitet, som skulle bringe balance i offentlige og private kompetencer og formel og uformel pleje. Medlemsstaterne har følt, at levering af tjenesteydelser på bosteder eller i lokalsamfund er bedre eller at foretrække frem for institutionel pleje, selv om disse tjenesteydelser af høj kvalitet fortsat er en stor udfordring for mange medlemsstater.

Rådet og EU har fastsat retningslinjer for denne sygdom.

Liam Aylward (ALDE). – (EN) Fru formand! Som det så rigtigt blev sagt, skønnes det, at antallet af mennesker med demens vil være fordoblet i Europa i 2050.

Derfor er det meget vigtigt, at medlemsstaternes regeringer håndterer de specifikke behov, som mennesker med demens har, og yder vigtig støtte til plejere.

I øjeblikket har mange af EU's medlemsstater ingen planer for udvikling af nationale strategier for demens, så mit spørgsmål er følgende. Hvordan vil Rådet specifikt støtte medlemsstaterne for at gøre demens til en folkesundhedsmæssig prioritet?

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Fru formand! Det, vi planlægger at gøre under det spanske formandskab, og som vi tillægger den største betydning, er at tilskynde til et direktiv om avanceret terapi og hjælp i tilfælde af kroniske og ikkeoverførbare sygdomme. Det er noget, der skal håndteres på højeste niveau, og det bør derfor gå hånd i hånd med fremme af patienternes livskvalitet og initiativer til forbedring af sikkerheden samt det arbejde, der udføres af gruppen på højt plan vedrørende folkesundhed.

Derfor er det nødvendigt, at yde bistand – da EU ikke altid har de nødvendige beføjelser til at gøre dette – ved at vejlede, koordinere, samarbejde, frembringe synergi mellem medlemsstaternes aktioner med hensyn til disse neurodegenerative sygdomme, særlig Alzheimers, og også ved at hjælpe indirekte.

Det er rigtigt, at medlemsstaterne har ansvaret for at levere den mest direkte bistand til f.eks. familier og endog til ikkestatslige organisationer, selv om det inden for rammerne af EU's program for folkesundhed er muligt at få adgang til særlige midler på vegne af ikkestatslige organisationer, hvilket også er en interessant, skønt indirekte måde, hvorpå vi kan hjælpe dem, der er meget direkte berørt af Alzheimers og andre degenerative sygdomme og i denne henseende er meget afhængige.

Jim Higgins (PPE). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne takke Rådet for svaret. Må jeg spørge Rådet, hvordan det forholder sig til sondemadning af patienter med Alzheimers, som er en udbredt praksis i Det Forenede Kongerige og Irland? Jeg ved ikke, hvordan det forholder sig i resten af Europa.

Vi taler her om at indføre en sonde i maven. Rådet talte om retningslinjer. Retningslinjer og standarder er meget vigtige, men begrundelsen for denne særlige procedure er, at det giver patienten tilstrækkelig ernæring, så man sikrer, at selv om de har demens – og har nægtet at tage føde til sig osv. – så vil de overleve, men for mig virker det meget mærkeligt. Hvad er Rådets holdning hertil, og vil det fastsætte standarder?

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Fru formand! Når man husker på, at neurodegenerative sygdomme påvirker et stort antal mennesker, og at nogle lande desværre har utilstrækkelige faciliteter til diagnosticering og behandling af disse sygdomme, vil jeg gerne spørge, om Rådet går ind for at oprette europæiske behandlingscentre, som på grund af det voksende antal patienter kan fremme forskning på området for at finde frem til løsninger til at forebygge og behandle disse sygdomme.

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Fru formand! Disse to spørgsmål, som er blevet rejst af to medlemmer, kræver tydeligvis en videnskabelig udtalelse, om jeg så må sige. Jeg mener i denne forbindelse, at der findes grupper og initiativer i EU, som er det passende forum for arbejde med de forslag og bemærkninger, der er blevet fremført. Eksempelvis kan nævnes pilotprogrammet for bekæmpelse af neurodegenerative sygdomme, særlig Alzheimers, om hvilket Kommissionen har fremlagt et forslag til Rådets henstilling, der i øjeblikket er undervejs.

På den anden side har jeg som bekendt tidligere nævnt, at der findes en højtstående gruppe for fælles planlægning i forbindelse med disse sygdomme, som i dette tilfælde er kroniske og ikke smitsomme. Denne gruppe gennemfører en nøje overvågning af pilotprogrammet for at definere og specificere visse spørgsmål og dermed muliggøre langt mere specifik beslutningstagning, sådan som det blev nævnt i indlæggene. Jeg mener, at det er det rette sted at behandle dette spørgsmål.

Indtil nu er den højtstående gruppe nået til enighed om en fremgangsmåde og et strategisk forskningsprogram. 24 lande deltager heri, og de fastlægger i øjeblikket deres forvaltningsstrukturer og træffer beslutning om deres handlingsplan. Det næste møde i denne gruppe vil finde sted under det spanske formandskab, og jeg tror, at den derefter vil være i stand til at håndtere spørgsmål som dem, der er blevet rejst, på en meget specifik, direkte og umiddelbar måde.

Jeg tror, det er stedet og forummet. Det er det, den er der til. Det var derfor denne højtstående gruppe blev oprettet: for at arbejde på og forberede kommende beslutninger.

Formanden. – Jeg kan forstå, at hr. Higgins nok ikke vil være tilfreds, men jeg mener, det er et vanskeligt emne, og sikkert et emne, der på et eller andet tidspunkt fortjener sit eget spørgsmål.

Formanden. – Spørgsmål nr. 6 af **Harlem Désir** (H-0489/09)

Om: Virksomhedernes sociale ansvar

I forbindelse med konferencen "Protect, Respect, Remedy" i Stockholm den 10. og 11. november 2009 opfordrede det nuværende formandskab og det kommende spanske formandskab Den Europæiske Union og medlemsstaterne til at gå foran med hensyn til virksomhedernes sociale ansvar. I marts 2007 anmodede Parlamentet om, at man indførte en mekanisme, der kunne gøre det lettere for ofrene for virksomhedernes udnyttelse at søge erstatning ved de europæiske domstole, skærpe ledernes forpligtelse til at begrænse deres aktiviteter negative følgevirkninger for miljøet og menneskerettighederne til et minimum og indføre konkrete normer for rapportering på internationalt plan. Rådet fremhævede i sin erklæring de fremskridt, der var gjort, men lovede også at arbejde på fælles rammebestemmelser, der fastsætter staternes beskyttelsespligt og sikrer, at erhvervslivet respekterer menneskerettighederne, og at der pålægges sanktioner i tilfælde af krænkelser.

Hvilke bindende juridiske instrumenter vil Rådet foreslå for at få virksomhederne til at respektere princippet om omhyggelig forvaltning og rapportering og sikre, at der pålægges sanktioner i tilfælde af krænkelse af menneskerettighederne og miljøbestemmelserne inden for deres ansvarsområde?

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Fru formand! Jeg vil gerne henvise til konferencen om virksomhedernes sociale ansvar, der fandt sted i Stockholm den 10. og 11. november 2009.

Det svenske formandskab, som afholdt konferencen, og det dengang kommende og nu nuværende spanske formandskab nåede frem til den konklusion, at EU på dette område skulle gå forrest i verden og foregå med et godt eksempel vedrørende det vigtige emne, som hr. Désir tager op med sit spørgsmål. Emnet er virksomhedernes sociale ansvar med hensyn til at skabe markeder, bekæmpe korruption, beskytte miljøet og forsvare menneskers værdighed og menneskerettigheder på arbejdspladsen, især fordi EU er den største økonomi i verden og den største bidragsyder til udviklingssamarbejdet. Europa huser mange multinationale virksomheder. Det er meget passende, at vi påtager os lederskabet.

Det sociale ansvar har i alt væsentligt tre bestanddele – beskytte, respektere og udbedre. Staten skal beskytte, og det betyder lovgivning, regler i forbindelse med krænkelse af menneskerettighederne, navnlig hos virksomhederne. Virksomhederne har et ansvar for at respektere disse menneskerettigheder, og alle de involverede parter har et ansvar for at garantere adgangen til hensigtsmæssige retsmidler med henblik på at beskytte og forbedre disse menneskerettigheder.

Jeg vil gerne påpege, at vi har endnu et instrument til rådighed, nemlig chartret om grundlæggende rettigheder for Europas borgere, som er juridisk bindende, hvilket betyder, at der for første gang, også på europæisk plan, findes beskyttelse inden for de områder, som man henviser til med tanken om det sociale ansvar.

Det er nødvendigt for alle interesserede parter at deltage. Det er nødvendigt at fortsætte dialogen med tredjelande, med civilsamfundet, med fagforeningerne, med virksomhederne, også de små og mellemstore virksomheder, for at udbrede dette koncept, den trio, vi har nævnt: beskytte, respektere og udbedre. Det spanske formandskab vil fortsætte med at fremme dette. Den 25.-26. marts er vi værter for en konference i Palma de Mallorca, hvor man behandler spørgsmålet om institutionalisering af virksomhedernes sociale ansvar set i forhold til den sociale dialog.

På konferencen vil man undersøge mulighederne for at medtage disse rammer på listen over instrumenter, som EU og medlemsstaterne skal bruge til at gennemføre deres aktiviteter, herunder i forbindelse med et spørgsmål, som man henviste til her i formiddag ved forelæggelsen af det spanske formandskabs program, nemlig EU's 2020-strategi. Også dér skal målsætningen om det sociale ansvar være til stede.

Harlem Désir (S&D). – (FR) Fru formand! Tak for svaret, hr. minister. Jeg lykønsker Dem med initiativet med afholdelse af denne konference i Palma de Mallorca i marts måned, eftersom den vil følge op på konferencen i Stockholm.

Problemet er, at vi er oppe imod multinationale selskaber. Som De sagde, skal Europa gå forrest med hensyn til virksomhedernes sociale ansvar, men vi skal også gå i front, når det gælder europæiske selskabers opførsel uden for Europa. Problemet er, at disse datterselskaber er separate juridiske enheder. Er De parat til at foreslå et juridisk instrument, som vil forpligte moderselskaberne til at påtage sig ansvaret for deres datterselskabers opførsel i andre dele af verden, når de undlader at opfylde deres forpligtelser i forhold til miljøet eller til menneskerettigheder eller arbejdstagerrettigheder? For hvis vi ikke indfører denne forpligtelse, vil de europæiske selskaber smutte gennem det net, som virksomhedernes sociale ansvar udgør, og som Europa ønsker at fremme på grund af opførslen hos datterselskaber andre steder i verden.

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Fru formand! Jeg mener, at EU skal fremme bedste praksis rundt om i Europa, og at det vil føre til lovgivningsforslag, der kan forbedre denne situation.

Vi skal tage højde for den del af det sociale ansvar, som vi kan kalde den juridisk bindende del, og som frem for alt drejer sig om respekten for menneskerettigheder. Der findes også en valgfri del, som består af en frivillig praksis. Derfor er det vigtigt at oprette fora på europæisk plan og i en bredere sammenhæng, der skal tage sig af disse spørgsmål. Nogle af dem fungerer allerede. Gruppen af medlemsstater på højt niveau mødes f.eks. hver sjette måned for at udveksle erfaringer vedrørende det sociale ansvar.

Jeg mener også, at det i forbindelse med den økonomiske krise er stadig vigtigere at arbejde i henhold til disse retningslinjer og at arbejde for konkurrenceevne og miljøbeskyttelse samt at kæde dette sammen med social integration. Dette gælder navnlig i 2010, året for bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse.

Jeg mener, at dette bør være udgangspunktet, og at der i den forbindelse til en vis grad stadig er tale om pionerarbejde, hvor disse fora skal oprettes, og hvor alle de involverede skal deltage i en dialog, som efterfølgende skal føre til forskellige foranstaltninger. Jeg mener imidlertid, at vi bør løse dette i dialogfasen, der er af absolut grundlæggende betydning, gennem fælles foranstaltninger, som indtil videre er praktisk taget uden fortilfælde.

Ádám Kósa (PPE). – (HU) Fru formand! Jeg vil gerne hilse ministerens forslag om at fremhæve bedste praksis velkommen. Vi er alle klar over, at EU har en befolkning, der hele tiden bliver ældre, og virksomhederne har et ansvar for at sikre sundheden for mennesker, som er langtidssygemeldte. Planlægger Rådet at udøve pres på virksomhederne for at få dem til at udnytte ekspertisen hos pensionisterne i samfundet? Dvs. at give dem mulighed for at forblive aktive og ikke holde op, når de går på pension.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Fru formand! Det spørgsmål, De nævnte, hr. rådsformand, har optaget os meget længe. Meget af det, der er blevet sagt, kunne være sagt for 10 eller 15 år siden. Jeg har nogle specifikke spørgsmål i denne forbindelse. Er De enig i, at for at gennemføre og synliggøre virksomhedernes sociale ansvar korrekt bliver det nødvendigt med både sanktioner og incitamenter? Mener De, at EU bør indføre et system, hvor man hænger synderne ud med navns nævnelse? Når vi kigger på, hvor ofte produkter er mærket, kan De da også forestille Dem en tydelig mærkning på virksomhedernes produkter, der viser, hvorvidt de overholder disse grundlæggende regler for virksomhedernes sociale ansvar, eller om de omgår disse regler?

Vi er vant til så mange andre former for mærkning. Hvorfor ikke også bruge denne metode inden for sociale anliggender?

Diego López Garrido, *formand for Rådet*. – (ES) Fru formand! Jeg er enig med den første taler, fordi jeg mener, at det er grundlaget for det, jeg kaldte for EU's dialog med tredjelande, civilsamfundet, fagforeninger, virksomheder og alle de interesserede parter, og naturligvis er det meget vigtigt, at alle de mennesker, De henviste til, medvirker.

Jeg mener, at tiden nu er inde til at drøfte dette, og det samme gælder det, De henviste til, men jeg mener, at det skal ske som led i en overordnet strategi vedrørende et spørgsmål, der skal løses, måske for første gang, eller næsten for første gang, i gruppen på højt niveau, som jeg henviste til, og på konferencen i marts måned. Det er her, jeg mener, at diskussionerne bør finde sted, og det er på den måde, at vi nemmest når vores mål.

Nogle gange er det bedre at anvende incitamenter, andre gange er det bedre at bruge sanktioner. Det er ikke altid mest hensigtsmæssigt at vælge sanktionerne. Jeg mener, at dette kræver en integreret undersøgelse, fordi vi efter min mening har brug for en integreret vision og en række af foranstaltninger, ikke på hinanden følgende individuelle foranstaltninger, men i sidste ende en integreret vision for hele problemet og for det spørgsmål, som det hele drejer sig om, og som udgør en fantastisk mulighed, nemlig det sociale ansvar.

Formanden. – Spørgsmål nr. 7 af **Hans-Peter Martin** (H-0491/09)

Om: EU's finanstilsyn

ECB's formand, Jean-Claude Trichet, udtalte mandag den 7. december 2009 i Europa-Parlamentets Økonomi- og Valutaudvalg angående temaet EU's finanstilsyn og enighed mellem EU's finansministre: "Det er ikke nødvendigvis den allerbedste løsning", fordi der f.eks. ikke er fastsat nogen direkte beføjelser for de planlagte EU-myndigheder.

Hvordan vil Rådet sikre, at transnationale banker, forsikringsselskaber, finansielle tjenesteydere, investeringsfonde og hedgefonde ikke unddrager sig effektivt tilsyn pga. de fortsat opsplittede nationale beføjelser?

Diego López Garrido, *formand for Rådet*. – (ES) Fru formand! Jeg mener helt klart, hr. Martin, at EU sikrer et korrekt tilsyn med det finansielle system på europæisk plan, og i dette tilfælde har vi skullet arbejde os ud af en alvorlig krise. Det udøver dette tilsyn ud fra to essentielle dimensioner, der ligger i direktiverne for finanstilsyn, de seks direktiver, som Kommissionen udsendte sidste år, og som for indeværende kræver enighed mellem Rådet og Parlamentet. Vi regner med at få denne aftale på plads under det spanske formandskab. Derfor vil vi hovedsagelig diskutere det med Parlamentet.

På den ene side har vi det såkaldte makrotilsyn gennem Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici, der søger at forhindre alvorlige kriser, at garantere finansiell stabilitet og at mindske forstyrrelser af det finansielle system. Og på den anden side har vi det såkaldte mikrotilsyn, som vist er det, hr. Martin især henviser til i sit spørgsmål.

Dette består af de tre europæiske myndigheder for bankvæsen, forsikring og værdipapirmarkedet. Formålet med dette tilsyn er at få et mere tilbundsående tilsyn og mindske uroen i de individuelle finansielle enheder og dermed beskytte kunderne i sådanne enheder.

Rådet har som sagt vedtaget en fælles holdning i denne forbindelse en gang for alle. For det første kom Rådet i oktober sidste år med en politisk bekræftelse, der sikrede politisk tillid til dette makrotilsyn og i december til mikrotilsyn og hele lovgivningspakken. Dette er som sagt omfattet af den almindelige lovgivningsprocedure og bestemmes derfor af, hvad Parlamentet aftaler med Rådet.

Disse tre udvalg bør være funktionsdygtige nu. Vi vil gerne have direktiverne vedtaget, om muligt allerede i første halvår med det spanske formandskab, men under alle omstændigheder skal de være funktionsdygtige ved udgangen af 2010. Det er Rådets målsætning.

Derfor forventer vi et frugtbart samarbejde med Europa-Parlamentet, så vi kan tage dette vigtige skridt fremad i retning af en konklusion, som efter min mening er historisk, og som er i overensstemmelse med de fremgangsmåder, der er opstået uden for Europa, hos G20, fordi USA er ved at udforme en tilsvarende lovgivning. Vi mener, at dette er en af de udfordringer, vi er nødt til at løse for at undgå endnu en krise af denne art, der opstod i det finansielle system som følge af manglende regulering og uansvarlighed, som medlemmet var inde på tidligere, hos nogle af lederne inden for det finansielle system.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Fru formand! Tak for Deres udtalelser, hr. López Garrido. De nævnte det makrotilsyn, der skal udøves af Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici. De ved sikkert, at der allerede er rejst en del kritik i denne forbindelse, for det første med hensyn til udvalgets størrelse, fordi det endnu en gang er blevet sammensat i henhold til et typisk europæisk Proporzsystem. Ser De i lighed med mange andre også en risiko her for, at dette udvalg ikke får mulighed for at arbejde effektivt?

Det andet problem ved Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici er dets manglende uafhængighed. Mener De, at De kan gå et skridt videre under det spanske formandskab og forsøge at sikre det en større grad af uafhængighed og indføre hensigtsmæssige forbedringer vedrørende udvalgets størrelse, fordi det næppe bliver muligt for det at arbejde på en meningsfyldt måde på dette grundlag?

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Fru formand! Jeg tror, at Kommissionen allerede har fremsat et forslag. Der er indgået en aftale, da man nåede til enighed i Rådet, men det var bestemt ikke let. Det svenske formandskab og Kommissionen måtte arbejde hårdt for at sikre denne aftale i Økofin-Rådet, og nu er den på plads. Nu ligger den her i Europa-Parlamentet, og det er Parlamentet, der skal anvende denne fremgangsmåde, som De og andre har påpeget.

Dette er stedet, hvor der skal opnås en aftale mellem de to kredse. Der hersker enighed inden for Rådet, og vi må se, om vi kan opnå enighed med Europa-Parlamentet.

Jeg mener, at det spørgsmål, De har taget op her, udmærket kan drøftes, og jeg er sikker på, at vi nok skal nå frem til en aftale, fordi det er absolut nødvendigt, mellem EU's to lovgivningsinstanser, Rådet og Europa-Parlamentet.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Fru formand! Vil det spanske formandskab som led i det foreslåede finanstillingsyn overveje at fremsætte henstillinger vedrørende bedste praksis for at begrænse lønningerne til de administrerende direktører i de store banker og ligeledes begrænse den groteske bonuskultur, der har skabt mange af problemerne og bragt os ud i det hængedynd, hvor vi befinder os nu?

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Fru formand! Jeg vil gerne kæde spørgsmålet om finanstillingsyn fra EU's side sammen med spekulation foretaget af gensidige fonde, hr. López Garrido, herunder fonde med hjemsted i EU, i Londons finansdistrikt. I artikler beretter man om, at fondsbestyrere spekulerer i, at euroen falder, i græske statsobligationer og andre obligationer og i gæld og underskud og derved forstærker låntagningen.

Derfor vil jeg spørge, om De kan fortælle mig, hvilke specifikke foranstaltninger man kan træffe for at beskytte EU-medlemsstaternes økonomier mod spekulantangreb fra gensidige højrisikofonde, herunder fonde med hjemsted i EU?

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Fru formand! Ja, jeg tror på, at det er muligt at diskutere bedste praksis i forbindelse med finansielle enheder. Vi indleder en debat, der er centreret omkring disse finanstillingsystemer, og jeg mener, at dette er det perfekte sted at arbejde i henhold til disse retningslinjer og bidrage til nogle af de ting, som De henviste til, hr. Kelly, også som en del af direktiverne.

Jeg mener også, at der er plads til forslaget fra den anden taler inden for disse direktiver, som De vil kunne diskutere her i Parlamentet, f.eks. i forbindelse med regulering af hedgefonde, som ligger inden for de tilsynskrav, der er blevet drøftet, eller noget, som Det Europæiske Råds formand nævnte her til formiddag, nemlig afskaffelsen af skattely.

Alt dette, alle disse tanker, som er blevet taget op, har deres plads og vil passe perfekt ind i diskussionen, som vil blive afholdt her i salen i løbet af de næste par måneder om reformen, som Det Europæiske Råd kaldte det dengang, en fuldstændig og konkret reform af tilsynet med det finansielle system. Derfor skal der være tale om en grundig og vigtig reform, hvor alle de spørgsmål og diskussioner, som De har taget op, kan finde plads.

Formanden. – Spørgsmål nr. 9 af **Rodi Kratsa-Tsagaropoulou** (H-0496/09)

Om: Den finansielle situation i Grækenland og euroområdet rolle

Erklæringerne fremsat på det seneste topmøde om den alvorlige karakter af den finansielle situation i Grækenland samt om den støtte, der bør ydes til stater, der befinder sig i en sådan situation, er modstridende. Angela Merkel understregede, at alle landene i Euroområdet har et fælles ansvar i tilfælde af, at et af dets

medlemmer kommer i vanskeligheder, mens Fredrik Reinfeldt påpegede, at Grækenlands problemer måtte betragtes som "landets egne interne problemer, som måtte løses ved nationale afgørelser".

Hvad er formandskabets forståelse af solidariteten mellem medlemsstaterne, især Euroområdet, i tilfælde af, at et land går bankarot? Finder Rådet det formålstjenligt, at der til regeringer ydes garantier og lån fra ECB (Den Europæiske Centralbank), så man undgår udslag af spekulation og de ødelæggende følger af en eventuel forringelse af lånemulighederne for de medlemsstater, der er kommet ud i en ond cirkel af offentlig gæld?

Tror Rådet, at der foruden de sanktioner, der er fastlagt i Stabilitets- og vækstpakten, er behov for mere gennemgribende, forebyggende kontrol og foranstaltninger med henblik på forøgelse af beskæftigelsen og væksten i de forgældede medlemsstater, før disse kommer ud i en endnu mere katastrofal finansiel situation?

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Fru formand! I traktaterne for EU findes der en klar kompetencefordeling. Medlemsstaternes økonomiske politikker er af fælles interesse for Unionen, men samtidig er de nationale budgetter den enkelte medlemsstats kompetence.

Eftersom vi har en fælles valuta i 16 af EU-landene, og eftersom tanken om en monetær union er noget, der optræder i Maastrichttraktaten som den mest inklusive af alle målsætninger, drejer det sig naturligvis også om medlemsstaternes regler i forbindelse med deres budgetter, fordi dette påvirker økonomien og det monetære system som sådan.

Derfor er det nødvendigt at undgå uforholdsmæssigt store offentlige underskud, hvilket er vigtigt for den økonomiske og monetære unions funktion, og af disse to må man erkende, at det er den monetære og ikke den økonomiske union, der har udviklet sig mest.

Derfor forbydes underskud i stabilitetspakten og dengang i Maastrichttraktaten og i dag i artikel 123 i traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde, samt at Den Europæiske Centralbank og centralbankerne i de medlemsstater, der bruger euroen som valuta, yder lån til at dække disse underskud. Det hedder også i traktaten, at hverken Unionen eller medlemsstaterne vil påtage sig eller reagere på de forpligtelser, der påhviler centralregeringen eller andre offentlige myndigheder i andre medlemsstater.

Derfor skal de enkelte medlemsstater påtage sig deres gældsforpligtelser, og Rådet har erklæret, at alle medlemsstater skal gøre dette, og vi har fortsat tillid til, at Grækenland og de øvrige medlemsstater vil træffe de nødvendige beslutninger for at rette op på de økonomiske skævheder for at styrke deres nationaløkonomiske og finansielle situation.

Man skal huske på, at en procedure ved uforholdsmæssigt store underskud foregriber tilsynet med de økonomiske politikker i velbegrundede tilfælde. Rådet skal diskutere situationen i Grækenland, forhåbentlig i februar. Det er sandsynligt, selv om det afhænger af Kommissionens initiativret, at der vil blive vedtaget henstillinger, og dermed vil vi udforme strategier, således at EU kan udtrykke sin interesse og sit engagement i vanskelige situationer eller omstændigheder, som visse medlemsstater måtte opleve.

Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE). – (EL) Fru formand! De har mindet os om de artikler i traktaten, der drejer sig om proceduren for uforholdsmæssigt store underskud, hr. López Garrido. Parlamentet kender disse artikler. Men jeg har en fornemmelse af, at De kan komme med flere oplysninger om, hvad hr. Zapatero mente, da han talte om solidaritet i euroområdet, om solidaritet i lande med særlige finansielle problemer. Er der måske mulighed for at diskutere bedre finansiel samordning mellem centre og regioner med hensyn til tilskud? Er der måske mulighed for en bedre skattemæssig koordination for at undgå den skattemæssige og sociale dumping, der allerede belaster EU og har særlige konsekvenser for bestemte lande? Kan De fortælle mere om, hvad De sagde tidligere, i forbindelse med det, hr. Zapatero mente med solidaritet?

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Fru formand! EU er en region i verden, hvor solidariteten dyrkes meget synligt. Grækenland og mit hjemland Spanien har oplevet stor solidaritet fra EU gennem de europæiske fonde og gennem strukturfondene, som er vigtige elementer af den europæiske solidaritetspolitik, der vil fortsætte.

Det er uden sidestykke noget sted i verden. Dette har givet mulighed for markante fremskridt i mange lande, noget, der gavner landene som helhed, samtidig med at man åbner markederne. Samtidig har man foretaget overførsler af beløb til modernisering af en region. Det er et meget tydeligt eksempel på solidaritet. Der er tale om midler, som naturligvis skal anvendes korrekt, og som overvåges af EU, hvilket er ganske logisk. Altså findes der solidaritet.

En anden form for solidaritet er noget, vi kan se meget tydeligt i traktaten. De henviste især til traktaten. Ved traktaten forpligtes medlemsstaterne til at samordne deres økonomiske politikker, deres social- og arbejdsmarkedspolitikker og deres beskæftigelsespolitikker. Dette fremgår også tydeligt af artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde, og her udtrykker man også EU's solidaritet, nemlig ved den fælles diskussion og fælles vedtagelse af mål med henblik på at sikre en samordnet økonomisk politik.

Mange af de nuværende problemer i de forskellige europæiske lande på grund af krisen ville ikke have været så intense, hvis vi havde fået den økonomiske union langt tidligere, fordi den økonomiske union gik i stå. Den monetære union bevægede sig fremad, men den økonomiske union gik i stå, og synergierne ved samordningen af de økonomiske politikker i EU opstod ikke, hvilket kort sagt er, hvad der skulle være sket. Det er i bund og grund, hvad der siges i traktaten.

Europa 2020-strategien, de mål, vi skal blive enige om vedrørende investeringer i uddannelse, specialisering og arbejdsdeling og kampen mod klimaændringer, er også elementer, der skal aftales, også af hensyn til solidariteten. Også her kommer solidariteten meget klart til udtryk på et kontinent, i en Europæisk Union, der altid skal stå så samlet som muligt. Men naturligvis forhindrer det logisk nok ikke, at traktaten også fordrer ansvar fra medlemsstaternes side vedrørende deres gældsniveau eller deres lånoptagelse. Det er naturligvis den enkelte stats ansvar. Men der er også hele sammenhængen med markedet, social- og arbejdsmarkedspolitikker, strukturpolitikker, regionalpolitikker og forhåbentlig senere koordinering af økonomiske politikker, social- og arbejdsmarkedspolitikker og beskæftigelsespolitikker, som uden tvivl også rummer solidaritet.

Det er den mest velegnede, tilbunds gående og vidtgående form for solidaritetspolitik i Unionen.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Fru formand! Jeg vil gerne stille endnu et spørgsmål, for De sagde, hr. minister, at den meget alvorlige situation i Grækenland vil blive taget op på Kommissionens møde i februar i år. Det er korrekt, at krisen i Grækenland er meget alvorlig, men vi ved alle, at den desværre kan brede sig. Jeg vil gerne spørge om følgende: Bortset fra diskussionen i Kommissionen, burde De så ikke indlede en mere fundamental diskussion med Den Europæiske Centralbank? Jeg anser den også for at være et meget vigtigt organ, som bør være mere aktivt med hensyn til situationen i Grækenland.

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Fru formand! Jeg mener, at alle organer har deres eget arbejdsområde. Det er et af de vigtigste kendetegn ved strukturen i den europæiske økonomiske og monetære union og giver den desuden troværdighed.

Det er korrekt, at Rådet vil diskutere situationen i Grækenland, logisk nok, eftersom det er en af EU's medlemsstater, og det er klart, at det, der sker i et andet europæisk land, påvirker os alle. Vi påvirkes af, hvad der sker i lande uden for Europa, for slet ikke at nævne et sted, hvor vi har et fælles marked og en fælles valuta for 16 lande.

Det er logisk, at det diskuteres inden for de rammer, som opstilles i traktaten, og desuden at det sker på grundlag af den budgetmæssige og økonomiske strategi, der anses for hensigtsmæssig under de nuværende omstændigheder, og som i dette tilfælde anbefales over for Grækenland, og som landet uden tvivl vil have fordel af.

Den Europæiske Centralbank har sine egne pligter i henhold til traktaten med hensyn til finansiell stabilitet og prisstabilitet og fungerer uafhængigt. Den Europæiske Centralbanks uafhængighed er et væsentligt princip for EU, som sikrer vores økonomiske og finansielle system samt vores fælles valuta euroen stor troværdighed. Dette kriterium om uafhængighed bør respekteres, fordi det er et grundlæggende aspekt af den økonomiske og monetære union, som vi indførte for flere år siden inden for EU.

Formanden. – Hr. minister, mange tak for Deres deltagelse i denne første spørgetid under Deres formandskab.

Spørgsmål, der på grund af tidsnød ikke er blevet besvaret, vil blive besvaret skriftligt (se bilag).

Spørgetiden er afsluttet.

(Mødet udsat kl. 19.15 og genoptaget kl. 21.00)

FORSÆDE: **Rodi KRATSA-TSAGAROPOULOU***Næstformand*

13. Udvalgenes sammensætning: se protokollen

14. Demokratisering i Tyrkiet (forhandling)

Formanden. Næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om demokratisering i Tyrkiet.

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg har den fornøjelse at tale til Parlamentet om en sag af kolossal betydning for EU, nemlig relationerne med Tyrkiet, nærmere bestemt demokratiseringen af Tyrkiet, som er hovedtemaet for denne forhandling, en sag, der direkte vedrører EU, ikke kun indirekte, men også direkte, eftersom Tyrkiet er et kandidatland.

Det har status af kandidatland, der har forhandlet i adskillige år om at komme med i EU, og blandt de politiske krav i Københavnskriterierne er kravet om, at et land, der ønsker at komme med i EU, skal have stabile politiske institutioner og garantere demokrati, retsstatsprincippet, menneskerettigheder og respekt for mindretal.

Derfor skal Tyrkiet opfylde disse krav. Der findes adskillige kapitler, som kan forhandles om. Nogle er åbne, og andre er ikke åbnet endnu, andre forhandlinger står i stampe, og det er tydeligt, at Tyrkiet er af stor strategisk betydning for EU. For det første fordi det er et land, der har et europæisk perspektiv, og desuden fordi det er et stort land af voksende strategisk betydning, hvad angår energiforsyning, og det er et land af uomtvistelig og naturligvis også politisk relevans. Tyrkiet er desuden medlem af NATO, og for nogle lande i EU er det på den måde også en forbundsfælle inden for denne militære alliance.

Det skal siges, at Tyrkiet har oplevet positive forandringer. Det europæiske perspektiv har givet Tyrkiet en særlig motivation til at følge en positiv vej imod demokratisering og demokratisk konsolidering. Den siddende tyrkiske regering har endda lanceret det, den kalder det "demokratiske initiativ" som reaktion på behovet for en række institutionelle ændringer af det tyrkiske politiske system på vej mod demokratisering. Man har udvist interesse for EU inden for regeringen med udnævnelsen af minister Bağış, som jeg har talt med mange gange, og som har ansvaret for forhandlingerne med EU som sin portefølje.

Derfor kan vi på den ene side nu se, at Tyrkiet har iværksat reformer, der uden tvivl bunder i det europæiske perspektiv, men på den anden side er der stadig helt tydelige mangler på det område, som denne forhandling drejer sig om, nemlig demokrati og respekten for grundlæggende frihedsrettigheder.

Vi finder stadig, at graden af beskyttelse og sikringen af visse friheder som ytringsfrihed, pressefrihed, religionsfrihed og fagforeningernes rettigheder, mindretalsgruppers rettigheder, kvinders og børns rettigheder, kampen mod diskrimination og lighed for mænd og kvinder er utilstrækkelig. Det har fået os til at foreslå Tyrkiet en række forfatningsreformer som led i denne proces, uden hvilke det bliver vanskeligt at komme videre på nogen af disse områder.

Derfor ønsker EU som fastlagt i rammerne for forhandlingerne med Tyrkiet at bevæge sig videre i henhold til disse retningslinjer og desuden at vejlede Tyrkiet, når det er nødvendigt, og når man mener, at en bestemt type foranstaltning ikke bevæger sig i den rigtige retning eller kan vanskeliggøre fremskridt.

Dette skete rent faktisk i forbindelse med den kendelse, som den tyrkiske forfatningsdomstol afsagde om opløsning af DTP (Demokratik Toplum Partisi) og om at forhindre en række af partiets demokratisk valgte repræsentanter i at udøve nogen form for politisk aktivitet. Rådsformandskabet udtrykte dengang bekymring over domstolens afgørelse, og EU har klart givet udtryk for sin bekymring over denne afgørelse. Vores stemme tilskynder desuden til de nødvendige reformer af den tyrkiske lovgivning om at tilpasse bestemmelserne om politiske partier til en række anbefalinger fra Europarådets Venedigkommission og de relevante bestemmelser i den europæiske menneskerettighedskonvention, som den tyrkiske stat i øvrigt har underskrevet og ratificeret og på den måde underlagt Strasbourgdomstolens kompetence.

Afslutningsvis vil jeg sige, fru formand, at dette rådsformandskab fortsat vil tillægge dette spørgsmål stor betydning. Alle aspekter af reformprocessen, der i øjeblikket er i gang i Tyrkiet, vil blive fulgt nøje og under alle omstændigheder inden for en ramme, som vi anser for positiv, nemlig i forbindelse med forhandlinger og associering med henblik på medlemskab. Vi mener, at dette er en strategisk ramme, som vi skal fortsætte

med, og det siddende spanske rådsformandskab ønsker, at der fortsat skal åbnes nye forhandlingsområder, og derfor vil vi, som det skete sidste år med Tyrkiet, kunne gå i dybden med disse forhandlinger.

Olli Rehn, *medlem af Kommissionen*. – (EN) Fru formand! Jeg glæder mig over denne meget vigtige forhandling om demokratisering i Tyrkiet. Jeg vil erindre os alle om, at den tyrkiske tiltrædelsesproces til EU fortsat er af strategisk betydning for EU.

Demokratiske reformer og den demokratiske forandring af Tyrkiet styrker stabiliteten og sikkerheden i Tyrkiet og i hele naboområdet til EU og Tyrkiet. Fremskridt i Tyrkiet inspirerer reformister og fungerer som katalysator for demokrati og menneskerettigheder i hele regionen.

Naturligvis er fremskridtene ikke altid ligetil og udvikler sig positivt. Vi ser også udviklingstendenser, der giver anledning til bekymring, og når det er tilfældet, rejser vi disse spørgsmål på en meget alvorlig måde over for de tyrkiske myndigheder, og vi bruger de instrumenter, vi har, takket være konditionaliteten i perspektivet for EU-medlemskab.

Når et samfund som det tyrkiske oplever grundlæggende politiske forandringer, forholder det sig sjældent sådan, at der altid er fuld klarhed over eller en klar retning for de forskellige begivenheder.

Tyrkiets demokratiske åbning over for den kurdiske befolkning er et eksempel på denne udvikling. I sommeren 2009 lancerede den tyrkiske regering denne demokratiske åbning med henblik på at forbedre demokratiet og levestandarderne for alle tyrkiske borgere. Dette vigtige initiativ søger at løse det kurdiske spørgsmål gennem dialog og inden for rammerne af de tyrkiske demokratiske institutioner. Indtil videre er der gennemført en række skelsættende reformer. Nogle af disse var nærmest umulige for et par år siden. Tænk på de kurdisksprogede tv-programmer, som nu transmitteres af både private og offentlige selskaber. De er et sigende eksempel på den type velkomne forandringer.

Men de seneste tilbageskridt i den demokratiske åbning giver helt sikkert anledning til alvorlig bekymring. Vi beklager den tyrkiske forfatningsdomstols beslutning i december om at nedlægge Det Demokratiske Samfunds Parti (DTP). Efter lukningen af DTP blev adskillige partimedlemmer – herunder folkevalgte borgmestre – anholdt i forbindelse med en antiterror efterforskning. Sideløbende fortsatte PKK's terrorangreb med uformindsket kraft i det sydøstlige Tyrkiet og truede tyrkiske soldaters liv. Det spændte politiske klima har også fået næring af festligholdelsen af PKK-medlemmers og sympatisørers tilbagevenden fra det nordlige Irak. Nationalistiske kredse i Tyrkiet benytter denne lejlighed til at angribe regeringen for dens politikker og for selve den demokratiske åbning.

Efter dette tilbageskridt for den demokratiske åbning glæder jeg mig over sidste uges meddelelse fra den tyrkiske regering om en fortsættelse af den demokratiske åbning. De demokratiske forandringer af Tyrkiet er et stærkt vidnesbyrd om den fortsatte soft power ved EF's tiltrædelsesperspektiv, når den bruges retfærdigt og fast og med energi og konsekvens.

Det er ikke nogen let proces, men her er rejsen lige så vigtig som målet. Lad os holde den i live og få den til at arbejde til EU's og Tyrkiets fælles bedste.

Ria Oomen-Ruijten, *for PPE-Gruppen*. – (NL) Fru formand! Jeg er klar over, kommissær Rehn, at denne forhandling om Tyrkiet, om udvidelsen, måske er sidste gang, jeg taler til Dem. Jeg vil under alle omstændigheder gerne takke Dem for de oplysninger, De altid har været villig til at give i diskussionerne med os, med mig. En meget varm tak til Dem.

Dagens forhandling drejer sig ikke om at åbne kapitler. Den drejer sig om demokratisering – især visse aspekter af demokratisering – eftersom statusrapporten om Tyrkiet og Parlamentets vision er på dagsordenen for næste mødeperiode i Strasbourg. Jeg er enig med kommissær Rehn i, at det er meget vigtigt, at Tyrkiet går over til demokrati. Jeg vil gerne lykønske Tyrkiet med den store indsats, landet allerede har ydet på dette område, herunder vedrørende det kurdiske spørgsmål. Hvem ville have troet for 10 år siden, endda for fem år siden, at der i dag ville findes tv-programmer på kurdisk?

Da Tyrkiet medio 2009 lancerede det initiativ, man kaldte for den "demokratiske åbning", gav det anledning til en debat uden sidestykke – ikke bare en debat i Parlamentet, men også en debat uden sidestykke i medierne. Dengang håbede jeg, at debatten endelig ville medføre meget konkrete og dybt rodfastede rettigheder for alle tyrkiske borgere. I oktober lykønskede jeg mine tyrkiske kolleger med, at de turde gennemføre debatten til trods for den folkelige modstand. Jeg har opfordret dem til at følge debatten op med meget specifikke foranstaltninger for at konkretisere denne åbning. Efter al den positive energi, der er lagt i dette, stak Tyrkiets mørke side så sit hoved frem igen, da kendelsen fra den tyrkiske forfatningsdomstol blev fulgt af nye

terrorangreb. Der kom en bølge af arrestationer af medlemmer af Det Demokratiske Samfunds Parti (DTP), og truslen om arrestationer hænger stadig over medlemmer af det tyrkiske parlament. Dette truer også med at sætte en stopper for denne åbning, og det giver mig en ubehagelig følelse. Selv om jeg beklager forfatningsdomstolens afgørelse, forstår jeg, at den samme domstol kræver, at Venedigkommissionens anbefalinger gennemføres. Parlamentet har altid fordømt vold og terror og har argumenteret for politiske løsninger. Det er trods alt kun dialog inden for det tyrkiske samfund og juridisk garanterede, bæredygtige rettigheder, der kan skabe fred, sikkerhed og fremgang for tyrkiske borgere, og de vil også være til stor gavn for os.

Richard Howitt, for S&D-Gruppen. – (EN) Fru formand! Meddelelsen om den demokratiske åbning sidste år gav håb om et virkeligt gennembrud med hensyn til at sikre respekt for kurdernes sproglige og kulturelle rettigheder samt menneskerettigheder i Tyrkiet og lukke døren bag de mange år med terror og vold.

Men i aften slutter Parlamentet sig til Rådet og Kommissionen for at udtrykke vores dybe bekymring over, at det, man i stedet har lukket med forfatningsdomstolens kendelse i december, er det politiske parti, der har flertallet i de områder af landet, hvor kurderne er i overtal, og det, som landets menneskerettighedsorganisation kalder for den kurdiske befolknings "naturlige forhandler".

For to år siden deltog jeg selv som observatør i partiets kongres med omkring 20 000 mennesker, hvor jeg selv kunne se og høre deres legitimitet i deres egne tilhængeres øjne.

Jeg erkender, at den tyrkiske premierminister i sin erklæring efter kendelsen beklagede lukningen af det politiske parti, og i den tyrkiske presse melder man i dag om, at regeringspartiet har meddelt, at man har til hensigt at forhindre yderligere ubegrundede lukninger ved at bringe forfatningen i overensstemmelse med artikel 11 i den europæiske menneskerettighedskonvention. Disse løfter skal føres ud i livet.

Men det er vanskeligt for nogen af os at forene Tyrkiets opfordring til, at guerillakrigerne skal komme ned fra bjergene, med at andre medlemmer af den samme befolkningsgruppe, som har valgt demokratiets vej, bliver lagt i håndjern og ført i fængsel. Mellem 700 og 1 000 af partiets medlemmer sidder ifølge rapporter i fængsel, mange for blot at tale deres eget sprog offentligt.

Her i Europa-Parlamentet bør vi navnlig beklage fængslingen af ni af partiets folkevalgte borgmestre og bortvisningen af to af dets parlamentsmedlemmer.

I Europa-Parlamentet såvel som i deres parlament er grunden til, at vi har parlamentarisk immunitet, at vi som repræsentanter for befolkningen kan tale frit uden frygt. Den frygt, vi skal bekæmpe, de af os, der er fast besluttet på at se Tyrkiet komme med i EU, er den malplacerede frygt hos nogle af flertalsgrupperne for, at det, vi kalder mindretalsrettigheder, i et multietnisk land er en trussel mod statens enhed. Det er de ganske enkelt ikke i det moderne Europa.

Så et parti, hvis tyrkiske navn kan oversættes til det "demokratiske samfunds parti" er væk, men dets mål om et demokratisk samfund i et moderne Tyrkiet må ikke gå tabt.

Sophia in 't Veld, for ALDE-Gruppen. – (NL) Fru formand! Først vil jeg gerne tilslutte mig fru Oomen-Ruijten og rette en varm tak til kommissær Rehn for hele hans indsats i de senere år. Jeg glæder mig også over den nye dynamik, som det spanske formandskab har tilført forhandlingerne med Tyrkiet.

Jeg beklager også kendelsen fra den tyrkiske forfatningsdomstol. Det er helt klart et tilbageskridt, men lad os håbe, at der kun kommer ét tilbageskridt, og at det vil blive efterfulgt af adskillige skridt fremad, da vi også må erkende, at den siddende tyrkiske regering har ydet en stor indsats for at sætte demokratiseringen i gang og for at sikre kurderne deres retmæssige plads i samfundet og i det politiske system. Jeg vil imidlertid påpege, at hvis vi ønsker at støtte denne demokratiseringsproces samt udvikling og reformer i Tyrkiet, må vi utvetydigt engagere os i fuldt tyrkisk EU-medlemskab. Jeg mener, at vi også skal give den tyrkiske befolkning – ikke bare den tyrkiske politiske klasse – en vitaminindsprøjtning, og at vi ikke må vakle, diskutere midlertidige løsninger eller flytte målstregen midt under løbet. Vi skal engagere os utvetydigt. Det gælder også for alle de politiske partier i Tyrkiet, og derfor vil jeg opfordre dem til at begrave stridsøksen i denne henseende og yde en målrettet indsats for at gennemføre reformer.

Under et nyligt besøg i landet som medlem af Det Blandede Parlamentariske Udvalg EU-Tyrkiet bemærkede jeg kolossale fremskridt i civilsamfundet. Tyrkiet er trods alt andet og mere end bare politikere og forhandlere. Der er også befolkningen. Jeg kan se, at den tyrkiske befolkning virkelig tager udfordringen op og arbejder hårdt for at reformere deres samfund. Vi skal give dem vores helhjertede støtte. Derfor vil jeg opfordre til en styrkelse af den søjle, der blev aftalt dengang, dvs. ikke kun forhandlinger, men også investeringer i at lære

hinanden at kende. Det var udtrykkeligt det andet tema. Jeg håber, at Parlamentet også utvetydigt vil engagere sig i at støtte tiltrædelsesprocessen.

Hélène Flautre, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Fru formand! Tak, kommissær Rehn, fordi De er blevet sammen med os i denne sene stund for at diskutere demokratisering i Tyrkiet, et område, hvor De har ydet en stor indsats, som jeg gerne vil takke Dem for.

Jeg tror, at mange af os, da regeringen annoncerede sit demokratiske initiativ, sin demokratiske åbning, forstod, hvor modigt et skridt det var, og samtidig at dette ambitiøse mål krævede en lang rejse ad en vej, der formentlig ville være fuld af faldgruber. Og faldgruberne dukkede ret hurtigt op.

Den første handling var jo opløsningen af DTP, men jeg bemærker også, at man ved siden af forbuddet mod DTP, forbuddet mod at deltage i politiske aktiviteter, som berører adskillige folkevalgte medlemmer af partiet, også fjernede de personer, der var mest engageret i den demokratiske og politiske dialog om løsning af det kurdiske spørgsmål. Dette giver anledning til spørgsmål vedrørende denne beslutning.

Dernæst er der denne bølge af anholdelser, som i dag virkelig fjerner politiske ledere og dermed også talsmændene vedrørende det kurdiske spørgsmål. Men det kurdiske spørgsmål er af central betydning for demokratiseringsprocessen i Tyrkiet! Hovedsagelig fordi det er systemisk, fordi det rummer mange års lidelser, vold, konflikter og krig, hvis tragiske ar stadig er tydelige i dag, og disse ar er også økonomiske, sociale, kulturelle og politiske.

Det kurdiske spørgsmål lægger også forhindringer i vejen for demokratiseringsprocessen. Det lægger forhindringer i vejen for ytringsfrihed, pressefrihed, borgernes rettigheder og kampen mod tortur. Og når jeg i dag ser, hvordan antiterrorlovgivningen bruges som dække for politiske gengældelsesaktioner, må jeg sige, at tiden nu er inde til, at vi skal støtte regeringen og forvente, at den tager endnu et kolossalt ambitiøst initiativ for at slippe ud af denne situation, for vi ved jo, at det ikke er alle de etablerede kredse i Tyrkiet, der er interesserede i en demokratisk løsning på det kurdiske spørgsmål. Det er vi klar over, og det har vi været lige siden begyndelsen.

Derfor har Tyrkiet nu brug for vores støtte, vores urokkelige støtte i denne demokratiseringsproces. Min kollega fru in 't Veld har ret, når hun siger, at denne urokkelige støtte skal omfatte en gentagelse af løftet om medlemskab, når demokratiseringsprocessen er afsluttet. Det er af stor vigtighed at sige dette.

Dernæst vil regeringen skulle indføre reformer, som uvægerlig vil føre til et udkast til en ny forfatning. Der skal naturligvis indføres øjeblikkelige reformer af lovgivningen om politiske partier. De vil også vedrøre en reform af valgsystemet – og det haster virkelig – og af retsvæsenets uafhængighed. Den tyrkiske regering skal nu modigt og beslutsomt støtte disse grundlæggende søjler for en demokratisk stat i Tyrkiet.

Regeringen skal desuden også gennemføre initiativer for at tilskynde til konsensus og forsoning, fordi en polarisering af samfundet og de politiske kræfter i Tyrkiet vil have en ødelæggende virkning på forsøget på at skabe den nødvendige konsensus for vedtagelsen af en ny forfatning, som vi alle håber på.

Charles Tannock, for ECR-Gruppen. – (EN) Fru formand! Tyrkiets politiske system er nu tilstrækkelig modent til at blive betragtet som et pluralistisk demokrati. Den politiske debat er velfunderet, og vælgerne har virkelig et valg. Desuden er Tyrkiet medlem af Europarådet, hvilket naturligvis forpligter regeringen til at overholde fælles standarder for demokrati, menneskerettigheder og retsstatsprincippet.

Det er klart, at et stabilt og permanent demokrati er en forudsætning for et senere medlemskab af EU. To områder vækker imidlertid fortsat bekymring.

Det første er Tyrkiets historie med militær indblanding i den politiske proces. Selv om hæren uden tvivl er en vigtig garant for sekularitet og stabilitet, vil ethvert forsøg på at undergrave en folkevalgt regering spolere Tyrkiets EU-ambitioner for altid.

Det andet område, der vækker bekymring, er AKP's dominans i det politiske landskab, som får nogle iagttagere til at frygte, at landet gradvis vil udvikle sig til en reel etpartistat. Hvis det sker ad demokratisk vej, kan vi ikke protestere over det, selv om nogen har udtrykt bekymring over den forholdsvis høje spærregrænse på 10 % i Tyrkiet, som naturligvis presser mindre partier ud af den parlamentariske proces.

Men AKP's moderate islamiske tilbøjeligheder giver også anledning til bekymring hos nogle, og partiets popularitet kan tyde på et grundlæggende paradigmeskift i det tyrkiske samfunds karakter. Hidtil har den sekulære kemalistiske tradition tjent Tyrkiets euro-atlantiske sympatier udmærket, men dens gradvise

tilbagegang på grund af demografiske ændringer kan tyde på, at de, der tror på styrken i Atatürks vision, måske har taget den lidt for givet. Af hensyn til det tyrkiske samfund skal demokratiet være pluralistisk, sekulært og bygget på et fundament af respekt for menneskerettighederne, herunder for landets kurdiske mindretal.

Et andet forhold, der vækker bekymring, er naturligvis Tyrkiets medlemskab af Den Islamiske Samarbejdsorganisation (OIC), hvor fælles vestlige værdier, som vi alle deler i EU, ikke er indlysende, fordi OIC nævner sharialovgivningen som grundlag for menneskerettighederne i den islamiske verden. Dette giver efter min mening også anledning til nogle alvorlige interessekonflikter, hvis Tyrkiet en dag skulle blive medlem af EU.

Takis Hadjigeorgiou, for GUE/NGL-Gruppen. – (EL) Fru formand! Når jeg som cypriotisk medlem af Europa-Parlamentet taler om Tyrkiet, føler jeg mig altid forpligtet til at udtrykke støtte til, at dette land bliver medlem, naturligvis under forudsætning af, at de fastlagte betingelser overholdes, og at der gennemføres en omfattende demokratisering.

Hvordan kan vi bistå med demokratiseringen af Tyrkiet? Det er det store spørgsmål. Jeg vil påstå, at dette kan opnås ved at fortælle Tyrkiet sandheden. Ja, Tyrkiet gør fremskridt. Mange af disse fremskridt er bemærkelsesværdige. Det skal vi også sige.

Tyrkiet er blevet til en kirkegård for politiske partier. 13 partier er blevet begravet efter kendelser fra højesteret. For nylig blev DTP forbudt. 200 partimedlemmer, ni borgmestre, seks tidligere borgmestre og to tidligere partiledere er i fængsel. Er der demokratiseringstendenser i et sådant land, fordi der findes fjernsyn på kurdisk? Vi er Tyrkiets naboer, og vi opfordrer Dem til at lære af vores erfaringer som naboer, ikke af vores svagheder. Tyrkiet vil blive demokratiseret, hvis vi taler klart og strengt til landet.

Nikolaos Salavrakos, for EFD-Gruppen. – (EL) Fru formand, hr. minister! Jeg glæder mig over de tilbageholdende og om jeg så må sige vise analyser fra både hr. López Garrido og kommissær Rehn, som jeg vil ønske tillykke og ønske al mulig held og lykke på hans nye post.

Der er ingen tvivl om, at Tyrkiet er et stort muslimsk land af kolossal strategisk betydning. Jeg skal ikke gentage, hvad andre medlemmer har sagt, kun, at jeg er enig med dem. Men analysen af oplysningerne om dette land giver mig det indtryk, at der findes talrige magtcentre, som er ude af stand til at handle i fællesskab, og som modsiger hinanden. Så selv om Erdoğan-regeringen forsøger at fremstille sig selv som moderat, virker landets væbnede styrker aggressive over for Grækenland, idet man konstant krænker græsk luftrum og konstant chikanerer Frontex.

Samtidig bemærkede man for nylig, at landets retsvæsen gentagne gange har vist en klar tendens i retning af at ville afsætte regeringen på samme måde som begivenhederne for to eller tre år siden med Erbakan.

Endelig virker den tyrkiske regering i øjeblikket ude af stand til at sikre den folkelige suverænitæt i landet, der kendetegner et demokrati, og den planlægger en ny form for ottomansk commonwealth, hvilket illustreres af de synspunkter, hr. Davutoglou gav udtryk for, og som hr. Erdoğan gentog under sit seneste besøg i Libanon.

Jeg finder også den tyrkiske regerings træk med hensyn til åbningen over for Iran og dets atomprogram underlige, fordi det er i modstrid med det internationale samfunds holdning, navnlig EU's og USA's.

Desuden tillader Tyrkiet og tilskynder måske endda til, at illegale indvandrere krydser landet for at komme til EU-landene, hvilket er i strid med Ankarakøreplanen og internationale aftaler, og Tyrkiet overholder heller ikke sine forpligtelser til at give cypriotiske skibe og fly lov til henholdsvis at gå i havn og lande.

Samtidig er erkebiskoppen for den ortodokse kirke, patriarken Bartholomaios, den ubestridte åndelige leder for hundreder af millioner af ortodokse kristne, gået ind i striden og har åbent og ærligt beskrevet patriarkatets situation, idet han klager over krænkelse af religiøse friheder og mindretalsrettigheder. Derfor mener jeg, at Tyrkiet har lang vej endnu, før landet kan blive medlem af EU.

Barbara Matera (PPE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! I tråd med bemærkningerne fra nogle af mine kolleger mener jeg, at demokratiseringsprocessen i Tyrkiet er en vigtig rejse, der vil give landet mulighed for at nærme sig EU, og at vores sameksistens inden for EU skal være baseret på umistelige principper og værdier, samt at enhver stat skal anerkende disse som en forudsætning for medlemskab.

Det gælder også for Tyrkiet, som skal gennemføre de reformer, der er nødvendige for at sikre demokrati, retsstatsprincippet, og beskyttelse af menneskerettigheder og mindretalsrettigheder. Især kulturel, religiøs og politisk pluralisme er fundamentet for et demokratisk samfund, men det er en vanskelig proces at anerkende dem, og den hænger sammen med historiske, etniske og religiøse overvejelser. Begivenhederne omkring den tyrkiske forfatningsdomstols forbud mod Det Demokratiske Samfunds Parti, et parti med tætte forbindelser til det kurdiske mindretal, er et eksempel på dette. Det giver sig selv, at forbud mod partier og afsættelse af folkevalgte repræsentanter altid er en meget alvorlig begivenhed, fordi de krænker de individuelle friheder og demokratiske principper.

Demokratiseringsprocessen i Tyrkiet afhænger uden tvivl af, at man finder en løsning på det kurdiske spørgsmål. EU skal virkelig engagere sig politisk med de politiske instanser i de involverede lande og gennemføre fælles foranstaltninger med FN. Demokratiet kan ikke eksistere uden pluralisme, hvilket Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i Strasbourg har gentaget ved mange lejligheder.

Derfor håber jeg, at det tyrkiske politiske system hurtigt kan udvikle sig i henhold til disse principper. Hvis dette lykkes for Tyrkiet, vil landets medlemskab af EU kun være en stor mulighed for os.

Raimon Obiols (S&D). – (ES) Fru formand! Jeg mener, at man med god ret kan sige, at processen, siden forhandlingerne om medlemskab blev indledt med Tyrkiet på grundlag af en enstemmig beslutning i Rådet, som helhed fortjener en positiv bedømmelse. Det har fremmet demokratiserings- og moderniseringsprocessen i Tyrkiet. Men det er også klart, at der findes en lang række problemer, man går fremad og tilbage, nogle gange kommer der dårlige nyheder – forbuddet for nylig mod det kurdiske parti DTP er et eksempel på dette – og at vi har en lang og meget kompliceret proces foran os.

Her i Parlamentet er vi vant til at sige, hvad andre bør gøre. Jeg mener, at det vil være en god idé, hvis vi med henblik på de kommende forhandlinger med Tyrkiet også siger, hvad vores flertal mener. Jeg mener, at dette kommer til udtryk i Ria Oomen-Ruijts betænkning, som der er stort flertal for, og hvor man går ind for ikke at indføre et kriterium med to vægte og to foranstaltninger i forhandlingsprocessen, at vi skal stå fast og melde klart ud om vores hensigter og ikke udsende modstridende budskaber, fordi dette virkelig kan fremme en ond cirkel, hvor europæisk tilbageholdenhed, tvetydighed og modsigelser kan blive ammunition for reaktionære eller grupper, der er imod tyrkisk medlemskab af EU, nationalistiske grupper eller lignede, som er modstandere af integration i Europa.

I den henseende vil jeg gerne udtrykke min tilfredshed med udtalelserne fra både Rådet og Kommissionen. Lad os spille efter gehør. Vi ved ikke, hvad resultatet bliver, men vi skal være ordholdende: *Pacta sunt servanda*.

Vi er i gang med forhandlinger om tyrkisk medlemskab af EU, og vi skal udtrykke os klart og præcist og naturligvis også være opmærksomme i denne henseende.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Fru formand! Mange af de reformer, vi konstant kræver i Tyrkiet, er samlet i sagsen om de gentagne lukninger af kurdiske politiske partier, hvoraf lukningen af DTP i sidste måned kun er den seneste.

De fortsatte manglende reformer af forfatningen, loven om politiske partier og retsvæsenet og militærets fortsatte involvering i politik påvirker alle situationen, hvor kurdernes demokratiske politiske repræsentation konstant saboteres. Disse lukninger saboterer også den demokratiske åbning, som Erdoğan-regeringen lancerede sidste år, og som med rette blev hilst velkommen i vide kredse. Der kan kun opnås en varig løsning på det kurdiske spørgsmål i Tyrkiet gennem en politisk løsning, og det er den bedste måde at bekæmpe PKK på.

Kommissær Rehn talte om adskillige borgmestre og DTP-politikere, der var blevet arresteret, men ifølge mine oplysninger sidder 1 200 aktivister fængslet, herunder medlemmer af BDP-partiet, som har efterfulgt DTP. Jeg er ikke klar over, hvordan regeringen vil styrke sin demokratiske åbning i denne sammenhæng. Hvem har krævet disse anholdelser foretaget? Jeg har hørt nogen sige – jeg tror, det var Richard Howitt – at premierminister Erdoğan fordømte lukningen af DTP, selv om jeg må indrømme, at jeg gik glip af den udvikling. Kynikere vil måske sige, at det i valgsammenhæng passer AKP-partiet ganske udmærket, at DTP er lukket, fordi de er rivaler i det sydøstlige Tyrkiet.

Jeg er enig med fru in 't Veld og fru Flautre i, at en solid og troværdig forsikring til Tyrkiet om, at landet kommer med i EU, hvis det opfylder Københavnskriterierne, er den bedste løftestang, vi har for demokratisering i Tyrkiet – selv om de også skylder sig selv det. Tyrkiet er et vigtigt land med mange fornemme aktiver. Det har brug for og fortjener demokrati.

Endelig vil jeg også gerne takke kommissær Rehn for alt det, han har gjort for udvidelsen gennem de sidste fem år, ikke kun vedrørende Tyrkiet, men også for Vestbalkan, som står mit hjerte nær. Jeg ser frem til snart at byde ham velkommen i hans nye portefølje.

Franziska Keller (Verts/ALE). – (EN) Fru formand! Jeg tilslutter mig dem, der sagde, at en demokratisk åbning har givet mulighed for den type fremskridt, vi ikke har set i nogle år, og som har skabt udvikling på områder, hvor vi for nogle år siden mente, at det ville være umuligt.

Jeg er også enig med dem, der siger, at det er meget vigtigt, at de demokratiske åbninger og reformer fortsættes og styrkes. Jeg vil også tilføje, at vi skal se på, hvordan reformerne gennemføres i praksis – ikke bare skrives ned i en lovtekst, men hvordan de gennemføres i praksis.

Eftersom vi tilsyneladende alle er enige om, at det er meget udmærket med reformer, er vi også nødt til at støtte disse reformer. Det fungerer ikke, hvis vi bare kræver reformer, men derefter siger, at der stadig ikke er nogen chance for, at Tyrkiet kan få en retfærdig tiltrædelsesproces. Hvis vi ønsker at få reformer, skal vi vise, at indførelsen af reformer rent faktisk vil føre til en vis grad af succes med henblik på, at denne tiltrædelsesproces bliver til en egentlig tiltrædelse.

I denne forbindelse er det særdeles beklageligt, at netop da hr. Zapatero overtog formandskabet, udvandede han sit tidligere engagement i en retfærdig tiltrædelsesproces betydelig.

Siden vi som EU har forpligtet os til dette, er vi nødt til at holde fast i, at vi skal være troværdige i vores udenrigspolitik. Så jeg vil gerne vide, om repræsentanten for formandskabet kan præcisere, hvordan De, hvis Zapatero stadig fastholder dette løfte, vil forsøge at gennemføre dette i Rådet sammen med de øvrige medlemmer, som er temmelig skeptiske.

Jan Zahradil (ECR). – (CS) Fru formand! Jeg taler som en, der støtter Tyrkiets medlemskab af EU som fuldgældigt medlem og ikke som stedfortræder eller en slags privilegeret partner, og jeg vil gerne tilføje et par kritiske ord til folk fra vores egne rækker. Vi opfatter Tyrkiet set ud fra en organisation, der har lovet landet fuldt medlemskab af EU, men som samtidig er ude af stand til at garantere, at hvis det opfylder alle de betingelser, vi stiller, vil det virkelig opnå fuldt medlemskab.

Europa-Parlamentets holdning i denne sag er klar. Institutionen udtrykte sin entydige godkendelse. Kommissionens holdning er også klar, og i den forbindelse kan jeg kun tilslutte mig rosen af kommissær Rehn for hans objektivitet og for det store stykke arbejde, han har udført gennem de seneste fem år. Det Europæiske Råds holdning er ikke særlig klar, fordi nogle medlemsstaters regeringer stadig ganske enkelt nægter at gøre det klart, at så længe Tyrkiet opfylder alle de krav, vi stiller, kan det blive fuldgældigt medlem af EU. I denne situation giver vi os af med dobbeltspil og bliver utroværdige, og vi kan dårligt bede nogen om noget, når vi ikke er i stand til at garantere, at vi vil holde vores egne løfter.

For det andet er det tyrkiske demokrati ganske enkelt helt specifikt i sig selv. Selv om vi med rette opfordrer landet til at tilnærme sine standarder til europæiske standarder, selv om vi med rette opfordrer til, at f.eks. hærens rolle skal begrænses, bør vi også erkende, hvad dette vil betyde, og hvilken indvirkning det får på strukturen i det tyrkiske samfund og hele arten af det tyrkiske demokrati. Jeg er bange for, at vores mekaniske evaluering af kriterierne for demokratisering i sidste ende kan gøre mere skade end gavn, og jeg vil opfordre til større følsomhed, større tilpasningsevne og større empati for Tyrkiet i denne sag.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL). – (DA) Hr. kommissær Rehn! I mine høretelefoner blev De oversat til at sige, at rejsen er lige så vigtig som rejsemålet. Jeg må sige, at jeg er fuldstændig uenig i det. Kun den del af rejsen, som fører i retning af et demokratisk Tyrkiet, kan støttes. Til gengæld skal der siges fra over for enhver del af rejsen, som fører i den forkerte retning. Handling må også følge ord. Jeg kunne godt tænke mig at høre, hvor lang tid Kommissionen vil acceptere, at en del af EU's tiltrædelsesstøtte til Tyrkiet bruges til at belønne regeringspartiets politiske venner, mens etniske og religiøse minoriteter diskrimineres, sådan som en ny undersøgelse har påvist. Det burde EU gøre noget ved!

Jeg var i DTP's hovedkvarter den 29. december, da politiet kom for at anholde Ahmet Türk, men jeg savnede Kommissionen, og jeg savnede Rådet. Vil Kommissionen og Rådet forpligtige sig til at møde op ved retssager og stå på menneskerettighedernes side?

Til sidst et spørgsmål vedrørende Diyabakirs overborgmester Baydemir, som de tyrkiske myndigheder har forhindret i at komme til dette Parlament: Vil man protestere mod det over for Tyrkiet?

Gerard Batten (EFD). – (EN) Fru formand! Tyrkiet afholder valg, men er ikke et demokrati i den accepterede vestlige forstand. Politiske partier kan forbydes, der er korruption i retssystemet, der sker krænkelse af menneskerettighederne, ytringsfriheden og foreningsfriheden eksisterer ikke på samme måde som i lande som Storbritannien og de fleste andre europæiske stater.

Der foregår stadig forfølgelser af det lille kristne mindretal, hvilket – desværre – er et stadig mere fremtrædende træk i de fleste islamiske lande.

Kemal Atatürks reformer i 1920'ere fortjente ros, fordi man søgte at forlade den gammeldags tankegang i det ottomanske rige og de værste former for islamisk praksis fra den mørke tidsalder og føre Tyrkiet fremad ind i det 20. århundrede.

Selv disse mål er nu truet, fordi den verdensomspændende fundamentalistiske islamiske bevægelse bliver stærkere med finansiering fra lande som Saudi-Arabien – takket være olieindtægter fra Vesten – og godt hjulpet af den vestlige civilisations totale overgivelse.

Denne forhandling er naturligvis blot endnu et lille skridt på vejen mod at lade Tyrkiet blive medlem af EU. Det tyrkiske medlemskab af EU støttes entusiastisk af de britiske Konservative, Labour og Det Liberale Demokratiske Parti. De ser frem til at byde de hundredtusinder eller måske millioner af tyrkiske immigranter, der vil komme til Storbritannien, hvis Tyrkiet kommer med i EU, velkommen.

Og prøv at forestille Dem, hvis Tyrkiet kommer med i EU og bruger fælles juridiske procedurer som den europæiske arrestordre. De britiske vælgere bør forestille sig deres eventuelle gratis rejse med den tyrkiske midnatsekspres takket være Det Liberale Demokratiske Parti, Labour og de Konservative og stemme i henhold til dette.

Desværre ønsker Tyrkiet at komme med i EU, fordi man vil række hænderne frem i håb om at få dem fyldt med masser af de europæiske skatteyderes penge i tilskud, og de øjner muligheden for at læsse millioner af deres fattige og arbejdsløse overskudsbefolkning af ved at eksportere dem til vestlige lande som Storbritannien, hvor de enten vil arbejde til lave lønninger eller modtage offentlige ydelser.

Det er næppe en positiv vision for en stolt nation. Jeg ønsker tyrkerne alt vel og håber, at de opnår virkeligt demokrati i tide, men jeg håber også, at de vil tage imod rådet fra Det Forenede Kongeriges Uafhængighedsparti om ikke at blive medlem af EU, men i stedet bevare deres frihed og selvstændighed.

Anna Maria Corazza Bildt (PPE). – (EN) Fru formand! Først vil jeg gerne udtrykke min glæde over udtalelserne fra Kommissionen og Rådet og takke, lykønske og hylde kommissær Olli Rehn for hans personlige engagement i Tyrkiets medlemskab af EU.

EU-Tyrkiet-relationerne har en lang historie og er til gavn for begge parter. Som andre kandidatlande skal Tyrkiet naturligvis også overholde principperne om demokrati, frihed og menneskerettigheder og tilpasse sit lovgivningssystem til EU's *acquis*. Jeg vil gerne slutte mig til de kolleger, der har hilst Tyrkiets hidtidige fremskridt velkommen, men jeg må også erkende, at der stadig ligger en række forhindringer på Tyrkiets vej mod tiltrædelse. Ytringsfrihed og det kurdiske mindretals rettigheder, som kollegerne beskrev, er eksempler på dette.

Jeg vil også gerne udtrykke min bekymring over den tyrkiske forfatningsdomstols beslutning om at lukke Det Demokratiske Samfunds Parti og om at forbyde en række af partiets demokratisk valgte repræsentanter, men dette bør ikke være grund til at udskyde tiltrædelsesforhandlingerne med Tyrkiet. Det europæiske perspektiv er en drivkraft for demokratiske reformer. Vores manglende engagement vil sende et negativt signal til den tyrkiske befolkning. Vores usikkerhed har en pris. Den kan undergrave den igangværende demokratiske proces. EU's politik bør aldrig være drevet af frygt. Vi europæere bør støtte reformerne. De vil tage tid, de bliver komplicerede, og der vil ske tilbageskridt, men vi må aldrig give køb på Københavnskriterierne. Vi må aldrig give køb på vores engagement i Tyrkiets medlemskab. Der skal være et klart lys for enden af tunnelen.

Derfor opfordrer jeg Tyrkiet til at fortsætte sin proces med demokratiske reformer. Jeg mener, at vi bør love at støtte dem på denne vej.

Maria Eleni Koppa (S&D). – (EL) Fru formand! Vi støttede Tyrkiets udsigter til medlemskab i håb om, at dette ville bidrage til omfattende demokratiske reformer. Resultaterne adskillige år senere er desværre meget begrænsede. Reformerne er gået i stå, og de, der er blevet gennemført, fungerer ikke i praksis. Selv

fremskridtene med hensyn til at finde en løsning på det kurdiske spørgsmål, der gav anledning til store forhåbninger, er tilsyneladende stoppet.

For at blive medlem af EU skal Tyrkiet udvise ægte respekt for menneskerettigheder, mindretalsrettigheder, religiøse friheder og for politiske partier og deres demokratisk valgte repræsentanter. Europa-Parlamentet har glædet sig over den demokratiske åbning, som den tyrkiske regering har annonceret. Men undertrykkelse af ytringsfriheden og arrestationerne af tusindvis af borgere og dusinvis af politiske repræsentanter er uacceptabelt og ødelægger troværdigheden af alle udtalelser om fortsatte reformer.

Desuden er hovedbestanddelen af demokrati en fuldstændig opdeling mellem den politiske og militære myndighed. Vi kan ikke have et kandidatland, hvor hæren selv efter alle disse år ikke er underlagt fuldstændig politisk kontrol.

Tyrkiets udsigter til EU-medlemskab er og bliver det, vi har forpligtet os til, hvis landet lover at fremme de principper og mål, som Unionen praktiserer.

Johannes Cornelis van Baalen (ALDE). – (NL) Fru formand! Tyrkiet skal behandles retfærdigt. Det betyder, at EU også skal kigge sig selv i spejlet og være ærlige. Københavnskriterierne, som alle er fortrolige med, er det vigtige her. De skal opfyldes. Tiltrædelsesprocessen har ikke nogen fast tidsfrist, hvilket vi også gav udtryk for, da vi indledte tiltrædelsesforhandlingerne. Det betyder, at kriterierne er nøglen. De er afgørende for, hvorvidt Tyrkiet kan gå videre til medlemskab. Demokrati er naturligvis vigtigt. Det betyder, at EU også skal yde en indsats for at støtte demokratiseringsprocessen i Tyrkiet. Derfor er det meget underligt at se, at førtiltrædelsesprogrammet, programmet for førtiltrædelsesbistand, kun gennemføres i ringe grad. EU's revisionsret har meget klart sagt, at man har indført for mange prioriteringer, hvilket betyder ingen prioriteringer, og har især peget på demokratiseringsbistanden. Jeg vil gerne høre Kommissionens mening om Revisionsrettens kritik og høre, hvad den vil gøre for at sikre, at førtiltrædelsesbistanden organiseres korrekt.

Geoffrey Van Orden (ECR). – (EN) Fru formand! Jeg er ikke helt sikker på, hvorfor vi afholder denne forhandling på netop dette tidspunkt. Måske fordi det er tre år siden Hrant Dinks død, og der fortsat er alvorlige ubesvarede spørgsmål i forbindelse med denne forbrydelse.

Jeg mødte Dink efter retssagen mod Orhan Pamuk. Dinks død var naturligvis en stor tragedie, og som ven af Tyrkiet tøvede jeg ikke med at påpege, at det skadede Tyrkiets stilling, at man indskrænker ytringsfriheden og er overfølsom over for kritik af den tyrkiske stat. Men det er naturligvis i Tyrkiets interesse at styrke alle aspekter af landets demokrati.

Jeg støtter også tanken om Tyrkiet som et sekulært og forenet land, som i mere end 80 år har kigget mod vest. Jeg anerkender behovet for en stærk tyrkisk hær, og jeg anerkender også Tyrkiets centrale geostrategiske betydning. Af disse grunde mener jeg, at vi bør yde al mulig støtte til Tyrkiet og ikke konstant søge at finde måder at kritisere landet på og stikke til det.

Naturligvis er det generelt en dårlig idé at forbyde politiske partier, selv om denne regel også har sine undtagelser. Vi erkender alle, at terrororganisationer har politiske frontpartier, og det er en hårfin vurdering, hvorvidt man gør større skade ved at lade frontpartiet være eller lukke det ned. Naturligvis har PKK sin politiske front.

Jeg vil bare sige et par ting om PKK, fordi det fortsætter sine terroraktiviteter. Det er klart, at PKK fortsætter ikke bare som en terrororganisation, men også med sine kriminelle netværk, som strækker sig fra Tyrkiet til hele Europa. PKK er som en mafia med en struktur, der udfører kriminelle aktiviteter, skaffer midler og sikrer støtte. Det er involveret i alle aspekter af organiseret kriminalitet, herunder skatteunddragelse, falskmøntneri, menneskesmugling – og naturligvis er narkotikahandel en af de vigtigste finansieringskilder. For mig at se burde vi i højere grad koncentrere os om at løse den type problemer i vores egne lande og hjælpe tyrkerne ad den vej i stedet for konstant at stikke til dem og kritisere dem.

Jürgen Klute (GUE/NGL). – (DE) Fru formand! Jeg vil gerne endnu en gang påpege, at forbuddet mod det kurdiske Demokratiske Samfunds Parti betyder, at i alt 27 kurdiske partier er blevet forbudt af den tyrkiske regering i de senere år. Siden forbuddet – vi har først lige hørt om dette – er mere end 1 000 mennesker blevet arresteret. Jeg mener ikke, at man længere kan tale om demokrati i et land, hvor partier regelmæssigt forbydes. Forbuddet mod 27 kurdiske partier bør næsten optages i Guinness' Rekordbog.

Det drejer sig ikke kun om mindretallet i Tyrkiet – og dette er noget, jeg gerne vil nævne igen. I øjeblikket foregår der en strejke blandt tobaksarbejderne på virksomheden Tekel, som er meget intens, og som nu

eskalerer. Adskillige tusinde arbejdstagere gik i sultestrejke i dag for at gennemtvinge deres rettigheder. De føler, at de undertrykkes groft af den tyrkiske regering og de tyrkiske myndigheder. Dette aspekt skal vi også tage hensyn til, fordi beskyttelse af arbejdstagernes og fagforeningernes rettigheder er en integrerende del af demokratiet. Fagforeningerne, men også mindretallet i Tyrkiet forventer en klar og utvetydig udtalelse fra Parlamentet.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Fru formand! De havde en meget udfordrende portefølje i den foregående Kommission, kommissær Rehn, og Deres nye rolle hører heller ikke til de nemmeste.

Tyrkiets demokratiske udvikling har lidt tilbageslag på det seneste, og kurdernes situation er ikke det eneste, der vækker bekymring. Børns og kvinders status skal forbedres, navnlig i landdistrikterne. Tyrkiet har gennem årene været langsom til at beskytte religiøse mindretals rettigheder, f.eks. alawitter og kristne.

Patriarkatets situation er allerede blevet nævnt tidligere. Ortodokse troende er blevet udsat for diskrimination, og der findes formentlig kun omkring 3 000 af dem i Tyrkiet. Der findes en fuldstændig uforståelig lov om, at ortodokse præster, biskopper og patriarker skal være tyrkiske statsborgere. En patriark er overhoved for en verdensomspændende kirke, så han kan naturligvis vælges fra enhver af medlemskirkerne. På samme måde skal der være en garanti for beskyttelse af kirkens ejendom, og ulovligt beslaglagt ejendom skal gives tilbage. Der er udarbejdet en navneliste her i Parlamentet med en skriftlig anmodning om åbning af præsteseminaret i Halki. Den seneste, der bad om at få seminariet i Halki åbnet, var præsident Obama.

Hvis Tyrkiet sikrer det kristne mindretals menneskerettigheder på denne måde, vil det være et fremragende eksempel for de andre muslimske nationer og tilskynde dem til at garantere præcis de samme rettigheder for kristne, som kristne lande gør for deres muslimske mindretal.

Vi spørger ofte, om Tyrkiet er parat til at blive medlem af EU, hr. kommissær. Jeg mener, at EU åbent bør spørge sig selv, om vi virkelig er klar til at acceptere Tyrkiet som medlem. De sagde også, at rejsen er lige så vigtig som rejsemålet. Vi skal huske på, at Tyrkiets demokratiske udvikling ikke er så vigtig for EU, som den er for Tyrkiets egne borgere. Derfor er det værd at fortsætte på denne rejse, selv om vi ikke er enige om rejsens mål.

Emine Bozkurt (S&D). – (NL) Fru formand! Den tyrkiske regering har lanceret det demokratiske initiativ for at demokratisere landet og forbedre kurdernes kulturelle rettigheder. Det var et modigt skridt fremad. Forbuddet mod politiske partier er imidlertid et stort tilbageskridt. En demokratisk stat baseret på retsstatsprincippet skal altid tillade demokratisk diskussion, hvor alle borgere kan få deres stemme hørt. Forbuddet mod Det Demokratiske Samfunds Parti (DTP) gavner ikke dette demokratiske initiativs succes. For 18 måneder siden undslap det regerende Retfærdigheds- og Udviklingsparti (AKP) med nød og næppe den samme skæbne. Jeg forventer, at Tyrkiet vil ændre sin forfatning hurtigst muligt i henhold til de kriterier, som Venedigkommissionen har udarbejdet, for at udelukke forbud mod politiske partier. Alle partier bør være involveret i dette, for de kan trods alt komme til at lide samme skæbne. Desuden bør man indføre et partisystem, der fører til en bedre repræsentation af den tyrkiske befolkning. Dette kan gøres gennem en kraftig nedsættelse af spærregrensen på 10 %. Det skal forhindres, at forbud mod partier bruges i det politiske spil. Tyrkiet vil arbejde hen imod dette med Europas støtte, øjeblikkelig og med det samme. Her til sidst vil jeg blot gerne takke kommissær Rehn for hans fantastiske samarbejde. Jeg ønsker ham al mulig succes med hans nye portefølje.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Fru formand! Udvidelsen har givet EU mulighed for at fremme grundlæggende værdier som demokrati og menneskerettigheder på vores kontinent og skabe forudsætninger for retsstatsprincippet baseret på uafhængige domstole og juridiske myndigheder med et fungerende markedsdemokrati – et stabilt og fredeligt Europa.

Denne udvikling skal fortsætte. Derfor bør Tyrkiet bydes velkommen i EU. Alt for mange her i Parlamentet og blandt EU's regeringer forsøger at sno sig uden om de løfter, vi har givet Tyrkiet som kandidatland. Det er uværdigt og skaber usikkerhed, ikke bare i Tyrkiet, men også i andre kandidatlande. Tyrkiet kan naturligvis ikke komme med i EU, før alle kriterier er opfyldt. EU skal indføre strenge kriterier, men samtidig støtte landet, så det også kan opfylde disse kriterier.

Som nævnt er der sket visse fremskridt i Tyrkiet, men desværre er situationen langt fra utvetydig. Der er stadig store mangler. Forfatningsdomstolens beslutning om at forbyde det største kurdiske parti er naturligvis helt uacceptabel og blokerer også for medlemskabet.

Jeg vil også gerne komme ind på et andet spørgsmål vedrørende det tyrkiske medlemskab. Min kollega fra Danmark har vist allerede berørt dette. Sidste uge kunne svensk radio fortælle, at en revision havde afsløret store mangler med anvendelsen af EU-midler i Tyrkiet. Pengene når ikke ud til dem, der har størst brug for dem. Der har også været kritik af mangelfuld opfølgning og af, at befolkningen i landdistrikterne – mindretal som kurdere og assyrere – ikke får del i EU-bistanden. Kvinder behandles også uretfærdigt. Reglerne for ansøgning om projektf finansiering er komplicerede og vanskelige at forstå. Min kollega hr. Färm og jeg har bedt hr. Rehn om at komme til bunds i dette i hans sidste tid som kommissær for udvidelsen. Vi forventer et hurtigt svar. Endelig vil jeg gerne takke hr. Rehn for hans fremragende arbejde som kommissær for udvidelsen og ønske ham held og lykke på hans nye post.

Frieda Brepoels (Verts/ALE). – (NL) Fru formand! Den demokratiske åbning, som den tyrkiske regering har annonceret, er blevet til en fornægtelse af demokratiet. Forbuddet mod Det Demokratiske Samfunds Parti (DTP) har ødelagt og dermed fornægtet den kurdiske befolknings ytringsfrihed, foreningsfrihed og retten til politisk deltagelse endnu en gang. Manglen på demokrati, hærens og politiets fremtrædende rolle, den meget høje spærregrænse på 10 %, den manglende reform af både forfatningen og loven om politiske partier, forfølgelsen og fængslingen af kurdiske politikere og aktivister er alle tegn på, at Ankara tydeligvis er ude af stand til at håndtere mindretalsrettigheder på en moden måde. Hver gang Tyrkiet åbner en dør til demokratisering, smækker landet en anden dør i. Det får mig til at spørge om, hvorvidt dette stadig kan betegnes som en demokratisk åbning. Jeg vil gerne høre kommissærens mening om dette og høre, om han er parat til at samarbejde med den tyrkiske regering om at udarbejde en specifik tidsplan for gennemførelsen af vigtige reformer i henhold til europæiske standarder.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Fru formand, hr. López Garrido, hr. kommissær! Deres udtalelser her i aften giver mig det indtryk, at De gerne vil dække over, at den seneste beslutning fra den tyrkiske forfatningsdomstol om at forbyde det prokurdiske parti blev taget få timer før beslutningerne i Rådet (almindelige anliggender) og beslutningen på topmødet, som i det store og hele giver Tyrkiet grønt lys til at sætte kursen direkte mod Europa på et tidspunkt, hvor landet krænker både menneskerettigheder og demokratiske rettigheder, undlader at overholde folkeretten og nægter at anerkende Republikken Cypern. Er De ikke kommet til den konklusion, at i stedet for at bringe Tyrkiet til fornuft gør denne konstante eftergivenhed bare landet dristigere? Det er et faktum, at den tyrkiske forfatning skaber politisk destabilisering, ikke garanterer religiøse og politiske friheder og giver staten et alibi for at gribe ind.

Mit spørgsmål er: Hvilke foranstaltninger vil De tage for at beskytte de kurdiske borgeres rettigheder? Og endnu vigtigere: Vil vi endelig langt om længe kræve en grundlæggende forfatningsreform for at skabe de institutionelle rammer, der kan garantere disse friheder og få den tyrkiske stat til at respektere alle de rettigheder, som er et kriterium for, at landet kan fortsætte ad vejen mod tiltrædelse?

Róza, Gräfin von Thun Und Hohenstein (PPE). – (PL) Fru formand! Løftet om EU-medlemskab var længe en drivkraft for demokratiske forandringer i Tyrkiet. Men efter 2005 faldt den tyrkiske støtte til medlemskab af EU fra 70 % til bare 42 %. I denne situation kræver en yderligere demokratisering af Tyrkiet derfor helt klart et bedre samarbejde med EU.

Man har nået meget i Tyrkiet – mine kolleger har nævnt det tidligere – og det fortjener vores anerkendelse, men der findes stadig områder, som vi må undersøge nærmere. Der er som tidligere nævnt spørgsmålet om pressefrihed og frihed for de elektroniske medier. OSCE melder f.eks. om, at Tyrkiet blokerer for 3 700 internetsider. Et andet vigtigt spørgsmål er kvinders mulighed for at deltage i det offentlige liv. Den tyrkiske forfatning forbyder kvinder i traditionelle tørklæder adgang til universitetet, selv om helt op til 70 % af kvinderne bærer disse tørklæder. Denne kamp mellem sekularitet og demokrati er en virkelig udfordring for Tyrkiet.

Jeg vil også gerne nævne kurderne og især anerkende dem som et nationalt mindretal. De løsninger, den tyrkiske regering foreslår, er ikke tilfredsstillende. Det er korrekt, at man er begyndt at anerkende kurdernes sprog, men den tyrkiske forfatning indeholder stadig artikel 42, som forbyder undervisning på kurdisk som modersmål på uddannelsesinstitutioner.

Det er vigtigt at udvikle samarbejdet løbende, både med parlamentet og regeringen, men også at støtte ikkestatslige organisationer, sociale initiativer og partnerskaber med lokalregeringer i Tyrkiet. Vi skal styrke samarbejdet mellem institutionerne, men vi skal huske på, at især når vi taler om udvikling af demokrati, er det faktisk relationer mellem almindelige borgere, der ændrer verden.

Arlene McCarthy (S&D). – (EN) Fru formand! Jeg deler desværre de øvrige taleres synspunkt om, at forfatningsdomstolens forbud mod DTP kun kan opfattes som et tilbageskridt i Tyrkiets

demokratiseringsbestrebelse på trods af de meget store fremskridt, der er sket med de demokratiske initiativer for nylig.

Loven om forbud mod DTP er som sagt blevet brugt siden 1982 til at forbyde omkring 27 partier, men politiske partier er naturligvis et udtryk for befolkningens vilje. De er ethvert demokratis hjerteblod, og tiden er inde til, at man indfører reformer af retsvæsenet for at bringe forbuddene mod politiske partier til ophør.

På den anden side skal alle politiske partier og kandidater, der ønsker at blive valgt til embeder i demokratiet, respektere de grundlæggende principper for demokrati og retsstatsprincippet og forpligte sig til at forfølge politiske mål med udelukkende fredelige midler. Da jeg voksede op i Nordirland, så jeg også mange mennesker blive lemlæstet og myrdet i forfølgelsen af politiske mål. I et demokrati skal man føre politik med stemmeurner og ikke med kugler og bomber.

Så i lighed med andre appellerer jeg til den tyrkiske premierminister og regering om at sikre, at det demokratiske styre får overtaget, at forfatningen reformeres, og sikre, at disse foranstaltninger ikke afsporer Tyrkiets bevægelse i retning af EU-medlemskab, som jeg og mit politiske parti og min regering er stolte over at støtte.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Fru formand! Konflikten mellem støtter af Tyrkiets integration og grupper, der går ind for et særligt forhold mellem Tyrkiet og EU, illustrerer den imperialistiske infigt inden for EU og konkurrencen med USA og andre store magter.

De statusrapporter om Tyrkiet, der forelægges for Europa-Parlamentet, er resultatet af balancen mellem disse kræfter. De har intet at gøre med den uhæmmede udnyttelse, undertrykkelse og forfølgelse, som de tyrkiske arbejdstagere er udsat for. Fagforeningsaktivister retsforfølges og dømmes ved skueprocesser. Politiske mord og vold begået af myndighederne fortsætter. Politiske partier forbydes, alene fordi de udtrykker den kurdiske befolknings ønsker. Folkevalgte repræsentanter retsforfølges og fængsles i stort tal. Tyrkiet nægter fortsat kurderne og andre mindretal deres grundlæggende rettigheder. Landet besætter ulovligt 40 % af Republikken Cypern og saboterer enhver løsning på problemet. Landet truer Grækenland med krig og fremsætter territorialkrav.

På trods af dette lykønsker EU Tyrkiet, fordi det kræves af NATO og af de europæiske multinationale selskabers investeringer i Nabuccorørledningen samt deres økonomiske og geostrategiske ambitioner for dette land og for Mellemøsten i almindelighed.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). – (PL) Fru formand! Jeg støtter tyrkisk EU-medlemskab, men vil gerne fordømme den tyrkiske forfatningsdomstols beslutning fra december om at forbyde DTP. Beslutningen blev begrundet med partiets påståede tilknytning til terrororganisationen PKK. Jeg ved, at vi lever i en tid, hvor sikkerhed er altafgørende, men borgernes frihed må ikke lide på grund af dette. Som vi ved, har partiet repræsenteret kurdiske interesser i det tyrkiske parlament siden 2007. Selv om det skete symbolsk med 20 medlemmer, har det i de senere år været et vigtigt vidnesbyrd om processen mod løsning af det kurdiske spørgsmål, som er blevet indledt i Tyrkiet. DTP's tilstedeværelse i Parlamentet udgjorde på ingen måde en risiko, men det var en af de nødvendige betingelser for politisk stabilitet. Jeg mener dog ikke, at vi skal tale om destabilisering, fordi konflikten med kurderne er gammel, og den har på intet tidspunkt rystet Tyrkiet. Jeg regnede ikke med, at dette ville ske nu, og jeg går ikke ud fra, at det vil ske.

Regeringen har tidligere gjort mangan en god gestus, og det er svært at tale om en antikurdisk kampagne. Ikke desto mindre har fredsprocessen mellem tyrkere og kurdere lidt et alvorligt tilbageslag. Forbuddet mod partiets aktiviteter er et typisk politisk trick. Dommen sætter ikke kun forholdet mellem tyrkere og kurdere mange år tilbage, men er også et tilbageskridt for hele demokratiseringsprocessen.

Inés Ayala Sender (S&D). – (ES) Fru formand! Jeg vil også gerne komme ind på den tvetydige situation, vi befinder os i i dag, hvor vi fortsat støtter processen i retning af tyrkisk medlemskab, fordi vi har af mange grunde brug for Tyrkiet i EU. I dag står vi i en tvetydig situation, idet Europa-Parlamentet for bare få uger siden udviste støtte til og tilfredshed med de skridt, man havde taget med hensyn til forholdet mellem Tyrkiet og det kurdiske samfund, og nu står vi og er overraskede over forbuddet mod det største kurdiske parti i Tyrkiet, hvilket naturligvis endnu en gang giver anledning til alvorlige spørgsmål.

I den henseende vil jeg naturligvis gerne opfordre Parlamentet og EU til og bede Kommissionen genoptage eller intensivere indsatsen for at gennemgå de områder, der er nødvendige for medlemskab, hvor vi har konstateret fremskridt, f.eks. vedrørende behovet for konsensus mellem politiske partier, og det er mit håb,

at dette naturligvis bør føre til en opfordring om, at den tyrkiske regering løser den situation, som det kurdiske politiske parti DTP befinder sig i.

Theodor Dumitru Stolojan (PPE). – (RO) Fru formand! Jeg har konstant været fortaler for Tyrkiets medlemskab af EU. Jeg er enig i de stærke synspunkter, der er kommet til udtryk her i Parlamentet vedrørende behovet for, at Tyrkiet respekterer menneskerettighederne. Men jeg vil gerne udtrykke et håb om, at det samme faste standpunkt også vil blive brugt til at støtte Tyrkiets bestræbelser på at blive medlem af EU.

Jeg glæder mig over det spanske formandskabs holdning til ønsket om at fortsætte med at åbne forhandlingskapitler med Tyrkiet.

Jeg kan fortælle Dem, at jeg besøgte Tyrkiet sidste år som medlem af Det Blandede Parlamentariske Udvalg EU-Tyrkiet, hvilket fandt sted 20 år efter mit foregående besøg i landet, og der er sket imponerende fremskridt i det tyrkiske samfund.

Antigoni Papadopoulou (S&D). – (EL) Fru formand! Året med vold og terror i Tyrkiet er tilsyneladende ikke slut. Kurder, alawitter, ikkemuslimske mindretal, fagforeningsfolk, det økumeniske patriarkat, armeniere, cyprioter, fængselsindsatte, lokale myndigheder, homoseksuelle, kvinder, kurdiske politiske partier og massemedierne har meget at fortælle, når de tør bryde deres tavshed.

På trods af reformerne og fremskridtene i Tyrkiet er der talrige love, som ikke anvendes. Den mørke side og krænkelse af menneskerettigheder er meget reelle i forbindelse med pressefrihed, seksuel ligestilling, ytringsfrihed og mindretalsrettigheder. Det er netop derfor, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har dømt Tyrkiet efter klager fra tyrkiske borgere og mindretal over krænkelse af retten til liv, umenneskelig og nedværdigende behandling og en lang række krænkelse.

Jeg mener, at EU kan spille en rolle som katalysator i demokratiseringen af Tyrkiet ved at kræve fuldstændig anvendelse af EU's *acquis* uden undtagelser, uden søgte beregninger og uden en politik med dobbelte standarder. Ved at smøre Tyrkiet og åbne kapitler, hr. Rehn, bidrager De ikke til demokratiseringen af Tyrkiet, men De bidrager til landets fortsatte uansvarlighed og politiske amoralitet.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Fru formand! Trods de fremskridt, Tyrkiet har gjort på vejen mod tiltrædelse, lader demokratiseringsprocessen i landet stadig meget tilbage at ønske. I et beslutningsforslag fra Europa-Parlamentet sidste år udtrykte man bekymring over situationen i Tyrkiet med hensyn til ytringsfrihed og beklagelse over de begrænsede fremskridt med hensyn til religionsfrihed. Parlamentet insisterede både dengang og nu på, at den tyrkiske regering skal indføre juridiske rammer i henhold til den europæiske menneskerettighedskonvention, som vil give ikkemuslimske religiøse grupper og alawitter mulighed for at fungere uden unødige restriktioner.

Straks efter vedtagelsen af det nævnte beslutningsforslag i december 2009, blev Unionens uro vakt af en kendelse fra den tyrkiske forfatningsdomstol om at forbyde DTP eller Det Demokratiske Samfunds Parti, som havde 21 medlemmer i det tyrkiske parlament. Påskuddet for forbuddet af partiet var påståede forbindelser med det kurdiske PKK.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Fru formand! Kendelsen fra den tyrkiske forfatningsdomstol om forbud mod det prokurdiske parti med den begrundelse, at det er forfatningsstridigt, er et klart tegn på, at tyrkisk indenrigspolitik ikke er kendetegnet af demokrati, som vi europæere forstår det. Den beviser også, at den kraftigt sminkede statusrapport fra Ahtisaarikommissionen ikke var korrekt.

Selv om Istanbul traditionelt har en oplyst, europæisk orienteret og veluddannet befolkning, er dette forhold og de utvivlsomt fremragende begivenheder i forbindelse med Istanbul som kulturhovedstad i 2010 desværre ikke repræsentativt for landet som helhed. Derfor er vi nødt til at se virkeligheden i øjnene. Enhver, der forbyder mindretals politiske partier, fordi de strider mod forfatningen, handler ikke i overensstemmelse med europæiske værdier. Denne konstante omskiftelighed er også uforståelig, for det vil helt klart ikke give os noget godt ry eller gøre et godt indtryk på vores tyrkiske dialogpartnere.

Derfor: Stop forhandlingerne! Og stop også disse førtiltrædelsesudbetalinger, for enhver, som ønsker, at der skal betales for moralske værdier, vil bestemt ikke lade sig overtale af sådanne betalinger.

Anna Záborská (PPE). – (SK) Fru formand! Demokratiet er afhængigt af betingelser, som det ikke selv kan skabe. Det gælder både i vores medlemsstater og demokratiet i Tyrkiet. Selv om der findes adskillige problematiske spørgsmål, vil jeg kun nævne et af dem.

Selv om den fri religionsdyrkelse respekteres i Republikken Tyrkiet, er der ikke sket mange fremskridt med religionsfrihed i de senere år. Den fri gudsdyrkelse anerkendes formelt, men i virkeligheden er den begrænset, f.eks. med hensyn til valg af kultsted. Jeg beklager, at EU ikke behandler dette emne særlig grundigt. I den seneste statusrapport på i alt 180 sider nævnes dette problem kun på de to. Man nævner ikke de kraftige restriktioner på de religiøse samfunds selvstændighed, ikke bare på det administrative og økonomiske niveau, men også på det præstelige og gejstlige niveau.

Eftersom det på konferencer i biskoppernes råd i Europa i et stykke tid er blevet sagt, at religionsfriheden konstant krænkes i Tyrkiet, bør EU konsekvent insistere på respekten for menneskerettigheder i forbindelse med religionsfrihed.

Ismail Ertug (S&D). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Tyrkiet er naturligvis et følelsesladet emne, det er helt klart. Der er en ting, som vi naturligvis altid skal tage højde for i denne sammenhæng, og det er blevet nævnt adskillige gange i dag, nemlig at selv om forbuddet mod partier er fuldkommen uacceptabelt, kom det ikke fra regeringen, men fra retsvæsenet. Vi er retfærdigvis nødt til at foretage denne sondring her.

Men det var ikke det, jeg gerne ville sige. Som europæere skal vi spørge os selv, hvor vi rent faktisk gerne vil hen. Hvis vi som en global aktør ønsker at overdrage ikke bare økonomiske – og det vil jeg gerne understrege som socialdemokrat – men også politiske værdier, ikke bare i Europa, men også ud over Europas grænser til resten af verden, har vi i sidste ende brug for Tyrkiet. Det vil også give os mulighed for at stå fast og sige tingene ligeud i vores forhandlinger med Tyrkiet, hvilket er præcis det, der er brug for. Først da vil det lykkes os at sætte en demokratiseringsproces i gang, så vi kan gennemføre vores overordnede hensigt.

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Fru formand! Rådet vil handle på følgende måde i det spørgsmål, som vi kan kalde for forholdet mellem EU og Tyrkiet med henblik på tiltrædelsesprocessen:

I første omgang mener vi, at vi skal opretholde et europæisk perspektiv for Tyrkiet. Vi forstår, at hvis Tyrkiet en dag kommer med i EU, vil det gøre Unionen stærkere, ikke svagere. Derfor vil denne proces gavne begge parter.

For det andet: forhandlinger. Som hr. Obiols påpegede, er forhandlinger uden tvivl et nyttigt våben til at bringe processen videre og til at fremme interne reformer i Tyrkiet. Det er blevet påvist helt utvetydigt. Forhandlinger er et strategisk element og bør videreføres, som kommissær Rehn nævnte i sin tale.

For det tredje et meget klart budskab til Tyrkiet. Vi skal sige tingene meget tydeligt til Tyrkiet. Dette er blevet anbefalet, ikke bare af fru Oomen-Ruijten, forfatteren bag dette beslutningsforslag, som på mig virker som et meget bredt, meget grundigt og meget detaljeret forslag, et fremragende grundlag at arbejde videre på, men af mange af de tilstedeværende her i aften: fru Corazza, fru Ludford, fru Keller, hr. Zahradil, mange andre har anbefalet, at vi sender et meget klart budskab til Tyrkiet.

Tyrkiet er et land, som, hvis det overholder Københavnskriterierne, vil kunne komme med i EU, og det skal med i EU.

Men i øjeblikket opfylder Tyrkiet ikke disse kriterier, og i den forbindelse er der to væsentlige faktorer, demokrati og menneskerettigheder, som er centrale for analysen af Tyrkiets eventuelle fremtidige medlemskab af EU. Med hensyn til menneskerettigheder er nogle af dem, helt specifikke dimensioner af dem, grundlæggende for definitionen af demokrati, der opfylder kravene i Københavnskriterierne.

Inden for områder som retsvæsen, ligestilling mellem mænd og kvinder, spørgsmål om tortur og mishandling, respekt for mindretal og pluralisme skal man huske på alle disse aspekter. På alle disse områder har vi her kunnet se, at der utvivlsomt er sket fremskridt, og på alle områder kan vi også se mangler og endda tilbageskridt. Sådan ligger landet. Det afhænger af, hvordan man anskuer det. Glasset kan være halvt fuldt eller halvt tomt. Derfor mener jeg, at dette er de grundlæggende aspekter, man skal fokusere på i forholdet mellem EU og Tyrkiet.

Jeg mener, at der er mulighed for en tilnærmelse mellem Tyrkiet og EU. Derfor er denne proces i gang, og Tyrkiet har status af kandidatland. Det er en nødvendig proces, som naturligvis skal fremmes hurtigst muligt. Europa-Parlamentets rolle i denne proces er af absolut vital betydning. Det skal spille en central rolle i udviklingen, analysen, evalueringen og konsolideringen af denne proces, som vi alle ønsker skal gå så hurtigt som muligt.

Olli Rehn, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg er glad for at få det sidste ord om Tyrkiet.

Jeg vil gerne takke Dem for en meget omfattende og ansvarlig forhandling i aften. Faktisk tog jeg afsked med Dem vedrørende Tyrkiet allerede i december eller november, og jeg skal ikke gentage den. Jeg håber, at jeg ikke bliver nødt til at tage yderligere afsked med hensyn til Tyrkiet her i salen, og at vi kan komme videre og begynde at løse de vigtige økonomiske og andre udfordringer i EU.

Jeg vil også gerne benytte denne mulighed til at takke det spanske formandskab og den spanske premierminister hr. Zapatero for at have lanceret civilisationernes alliance, som er et meget vigtigt initiativ, og jeg kan sige, at jeg gerne vil melde mig frivilligt til alliancen. Det er meget vigtigt, også for forholdet mellem EU og Tyrkiet.

Dagens forhandling har været fokuseret på lukning af parter og det med fuld ret. Det er meget vigtigt, at Tyrkiet reformerer sin lovgivning og hele den forfatningsmæssige ramme for politiske partier i henhold til anbefalingerne fra Venedigkommissionen.

Hr. van Baalen og hr. Schmidt var inde på Revisionsrettens beretning om Tyrkiet for nylig. Jeg kan sige, at vores konklusion i Kommissionens Generaldirektorat for Udvidelsen er sammenfaldende med konklusionen i denne beretning og dens konklusioner om, hvordan vi kan gøre vores finansielle bistand mere strategisk, flerårig og skabe en tydeligere sammenhæng med de behov, der udspringer af den politiske reformdagsorden i vores lande, i dette tilfælde i Tyrkiet.

Vi arbejder nu frem mod dette, bl.a. gennem fuldkommen nye retningslinjer for udarbejdelsen af vores planlægningsdokumenter på et flerårigt grundlag og overgang fra projekt- til sektorbaseret planlægning. Denne nye fremgangsmåde omfatter også et større fokus på udvikling af sektorstrategier i modtagerlandene selv, hvilket i sidste ende bør føre til en fælles identificering af politiske prioriteringer for Kommissionen og de tyrkiske myndigheder.

Jeg vil med glæde tilsende Dem et længere og mere udførligt skriftligt svar på dette spørgsmål, hvis De snart sender mig et brev, så jeg kan gøre det i den nuværende Kommissions embedsperiode.

Ud over partilukningerne er det efter min mening vigtigt at diskutere den demokratiske omdannelse i bredere forstand. Det har De gjort i aften, og jeg vil gerne ganske kort komme ind på tre ting, som efter min mening er de vigtigste næste skridt.

Vi har været vidner til en kolossal demokratisk forandring i Tyrkiet inden for de seneste fem år. Det er i dag et meget anderledes land end for f.eks. fem år siden. Men naturligvis er glasset ikke fuldt endnu, og man mangler stadig at gennemføre en lang række vigtige reformer i Tyrkiet.

Den første og vigtigste af dem drejer sig om borgernes rettigheder og grundlæggende friheder. Tyrkiets resultater inden for ytringsfrihed er ikke i overensstemmelse med EU's standarder. Mange forfattere og journalister bliver stadig retsforfulgt og dømt for deres arbejde. Det er nu på høje tid, at Tyrkiet indfører de nødvendige reformer af retsvæsenet, så dette problem kommer til at høre til Tyrkiets fortid og ikke dets fremtid. Det er grundlæggende for ethvert åbent og demokratisk samfund, og det er også af grundlæggende betydning med en yderligere diskussion af følsomme spørgsmål som Armenien, det kurdiske spørgsmål eller Cypernproblemet.

For det andet har man i det seneste år oplevet en vigtig udvikling i forholdet mellem det civile samfund og militæret. Den igangværende Ergenekonundersøgelse er vigtig for demokratiseringsbestræbelserne i Tyrkiet, og de tyrkiske borgere fortjener, at denne efterforskning føres til ende, og de forventer med rette, at der indføres alle nødvendige forholdsregler for at sikre alle de anklagede en retfærdig rettergang.

Sidst, men ikke mindst, kan man ikke opnå ægte demokrati, hvis halvdelen af befolkningen – kvinderne – er groft underrepræsenteret i national og lokal politik. Tyrkiske kvinde-ngo'er er utrættelige i deres bestræbelser på at fremme denne dagsorden, og det bør de også være, og vi er deres allierede. Etableringen af en specifik ligestillingskommission er et vigtigt skridt, som jeg håber kan yde et stort bidrag til at forbedre kvindernes politiske repræsentation på alle niveauer af det tyrkiske samfund.

Sammenfattende kan Tyrkiets EU-medlemskab blive en lang og undertiden snoet vej, men det er vigtigt ikke at miste det grundlæggende mål om demokratiske forandringer i landet af syne. Det er i ikke bare Tyrkiets, men også EU's grundlæggende interesse, og det opnås bedst ved både at være retfærdige og stå fast på samme tid, fordi det bevarer vores troværdighed og konditionalitetens betydning som drivkraft bag reformerne af de grundlæggende friheder i Tyrkiet. I disse vigtige bestræbelser regner jeg fortsat med Deres opbakning. Det er vigtigt for, at dette projekt til slut kan krones med held.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Kristiina Ojuland (ALDE), skriftlig. – (ET) I Kommissionens statusrapport om Tyrkiet fra 2009 identificerer man gennemførelsen af forfatningsreformer som en central udfordring i den fortsatte demokratiseringsproces. I rapporten bemærker man, at til trods for befolkningens klare opbakning til regeringen og det store parlamentsflertal har man hidtil ikke gjort tilstrækkelige fremskridt med gennemførelsen af politiske reformer og forfatningsreformer, fordi partierne ikke har kunnet finde et fælles sprog. Som i ethvert andet demokratisk land afspejler de tyrkiske partiers holdninger vælgernes ønsker. Man må ikke glemme, at partierne i et demokratisk samfund frem for alt står til regnskab over for deres vælgere, og i Tyrkiet skal EU være opmærksom på udviklingen på græsrodsniveau. Vi skal være meget forsigtige med blot at benytte denne didaktiske fremgangsmåde som ledesnor for Tyrkiets demokratiseringsproces. Den vellykkede gennemførelse af de ønskede reformer kræver opbakning fra befolkningen, hvor der er behov for en større grad af generel bevidsthed og en fornemmelse af betydningen af og årsagerne til reformerne. De antihierarkiske reformer, der er blevet gennemført, vil ikke få det ønskede resultat, så længe der findes en følelse af, at de udgør en fare for Tyrkiets interne stabilitet. Presset på Tyrkiets regering for at fremskynde reformer, som savner folkelig opbakning, kan om end uforsægtligt føre til en opblomstring af separatisme eller religiøse fjendtligheder. Jeg håber, at Rådet og Kommissionen sammen med den tyrkiske regering vil bestræbe sig på at gennemføre foranstaltninger, der giver Tyrkiets befolkning mulighed for at deltage langt mere i demokratiseringsprocessen end hidtil, for at sikre, at der findes frugtbar jord til gennemførelsen af de nødvendige reformer med henblik på tiltrædelse på grundlag af Københavnskriterierne.

Pavel Poc (S&D), skriftlig. – (CS) Førtiltrædelsesforhandlingerne med et kandidatland bør have til formål, at det pågældende land skal blive medlem af EU, men i Tyrkiets tilfælde er situationen langt mere kompliceret. Førtiltrædelsessamtalerne blev indledt den 3. oktober 2005. Ud over landets tiltrædelse skulle samtalerne bidrage til at fremme demokrati og frihed samt bevarelse af borgerlige rettigheder og menneskerettigheder i Tyrkiet. I stedet for at udstede politiske erklæringer skal dette mål nås gennem lovgivningsændringer som led i harmoniseringen med EU's retssystem, men først og fremmest gennem politisk og social praksis baseret på medlemsstaternes eksempel. Argumenter imod tiltrædelsen efter mønsteret "europæiske lande" over for "islamiske lande" er forkerte og forfejlede. Tyrkiets historiske forbindelser med Europa kan ikke benægtes. Tyrkiet er i dag medlem af Europarådet og Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa. Der findes ingen religiøse målestokke til evaluering af et kandidatland. Trosfrihed er tværtimod en af Europas vigtigste værdier. Derfor skal de eneste og afgørende kriterier for Tyrkiets tiltrædelse til EU være i overensstemmelse med retsstatsprincippet, juridisk bekræftelse af borgerlige rettigheder og mindretals rettigheder samt respekt for alle EU's medlemsstater.

Renate Sommer (PPE), skriftlig. – (DE) Det er udmærket, at Europa-Parlamentet i det mindste tager spørgsmålet om demokratisering af Tyrkiet op. Kommissionen og Rådet har i princippet tendens til blot at tale om situationen – hvor dramatisk den end måtte være. De kalder det "soft power". Men hvad har denne "soft power" bragt os? Det er helt klart, at siden indledningen af tiltrædelsesforhandlingerne er der sket betydelig flere tilbageskridt end skridt i den rigtige retning i Tyrkiet. Nu kommer der så endnu et partiforbud. Men vi har også den fortsatte massive indskrænkning af borgerlige friheder, undertrykkelsen af religiøse mindretal i den grad, at man forsøger at udvise dem eller ødelægge dem gennem blodsudgydelser, indskrænke deres informationsfrihed og pressefriheden i et forsøg på at udrydde oppositionspressen og de frie fagforeninger, og listen bliver bare ved. "Pacta sunt servanda" – det fremhæver man altid i forbindelse med Tyrkiet og det med rette. Men det gælder også for Tyrkiet! Da Tyrkiet gik i gang med tiltrædelsesforhandlingerne, indgik landet en aftale med EU om at overholde Københavnskriterierne. Hvis landet fortsat nægter dette, må det spørge sig selv, om det virkelig ønsker at blive en del af Europa. "Soft power"-tilhængerne i Kommissionen, rådsformandskabet og Rådet bør nu endelig handle konsekvent i stedet for hele tiden at åbne nye forhandlingskapitler.

15. EU-strategien for Donauregionen (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er mundtlig forespørgsel til Kommissionen (B7-0240/2009) af Silvia-Adriana Țicău, Brian Simpson, János Áder, Hannes Swoboda, Eva Lichtenberger, Michael Cramer, Saïd El Khadraoui, Mathieu Grosch, Iuliu Winkler, Victor Boștinăru, Ioan Mircea Pașcu, Marian-Jean Marinescu, Ivailo Kalfin, Norica Nicolai, Dirk Sterckx, Csaba Sándor Tabajdi, Michael Theurer, Ismail Ertug, Inés Ayala Sender, Jiří Havel, Edit Herczog, Stanimir Ilchev, Iliana Malinova Iotova, Jelko Kacin, Evgeni Kirilov, Ádám Kósa, Ioan Enciu, Eduard Kukan, Gesine Meissner, Alajos Mészáros, Nadezhda Neynsky, Katarína Neveďalová,

Daciana Octavia Sârbu, Vilja Savisaar, Olga Sehnalová, Catherine Stihler, Peter van Dalen, Louis Grech, Corina Crețu, George Sabin Cutaș, Vasilica Viorica Dăncilă, Cătălin Sorin Ivan, Tanja Fajon, Kinga Göncz, Antonyia Parvanova, Adina-Ioana Vălean og Rovana Plumb om EU-strategien for Donauregionen (O-0150/2009).

Silvia-Adriana Țicău, spørger. – (RO) Fru formand! Jeg vil gerne takke alle mine kolleger, som har støttet mig i at tage initiativ til denne forhandling på Europa-Parlamentets plenarforsamling, som i morgen vil blive efterfulgt af en afstemning om det fælles beslutningsforslag.

Donauregionen er af særlig betydning for EU, både på grund af de mange lande, som floden løber igennem, og fordi den løber ud i Sortehavet. Sammen med Rhinen og Mainkanalen forbinder Donau Nordsøen og havnen i Rotterdam, der er den største havn i EU, med Sortehavet og havnebyen Constanța, som er den tiendestørste havn i EU.

I erkendelse af Donauregionens betydning bad Det Europæiske Råd i juni 2009 Kommissionen om at udvikle en EU-strategi for Donauregionen inden udgangen af 2010. Vi opfordrer indtrængende Kommissionen til at iværksætte høringer hurtigst muligt med alle de lande, som Donau løber igennem, og samtidig udarbejde en handlingsplan og et flerårigt operationelt program, som skal gennemføres sammen med deltagerlandene og baseres på modellen for strategien for Østersøregionen.

Udviklingen af transportinfrastrukturen er af afgørende betydning for Donauregionens udvikling. Jeg vil her blot nævne et par af prioriteringerne for udviklingen af regionens transportinfrastruktur, nemlig modernisering af havnene, integration af Donaus navigationssystemer, fjernelse af flaskehalsene på vandvejen Rhinen/Meuse-Main-Donau for at forbedre sejladsforholdene, forbedring af intermodaliteten i regionen og øget sammenkobling med Sortehavet via vej- og jernbaneruter, hvorved jeg mener godstogskorridorer og højhastighedstog.

Donauregionen spiller en vigtig rolle i EU's diversificering af energiforsyningskilder. Gennemførelsen af fælles projekter for energieffektivitet og vedvarende energi, investeringer i ny teknologi og udvikling af små og mellemstore virksomheder vil bidrage til at fremme den grønne økonomi i hele makroregionen omkring Donau.

Desuden er turisme et vigtigt instrument til fremme af økonomisk vækst i regionen. Sidst, men ikke mindst, vil udviklingen af ekspertisecentre, som kan konkurrere på internationalt plan, sammen med akademiske og kulturelle udvekslinger bidrage til at skabe samhørighed i Donauregionen.

Donauregionen og især Donaudentaet omfatter særlig beskyttede områder og særlige bevaringsområder inden for rammerne af Natura 2000, der er et enestående, sårbart økosystem. Beskyttelse af miljøet i Donauvandområdet vil få stor betydning for udviklingen af landbruget og landdistrikterne i regionen.

Donaustrategien vil gennem en koordineret tilgang fremme en mere effektiv anvendelse og hurtigere udnyttelse af EU-midler uden dog at være begrænset til disse. Derfor opfordrer vi Kommissionen og medlemsstaterne til at bruge midtvejsevalueringen af de finansielle overslag i 2010 og drøftelserne om de kommende finansielle overslag til at gennemføre målsætningerne for EU-strategien for Donauregionen.

Til sidst vil jeg sige, at Europa-Parlamentet bliver en permanent partner i udviklingen og gennemførelsen af EU-strategien for Donauregionen.

Olli Rehn, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Tak, fordi De har rejst dette meget vigtige emne, strategien for Donauregionen, og også for Deres generelle støtte til de makroregionale strategier i Europa.

Kommissionen samarbejder med landene i Donausamarbejdsprocessen i denne sammenhæng. Det betyder følgende lande: Tyskland, Østrig, Slovakiet, Tjekkiet, Ungarn, Slovenien, Bulgarien og Rumænien. Desuden deltager følgende lande: Kroatien, Serbien, Bosnien-Hercegovina, Montenegro, Moldova og Ukraine.

Status nu er, at vi i Kommissionen har oprettet en tværfaglig arbejdsgruppe med over 20 generaldirektorer, som skal udforme de vigtigste politiske prioriteringer for strategien. Samtidig har landene i Donauregionen hver udpeget et nationalt kontaktpunkt, og det første møde mellem disse kontaktpunkter og medlemsstaterne har fundet sted. Der vil blive gennemført en række begivenheder fra februar til juni i år for at skabe opmærksomhed om strategien og iværksætte drøftelser med de relevante interessenter. Den første begivenhed finder sted i Ulm i Tyskland den 1. og 2. februar.

Og nu til strategiens indhold. Jeg vil gerne understrege, at vi naturligvis kun står ved begyndelsen af processen med forberedelser og udarbejdelse af forslag. Indholdet vil blive drøftet i detaljer i løbet af de kommende måneder med de berørte lande, relevante interessenter, Kommissionens tjenestegrene og andre EU-institutioner.

Alligevel er det sandsynligt, at strategien bliver baseret på tre brede søjler, med andre ord følgende brede politiske prioriteringer: for det første at forbedre sammenkoblingen og miljøvenlige, bæredygtige kommunikationssystemer, for det andet at beskytte miljøet, bevare vandressourcerne og forbedre risikoforebyggende aktiviteter og for det tredje at styrke den socioøkonomiske, menneskelige og institutionelle udvikling. Disse tre søjler kommer til at bestå af en række konkrete handlinger baseret på bidrag fra medlemsstaterne, interessenter og Kommissionens tjenestegrene.

Endelig et par ord om de næste trin. Fra nu og til juni vil vi fortsat indsamle idéer og forslag fra medlemsstaterne, fra interessenter og andre interesserede parter gennem oplæg, møder, konferencer og ligeledes en offentlig høring via internettet. I september vil Kommissionen prioritere og organisere idéerne, som skal danne grundlag for et udkast til meddelelse om strategien og den ledsagende handlingsplan. Og endelig i december vil Kommissionen forberede vedtagelsen af dokumenterne. Fra og med næste år – 2011 – vil vi oprette styringssystemer og gå i gang med den konkrete gennemførelse af aktiviteter og projekter, som vil være planlagt og vedtaget på det tidspunkt.

Tak for Deres opmærksomhed. Jeg ser frem til at høre Deres indlæg i denne forhandling.

Marian-Jean Marinescu, for PPE-Gruppen. – (RO) Fru formand! Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater) tillægger Donaustategien stor betydning. Rhinen-Main-Donau-vandvejen slår bro mellem øst og vest, mellem Nordsøen og Sortehavet. Den er direkte med til at sikre energisikkerhed og skaber forbindelse til Asien via Sortehavet og også til Middelhavet.

Derfor ønsker vi, at der udvikles en strategi for Donau i år i overensstemmelse med Kommissionens tilsagn. Det glæder mig, at kommissær Rehn er blevet udnævnt, og vi ønsker, at denne strategi bliver godkendt sammen med en specifik handlingsplan, senest i begyndelsen af 2011.

Her vil jeg kort nævne de vigtigste prioriteringer for en sådan strategi: sikre, at der kan sejles på hele vandvejen, primært Donau-Rhinen-forbindelsen, og standardisere navigationssystemerne, modernisere flodhavnene og udvikle den tilknyttede infrastruktur, så de bliver integrerede multimodale systemer, udnytte Donaus energipotential effektivt, udvikle vandingssystemer for at undgå ørkendannelse, indføre et integreret system til overvågning af vandstand for at forbedre varslings-, forebyggelses- og indgrebskapaciteten i tilfælde af oversvømmelse, tørke eller forurening.

Samordnet handling er en forudsætning, for hvis blot en enkelt flodstat ikke inddrages, risikerer vi, at hele processen bliver blokeret. Finansielle ressourcer er også nødvendige. Derfor håber jeg, at den nye Kommission vil overveje dette spørgsmål og ikke vil vige uden om finansiering baseret på offentlig-private partnerskaber.

Rumænien er den af flodstaterne, der har den længste Donaustrækning. Derfor ønsker Rumænien at få denne strategi udviklet hurtigst muligt, da den vil styrke denne flod, som er så vigtig for hele Europa.

Constanze Angela Krehl, for S&D-Gruppen. – (DE) Fru formand! Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet støtter initiativet til udvikling af en strategi for Donauregionen. Det er et vigtigt projekt for os, også fordi det på bedste vis styrker den territoriale samhørighed, som nu er kommet med i Lissabontraktaten for første gang i en traktat. Det giver os en mulighed for at gøre det helt klart, hvad vi forstår ved territorial samhørighed. Jeg håber, at hr. Rehn også har fortalt de mange partnere, som han har talt med, at Europa-Parlamentet vil blive behørigt inddraget i udformningen af den fælles strategi for Donauregionen. Desværre hørte jeg ikke ordet Europa-Parlamentet nævnt i Deres indlæg, men vi vil naturligvis deltage i denne forhandling. Det glæder mig, at vi har den første vigtige forhandling i plenarforsamlingen i dag.

Ud over den territoriale samhørighed er det også vigtigt at gøre det klart, at denne strategi medfører grænseoverskridende samarbejde, noget, vi altid har været tilhængere af og har tilskyndet til inden for samhørighedspolitikken og rent faktisk allerede ønskede at styrke i denne finansieringsperiode. Jeg håber, at dette bliver en endnu større succes i de næste par år, også i forbindelse med Donaustategien.

Jeg vil gerne påpege, at vi med denne Donaustategi opnår europæisk merværdi, virkelig fysisk konkret merværdi, især for dem, der bor i regionen. De bør derfor inddrages direkte i strategiens udformning og også have mulighed for at overvære dette europæiske projekt. Mit dybtfølte ønske er, at vi ikke overbebyrder

strategien med alt for mange prioriteringer, men at vi fokuserer på det, vi ønsker at opnå. For mig er det meget vigtigt, at vi bruger de eksisterende ressourcer mere effektivt, og at vi f.eks. opbygger eller udvider varslingsystemer, så de kan advare om naturkatastrofer såsom oversvømmelser, men også f.eks. industriulykker, som kan resultere i forurening af Donau og naboregionerne. Her findes der fælles aktivitetsområder.

En vellykket Donaustrategi og vellykkede projekter i denne region kan også tjene som model for andre regioner. Uden altid at skulle opfinde en ny strategi med det samme, kan vi bruge dette som et eksempel på, hvordan man kan løse problemer sammen i et grænseoverskridende europæisk samarbejde og – hvis det lykkes for os at få tredjelande med i strategien også – også udvikle en naboskabspolitik, som jo er noget, der er vigtigt for alle os i EU, og som vi bør arbejde for at få indført.

Michael Theurer, for ALDE-Gruppen. – (DE) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Betydningen af Donauregionen er indlysende alene af den grund, at 80 mio. mennesker i seks EU-medlemsstater og i fire nabolande bor langs Donau. I Schwarzwald – 100 km væk i fugleflugtslinje – har Donau sit udspring, og så løber den ud i deltaget og ud i Sortehavet. Derfor støtter vi i Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa opfordringen til at udvikle en Donaustrategi, og vi i Europa-Parlamentet har her i aften en meget vigtig forhandling på dagsordenen, nemlig Donaustrategien.

Tyve år efter Jerntæppets fald og efter at have fået samlet det delte Europa er Donau igen blevet symbolet på forening. Fra et af EU's grundlæggende lande, Tyskland, via Østrig, som kom med i 1995, gennem de nye medlemsstater i Central- og Østeuropa, der kom med i 2004, skaber Donau også forbindelse til nabolande som kandidatlandet Kroatien, og også andre nabolande, der ønsker at blive medlem af EU. Man kan derfor næsten se Europa genforenet langs Donaus løb.

Nu skal vi – og det er noget, som ligger ALDE-Gruppen meget på sinde – træffe de rette foranstaltninger for også at gøre Donaustrategien til en regionalpolitisk prioritering i den nye finansieringsperiode. Det kan man gøre på mange forskellige måder. En mulighed er at lade små og mellemstore virksomheder indgå gensidige partnerskaber.

Der er naturligvis andre vigtige opgaver på infrastrukturuområdet. Det er særlig vigtigt for ALDE-Gruppen, fordi de historiske transportforbindelser blev afbrudt som følge af opdelingen af Europa og siden ikke er blevet moderniseret. Udviklingen af Donau som en indre vandvej, moderniseringen og forbedringen af flodhavne, sluser og sejlbarhed vil skabe en miljømæssigt sund transportform. Men der skal stadig gøres noget for vej- og jernbanenettet. Det er også vigtigt, at vi inddrager kommuner, byer, distrikter og borgerne i området.

Eva Lichtenberger, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! En udviklingsstrategi for Donauregionen er noget, vi længe har ønsket, og som er meget vigtigt. Det er også en meget ambitiøs opgave, som ikke kan sammenlignes med noget andet, vi har gjort i forbindelse med regionaludviklingen. Donau er ikke bare en vandvej, og det er ikke en vej. Donau er en naturskat. Jeg ved godt, at det er noget, mange her ikke bryder sig om at høre, men det er dette aspekt med at være en naturskat og også et område med potentiale for bæredygtig, moderne turisme, som vil gøre det muligt for de små og mellemstore virksomheder at udvikle denne region, især omkring Donaudeltaet, men også de smukke flodstrækninger, på en yderst positiv måde.

Donau er en meget speciel flod, det står vist klart for enhver, som især er følsom over for menneskelig aktivitet. Det har vi allerede set bevis for i forbindelse med Gabčíkovkraftværksprojektet. Den dag i dag kan vi stadig se de skader, som dette projekt forvoldte, og det var kun takket være beboernes og borgernes enorme indsats, at det var muligt at forhindre større skader som følge af udvidelsen af denne kraftværkskæde. Det førte til en sænkning af vandspejlet med uberegnelige konsekvenser for landbruget. Det var ikke uden grund, at min kollega nævnte den tætte forbindelse mellem undergrunden under Donau og områdets grundvand. Det er noget, vi især bør have i tankerne i denne forbindelse.

Her kan vi lære noget vigtigt. Donau, ja, alle floder, er en livline, som skal beskyttes, og vi skal have en bæredygtig tilgang til den. Det betyder, at vi ikke skal have hensynsløse udgravninger i naturområder, men at vi simpelthen skal tage floden seriøst, bruge den til sejlads, men tilpasse skibene til floden og ikke omvendt. Når man ønsker at iværksætte et vigtigt projekt, køber man ikke først møblerne for så at bygge huset omkring dem. Det er netop sådan, vi skal nærme os Donau. Bæredygtighed og omsorg for det naturlige miljø er af største betydning her. Lad os ikke gentage fortidens fejl!

Oldřich Vlasák, for ECR-Gruppen. – (CS) Fru formand! Donauregionen er en meget speciel og indiskutabelt enorm region. Som vi alle ved, er Donau efter Volga Europas næstlængste flod, der løber gennem eller danner den internationale grænse til 10 lande. Dens afvandingsområde dækker helt op til 19 europæiske stater. Derfor er det bestemt positivt, at denne region nu får særlig opmærksomhed. Jeg mener dog stadig ikke, at vi direkte skal forsøge at skabe en specifik form for Donaustrategi her i Europa-Parlamentet. En velfungerende, makroregional strategi skal fastlægges nedefra, mens de europæiske institutioner kun bør skabe rammerne, lette kommunikationen på mellemstatsligt niveau og støtte de enkelte aktører med hjælp til metodologi, oplysninger osv. Kommissionen skal ikke udvikle en makroregional strategi, men snarere være fødselshjælper, da det faktiske indhold bør defineres af medlemsstaterne, regionerne og de enkelte byer og landsbyer.

Jeg er fast overbevist om, at selv om Donaustrategien bliver koncentreret om fremtiden, vil vi ved gennemførelsen af den næppe kunne undgå at tage hensyn til arven fra fortiden. Under den kolde krig dannede Donau grænse mellem øst og vest, f.eks. i det daværende Tjekkioslovakiet. Der findes stadig et element af det delte Europa i Donaus afvandingsområde, hvilket faktisk begrænser integrationstendenserne i Europa. Derfor bør strategien være koncentreret om dette særlige problem. Donaus udviklingspotentialer kan ikke udnyttes fuldt ud, så længe der stadig findes internationale, interregionale og lokale transportnet, som ikke er forbundet, mens der stadig ikke findes et tæt samarbejde om fysisk planlægning og strategisk udvikling, og mens der stadig består mentale hindringer. Fortidens problemer skal løses, hvis vi skal gøre mere effektive fremskridt.

Det er rosværdigt, at vi, mens vi taler om makroregionale strategier, ikke taler om administrative enheder, enkelte stater eller NUTS-enheder og regioner, men i stedet taler om et område inden for Europas grænser.

Denne tilgang kræver ikke blot en ændring af teknologien eller af gennemførelsesmetoden for samhørighedspolitikken, men i langt højere grad en filosofisk ændring. Det er nødvendigt virkelig at håndhæve administrationen af offentlige anliggender på mange forskellige niveauer, hvis vi skal løse de problemer, som dette område står over for, uanset de eksisterende administrative barrierer.

Makroregionale strategier er vejen til en fremtid, som i høj grad kommer til at bestå af enestående projekter af hidtil uset omfang og art i EU. Formålet er at sikre samarbejde mellem medlemsstaterne, deres regionale og lokale selvstyrende myndigheder og andre relevante organer, baseret på princippet om partnerskab, og så gøre det muligt for dem selv at løse deres problemer.

Jaromír Kohlíček, for GUE/NGL-Gruppen. – (CS) Fru formand, mine damer og herrer! For fem år siden tog jeg som nyt medlem af Europa-Parlamentet ordet i en debat i Transport- og Turismeudvalget, og her afslørede jeg en stor hemmelighed, nemlig at den længste flod i EU er Donau. Siden da er mine kolleger ikke blevet overraskede, når de har hørt det, og som en af initiativtagerne er jeg meget glad for at kunne støtte arbejdet med at udvikle en strategi for Donauregionen. Denne strategi bør dække en lang række aspekter og især aspekter i relation til miljø og miljøbeskyttelse, bæredygtig økonomisk udvikling og udvikling af transportinfrastruktur. Logisk nok bør alle de lande, der udnytter regionens vandressourcer, inddrages i arbejdet. Det er helt ligegyldigt, om disse lande er medlem af EU eller er vores naboer. Transportpotentialer, som hidtil kun er blevet udnyttet i minimal grad, hvilket også gælder andre udviklingsmuligheder, kræver, at hele projektet iværksættes hurtigst muligt. I det lys støtter jeg den relativt stramme tidsplan for Kommissionen, som er fastsat i dette beslutningsforslag, og jeg glæder mig til, at udviklingsstrategien for Donauregionen fra næste år bliver en af EU's vigtigste udviklingsplaner. GUE/NGL-Gruppen giver sin fulde støtte til hensigterne som beskrevet i beslutningsforslaget, og vi vil naturligvis også støtte det til afstemningen.

Jaroslav Paška, for EFD-Gruppen. – (SK) Fru formand! I henhold til konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i juni 2009 indledte Kommissionen forberedelserne til en EU-strategi for Donauregionen med henblik på at forbedre samarbejdet mellem landene langs Donau og bidrage til at styrke dynamikken i den økonomiske og sociale udvikling i denne region.

Den foreslåede strategi bør danne grundlag for de deltagende landes koordineringsaktiviteter inden for de igangværende EU-programmer uden yderligere krav i form af specifik finansiering, institutioner eller lovgivning. Kommissionen vil yde teknisk og koordineringsmæssig støtte. Projektet har også til formål at skabe muligheder for samarbejde med tredjelande.

Jeg vil gerne rose Det Europæiske Råds initiativ med udformning af en EU-strategi for Donauregionen og give den min støtte. Jeg tror virkelig, at et sådant koordineret internationalt samarbejde vil gøre det muligt at beskytte Donaus økosystemer mere effektivt gennem fælles foranstaltninger i alle de lande, floden løber igennem. For millioner af europæere afhænger drikkevandskvaliteten af, hvor ren Donau er. Derfor er det

naturligt, at beskyttelse af vandløbet og det omgivende område mod forurening bør være en af de vigtigste søjler i det privilegerede samarbejde mellem de deltagende lande.

Et andet ambitiøst mål for Donaustrategien er at færdiggøre Donauvandvejen i henhold til de parametre, som Donaukommissionen har vedtaget. Dette vil tilføje en vigtig ny økonomisk dimension til øst-vest-vandtransportkorridoren og gøre nogle af de større af Donaus bifloder sejlbare. En sådan ny tilskyndelse til økonomisk vækst vil også skabe mange arbejdspladser.

På et tidspunkt, hvor Europa er på udkig efter vedvarende, miljøvenlige energikilder, er Donau en kolossal og uudtømmelig kilde til netop det. Vi skal bare børste støvet af nogle af vandkraftanlæggene, foretage en miljøvurdering af dem og en vurdering af deres rentabilitet og tage dem i brug.

Jeg tror fuldt og fast på, at tanken om en fælles EU-strategi for Donauregionen er rigtig og fortjener vores politiske støtte.

Csanád Szegedi (NI). – (HU) Fru formand, mine damer og herrer! Donau en af de største miljøkorridorer for Ungarn og EU og den syvende paneuropæiske korridor. Donau spiller derfor en nøglerolle, og Jobbik-partiet støtter de internationale forpligtelser, som Den Ungarske Republik har påtaget sig med henblik på at gennemføre dette projekt, som Kommissionen har betegnet som værende højt prioriteret, inden 2020. Denne udvikling vil i høj grad passe ind i konceptet for havets motorveje, som også er med i EU's hvidbog om europæisk transportpolitik. Men jeg vil gerne henvise til, at Jobbik-bevægelsen i Ungarn i modsætning til andre gerne vil støtte dette, men ikke for at opnå et overskud. I gennemførelsesfasen ønsker vi, at alle internationale miljøstandarder skal overholdes, således at man garanterer den optimale afvandingsbredde for Donau og den nødvendige vandgennemstrømning for besejling. På den måde vil vi undgå at beskadige vandressourcerne og naturskatterne langs Donau. Vi er overbeviste om, at man kun kan gøre Donauregionen til en stabil region i Europa ved at ophæve Benešdekreterne, som er diskriminerende over for tyske, østrigske og ungarske borgere.

Lambert van Nistelrooij (PPE). – (NL) Fru formand! Indimellem opstår der mulighed for at gå nye veje, også i europæisk politik. Hvis vi skal være ærlige, har medlemsstaterne hidtil opstillet meget klare prioriteringer for deres eget område. Jeg er fra Nederlandene. Jeg bor lige på den anden side, nedstrøms ved Rhinen og Meuse, og min bror har en mælkebedrift i et område, som er udpeget til oversvømmelsesområde, når der er for meget vand. Hvordan kan der være for meget vand? En af årsagerne er naturligvis regn, men det skyldes også, at man ikke har indført foranstaltninger for at holde midlertidigt på vandet i flodens øvre løb. Det betyder, at min brors gård er et risikoområde.

Det, jeg gerne vil sige, er, at dette i bund og grund drejer sig om, hvorvidt vi er i stand til samarbejde om at udforme den nye målsætning for den territoriale dimension, der fastsættes i Lissabontraktaten. Dette indebærer, at vi bestræber os på at indgå gensidige aftaler for hele flodens afvandingsområde og får nogle af vores egne ønsker med i disse programmer – vedrørende transport, miljø og økonomi – og løser en række problemer i fællesskab. Det ved jeg, fordi vi også har anvendt denne metode sammen, trin for trin, på den anden side af Europa. Der er ingen nemme løsninger i denne henseende, og deltagelsen skal virkelig være antihierarkisk. Derfor er jeg tilhænger af dette beslutningsforslag. Her sigter vi mod at løse de administrative problemer i forbindelse med denne brede tilgang i fællesskab og beder Kommissionen slutte sig til os. Jeg er enig med fru Krehl fra Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet i, at vi ikke skal lægge alle vores politikker for hele den store region i én stor kurv. I stedet skal vi have modet til at tage en række emner op, som bedre kan løses på europæisk niveau. Jeg giver derfor dette initiativ min helhjertede støtte og glæder mig til at modtage det relevante dokument fra Kommissionen.

Inés Ayala Sender (S&D). – (ES) Fru formand! Jeg vil gerne takke fru Țicău for i september 2008 at have sørget for, at en delegation fra Transport- og Turismeudvalget kunne rejse langs hele Donau og desuden besøge flodens udmunding, deltaet, hvor den møder Sortehavet.

Derfor var jeg kolossalt imponeret over historien og det kolossale potentiale ved denne i sandhed europæiske flod, der krydser 10 lande, hvoraf de seks allerede er medlemmer af EU, mens de andre er naboer og ansøgerlande.

De store uligheder og forskellige fokusser i de forskellige medlemsstater gjorde også stort indtryk på mig. Nogle ser den som en sand perle efter at have nået den højeste grad af velfærd og udvikling ved flodens bredder. De skal vende tilbage til oprindelsen for en flod, der er blevet styret i århundreder. Jeg må også sige, at jeg blev chokeret over at se kolonier af fugle, der er vant til at leve ved floden, og som netop på grund af

genopretning, på grund af tilbageskridt, mister deres levesteder ved floden, og hvor de tidligere var vant til at dyppe deres fødder i vandet, ved jeg ikke, hvor de er i dag.

Andre opfatter den efter mange års forsinket udvikling netop som et løfte om udvikling og en kilde til rigdom, kommunikation og energi. De har nu desuden fået deres rettigheder efter så mange år, hvor floden blev set som et symbol på manglende kommunikation, en blokerende, underudvikling eller sågar konflikt. Jeg er enig med dem i, at der er et kolossalt, umiddelbart og tvingende behov for at genetablere Donau som en vandvej til bæredygtig transport – vi har Marco Polo-programmet, der stadig udnyttes for dårligt – eller som en vektor for en enestående turismeudvikling – for naturligvis er landskabet fantastisk – eller som kilde til vedvarende energi.

De af os, der ikke er så heldige at have sådanne europæiske og tværnationale floder, fordi vi bor på en halvø i et hjørne af EU – selv om vi har floder mellem Portugal og Spanien, og den fælles og grænseoverskridende forvaltning af disse floder er et eksempel på den europæiske dimension – så er det korrekt, at vi kigger misundeligt på Donau.

Derfor skal vi udvise vores uforbeholdne støtte til behovet for denne nødvendige strategi for Donauregionen, så Europa kan blive mere fuldstændigt, harmoniseret og bæredygtigt.

Filiz Hakaeva Hyusmenova (ALDE). – (BG) Fru formand! Donaustrategien kan rumme potentiale til en effektiv gennemførelse af samhørighedspolitikken i denne geografiske region. Medlemsstaterne er interessenter her og vil fremsætte forslag om dette inden månedens udgang. Men hvor mange af dem er blevet drøftet offentligt? Hvor mange af landene har iværksat en offentlig høringsproces?

Jeg vil navnlig understrege den centrale rolle, som regioner og byer langs Donau bør spille ved udformningen af denne strategi. Jeg tænker på lokale regeringsinstanser, ikkestatslige organisationer, virksomheder og almindelige borgere. Deres inddragelse kan sikre, at strategien vil imødekomme de relevante krav, løse problemer og bidrage til udvikling af byer og landsbyer samt af makroregionen som helhed. Jeg har tillid til, at Kommissionen vil give dem mulighed for at deltage i processen med udformning af strategien.

Jeg vil gerne advare imod faren for, at møder, konferencer og information i videste forstand og i forbindelse med dette engagement vil fokusere på nogle få hovedbyer, mens resten holdes uden for disse processer. Sidstnævnte kan også overveje deres stilling nu i god tid og deltage i vedtagelsen af beslutninger, der påvirker dem. Selv mindre byer og landsbyer vil til en forandring kunne skitsere deres foranstaltninger, udforme betingelser og bidrage til at nå målene.

Strategiens høje profilering vil lette en vidtgående, intensiv og samtidig udvikling i de forskellige sektorer, som også er en betingelse for hurtig vækst af høj kvalitet. Det skal være det endelige mål for Donaustrategien, eftersom EU's fattigste områder også ligger i den nedre Donauregion. I det europæiske år for bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse erklærer vi, at løsning af problemerne med fattigdom og ulighed i Donauregionen er en udfordring, der skal løses via denne strategi. Situationen i de fattigste regioner med forskellene i muligheder og ressourcer rejser også det særlig vigtige spørgsmål om investeringer. Man bør overveje at etablere en dedikeret europæisk Donaubank for de pågældende lande.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Fru formand! I lighed med hr. Theurer, som netop har talt, kommer jeg også fra det europæiske vandskelsområde. Vi er rent faktisk rhinlændere, men er ikke desto mindre meget interesserede i Donau, selv om den rent faktisk løber i en retning, som ikke har så meget med vores tilværelse at gøre.

Nu vil jeg gerne bede Dem om ikke kun at anskue strategien for Donauregionen inden for de rammer, der blev skitseret af mange af de foregående talere, men også som en mulighed for kulturel integration. Med udgangspunkt i eksemplet fra Donau kan især unge mennesker få en forståelse af, hvordan man kan bekæmpe en forfæjlet nationalisme, hvordan disse kolossale kulturrigdomme – hvad enten det er nobelprisvindere for litteratur eller den berømte avantgardemusik på Donaueschingenfestivalen helt ud til deltaet – kan sanses og forstås. Mit ønske er – det er stadig muligt at ønske noget mere på dette tidlige tidspunkt – at De også medtager kulturel identitet og samhørighed i strategien som helhed, især for unge.

Evgeni Kirilov (S&D). – (EN) Fru formand! Jeg går i høj grad ind for, at man udarbejder denne EU-strategi for Donauregionen. Historisk set har floden Donau forbundet Vest- og Østeuropa, og det at tilhøre Donauregionen har udviklet en fællesskabsfølelse hos befolkningen. Vi kan sige, at dette har lettet det kulturelle og økonomiske samarbejde, længe før tanken om europæisk integration blev født.

Denne strategi er en mulighed for at omsætte de værdifulde principper om solidaritet og samarbejde i praksis. Dokumentet skal baseres på en antihierarkisk metode, hvilket nogle af kollegerne, bl.a. fru Hyusmenova, allerede har påpeget. Prioriteringerne bør komme fra kommuner, distrikter og byer langs Donau, og det er meget vigtigt, at de regionale myndigheder og civilsamfundet opfatter strategien som deres værktøj til at opnå bedre samarbejde og koordinering. Så der er behov for et virkeligt ejerskab til processen her.

Donaulandene står over for de samme miljø- og infrastrukturproblemer. De stræber mod en stærk socioøkonomisk udvikling og bestræber sig på at opnå højere levestandarder for deres borgere. Jeg er overbevist om, at Donaustrategien vil bidrage til at nå disse mål og løse fælles problemer gennem en mere effektiv udnyttelse af de til rådighed stående midler, at den vil lette gennemførelsen af fælles projekter, og at Europas borgere derefter vil nyde godt af resultaterne.

Jeg er også enig i, at der er behov for en fælles fremgangsmåde, som ikke rummer alt for mange prioriteringer. Donaustrategien bliver et fremragende instrument, der virkelig kan forbedre det grænseoverskridende samarbejde i denne region, og jeg tror og håber virkelig, at Kommissionen vil gøre sit bedste for at yde fuld støtte til gennemførelsen ved at tildele supplerende økonomiske ressourcer.

János Áder (PPE). – (HU) Fru formand, mine damer og herrer! Politikere citerer hyppigt talemåden "Vi arver ikke Jorden fra vores forfædre, vi låner den af vores børn." Det er vores ansvar at sørge for, at vores børn, børnebørn og oldebørn har ren luft at indånde og rent vand at drikke. Der ligger utrolige ferskvandsressourcer under Donaus bund. Min prioritering og Ungarns prioritering er at beskytte dette ferskvand mod alle former for forurening. Der findes vigtige emner som transport, turisme, kultur og bevarelse af kulturarven, men alle disse er mindre vigtige end beskyttelse af vores vandressourcer. Jeg ved ikke, om vores initiativ vedrørende Donauregionen, temaet for vores nuværende forhandlinger, bliver en succes eller ej. Det, vi allerede er enige om, er mere principperne og de indlysende ting. Men som vi alle ved, ligger Djævelen i detaljen. Derfor vil jeg gerne slå det helt fast, at hvis vi bevæger os ud over principperne og begynder at diskutere detaljerne, er der et bestemt princip, som jeg aldrig vil give køb på. Når vi taler om Donau, er den eneste form for intervention, den eneste form for investeringer og den eneste form for udvikling, der er acceptabel, efter min mening dem, som ikke vil true vores drikkevandsforsyning. Jeg vil gerne kunne se mine børn og børnebørn i øjnene uden at rødme og sige, at vi har kunnet bevare Donau, som vi overtog den, og det samme gælder for andre europæiske floder som Tisza. Vi har ikke ødelagt den. De kan også bruge den uden problemer.

Nadezhda Neynsky (PPE). – (BG) Fru formand! Jeg vil gerne begynde mit indlæg med en udtalelse af Erhard Busek, den særlige koordinator for stabilitetspagten, der engang sagde, og jeg citerer efter hukommelsen: "Vi må ikke lade nogen borger, der bor langs Donaus bredder, udvikle en følelse af provinsialisme." Sandheden er, at der er gået temmelig lang tid siden da, og udviklingen af den europæiske strategi for Donauregionen er stadig undervejs. Faktisk ved vi meget lidt om dens aktuelle status.

Rent faktisk er målsætningen for Donaustrategien, at kommuner, regioner og lande langs Donau skal udvikle sig sammen. Dette initiativ omfatter 14 lande med en befolkning på mere end 200 mio. Men der er forskel på disse landes økonomiske udvikling. Landene ved Donaus nedre løb har den laveste økonomiske status. Jeg vil gerne henlede Deres opmærksomhed på tre spørgsmål af betydning for mit land, Bulgarien, som efter vores mening skal løses sammen med behovet for at genindføre bropenge, samt at Bulgarien forlænger vejene mellem Byala og Ruse og mellem Ruse og Shumen.

Den bulgarske del af floden, med undtagelse af byerne Ruse, som har den eneste bro mellem Donaus to bredder, Vidin og Silistra, er måske det område, hvor kommunerne er de mest økonomisk underudviklede. Disse kommuner, 39 i alt, ligger i periferien, og for dem udgør Donau stadig en uovervindelig hindring snarere end en mulighed. Til sammenligning er der alene i Budapest ni broer over Donau, mens der er en enkelt bro i hele Bulgarien. Denne analyse danner grundlag for forslaget fra borgmestrene i de bulgarske kommuner, der ligger langs Donau, om at gennemføre et projekt med en panoramarute, som forbinder mindre og større byer langs Donau. Dette projekt er allerede blevet forelagt ministrene for regional udvikling. Det andet spørgsmål vedrører en løsning af de geoøkologiske problemer langs Donau og problemer med vandets renhed.

Olga Sehnalová (S&D). – (CS) Fru formand! EU's strategi for Donauregionen er vigtig for udviklingen af hele regionen i Donaus afvandingsområde. Der findes mange fælles temaer. Jeg vil gerne nævne nogle af de emner, som også er af betydning for de lande, der falder inden for Donauregionen i bredere forstand, som f.eks. Den Tjekkiske Republik. Et af dem er forvaltning af vandressourcer samt bekæmpelse af oversvømmelser. Eftersom ødelæggende oversvømmelser er forekommet gentagne gange i denne region, er der stort behov for en integreret fremgangsmåde.

Et andet emne er omfattende investeringsaktiviteter, der har til formål at sikre bedre transportforbindelser inden for regionen samt regionens forbindelser med naboregionerne. Det vil være hensigtsmæssigt også at tage hensyn til dette makroregionale aspekt ved den planlagte revision af TEN-T-netværket. De enkelte projekter må ikke konkurrere mod hinanden. Det er vigtigt at opstille klare prioriteringer, mens projekterne bør have en bæredygtig karakter, være miljøvenlige og have støtte fra lokale og regionale selvstyrende myndigheder samt befolkningen. Ikke isolerede projekter, men snarere samarbejde inden for regionen med et overregionalt perspektiv, der kan sikre den bæredygtige udvikling af Donauregionen fremover. Samtidig kan den europæiske strategi for Donauregionen vise sig at være en forståelig og stabiliserende udviklingsramme for medlemsstaterne samt for lande uden for EU, som ønsker at samarbejde, enten som kandidatlande eller på grundlag af naboskabspolitikken.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Fru formand! Strategien for Donauregionen er et af de vigtigste nuværende europæiske regionalpolitiske projekter, fordi Donau altid har været en livline mellem de forskellige lande i Central- og Østeuropa, som historisk set har givet mulighed for økonomisk samarbejde, men også for kulturel udveksling. Her tænker jeg også på de positive resultater af det tidligere østrig-ungarske monarki.

Hvad forventer vi? Vi forventer en hel del af dette projekt, herunder udvikling af en miljømæssigt forsvarlig mobilitet, væk fra vejene og om bord på skibene, flytning af godstransport til jernbanen, modernisering og klynger af industristrukturer på hensigtsmæssige steder, samarbejde inden for miljøspørgsmål og turisme – især økoturisme er ønskværdigt – og naturligvis prioritering af forskning og udvikling samt mange andre ting. Men jeg forventer også en effektiv udnyttelse af ressourcerne, både økonomiske og menneskelige. Den rigdom af erfaring og viden, som folkene i denne region besidder, skal samles. Jeg forventer en forbedring af livskvaliteten samt talrige gode og inspirerende idéer.

Eduard Kukan (PPE). – (SK) Fru formand! Som slovakisk medlem af Parlamentet vil jeg gerne hilse initiativet om at udforme, vedtage og indføre en EU-strategi for Donauregionen velkommen. Jeg tror, at projektet vil bidrage til, at regionen kan udvikle sig mere aktivt. Jeg er også glad for, at denne strategi blev medtaget i 18-månedersprogrammet for de kommende formandskaber for EU. Jeg håber, at det bliver en reel prioritering for den kommende periode.

Jeg er også overbevist om, at dette projekt vil bidrage til udvikling af transport og miljøbeskyttelse og på mange områder blive en hensigtsmæssig platform for et tættere samarbejde mellem de involverede regioner. Samtidig vil jeg gerne gøre Dem opmærksom på, at man ved udformningen af denne strategi bør lægge større vægt på miljøbeskyttelse, især beskyttelse af drikkevand. Det vil formentlig ikke vare længe, før drikkevandsreserver får en kolossal strategisk betydning, ikke bare i et lokalt perspektiv, men også i et europæisk perspektiv.

I denne forbindelse bør man i den fremtidige strategi være opmærksom på at forbedre de underjordiske drikkevandsreserver og bekæmpe forureningen af Donau. Jeg vil også gerne udtrykke min støtte til, at man medtager visse tredjelande i projektet, navnlig Kroatien, Serbien, Bosnien-Hercegovina og Montenegro samt yderligere to lande. Jeg håber, at dette projekt vil bidrage til at forbedre samarbejdet mellem EU og disse lande i regionen.

Sammenfattende vil jeg gerne bede Kommissionen anvende en så ansvarlig metode som mulig ved arbejdet med denne strategi og basere den på realistiske mål og ressourcer, så meget desto mere fordi visse lande i øjeblikket har urealistiske forventninger til den.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (EN) Fru formand! Jeg glæder mig over, at mine kolleger insisterer på en strategi for Donauregionen.

Jeg kommer fra Litauen og er fuldt ud klar over, at medlemsstaterne ikke selv kan skabe betydelige fremskridt med hensyn til økonomisk udvikling, miljøbeskyttelse, bæredygtig transport og turisme, energi og mange andre områder. Jeg er sikker på, at regionale strategier kan være mere effektive og bør fremmes, fordi medlemsstaterne her handler i deres fælles interesse.

Jeg ønsker mine kolleger al mulig succes med gennemførelsen af deres mål, og jeg tror, at deres stemme vil blive hørt af den nye Kommission, især fordi bæredygtig regionaludvikling er blandt topprioriteringerne på Kommissionens dagsorden.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Fru formand! Donauregionen har traditionelt været en makroregion med et stort økonomisk, socialt og kulturelt potentiale, hvor integration og en bæredygtig økonomisk vækst skal

styrkes systematisk og effektivt. Derfor glæder jeg mig over og støtter bestræbelserne på at udvikle en sammenhængende og omfattende strategi for Donauregionen på EU-niveau.

Jeg mener, at indholdet af strategien for Donauregionen bliver et ægte resultat af ekspertdrøftelser baseret på en retfærdig behandling af alle parter, så ingen medlemsstater eller grupper af stater får særlige fordele og særbehandling.

Jeg mener, at transportinfrastruktur, bæredygtig økonomi og miljøbeskyttelse er nøgleområder. Som en europæisk transportrute skal Donauvandvejen udgøre grundlaget for et netværk af transportkorridorer til alle transportformer. Dette vil lette presset på vejtransporten og samtidig bidrage til at erstatte den med den mindre miljøintensive og økonomiske belastende vandtransport.

For at Donau skal blive en drivkraft for økonomisk udvikling, vil det blive nødvendigt at gøre bestemte bifloder sejlbare og færdiggøre forbindelser til andre hovedtransportkorridorer. Udviklingen af infrastruktur bør ophæve isolationen af grænseområder, fremme små og mellemstore virksomheder samt bidrage til udvikling på det sociale område.

Når man formulerer strategien, må man imidlertid ikke glemme spørgsmålet om transportsikkerhed, miljø sikkerhed, oversvømmelsesbeskyttelse og kampen mod grænseoverskridende kriminalitet. Øget samkvem med lande, der ikke er en del af området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, må ikke lette adgangen for international kriminalitet eller gøre smugling og menneskehandel lettere. Jeg vil også gerne understrege, at man ved gennemførelsen af strategien skal tage hensyn til medlemsstaternes og de regionale og lokale myndigheders rettigheder, idet disse er tæt på borgerne og kender deres behov.

Evelyn Regner (S&D). – (DE) Fru formand! Strategien for Donauregionen kan være et fantastisk eksempel på en regional strategi for brug af de tilgængelige ressourcer på en koordineret måde i en geografisk og kulturelt forenet region, hvor man løser problemer og frem for alt nedbryder barrierer i folks sind.

Der er især to områder, der skal lægges vægt på i denne forbindelse. Det første er at sikre, at arbejdsmarkedet ikke bare er åbent, men også reguleret på en hensigtsmæssig og samarbejdsbaseret måde. Hjerneflugt og pendling er dagligdags foreteelser i Donauregionen, arbejdsmarkedet er under pres, og fra 2011 vil regionen mere eller mindre udgøre et integreret arbejdsmarked. Vi har brug for koordinerede udligningsmekanismer her. Det andet vigtige aspekt i denne forbindelse er, at dette er en mulighed for innovation og forskningssamarbejde. Jeg tænker især på sejlads på indre vandveje, som virkelig kunne bruge et skub i retning af en miljømæssigt forsvarlig teknologi.

Ádám Kósa (PPE). – (HU) Fru formand! Jeg vil gerne hilse Donaustrategien velkommen. Den medtages ved udførelsen af adskillige EU-politikker. Den vedrører turisme, eftersom den er meget vigtig, og beslutningsforslaget skal også indeholde en passus om, at ikkestatslige organisationer, med andre ord civilsamfundet, også skal medtages i denne strategi. Når vi taler om udviklingen af Donau, skal vi også kigge på uddannelse, social integration og accept. I strategien står der, at TEN-T-netværk også skal støttes. Hvis jeg må, vil jeg også gerne fremhæve turismens betydning, eftersom det netop er den type af aktivitet, der kan understøtte Donaus fremtid.

Efter min mening er Donau en forbindelse mellem forskellige kulturer, og det er også en metode til at skabe forbindelse mellem flertalskulturer, som er et af de grundlæggende principper for EU. Det er også vigtigt at understrege, at vi fortsat skal være realistiske. Vi må ikke bare fremføre fromme ønsker og drømme, og vi skal kun medtage opnåelige mål i strategien. Vi har trods alt vidst siden 1830, at vi har brug for en overnational politik. Og det er sket siden grev Széchenyi, en af de største ungare, gjorde en stor indsats for at gøre dette til et overnationalt politikområde. Donaustrategien er beviset på, at Donau virkelig er en overnational flod.

Karin Kadenbach (S&D). – (DE) Fru formand! Efter min mening er det overordnede mål for politik at skabe rammebetingelserne for at opnå den bedst mulige livskvalitet. Det er ud fra denne præmis, at jeg gerne vil anskue EU's strategi for Donauregionen. Donau er en livline, som vi har hørt i dag, og Donauregionen er leveområdet. Donau bør og skal være en transportrute. Den er en kraftkilde – vi har en lang række kraftværker. Donau er et naturreservat og skal beskyttes for at bevare sin biodiversitet, men den er også et beskyttet område til fritid og turisme. Donau er en kilde til liv for landbrug og fiskeri, men – som fru Regner også nævnte – også til fremtidige arbejdspladser. Men Donau er også en kilde til fare – man behøver blot tænke på oversvømmelserne sidste år.

For at fortsætte med at udvikle denne livskvalitet for alle i Donauregionen har vi brug for en fælles, bæredygtig og frem for alt miljømæssig forsvarlig udvikling af hele Donauregionen for at gøre den til en nøgleregion i

Europa i det 21. århundrede. Målet skal være at gøre de tilgængelige ressourcer mere effektive gennem territorialt samarbejde og at udnytte dem mere effektivt.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Fru formand! Jeg mener, at udformningen af en velgennemtænkt strategi og tilvejebringelsen af de nødvendige økonomiske ressourcer kan medføre en betydeligt forbedret livskvalitet for befolkningen i Donauområdet. I øjeblikket findes der finansieringsinstrumenter til infrastrukturprojekter og økonomiske udviklingsprojekter og til miljøbeskyttelse, men disse ressourcer kan kun anvendes af medlemsstaterne og deres nabolande.

Man skal være særlig opmærksom på dette aspekt, og for fremtiden må vi ikke udelukke muligheden af at finde andre finansieringskilder ud over EU-midler. Det er velkendt, at de andre stater ikke råder over de nødvendige finansielle ressourcer, hvilket gør enhver sammenhængende udvikling langs Donau umulig ud fra et infrastrukturmæssigt og økonomisk perspektiv. Derfor reagerer de regionale myndigheder på forskellig måde over for de problemer, de står over for.

Så vidt vi ved, overvejer Kommissionen at føre diskussioner med lokale partnere med henblik på at sikre en bæredygtig udvikling. Spørgsmålet er, om Kommissionen også overvejer at samarbejde med ekspertgrupper på regionalt plan, når den skal udforme strategien. Spørgsmålet er stadig, om strategiens mål skal medtages som led i gennemførelsen af samhörighed ved at udnytte Donaus økonomiske og transportmæssige potentiale og beskytte floden, dens økosystem og vandkvalitet.

Jeg vil også gerne nævne, at Donau er prioriteret projekt nr. 18 inden for TEN-T (transeuropæiske transportnet), og Kommissionen har netop indledt en omfattende proces med henblik på at revidere politikken for transeuropæiske transportnet, hvor der efter planen skal komme en meddelelse om emnet i maj 2010.

Dette giver anledning til spørgsmålet om, hvordan vi forventer, at de forskellige aspekter vedrørende transportpolitikken i EU's medlemsstater skal knyttes sammen gennem denne strategi, hvor man naturligvis også tager hensyn til tredjelandene i Donauregionen.

Monika Smolková (S&D). – (SK) Fru formand! Slovakiet glæder sig over dette initiativ. Det forhold, at den nationale koordinator er vicepremierministeren, er en understregning af, at Slovakiet tillægger Donaustrategi stor betydning. Det oprindelige udkast til Slovakiets holdning til Donaustrategien er blevet drøftet af Rådet, og ministre, selvstyrende regioner, kommuner og virksomheder arbejder videre med strategien.

De tre søjler, som Kommissionen foreslår, sammenkobling, miljøbeskyttelse og socioøkonomisk udvikling, bør danne grundlaget for hele strategien. Efter min mening skal vi ude over disse søjler lægge vægt på samarbejde mellem både medlemsstater og tredjelande i Donauregionen. For at finde en samlet løsning for udviklingen i Donauområdet skal landenes prioriteringer behandles ligeværdigt og gensidigt.

Derfor vil jeg gerne spørge, hvilket samarbejde tredjelande er gået med i. Jeg er særlig interesseret i Moldova og Ukraine.

Iosif Matula (PPE). – (RO) Fru formand! Jeg mener, at vi bør udtrykke vores støtte til en EU-strategi for Donauregionen, så meget desto mere fordi en stor del af flodens løb på mere end 2 800 km med Rumæniens og Bulgariens tiltrædelse befinder sig på EU's område.

Østersøstrategien har været vigtig for åbningen af mulighederne for makroregioner. Donaustrategien markerer et nyt skridt i samme retning. En af prioriteringerne i Donaustrategien bør være at fokusere på den økonomiske sektor, nærmere bestemt udviklingen af den energikapacitet, som både Donau og naboområdet har at tilbyde. Som et resultat af gaskrisen i januar 2009 forsøger Rumænien allerede nu på europæisk niveau at sammenkoble sine gasnet med nettene i nabolandene gennem projekterne Arad-Szeged, Giurgiu-Ruse, Isaccea og Negru Vodă. Men der er også behov for en øget indsats for at finde alternative vedvarende energikilder.

Jeg glæder mig over, at EU-strategien for Donauregionen skal tage højde for analysen og målsætningernes egnethed såsom udvikling af energiinfrastrukturer, især nye transportnet og ny produktionskapacitet til elektricitet, fremme af energiproduktion fra vedvarende kilder, nye vandkraftværker, vindkraft, biobrændsel og videreførelse af programmer for udvikling af atomkraftværker som værket i Cernavodă.

Øverst på prioriteringslisten står beskyttelse af miljøet i Donauregionen. Med dette in mente skal EU sammen med landene langs Donau engagere sig i bevarelsen af Donaodeltaets økosystem, hvilket også betyder, at Bástroekanalprojektet skal indstilles fuldstændig. Vi må ikke lade misforståede økonomiske interesser hos et af EU's nabolande forårsage en miljøkatastrofe i Donaodeltaet.

Danuta Maria Hübner (PPE). – (EN) Fru formand! I dag kender mange af de udfordringer, vi står over for, ingen grænser, hverken politiske eller administrative. Antallet af fælles problemer og udfordringer er steget i Europa, og det samme gælder behovet for at løse dem gennem en fælles indsats.

Derfor udformede Kommissionen inspireret af Europa-Parlamentet og som reaktion på Rådets afgørelse Østersøstrategien og er nu gået i gang med at udarbejde Donaustrategien. Disse strategier giver de involverede regioner og lande mulighed for at levere et fælles svar på de nuværende problemer og for at udnytte de eksisterende muligheder i fællesskab. Takket være disse strategier er der mulighed for et intensiveret samarbejde og samhørighed i EU og herigennem mere vækst og beskæftigelse, forbedret konkurrenceevne og en bedre livskvalitet for vores borgere.

I Europa-Parlamentets REGI-Udvalg forventer vi, at Donaustrategien bliver en handlingsorienteret strategi baseret på en bedre koordinering blandt interessenterne og på en bedre udnyttelse af synergier mellem politikker og de tilgængelige midler. Som formand for REGI-Udvalget, Europa-Parlamentets korresponderende udvalg for denne strategi, kan jeg forsikre kommissæren om vores støtte og åbenhed med henblik på at etablere et godt samarbejde med Kommissionen i alle faser af Donaustrategien.

Jan Olbrycht (PPE). – (PL) Fru formand! Efter at have lyttet til denne forhandling har jeg indtryk af, at de fleste af os diskuterer målsætninger, retninger og prioriteringer, mens der er opstået grundlæggende spørgsmål vedrørende gennemførelsesmetoderne. Bliver der tale om en horisontal politik, hvor vi anvender instrumenter fra forskellige politikker, mens vi har en central politik, eller bliver der i stedet tale om et system med partnerskab og samarbejde uden separate specialinstrumenter og uden et separat institutionelt system? Disse spørgsmål er meget vigtige, for vi ønsker ikke at skuffe forventningerne til strategien. Vi skal vide helt præcis, om vi har at gøre med en ny makroregional metode eller med et system for udvidet territorielt samarbejde. Disse spørgsmål skal besvares hurtigst muligt.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Fru formand! Inden for et eller to årtier vil ferskvand og fødevarer blive strategiske produkter, som råolie og naturgas er i dag. Forvaltning og bevaring af vores vandressourcer er derfor af kolossal betydning for hele EU og navnlig for Donauregionen. I øjeblikket bekæmper vi oversvømmelser og overskudsvand, og samtidig løber dette vand blot gennem vores område. I Ungarn, i området mellem floderne Donau og Tisza, forekommer der rent faktisk alvorlig ørkendannelse på den sandede slette.

Derfor har vi brug for en hurtig gennemførelse af denne Donaustrategi, som bliver en prioritering for det ungarske formandskab i 2011. Derfor glæder jeg mig over dagens forhandling, fordi vi har en kompleks metode, der giver os mulighed for at styrke områderne regionalpolitik, miljøbeskyttelse, sejlads, økonomisk udvikling, jobskabelse og turisme på samme tid. Og dagens forhandling har vist, at Donau kan skabe fred mellem stater, mellem hvilke der hersker uenighed og spændinger, som vores store digter Attila József en gang sagde.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Fru formand! Lige fra det øjeblik, jeg opstillede til Europa-Parlamentet, har jeg følt, at Donau rummede et vigtigt potentiale for EU, som ikke var udnyttet maksimalt. Transportvandvejen Rhinen-Main-Donau, som forbinder Nordsøen via Rotterdams havn og Sortehavet via Constanța havn, kan blive Europas ryggrad.

Det ser ud til, at den nye Donaustrategi vil blive vedtaget, formentlig under det ungarske formandskab. Den vil fokusere på områder som transport, økonomisk udvikling og miljøbeskyttelse. En af de største hindringer for udviklingen af transporten på Rhinen-Main-Donau-vandvejen er de forskellige sæt af standarder, som skibene skal benytte. Desværre har det hidtil skortet på den nødvendige politiske vilje til at harmonisere disse bestemmelser.

Ulmkonferencen, som jeg deltager i den 1.-2. februar, markerer det første skridt i høringsprocessen. Rumænien har tilbudt at afholde en række konferencer om dette emne, herunder ministerkonferencen i juni 2010.

Ivaylo Kalfin (S&D). – (BG) Fru formand! Der er kommet talrige initiativer i årets løb vedrørende udviklingen af samarbejdet langs Europas største flod inden for transport, miljø, kultur, uddannelse og handel for blot at nævne et par stykker, hr. kommissær. Men alle disse projekter udgør i øjeblikket et problem. De bidrager ikke med en løsning. Resultatet er præcis det modsatte af det forventede. Vi savner et hensigtsmæssigt og effektivt samarbejde, der er ingen koordinering, ingen fælles mål eller synergi for indsatsen. Det, vi ønsker gennem den synergi, som Kommissionen skal sikre, er, at det ikke bliver et i en række af instrumenter for samarbejdet langs Donau, men rent faktisk bliver et instrument, der skaber en fælles synergi, letter koordineringen og kombinerer mulighederne fra de forskellige initiativer i regionen. Dette er kombineret

med et engagement fra de største interessentgrupper, herunder Europa-Parlamentet og borgerne, den eneste måde, hvorpå man kan skabe en synergi, der gavner alle borgere i de 14 lande langs Donau. Dette er også et budskab, som jeg ønsker at overbringe Dem fra en vigtig konference, som de studerende ved universitetet i Ruse afholdt for et par uger siden.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Fru formand! EU's styrke ligger i samarbejdet mellem stater og regioner om at løse fælles problemer og ligeledes gennemførelsen af udviklingsprogrammer. Vi har nogle gode eksempler på sådanne foranstaltninger. Der er f.eks. Middelhavspartnerskabet, Østersøstrategien og det program, vi behandler i dag, Donaustrategien. Denne tanke er et meget godt eksempel på territorial samhørighedspolitik, som er baseret på det naturlige miljø, økonomiens og samfundets bæredygtighed. Dette initiativ vil bestemt bidrage til yderligere samarbejde mellem de gamle og de nye samt eventuelle fremtidige medlemsstater. Vi har mange initiativer og samarbejdsformer af denne art. Vi bør derfor bestræbe os på at harmonisere EU's politik og koncentrere os om at styrke strategiens præg af at være et fælles initiativ. Hvordan har EU til hensigt at styrke og integrere eksisterende samarbejdsprogrammer i regionen? Hvor langt er man med strategien og dens gennemførelse?

Katarína Neveďalová (S&D). – (SK) Fru formand! Donau var tidligere et symbol på frihed for os slovakker. I dag opfatter vi den som et symbol på samarbejde. Den samler både medlemsstater og tredjelande, og det regionale samarbejde i Donauregionen udgør et meget fint grundlag og skaber gode betingelser for samarbejdet, så disse tredjelande kan integreres i EU.

Det er meget vigtigt for denne region at have en strategi, ikke kun på grund af behovet for at skabe en transportkorridor og forbindelse mellem Nordsøen og Sortehavet, men også fordi denne region har de største drikkevandsreserver i Europa. I lyset af den globale opvarmning og klimaændringerne vil dette aspekt blive stadig vigtigere.

Det er nødvendigt at beskytte Donauregionen mod oversvømmelser og sikre dens bæredygtige udvikling for de kommende generationer. Donau skal forblive et symbol også for de kommende generationer. Floden forbinder adskillige hovedstæder, herunder de to tættest beliggende hovedstæder i verden, Bratislava og Wien samt Bratislava og Budapest, og dette er virkelig vigtigt og symbolsk for os, befolkningen i Centraleuropa. Jeg vil gerne takke Silvia-Adriana Țicău for, at denne forhandling kan finde sted i Europa-Parlamentet takket være hendes entusiasme.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Fru formand! Donau former livet og historien i Central- og Sydøsteuropa. I 1823 fik Andrews og Prichard eneret til flodsejlad i de østrigske områder. De oprettede et aktieselskab med hovedsæde i Wien. Som følge af Paristraktaten fra 1856 blev Donaus nedre løb gjort sejlbart, og dette bidrog til regionens økonomiske udvikling. I dag er den varige fred og velfærd, som EU har skabt, en garanti over for eventuelle udfordringer. I lyset af den historiske baggrund kan vi spørge, hvorfor det første skridt, jeg tænker på Intergruppen, var noget haltende. Måske var det, fordi de ungarske, rumænske, tyske og østrigske interesser ikke kan forenes. Vi skal huske på vores historie. Regionen handlede rigtigt, da det lykkedes os at forene ofte modstridende interesser uden at skade værdierne.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Fru formand! Jeg vil også gerne glæde mig over det engagement, vi påtager os her, som kan være et første skridt i retning af gennemførelsen af de planer, vi drøfter her i dag. For Ungarn er Donau særlig vigtig. Dette afspejles også i prioriteringerne for vores formandskab i 2011. Ungarn er det eneste land, som ligger helt inden for Donaus afvandingsområde med de tilhørende risici og fordele. Nogle aspekter er allerede blevet nævnt. Jeg vil gerne tage en lidt anden ting op end det, der er blevet nævnt nogle gange i løbet af dagens forhandling. Hvis denne strategi viser sig at være en succes, kan den virkelig bidrage til udvikling af en Donauidentitet, hvor vi sætter os ud over historiske konflikter og traumer og fremmer sameksistens mellem de forskellige befolkninger langs Donau og et langt mere intensivt civilt samarbejde end hidtil. Vi håber virkelig, at vi vil bevæge os i denne retning.

Olli Rehn, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne takke alle de medlemmer, der har deltaget i denne forhandling på dette ret sene tidspunkt.

Jeg vil gerne lykønske Dem med Deres interesse og engagement i dette emne. Jeg må også sige, at jeg er imponeret over den viden om og erfaring med Donauregionen, der er kommet til udtryk ved denne forhandling. Jeg mener, at dette er et meget værdifuldt aktiv for EU ved udformningen af Donaustrategien. Jeg er sikker på, at Kommissionen og Parlamentet vil samarbejde tæt i denne forberedelsesfase. Det er mit svar til min ven og tidligere kollega Danuta Hübner og mange andre, som har været inde på dette aspekt af samarbejdet mellem Kommissionen og Parlamentet.

Det er virkelig vores fælles udfordring at forbedre miljømæssigt bæredygtige kommunikationssystemer, veje og broer samt at beskytte miljøet og bevare vandressourcerne i Donauregionen. Vi skal redde og modernisere "die schöne blaue Donau" og regionen i bred forstand.

Så sammenfattende vil jeg gerne takke Dem for Deres støtte til Donaustrategien. Lad os arbejde sammen. Kommissionen er rede til og villig til at lytte nøje til Deres kommende forslag og til at samarbejde for at fremme denne meget vigtige strategi i de kommende måneder.

(Bifald)

Formanden. – Jeg har modtaget fem beslutningsforslag⁽¹⁾, jf. forretningsordenens artikel 115, stk. 5. Forhandlingen er afsluttet. Afstemningen finder sted torsdag den 21. januar 2010.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Ioan Mircea Pașcu (S&D), skriftlig. – (EN) Sortehavsområdet, hvor EU kun har udformet en synergi, hvori man understreger dets samlede, geostrategiske position, men også EU's egen tøven over for at tage fat på de komplicerede geopolitiske forhold i området, hænger tæt sammen med Donaufloden. Vi må ikke glemme, at i 1856, da verdens opmærksomhed også var rettet mod dette område, blev et af resultaterne en regulering af Donaus status på europæisk niveau. Dengang blev Donaukommissionen, et organ, der stadig eksisterer i dag, oprettet og flodens søfartssektor etableret. Også i dag fortjener Donau opmærksomhed, fordi EU rent fysisk er blevet en aktør i Sortehavsområdet. Men til forskel fra Sortehavsområdet er Donau under næsten total EU-kontrol. Nu vil den største blokering af floden – situationen i Serbien – blive fjernet, og vi skal udnytte denne mulighed for at vie floden vores fulde opmærksomhed og derigennem gøre den til en i sandhed europæisk vandvej, som vi alle vil få fordel af.

Richard Seeber (PPE), skriftlig. – (DE) Gennem historien har Donau spillet en central rolle i Europa. Nationalstaterne med interesser i dette område havde en aktiv samhandel, længe inden EU blev oprettet. Derfor er det et vigtigt skridt nu at bruge Donaustrategien til at bringe disse lande endnu tættere sammen inden for rammerne af en regional politik. Der findes mange kontaktpunkter i denne sammenhæng. Naturligvis på det økonomiske område, men også inden for kultur, miljøpolitik, energisikkerhed og naboskabspolitikken. Makroregioner er ideelle instrumenter til løsning af grænseoverskridende udfordringer. En grundig og langsigtet planlægning er vigtig, hvis makroregionen for Donau skal få succes i det lange løb. Den europæiske merværdi ved en makroregion bliver særlig tydelig inden for områderne bevaring af biodiversitet og bæredygtig energiproduktion.

For at gøre dette samarbejde til en succes kan det være en god idé at sammenligne med strategien for Østersøregionen, der allerede betegnes som et vellykket europæisk projekt. Som østriger, som regionalpolitiker og ordfører for adskillige vandrelaterede EU-retsakter støtter jeg fuldt ud dette initiativ og håber, at Donaustrategien vil åbne for nye dimensioner af territorial samhørighed for landene langs Donau.

Georgios Stavrakakis (S&D), skriftlig. – (EL) Vedtagelsen af en strategi for Donauregionen bliver kronjuvelen i samarbejdet mellem medlemsstater, lokale myndigheder, ngo'er, civilsamfundets organisationer og andre interessenter i området på både nationalt og regionalt niveau. Det centrale aspekt ved dette samarbejde er, at det forløber sindigt og krydser nationale, regionale, lokale og endda administrative grænser, fordi det er svaret på reelle behov i befolkningens dagligdag i området, et svar udformet i kraft af initiativ og deltagelse på forskellige forvaltningsniveauer og ikke noget, der påtvinges andetsteds fra, hvilket beviser, at forvaltning på flere niveauer kan føre til disse løsninger på lokalt plan. Selv om Donauområdet ikke bare påvirker EU's medlemsstater, men også kandidatlande og stater, der hænger direkte sammen med den europæiske naboskabspolitik, viser virkeligheden, at selv om alle de involverede interessenter ikke er medlemmer af EU, har de nogle fælles udfordringer, som ikke standser ved EU's grænser, og som kræver en fælles indsats, hvis de skal løses effektivt. Vedtagelsen af strategien vil vise, at EU har til hensigt at udnytte alt det, der hidtil er opnået i området via europæiske ressourcer.

Iuliu Winkler (PPE), skriftlig. – (HU) Jeg vil gerne hilse det fælles beslutningsforslag om EU-strategien for Donauregionen velkommen, fordi det passer perfekt sammen med de nye europæiske procedurer, der er indført sammen med Lissabontraktaten. I kraft af sin styrkede rolle beviser Europa-Parlamentet sin evne til at tage initiativer i vigtige spørgsmål som Donaustrategien. Efter min mening bør vi under vores diskussioner om strategien tænke på mere end blot summen af økonomiske, miljømæssige, transportmæssige og

⁽¹⁾ 1 Se protokollen.

turismæssige aspekter, og jeg vil derfor gerne fokusere på strategiens politiske betydning, det forhold, at planlægningsprocessen og samarbejdet involverer alle landene langs Donau, herunder tredjelande som Serbien og Ukraine. For disse lande er deres rolle i Donaustrategien en vigtig mulighed for at tilnærme sig EU og dermed også lette deres fremtidige tiltrædelse. Som ungarsk medlem af Europa-Parlamentet fra Rumænien er jeg overbevist om, at dette initiativ og potentialet i naboskabspolitikken vil forbedre forholdene for de ungarske sprogsamfund i Serbien og Ukraine. Jeg vil gerne tilføje, at de ungarske medlemmer i Europa-Parlamentet har et fælles engagement i den europæiske fremtid for de ungarske sprogsamfund, der lever i Karpaterområdet, men uden for EU's grænser. En af de mest farverige multikulturelle regioner i Europa ligger langs Donau, og derfor kan bevarelsen og formidlingen af historiske og samfundsmæssige traditioner, kulturel dialog og den fælles beskyttelse af historiske bygninger og monumenter blive komponenter i Donaustrategien, der styrker regionen og gør den enestående.

16. Dagsorden for næste møde: se protokollen

17. Hævelse af mødet

(Mødet hævet kl. 23.55)